ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο

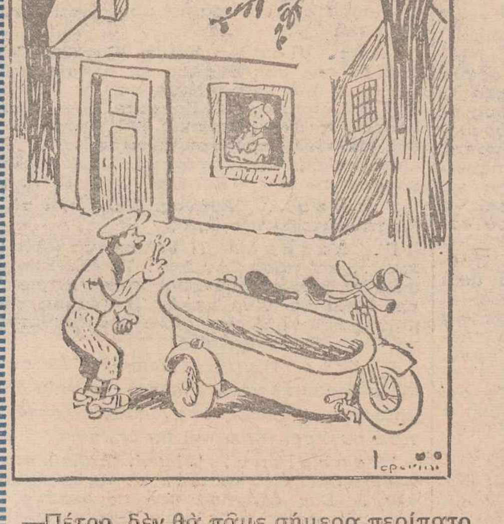

—Πέτρο, δὲν θὰ πᾶμε σήμερα περίπατο μὲ τὴ μοτοσυκλέττα, γιατὶ ὁ μπαμπᾶς θέλει νὰ κάμῃ μπάνιο.

Απρόσιτον

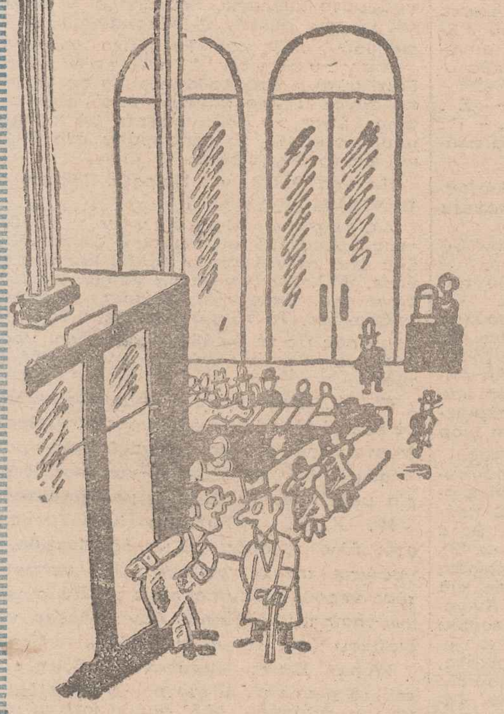

—Ὁ κύριος δὲν βρῆκε τίποτε τοῦ γούστου του;

—Κάτι βρῆκα, ἀλλὰ δὲν πλησιάζεται.

—Μά, κύριε, θὰ μπορούσαμε νὰ σᾶς κάμουμε κάποιαν ἔκπτωσι. Περὶ τίνος πρόκειται;

—Περὶ τῆς πωλητρίας τοῦ τμήματος γαντιῶν.

Ἀπορία

Ἡ φωνὴ στὸ τηλέφωνο.— Εἰδοποίησε την κυρία σου, ὅτι ἐπέστρεψα καὶ ἀπόψε θὰρθῶ νὰ κοιμηθῶ σπίτι.

Ἡ ὑπηρέτρια. — Πολὺ εὐχαριστως. Ἀλλὰ ποιὰς τηλεφωνεῖ;

Ἐνῷ ἡμεις παγωνομεν

Μία ὡραία Ἀμερικανὶς γιὰ νὰ δροσισθῆ ἀπὸ τὶς ζέστες τῆς Φλωρίδος κάθεται στὴν περίεργη αὐτὴ πολυθρόνα ἀπὸ κολῶνες πάγου

Τῆς γρίππης

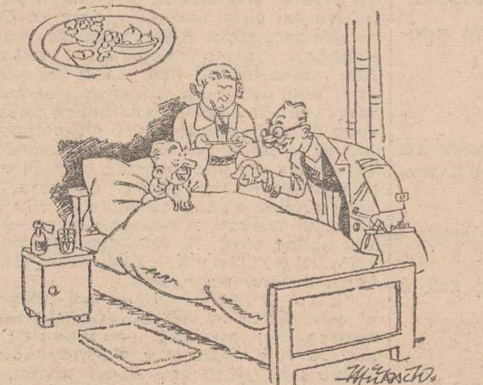

Ὁ γιατρός: Λοιπόν, σήμερα, βήχετε μὲ πολὺ λιγώτερο κόπο...

Ὁ ἄρρωστος: Σπουδαῖο πρᾶμα ἀφοῦ ἔκανα ἐξάσκησι ὅλη τὴ νύκτα.

Ἡ φιλία

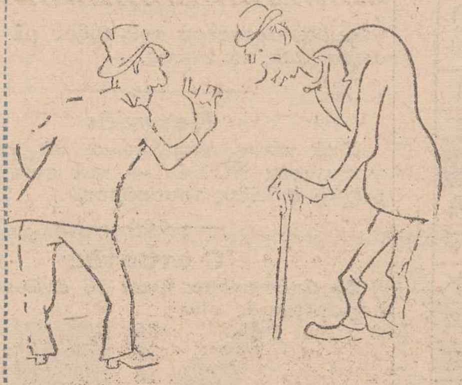

—Δάνεισέ μου ἑκατὸ δραχμες.

—Δὲν μπορῶ γιατὶ τὰ δανεικὰ καταστρέφουν τὴ φιλία καὶ ἡ δική μας ἀξίζει πολὺ περισσότερο. Δὲν νομίζεις;

—Σύμφωνοι. Τότε δάνεισέ μου χίλιες.

Ὁ ναυαγὸς ἀριστοκράτης

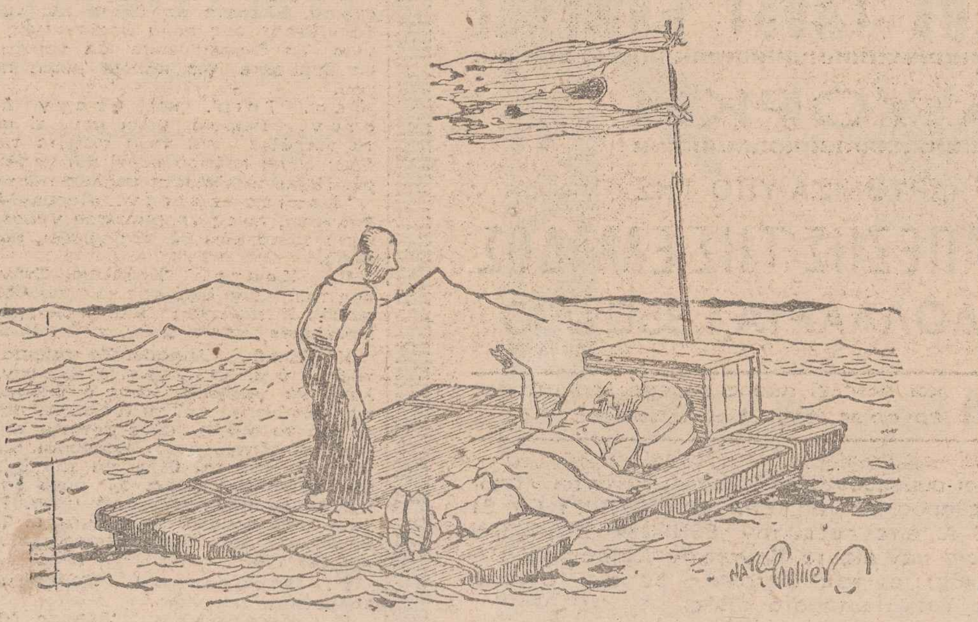

—Τζών, τὸ πρωϊνό μου θὰ τὸ πάρω αὔριο στὸ κρεββάτι

Ἐπιτυχία

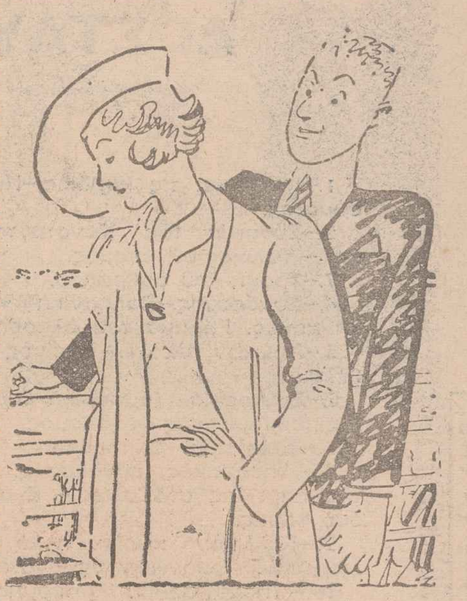

—Θὰ δεχόμουν ἕνα γάμο ποὺ θὰ μοῦ προσέφερε ἀσφάλεια καὶ προστασία.

—Θαυμάσια, δεσποινίς! Ἐγὼ εἶμαι ὑπάλληλος ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας καὶ ὁ πατέρας μου χωροφύλακας.

Απλουστατον

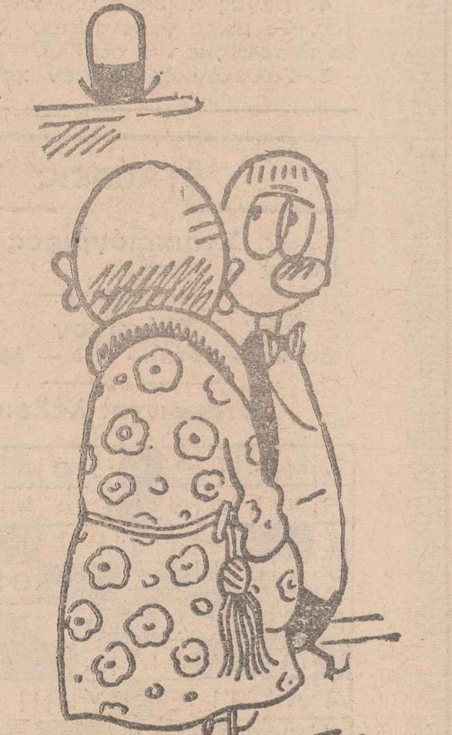

—Χθὲς σᾶς εἶδα νὰ φιλᾶτε τὴν κορη μου. Ἔχετε τίποτε νὰ μοῦ πῆτε;

—Νὰ προσέχετε περισσότερο τὴν κόρη σας.

Διαφορὰ

— Εἰς ἔνδειξιν τῆς μεγάλης μου ἀγάπης, σᾶς ἔφερα ἕνα μικρὸ δῶρον.

—Θὰ προτιμοῦσα νὰ συνέβαινε τὸ ἀντίθετο.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Π
Ε66

'Έσπερος

ΑΘΗΝΑΙ 17 Φεβρουαρίου 1937 — ΕΤΟΣ Α΄ — Ἀριθ. φύλλου 17 — ΔΡΑΧΜΑΙ 2 — ΣΕΛΙΔΕΣ 32

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
Γραφεία: Σταδίου 23
ΑΘΗΝΑΙ : ΕΤΟΣ 1ον.
Ἀριθμὸς φύλλου 17
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ—ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
Ν. Γ. ΟΚΤΩΡΑΤΟΣ

Ἕσπερος

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ
17
Φεβρουαρίου 1937
Τιμὴ φύλλου δραχ. 2
Ἀριθ. τηλεφώνου 31909

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ Ο ΚΑΡΝΑΒΑΛΛΟΣ

ΤΑ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΕΡΓΑ

Ἐκ τῶν ανω προς τα κάτω. Ἡ κ. Ἀλίκη, αἱ δίδες Βερώνη, Ζαφ. Γκιουζέπε καὶ Δῶρα Βός. Δεξιὰ ἐκ τῶν ἄνω: Ἡ πρωταγωνίστρια τῆς Ἑλληνικῆς ὀπερέττας Ἡρῶ Χαντᾶ, αἱ δίδες Λαμπρινοῦ, Φ. Λουκᾶ, ἡ κ. Ξανθάκη καὶ ὁ συγγραφεὺς κ. Σακελλάριος.

Τὴν Κυριακὴν ἀνοίγει τὸ Τριώδιο καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ καὶ οἱ πύλες τῶν θεάτρων μας γιὰ τὴν περίοδο τῆς Ἀποκρηᾶς. Ὁ τρελλὸς Καρνάβαλλος φτάνει μὲ γέλια, τραγούδια καὶ ξεφαντώματα. Ἡ περίοδος τοῦ γλεντιοῦ καὶ τῆς χαρᾶς. Ἡ ἐποχὴ τῆς εὐθυμίας.

Τὰ θεάματα, λοιπόν, γίνονται.... ἐλαφρότερα! Τὸ δραματικὸ θέατρο παίζει... κωμῳδία. Ἡ ὀπερέττα.... ἐπιθεώρησι. Καὶ ἡ.... ἐπιθεώρησι φοράει μάσκα. Γίνεται... ἀποκρηάτικη!

Μὰ πόσα θέατρα θὰ λειτουργήσουν στὴν Ἀθήνα τὴν περίοδο τοῦ Καρναβαλιοῦ; Τρεῖς θίασοι πρόζας καὶ δύο μουσικοί. Ἤ, καὶ τό... ἀντίθετο: Τρεῖς μουσικοὶ θίασοι καὶ δύο πρόζας! Ὁ λόγος; Ἰδού: Τὸ «Καινούργιο θέατρο» ἀνεβάζει.... μουσικὸ ἔργο! Γι' αὐτό, λοιπόν, μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς δὲν θὰ ἔχουμε μεγάλη θεατρικὴ κίνησι. Πάντως τὰ λίγα θέατρα, ποὺ θὰ λειτουργήσουν κατὰ τὴν περίοδο τῆς Ἀποκρηᾶς, ἐλπίζεται ὅτι θὰ ἐργασθοῦν.

◆◆◆

Θέατρα πρόζας θὰ ἔχουμε λοιπόν: Τὸ «Βασιλικό», ποὺ συνεχίζει τὶς παραστάσεις τοῦ «Κατὰ φαντασίαν ἀσθενὴς», καὶ τῆς Μαρίκας, ἡ ὁποία συνεχίζει ἐπίσης τὸ ἔργον, ποὺ παίζεται τώρα: «Ἡ Ἐλισάβετ». Λοιπόν, ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν προπώλησι ὅλων σχεδὸν τῶν εἰσιτηρίων τοῦ θεάτρου Κοτοπούλῃ, θὰ κρατήσῃ γιὰ πολὺ τὸ πρόγαμμα τοῦ θιάσου τῆς μεγάλης μας καλλιτέχνιδος.

Ἡ κ. Ἀλίκη θ' ἀνεβάσῃ ἕνα πρωτότυπο ἔργο μὲ μουσικὴν ὑπόκρουσι. Τὸ «Μοντιὰλ» θ' ἀνεβάσῃ ἐπιθεώρησι τοῦ κ. Γιαννουκάκη καὶ ὁ ὀπερεττικὸς θίασος τοῦ κ. Πρινέα μετασχηματιζόμενος θ' ἀνεβάσῃ ἐπίσης ἀποκρηάτικην ἐπιθεώρησι.

Ἀλλὰ ἂς ἐπισκεφθοῦμε τὰ θέατρα ἕνα-ἕνα κι' ἂς παρακολουθήσουμε τὶς δοκιμὲς τῶν καινούργιων ἔργων. Ἔτσι μποροῦμε νὰ μάθουμε περισσότερα πράγματα. Οἱ «κακὲς γλῶσσες» εἶναι πάντα...πρόθυμες!

◆◆◆

Λοιπόν: Προχθὲς τὸ μεσημέρι ἀνεβήκαμε στὸ θεατράκι τῆς Ἀλίκης τὴν ὥρα τῆς δοκιμῆς. Μ' ἔκπληξί μας εἴδαμε τὸν Ἀλέκο τὸ Σακελλάριο, τὸ συγγραφέα τοῦ «Ρόδου τοῦ Ἰσπαχάν», νὰ στέκεται στὴ μέση τῆς σκηνῆς καὶ μὲ ὕφος ἐπιτακτικὸ νὰ διατάσσῃ:

—Ὑποκλιθῆτε!

Καὶ οἱ ἠθοποιοί.... ὑποκλίθηκαν! Ἔπειτα ὅμως, παρακολουθῶντας τὴν πρόβα, καταλάβαμε πὼς ὁ Σακελλάριος ἀντικαθιστοῦσε κάποιον ἠθοποιό!

Ὁ κ. Χαιρόπουλος, καθήμενος στὸ πιάνο, κάτι δκίμαζε. Πλάϊ του ὁ κ. Σπ. Μελᾶς ἔδινε διάφορες ἐντολές.

Ἡ κ. Ἀλίκη, καθισμένη σὲ μιὰ καρέκλα, περίμενε τὴ σειρά της, συζητῶντας μὲ τὸν κ. Μουσούρη.

Σ' ἕνα διάλειμμα τῆς πρόβας ζητήσαμε τὸ Σακελλάριο, γιὰ νὰ μᾶς διηγηθῇ τὴν ὑπόθεσι τοῦ ἔργου του. Ὁ φροντιστὴς ὅμως, ποὺ ἀγνοοῦσε τὴν συγγραφική του ἰδιότητα, μᾶς πλησίασε καὶ τὸν ρώτησε:

—Τί παπούτσια νὰ φέρω γιὰ σᾶς; Μὲ φοῦντες;

Βλέποντάς τον νὰ παίζῃ, τὸν εἶχε περάσει γιά.... ἠθοποιό! Καὶ ὁ Σακελλάριος τοῦ ἀπήντησε μέ.... ἀξιώσεις πνεύματος:

—Παπούτσια; Ἆ, ναί!... Φέρτα μου, γιὰ νὰ στὰ δώσω στὸ χέρι!

Καθίσαμε σὲ μιὰ γωνία τοῦ μπὰρ καὶ μᾶς διηγήθη ὡς ἑξῆς τὴν ὑπόθεσι τοῦ ἔργου του:

—Μιὰ ποὺ πρόκειται γιὰ παραμῦθι, ἂς ἀρχίσουμε ἔτσι: Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ σ' ἕνα μακρυνὸ χάνι τοῦ Ἔλμπουρζ, γεμᾶτο ληστές, πῆγε ἕνας φτωχὸς ποιητής, ὁ Μυρζά (Κ. Μουσούρης), γιὰ νὰ εἰσπράξῃ κάτι νοίκια γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ἀφεντικοῦ του. Τὰ ζητάει λοιπὸν καὶ δὲν τοῦ τὰ δίνουν. Τὸν τυραννοῦν, τὸν πειράζουν καὶ σπᾶνε κέφι μαζί του. Ὁ Σάχης τῆς Περσίας (Ἀποστολίδης), ποὺ ἔτυχε νὰ βρίσκεται κείνη τὴν ὥρα στὸ χάνι—τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἦταν πολὺ τῆς μόδας στὴν Περσία οἱ Σάχηδες νὰ παρακολουθοῦν ἰνκόγνιτο τὸ λαό τους—ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὸν ποιητὴ κι' ἔπιασε κουβέντα μαζί του. Ὁ Μυρζά ὅμως, ποὺ δὲν ἤξερε πὼς μιλᾷ μὲ τὸν Σάχη, τἄκανε μούσκεμα. Τὸν ἔβρισε, τὸν εἶπε ἄδικο καὶ κουτὸ κι' ἀκόμη τοῦ ἐξωμολογήθηκε πὼς ἀγαπᾷ μ' ὅλη του τὴ δύναμι τὴν Γιουλσοὺν (Ἀλίκη), τὴν φιλενάδα τῆς βασιλοπούλας, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε κι' ὁ ἴδιος ὁ Σάχης. Καὶ τὴν ἀγάπησε ὁ Μυρζά, γιατί, καθὼς τοῦ εἶπε, ἦταν:

«Ἕνα κορίτσι, ἀφέντη μου,
ποὺ κόκκινα κογχύλια
Τριαντάφυλλα τοῦ Ἰσπαχὰν
ἦταν τὰ δυό της χείλια.
Μαζί της ξετρελλάθηκα
σὲ μιὰ στιγμὴ σὲ μιὰ
τὰ χέρια καὶ τὰ στήθη της
κρῖνοι καὶ γιασεμιά.

Εἶπεν, εἶπε ὁ Μυρζὰ ἕνα σωρὸ καὶ στὸ τέλος τοῦ καυχήθηκε πώς, ἂν ἦταν αὐτὸς ἄρχοντας, θὰ κανόνιζε ὅλα τὰ φλέγοντα ζητήματα τῆς Περσίας. Ὁ Σάχης πειράχτηκε—χωρὶς ὅμως νὰ τὸ δείξῃ—καί, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, πρόσταξε καὶ τὸν μέθυσαν κι' ἀφοῦ τὸν ντύσανε Βεζύρη, τὸν μεταφέρανε στὸ παλάτι. Ὁ φουκαρᾶς ὁ Μυρζὰ τἄχασε, ὅταν ξύπνησε ντυμένος στὰ χρυσάφια, ἀνάμεσα στὶς γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ. Νὰ μὴν στὰ πολυλογῶ, ὁ Σάχης τοῦ ἐξήγησε, πὼς τὸν ἔκανε Βεζύρη, γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ ὅτι τὰ λόγια εἶναι εὐκολώτερα ἀπὸ τὰ ἔργα. Ἔξη μέρες θὰ κρατοῦσε αὐτὸ τὸ βιολί. Ἂν τὴν ἕκτη μέρα δὲν εἶχε κάνει ὅ,τι εἶχε ὑποσχεθῇ κι' ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσε μιὰ ἀπὸ τὶς βασιλοποῦλες, πρᾶγμα ἀδύνατο, γιατὶ κι' οἱ δυὸ ἦταν κλεισμένες στὸ χαρέμι, θὰ τοῦ ἔκοβε τὸ κεφάλι. Ἐπακολουθοῦν διάφορα κωμικὰ ἐπεισόδια. Ὁ Μυρζὰ κάνει ὅσα ὑποσχέθηκε κι' ἀκόμα περισσότερα καὶ κατορθώνει νὰ τὸν ἀγαπήσῃ ὄχι ἡ μιά, ἀλλὰ καί.... οἱ δυὸ βασιλοποῦλες κι' ἀκόμα ρίχνει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Σάχη τὴν ἀκατάδεχτη Γιουλσούν. Ὁ λαὸς τὸν λατρεύει. Καὶ κοντὰ σ' αὐτὸν λατρεύει καὶ τὸ Σάχη. Γιατὶ ὁ Μυρζὰ ἔχει καταργήσει τοὺς φόρους «ἐν ὀνόματι τοῦ Σάχη» κι' ἔχει κάνει χίλια δυὸ καλά. Ἔτσ γίνεται Βεζύρης γιὰ πάντα καὶ ζῇ αὐτὸς καλὰ κι' ἐμεῖς (εἰσπράττοντας καὶ τὰ σχετικὰ ποσοστά....) καλλίτερα!

Αὐτὸ εἶναι, κατέληξεν ὁ κ. Σακελλάριος, τὸ «Ρόδο τοῦ Ἰσπαχὰν» καὶ εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ ἀνεβαίνει ὅσο λίγα ἑλληνικὰ ἔργα, μὲ σκηνοθέτη τῆς ἀξίας τοῦ κ. Μελᾶ καὶ μ' ἑρμηνευτὰς μίαν Ἀλίκη, ἕνα Μουσούρη, ἕνα Νέζερ. Τελειώνοντας, ὀφείλω νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου θὰ ὀφείλεται καὶ κατὰ μέγα μέρος στὸν ἀγαπητὸ συνεργάτη μου, τὸν Χαιρόπουλο, ποὔγραψε μιὰ ἐξαιρετικὰ καλὴ μουσική, πρωτότυπη καὶ δαντελλένια.

Στὸ ἔργο παίζουν ἐπίσης αἱ κυρίαι Ἠσαΐα, Ξανθάκη, Βολονάκη, Νανὰ Παπαδοπούλου, οἱ κ. κ. Βλαχόπουλος, Σπ. Μουσούρης κ. ἄ.

Ἀνεβήκαμε στὰ παρασκήνια τοῦ «Παπαϊωάννου», ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένος ὁ θίασος τοῦ κ. Ι. Πρινέα.

Ἡ κ. Φωφὼ Λουκᾶ, ἡ χαριτωμένη αὐτὴ στὰρ τῆς ἐλαφρᾶς μουσικῆς σκηνῆς, ἀγωνίζεται νὰ μάθῃ μιὰ φιγούρα στὸ μπαλέττο. Μόλις τελειώνει, τὴν πλησιάζουμε καὶ τῆς ζητᾶμε νὰ μᾶς πῇ τί θὰ «κρεάρῃ» τὶς Ἀπόκρηες στὴν νέαν ἐπιθεώρησι, ποὺ πρόκειται νὰ παίξῃ ὁ θίασος τοῦ πρυτάνεως τῶν κωμικῶν τοῦ μουσικοῦ θεάτρου μας κ. Ι. Πρινέα.

—Τί θὰ «κρεάρω»; Θὰ χορέψω κλακέττες καὶ θὰ κάνω τὰ νούμερα, ποὺ θὰ μοῦ δώσουν. Τί νούμερα; Δὲν τὰ ξέρω ἀκόμα....

Τὴν ἐπιθεώρησι τὴν γράφει πυρετωδῶς ὁ ἴδιος ὁ Μίμης ὁ Ἀμίμητος, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἐξηυτέλισε κάθε ἑλληνικὴ λέξι, τώρα προσπαθεῖ νὰ ἐξευτελίσῃ καὶ τήν.... ἐπιθεώρησι! Τὰ νούμερα ὅμως, ποὺ εἴδαμε στὶς πρόβες, δείχνουν τὸ ἀντίθετο: Εἶναι ἔξυπνα, χαριτωμένα, ἀπρόοπτα. Μὰ καὶ οἱ ἠθοποιοί, ποὺ θὰ τὰ παίξουν, εἶναι ὅλοι ἐξαιρετικοί: Ὁ συμπαθέστατος στὸ ἀθηναϊκὸ κοινὸ Ἀριστείδης Χρυσοχόος ἔχει ἕνα «σόλο» σπαρταριστό. Ὁ Κώστας ὁ Μανιατάκης, ὁ κοσμαγάπητος αὐτὸς τενόρος, ἑτοιμάζεται νὰ δρέψῃ δάφνες μὲ τὴ νέα ρομάντζα του. Ἔπειτα ὁ συμπαθὴς τενόρος κ. Ι. Μπέρτος ἔχει πολλὰ χαριτωμένα νούμερα, ποὺ θ' ἀρέσουν πολύ. Ὁ τυπίστας Ἄλκης Προβελέγγιος, ὁ Κούλης Στολίγκας, ἔχουν κι' αὐτοὶ σπαρταριστὰ νούμερα, καθὼς καὶ ὁ Χατζηδάκης. Τὸ «βαρὺ πυροβολικὸ» ὅμως τοῦ θιάσου εἶναι ἡ ἐξαιρετικὴ νέα πρίμα δ)νὶς Μαίρη Λαμπρινοῦ, ἡ ὁποία εἶναι ἀπόκτημα γιὰ τὸ μουσικό μας θέατρο. Ἡ γοητευτικὴ φωνή της καὶ τὸ «μπρίο», μὲ τὸ ὁποῖον παίζει, ἔκαναν τὸ κοινὸ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ποὺ βγῆκε στὸ θέατρο, νὰ τὴν προσέξῃ. Παίζουν ἐπίσης ἡ ἀμίμητη καρατερίστα μας κ. Μαρία Πρινέα, ἡ ὁποία στὴν ἐπιθεώρησι τοῦ Μίμη Ἀμίμητου θὰ σημειώσῃ μιὰ νέαν ἐπιτυχία σ' ἕνα πρωτότυπο νούμερο, ποὺ ἐμφανίζεται μαζὶ μὲ τὸν κ. Πρινέα.

Τὸ ἔργο ἀνεβαίνει μὲ νέα σκηνικὰ καὶ μὲ καινούργια κοστούμια, θ' ἀνεβῇ δὲ μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν.

◆◆◆

Ὁ γνωστὸς ἐπιχειρηματίας κ. Μακέδος στὸ «Μοντιὰλ» ἀνεβάζει μιὰ καινούργια ἐπιθεώρησι τοῦ κ. Γιαννουκάκη, μὲ μουσικὴ τοῦ κ. Βιδάλη. Τὸ ἔργο θ' ἀνεβῇ—ὡς πάντοτε συνηθίζει ὁ κ. Μακέδος—μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιμέλεια καὶ μὲ σκηνικὰ τοῦ κ. Ἀμπελᾶ.

Παίζουν ἡ συμπαθὴς πρωταγωνίστρια τῆς ἐπιθεωρήσεως κ. Ἡρὼ Χαντᾶ, ἡ ἐξαιρετικὴ καρατερίστα κ. Μαρίκα Μαντινειοῦ, αἱ ἀδελφαὶ Δημητρίου, ἡ κ. Δώρα Βώς, ἡ χαριτωμένη Ζαφειρίνη Γκιουζέπε, ἡ Ἄννυ Μιμόζα.

Ἀπὸ τοὺς ἄρρενας πρωταγωνιστὰς καὶ ἐκτὸς τοῦ κ. Κοκκίνη, τοῦ κ. Τριχᾶ καὶ τοῦ κ. Τ. Χατζηχρήστου, ὅλων τὰ ὀνόματα λήγουν εἰς.... ίδης! Θέλετε καὶ ἀπόδειξι, ἰδοὺ: Στ. Ἰατρίδης, Γ. Γαβριηλίδης, Ν. Σταυρίδης (....ὑπεργόης!) Ν. Κωνσταντινίδης, Γ. Ἀνακτορίδης καί.... τράβα κορδέλλα!

◆◆◆

Ἀλλ' ἂς κλείσουμε τὸ σημείωμά μας καὶ μὲ λίγη κίνησι τῶν ἐπαρχιῶν:

Ὁ Ἀργυρόπουλος ἔφυγε γιὰ «τουρνέ». Ὁ.... οἰκογενειακὸς θίασος Ὀλ. Καντιώτη πάει στὴν Κέρκυρα. Μαζί τους εἶναι ἡ κ. Δράκου καὶ ὁ κ. Κοφινιώτης. Στὴ Μυτιλήνη θὰ παίξῃ ὁ θίασος Αὐλωνίτη—Στυλιανοπούλου μὲ τὴν κ. Σ. Βερώνη, τὴν κ. Ρ. Ρόζη, τὸν κ. Ν. Σύλβαν, τὸν κ. Λαχτάραν κ. ἄ. Ἐκεῖ εὑρίσκεται ἐπίσης καὶ ὁ θίασος Φιλοσόφου—Σιμοπούλου—Σπαρίδη, στὸν ὁποῖον μετέχουν ὁ κ. Β. Κοντογιάννης, ἡ κ. Βαλμᾶ κλπ. Ὁ θίασος τῆς κ. Η. Παλαιολόγου ἐπιχειρεῖ «τουρνὲ» στὴν Πελοπόννησο καὶ ὁ κ. Πέτρος Κυριακὸς θὰ παίξῃ στὸν Πειραιᾶ.

Αὐτὴ εἶναι ἡ θεατρικὴ κίνησις τοῦ καρναβαλιοῦ.

Χ. Π.

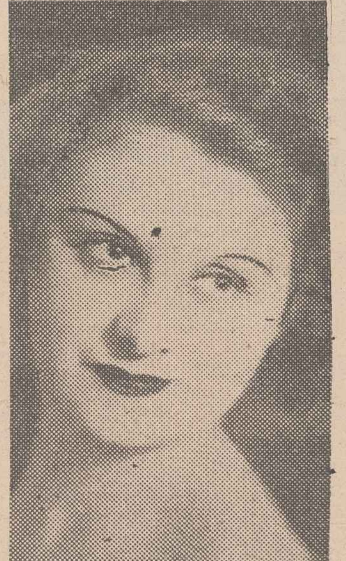

σεις τῶν Δὸν - Ζουὰν τοῦ ἀριστοκρατικοῦ περιβάλλοντος ποὺ ζῇ, μένει πιστὴ στὸν ἄνδρα της
ριφρονεῖ, ποὺ τὴν ἐγκαταλείπει, ποὺ δὲν ἐνδιαφέρεται μήτε γι' αὐτήν, μήτε γιὰ τὸ παιδί του, ζῶντας μιὰ ζωὴ ἔκλυτη. Ἡ «ΑΓΩΝΙΑ» εἶνε ὁ θρίαμβος τῆς ἀνώτερης γυναίκας, ποὺ ἐπιμένει καὶ εἰς τὸ τέλος...
—Ἀλλὰ παρακολουθήσετε τὸ νέο μας μυθιστόρημα, ποὺ εἶνε πραγματικὸ ἀριστούργημα.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Οἱ ὡραιότερες ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

7η ΣΕΙΡΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ

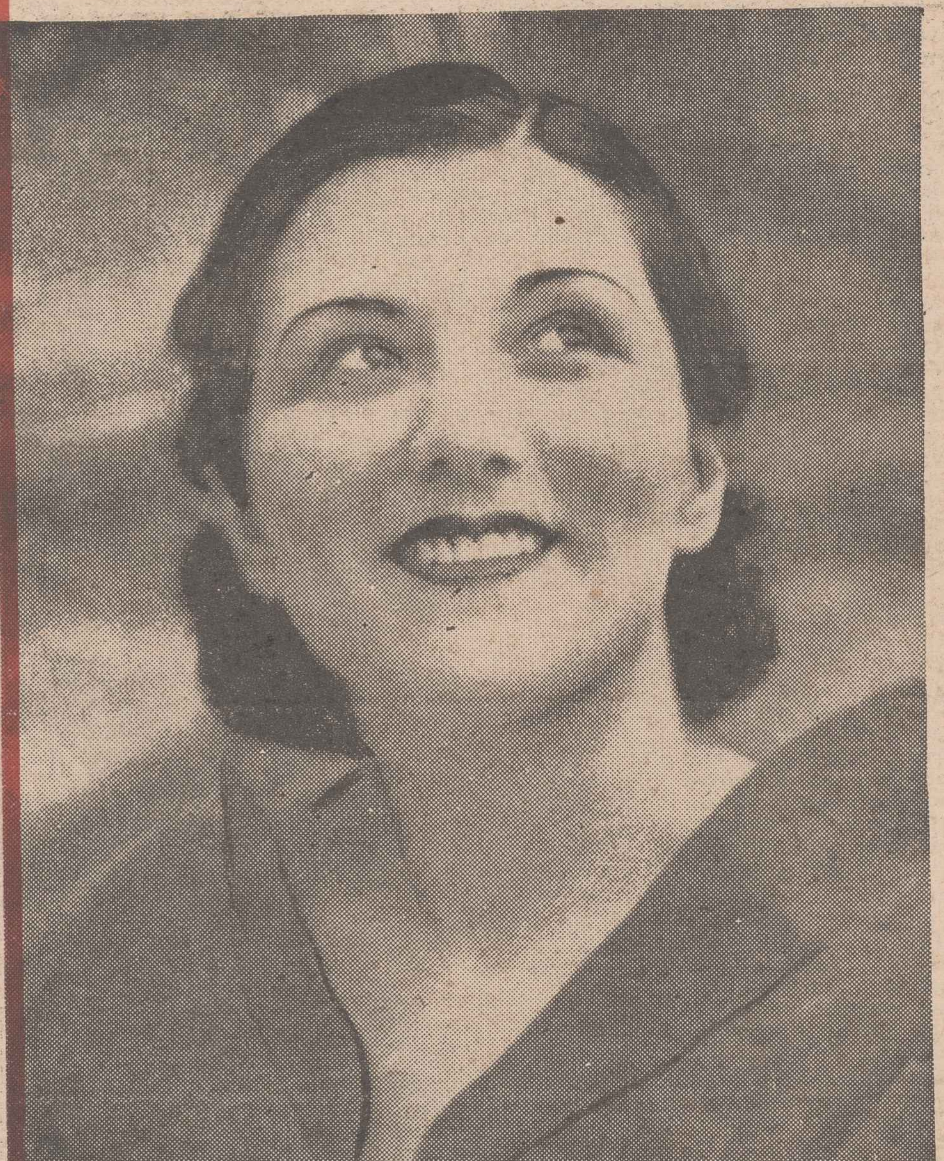

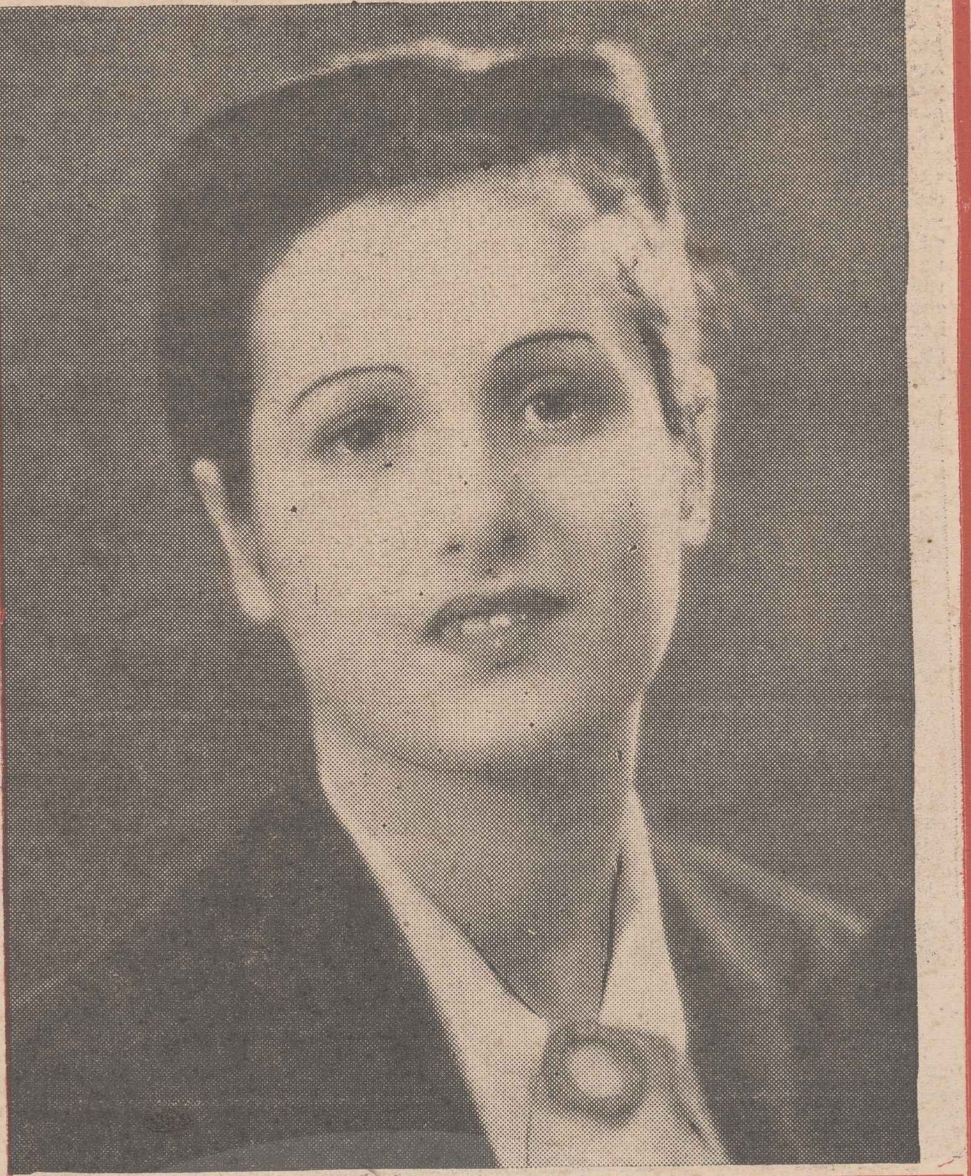

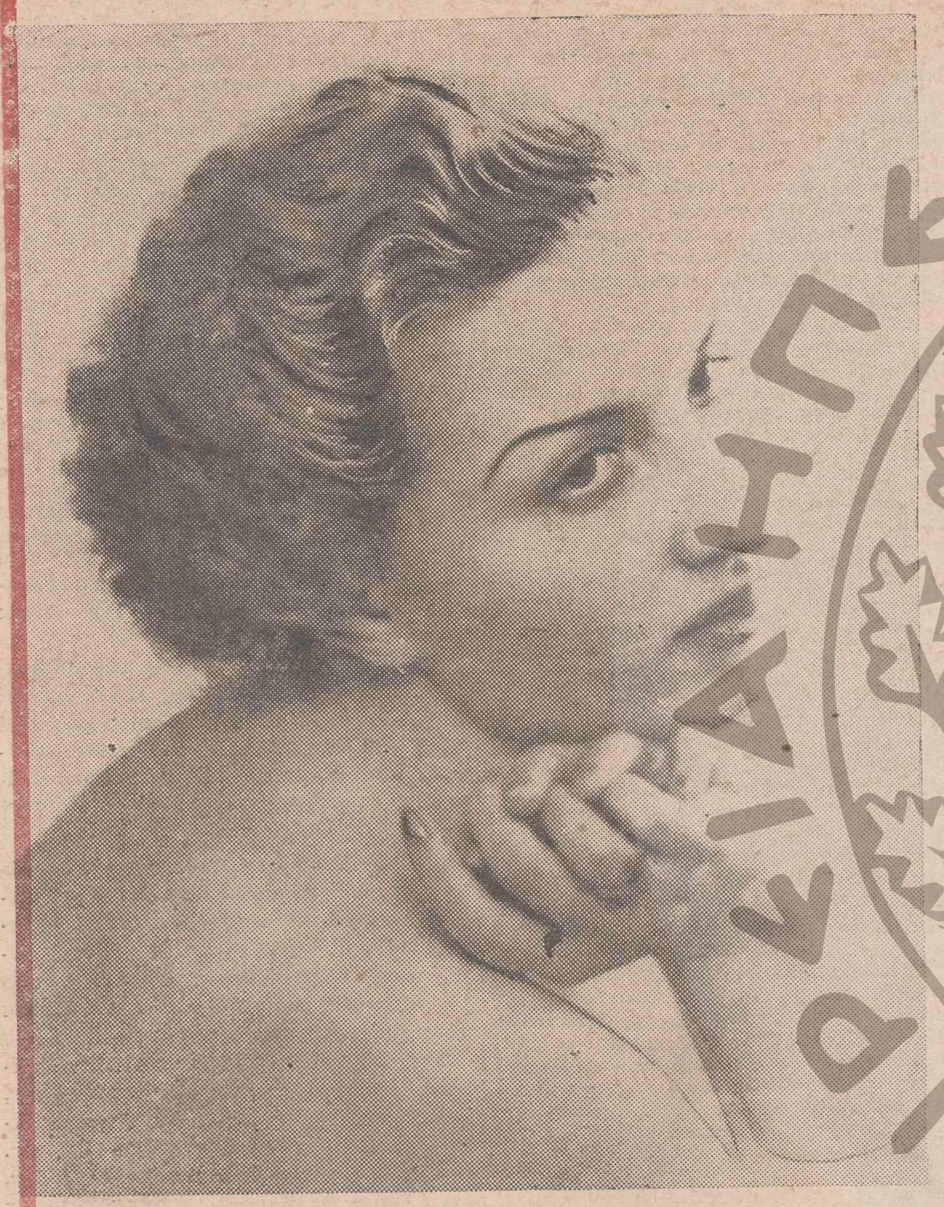

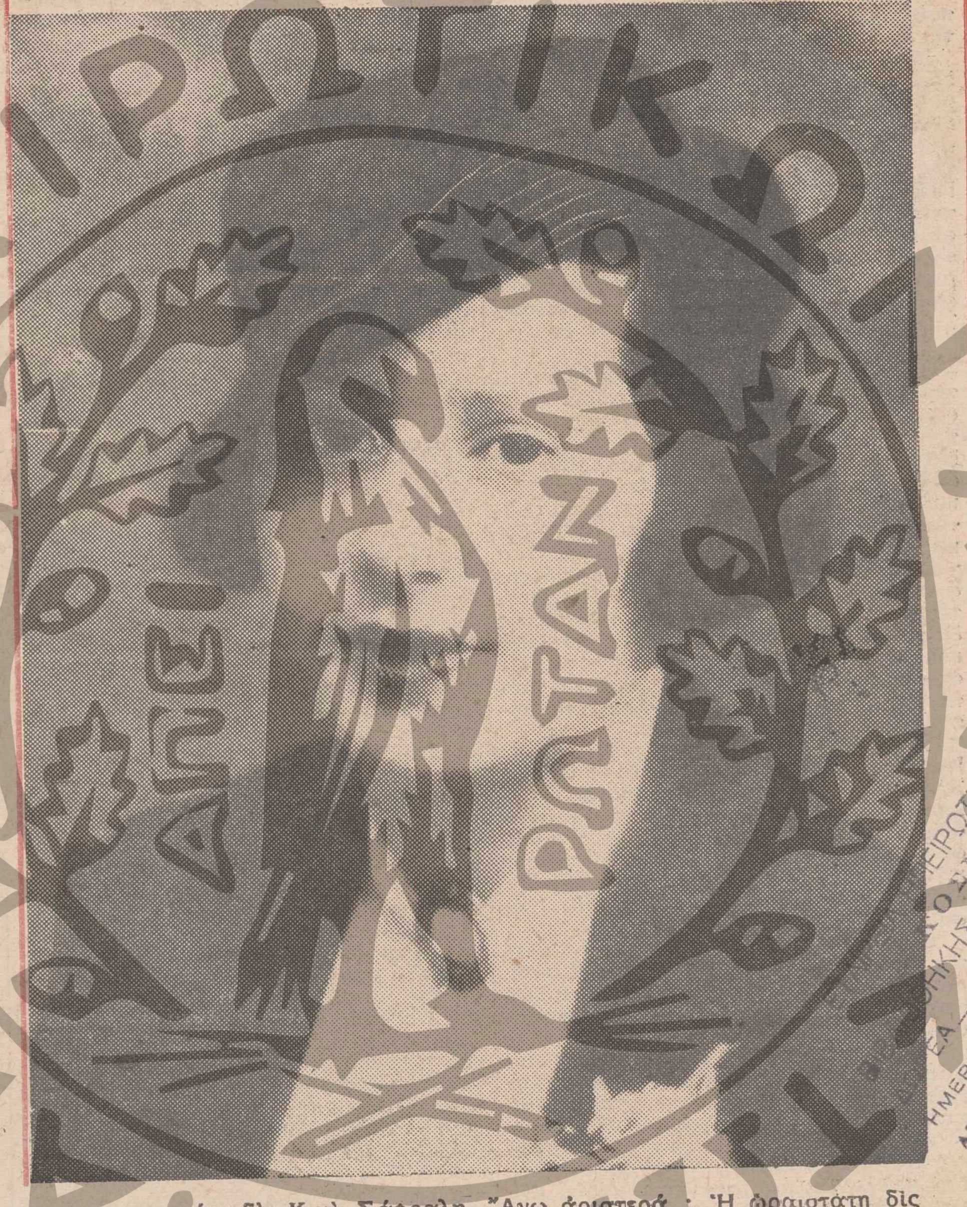

Ἄνω ἀριστε Ἡ δὶς Νικήτα, μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες ὑψιφώνους μας. Κατω: Ἡ χαριτωμένη δὶς Κική Σάφραλη. Ἄνω ἀριστερά: Ἡ ὡραιοτάτη δὶς
Μαίρη Βιτό αὶ Κάτω: Ἡ πικάντικη φυσιογνωμία τῆς δίδος Ἄννας Βιτάλη.
(Φωτογραφίαι τοῦ φωτογράφου τῆς Μόδας Κ. Ἰω. Ξανθάκη).

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 38407

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΕΝΟΣ ΛΥΡΙΚΟΥ

ΝΑΤΑΛΙΑ ΠΟΥΣΚΙΝ

Ἡ ὡραία σύζυγος τοῦ μεγαλυτέρου Ρώσσου ποιητοῦ, ποὺ ἔγινε ἡ αἰτία τοῦ προώρου καὶ τραγικοῦ θανάτου του

Κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἑορτάζεται σ' ὅλον τὸν κόσμον ἡ ἑκατονταετηρὶς ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μεγαλειτέρου Ρώσσου ποιητοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου Πούσκιν, ποὺ εἶνε συγχρόνως ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ποιητὰς τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου.

Ὁ Πούσκιν ἀπέθανε στὶς 29 Ἰανουαρίου τοῦ 1837, στὴν Πετρούπολι, σὲ ἡλικίαν 37 ἐτῶν, ἀπὸ τὸ τραῦμα, ποὺ δέχθηκε κατὰ τὴ μονομαχία του μὲ τὸν ἐρωμένο τῆς γυναίκας τοι —ἢ φερόμενον ὡς τέτοιον— Γάλλον Ντ' Ἀντές.

Ἔτσι χάθηκε πολὺ πρόωρα καὶ γιὰ τὴν πατρίδα του καὶ γιὰ ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα, ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα ποιητικὰ μυαλά, ποὺ φανερώθηκαν κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνες —καὶ χάθηκε ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιπολαιότητος τῆς γυναίκας του, ἡ ὁποία ὄχι μόνον ποτὲ δὲν τὸν ἀγάπησε καὶ δὲν τὸν ἔνοιωσε, ἀλλὰ ἦταν τόσο φιλάρεσκη, ὥστε νὰ φλερτάρῃ μ' ὅλους τοὺς νέους, ποὺ τῆς ἄρεσαν, ἐκθέτοντας ἔτσι τὸν μεγαλοφυῆ ποιητή, ποὺ εἶχε τὴ δυστυχία νὰ εἶνε σύζυγός της καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾷ μὲ πάθος.

Ὁ μέγας Ρῶσσος ποιητὴς Ἀλέξανδρος Πούσκιν.

Ἀπὸ λίγο ὡς πολύ, τὴν ἀτυχία στὸν ἔρωτα τὴν ἐδοκίμασαν οἱ περισσότεροι μεγάλοι ποιηταί. Ἀλλὰ σχεδὸν κανένας ἀπὸ αὐτοὺς δὲν σκοτώθηκε ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ φερομένου ὡς ἐραστοῦ τῆς γυναίκας του, ὅπως συνέβη μὲ τὸν Πούσκιν. Γι' αὐτὸ ἡ τραγική του περίπτωσι ἔμεινε μοναδικὴ στὴν παγκόσμια φιλολογία καὶ ἀνέρχονται σὲ χιλιάδες οἱ τόμοι, ποὺ ἐγράφηκαν γιὰ τὸν ἀτυχῆ ἔρωτα τοῦ Πούσκιν, γιὰ τὴν ἐγκληματικὴ ἐπιπολαιότητα τῆς γυναίκας του Ναταλίας καὶ γιὰ τὸ τραγικὸ τέλος του.

◆◆◆

Ὁ Ἀλέξανδρος Σέργκιεβιτς Πούσκιν, ποὺ ἦταν γόνος παληᾶς ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας τῆς Ρωσσίας συνήντησε γιὰ πρώτη φορά, στὴ Μόσχα, τὸ 1828, τὴν Ναταλία Νικολάεβνα Γκοντσάροβα. Κι' αὐτὴ ἐπίσης καταγότανε ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, ἀλλὰ ἡ περιουσιακη της κατάστασι ἦταν μᾶλλον μετρία. Ὁ Πούσκιν ἦταν τότε ἡλικίας 29 ἐτῶν ἀρκετὰ γνωστὸς ὡς ποιητὴς καὶ ποθοῦσε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ζωὴ γεμάτη πάθη καὶ περιπέτειες, τὴν ἡσυχία τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς. Ἡ Ναταλία ἦταν μόλις 16 ἐτῶν καὶ ἡ ὀμορφιά της, ποὺ μόλις τότε εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀναδεικνύεται, ἔκαμε στὸν ποιητὴ κεραυνοβόλο κυριολεκτικῶς ἐντύπωσι.

Πραγματικά, ἡ ὀμορφιὰ τῆς μικρῆς Ναταλίας Νικολάεβνας ἀκτινοβολοῦσε. Ἐνθουσίαζε ὅποιον τὴν ἐπλησίαζε. Ἔλεγαν γι' αὐτὴν καὶ τὸ ἐπανελάμβαναν συχνά: «Λάμπει, πυρπολεῖ εἶνε ἡ ὀμορφότερη». Καὶ ὁ Πούσκιν, γράφοντας στὴ μητέρα τῆς Ναταλίας, ὡμολογοῦσε: «Ὅταν τὴν εἶδα γιὰ πρώτη φορά, ἔχασα τὸ κεφάλι μου».

Ὁ ποιητὴς ἐζήτησε ἀμέσως τὸ χέρι τῆς Ναταλίας. Ἡ αἴτησίς του ἔγινε ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες δεκτὴ καὶ ὁ Πούσκιν ἔγραφε στὸ λεύκωμα τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς του:

«Ὅλα σ' αὐτὴν εἶνε ἁρμονία, ὅλα εἶνε θεῖα, κυριαρχοῦν πάνω στὸν κόσμο καὶ στὰ πάθη. Ζεῖ ἤρεμη καὶ ντροπαλὴ μέσα στὴν θριαμβευτικὴ ὀμορφιά της. Ὅπου τὸ βλέμμα της κι' ἂν στρέψῃ, τίποτε δὲν συγκρίνεται μ' αὐτήν. Ὁ ὠχρὸς κύκλος τῶν καλλονῶν μας σβύνεται μπρὸς στὴ λάμψι της. Ὅπου κι' ἂν πηγαίνῃς βιαστικὰ κι' ἂν εἶνε ραντεβοῦ ἐρωτικὸ κι' ἂν γλυκὸ ὄνειρο σ' ἀποκοιμᾷ, ὅταν τὴν συναντήσῃς σταματᾷς καὶ προσκυνᾷς εὐλαβικὰ τὸν ἅγιο βωμὸ τῆς Ὁμορφιᾶς».

Ὁ γάμος των, ποὺ γίνηκε στὶς 18 Φεβρουαρίου 1831 στὴ Μόσχα, ὄχι δὲν μετρίασε τὴν παράφορη ἀγάπη του γιὰ τὴ γυναῖκα του, ἀλλὰ τὴν ἐμεγάλωσε. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἰδίου ἔτους τὸ νεαρὸ ζευγάρι μετώκησε ἀπὸ τὴ Μόσχα στὴν Πετρούπολι, ὅπου ἦταν καὶ πρῶτα μονίμως ἐγκατεστημένος ὁ Πούσκιν. Καὶ ἀκριβῶς, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς παύει ἡ σχετικὴ συζυγικὴ εὐτυχία τοῦ ποιητοῦ καὶ ἀρχίζουν τὰ βάσανά του. Γιατὶ ἡ ἐμφάνισις τῆς γυναικός του, ἡλικίας μόλις 19 ἐτῶν, στὴν Αὐτοκρατορικὴ Αὐλὴ καὶ στοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους τῆς Πετρουπόλεως, ἀπετέλεσε θρίαμβον πραγματικόν. Ἡ ὀμορφιά της ὅλους τοὺς κατέπληξε: Ἀπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Νικολάου τοῦ Α΄. μέχρι τοῦ τελευταίου νεαροῦ Δὸν Ζουὰν τῶν σαλονιῶν, ὅλοι τὴν ἐρωτεύθησαν καὶ ἄρχισαν νὰ τὴν πολιορκοῦν.

Λέγουν, μάλιστα, ὅτι ὁ πρῶτος, ποὺ ἐκέρδισε τὴν εὔνοιαν τῆς Ναταλίας ἦταν ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Πούσκιν, σὲ γράμματά του πρὸς τὴ γυναῖκα του τὴν συμβουλεύει: «Μὴ φλερτάρῃς μὲ τὸν Τσάρο... Μή... πρόσεχε».

Ἀλλὰ μόνο μὲ τὸν Τσάρο ἐφλερτάριζε ἡ Ναταλία; Οἱ θαυμασταί της ὅλο καὶ ἐπληθύνοντο. Σ' ἕνα ἄλλο γράμμα του πρὸς τὴν γυναῖκα του ὁ Πούσκιν διαπιστώνει μὲ τρομάρα τὸ γεγονός: «Φλερτάρεις σ' ὁλόκληρο τὸ Διπλωματικὸ Σῶμα. Χαίρεσαι νὰ βλέπῃς τοὺς θαυμαστάς σου, κρεμασμένους ἀπὸ τὰ φουστάνια σου, σὰν σκύλους... Στ' ἀλήθεια, ὅμως, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ χαίρεσαι...». Κι' ἀλλοῦ ἀφίνει τὶς ἀνησυχίες του νὰ φανερωθοῦν: «Μὴ μὲ τρομάζεις, λέγοντάς μου ὅτι εἶσαι πάρα πολὺ κοκέττα. Πρόσεχε, μικρή μου, θὰ μὲ ξεχάσῃς ἔτσι γρήγορα».

Ἀλλὰ ποῦ ν' ἀκούσῃ ἡ Ναταλία. Ὅσο πήγαινε καὶ γινότανε περισσότερο κοκέττα. Ἡ ἀσύγκριτη λάμψι τῆς ὀμορφιᾶς της, ποὺ ἐθάμπωνε ὅλον τὸν κόσμο, τὴν ἔκαμνε νὰ θριαμβεύῃ σὲ κάθε κοσμικὴ συγκέντρωσι. Καὶ δὲν σκεφτότανε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὶς τουαλέττες της καὶ τὰ διαμαντικά της, ἀπασχολημένη διαρκῶς μὲ τὴν ἐκλογὴ καὶ τὴ σύνθεσι τῶν κοσμημάτων ἐκείνων, ποὺ θ' ἀνεδείκνυαν περισσότερο τὴν πολύτιμη ὀμορφιά της. Ὑπερήφανη γιὰ τὸ θαυμασμό, ποὺ προκαλοῦσε «τὸ θεωροῦσε ὡς ζήτημα τιμῆς νὰ σκλαβώνῃ τὶς καρδιὲς τῶν ἀνδρῶν», ὅπως λέγει κάποιος βιογράφος της.

Ἐν τῷ μεταξύ, πρὸς τὸν ἄνδρα της, τὸν Πούσκιν, ἐφερότανε ψυχρά. Ἀδιαφοροῦσε γι' αὐτὸν καὶ ὅπως εἶνε βέβαιον, ἀγνοοῦσε ἀκόμη καὶ τοὺς τίτλους τῶν ἔργων του —τῶν ἀθανάτων ἔργων του, ποὺ ὁ Πούσκιν γι' αὐτὴν τὰ ἔγραφε.

Ὁ ποιητὴς ὑπέφερε ἀπὸ τὴν κατάστασι αὐτή; πολλὲς φορὲς ἐθύμωνε, ἔκαμνε σκηνὲς ζηλοτυπίας ἢ παρακαλοῦσε καὶ ἱκέτευε. Ἀλλά, ὡστόσο, εἶχε ἐμπιστοσύνη στὴ γυναῖκα του καὶ στὴν τιμιότητά της καὶ ἐπίστευε, ὅτι ἡ Ναταλία του, ἐφλερτάριζε, γιατὶ ἦταν ὄμορφη καὶ κοκέττα, μ' ὅλον τὸν κόσμον, ἀλλὰ ὅτι δὲν παρέβαινε τὰ βασικὰ συζυγικά της καθήκοντα. Καὶ φαίνεται, ὅτι εἶχε δίκηο ὁ Πούσκιν μὲ τὴν πεποίθησί του αὐτή, γιατὶ μέχρι σήμερα ἀκόμη δὲν ἔχει ἀποδειχθῆ, ὅτι ἡ Ναταλία τὸν ἀπατοῦσε, πρὶν γνωρίσῃ τὸν Ντ' Ἀντές.

Ἀλλὰ στὴ στενοχώρια ἀπὸ τὴ διαγωγὴ τῆς γυναίκας του προστίθενται γιὰ τὸν Πούσκιν καὶ οἱ οἰκονομικὲς στενοχώριες. Πραγματικά, ἡ οἰκονομικὴ κατάστασι τοῦ ζεύγους δὲν ἦταν καθόλου καλή: «Δὲν ἔχουμε οὔτε μιὰ πεντάρα βεβαίου εἰσοδήματος καὶ ἔχουμε τριάντα χιλιάδες ρούβλια τὸ χρόνο βεβαίων ἐξόδων», ἔγραφε σ' ἕναν φίλο του ὁ ἴδιος ὁ Πούσκιν. Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ Ναταλία δὲν ἐλάμβανε καθόλου ὑπ' ὄψιν τὶς στενοχώριες τοῦ ἀντρός της. Γι' αὐτὴν ἡ ζωὴ κυλοῦσε εὔθυμα καὶ θριαμβευτικὰ —μὲ μόνη διακοπὴ τὶς τέσσερες γέννες παιδιῶν, ποὺ ἔκαμε καὶ τὶς γκρίνιες τοῦ συζύγου της.

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τῶν μεγάλων κοσμικῶν θριάμβων τῆς Ναταλίας, δηλαδὴ κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1834, ἔγινε ἡ πρώτη συνάντησις τοῦ ζεύγους Πούσκιν μὲ τὸν βαρῶνον Γεώργιον Κάρολον Ντ' Ἀντές.

Ὁ Ντ' Ἀντές, ἦταν ἕνας νεαρὸς Γάλλος ἀριστοκράτης, ὁ ὁποῖος εἶχε καταφύγει ὡς πρόσφυξ στὴ Ρωσσία, μετὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1830, ποὺ ἔγινε στὴ Γαλλία. Χάρις στὴν προστασία τοῦ βαρώνου Ἔκκερεν, πρεσβευτοῦ τῆς Ὁλλανδίας στὴν Πετρούπολι, ὁ ὁποῖος τὸν υἱοθέτησε, κατώρθωσε ὁ Ντ' Ἀντὲς νὰ προσληφθῇ εἰς τὴν φρουρὰν τοῦ Ρώσσου Αὐτοκράτορος, μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπολοχαγοῦ. Οἱ ἀριστοκρατικοὶ κύκλοι τῆς ρωσσικῆς πρωτευούσης ἐδέχθησαν τὸν Ντ' Ἀντὲς μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας. Οἱ κοσμικὲς ἐπιτυχίες του ἦσαν ἄπειρες καὶ ἦταν περιζήτητος στὰ σαλόνια γιὰ τὸ πνεῦμα του καὶ τοὺς εὐγενεῖς τρόπους του. Ἕνας ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του στὴν αὐτοκρατορικὴ φρουρὰ τὸν περιγράφει ὡς «ὡραῖον, πιὸ μορφωμένον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὑπασπιστὰς τοῦ Αὐτοκράτορος, πιὸ πνευματώδη, ὡς Γάλλον, ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, Ρώσσους, πιὸ ζωηρόν, μὲ ἀρίστην κοινωνικὴν ἀνατροφὴν καὶ κοσμικόν». Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες του ἦσαν πολλές.

Ἡ Ναταλία ἡ σύζυγος τοῦ μεγάλου ποιητοῦ

Μόλις ὁ Ντ' Ἀντὲς ἐγνώρισε τὴ Ναταλία, τὴν ἀγάπησε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν πολιορκῇ στενώτατα. Τὴν ἔβλεπε σχεδὸν καθημερινὰ στοὺς χορούς, στὴν Αὐλὴ ἢ στὰ διάφορα κοσμικὰ σαλόνια κοινῶν φίλων των. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ναταλία φαίνεται, ὅτι δὲν ἔμεινε ἀσυγκίνητη μπρὸς στὸν Γάλλον εὐγενῆ. Οἱ περισσότεροι βιογράφοι της τὸ βεβαιώνουν κατηγορηματικῶς: Ἡ Νατάλια Νικολάκεβνα ἦταν ἐρωτευμένη μὲ τὸν νεαρὸν δανδῆ, ποὺ ἦταν τότε τῆς μόδας. Ἀλλὰ εἶνε δύσκολο νὰ καθορίσῃ κανεὶς μέχρι ποῦ ἔφθασαν τὰ πράγματα.

Ὁ ἴδιος ὁ Πούσκιν, σ' ἕνα γράμμα του, ὁμολογεῖ, ὅτι ὁ Ντ' Ἀντὲς «συνεκίνησε» τὴ γυναῖκα του. Ἀλλὰ καὶ πῶς μποροῦσε νὰ συμβῇ ἀλλοιῶς; Δὲν εἶχε ὅλες τὶς πιθανότητες νὰ τῆς ἀρέσῃ; Δὲν ἀντεπροσώπευεν ἀπολύτως τὸν «τύπον» της; Δὲν ἀποτελοῦσε, σὰν ἄνδρας, μὲ τὴν ἡλικία του, τὸ ἐξωτερικό του, τὴν ἠθική του ἀδιαφορία, τὸ πνευματικό του ἐπίπεδο, τὸ πανομοιότυπο αὐτοῦ ποὺ ἀποτελοῦσε ἡ Ναταλία, ὡς γυναῖκα;

Πόσο ἔπρεπε ὁ κοσμικὸς αὐτὸς δανδῆς νὰ τῆς φαίνεται γοητευτικός, μπρὸς στὸν σύζυγό της. Γιατὶ ὁ Πούσκιν δὲν εἶχε ὑπὲρ αὐτοῦ παρὰ μόνον τὸ ὅτι ἦτανε μιὰ μεγαλοφυΐα —ἐλάχιστον προτέρημα γιὰ ἕνα ἐλαφρὸ κεφάλι γυναίκας. Ἐνῷ ὁ Ντ' Ἀντὲς ἦταν ὄμορφος. Εἶχε τὴ χάρι καὶ τὴν κομψότητα: Ἄρεσε.

Ὅταν ἐσημείωναν στὴ Ναταλία ὅλους τοὺς κινδύνους ἑνὸς τέτοιου φλέρτ, ἐβεβαίωνε: «Μοῦ ἀρέσει ἡ συντροφιὰ τοῦ Ντ' Ἀντές. Μοῦ ἀρέσει ἁπλῶς καὶ δὲν θἆναι ποτὲ τίποτε ἄλλο γιὰ μένα ἀπὸ ἕνας σύντροφος».

Ὡστόσο, ὁ κόσμος, οἱ κύκλοι τῶν σαλονιῶν ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὶς σχέσεις τοῦ Ντ' Ἀντὲς καὶ τῆς γυναίκας τοῦ Πούσκιν. Σιγὰ-σιγά, μάλιστα, καὶ ἐφ' ὅσον οἱ σχέσεις παρετείνοντο τὸ κουτσομπολιὸ ἐφούντωνε, μέχρις ὅτου ἔφτασε νὰ στέλνουν ἀνώνυμα γράμματα στὸν ποιητὴ καὶ νὰ τὸν κοροϊδεύουν μέσα στὰ σαλόνια, ἀπὸ πίσω του μὲ χειρονομίες. Ἄλλωστε, οἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο «ἐρωτευμένων» κρατοῦσαν ἀπὸ τριετίας —γιατὶ βρισκόμαστε πειὰ στὸ 1837.

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ἐπὶ τέλους, τὸ κοσμικὸ κουτσομπολιὸ τόσο ἐδυνάμωσε, ὥστε ἡ κατάστασι νὰ γίνῃ ἀφόρητη γιὰ τὸν ποιητή. Τὰ ἀνώνυμα γράμματα, ποὺ λάβαινε γιὰ τὴ διαγωγὴ τῆς γυναίκας του διαδεχότανε τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Ἔτσι ἄρχισε καὶ ὁ Πούσκιν, ὁ ὁποῖος μέχρι τώρα ἐπίστευε στὴν τιμιότητα τῆς γυναίκας του, νὰ ὑποπτεύεται, ὅτι κάτι συμβαίνει. Ἄρχισε νὰ ἀμφιβάλῃ γι' αὐτὴν καὶ κυρίως, ἄρχισε νὰ βλέπῃ, ὅτι ἡ διαγωγὴ τοῦ Ντ' Ἀντὲς ἐξέθετε τὴ Ναταλία.

Ἐζήτησε, λοιπόν, μ' ἕνα γράμμα του νὰ παύσουν αὐτὲς οἱ σχέσεις. Κυριολεκτικώτερα, ἐκάλεσε σὲ μονομαχία τὸν νεαρὸν Γάλλον. Ἀλλὰ κοινοὶ φίλοι καὶ τῶν δύο ἐπενέβησαν. Ὁ Ντ' Ἀντὲς ἔδωσε ἐξηγήσεις καὶ γιὰ νὰ σταματήσῃ κάθε κουτσομπολιὸ —καθὼς καὶ γιὰ νὰ μπορῇ ἔτσι ἐλεύθερα νὰ βλέπῃ τὴ Ναταλία— ἐζήτησε σὲ γάμο τὴν ἀδελφή της, τὴν Κατερίνα Γκοντσάροβα.

Ἡ αἴτησίς του ἔγινε δεκτὴ καὶ ἡ στέψις ἐτελέσθη στὶς 10 Ἰανουαρίου 1837 —πρὸς μέγα σκάνδαλο ὅλης τῆς ρωσσικῆς ἀριστοκρατίας.

Ἀλλὰ ἐλάχιστες ἡμέρες ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο του ὁ Ντ' Ἀντὲς ἐζήτησε νὰ δῇ σὲ ἰδιαιτέρα συνάντησι «γιὰ τελευταία φορὰ» τὴ Ναταλία. Καὶ ἡ Ναταλία τοῦ τὴν παρεχώρησε σ' ἕνα σπίτι κοινῆς φίλης των.

Τί συνέβη μεταξὺ τῶν δύο ἐρωτευμένων κατὰ τὴν ἰδιαιτέραν συνάντησίν των αὐτὴν κανεὶς δὲν ξέρει. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἔμειναν ἐπὶ πολλὲς ὧρες μαζὶ καὶ ὅτι ἡ Ναταλία, γυρνῶντας ἔπειτα σπίτι της, δὲν εἶπε τίποτε τοῦ Πούσκιν.

Ὁ Πούσκιν, ὅμως, ἔμαθε τὴ συνάντησι αὐτὴ τῆς γυναικός του τὴν ἐπομένην ἀμέσως ἡμέρα ἀπὸ ἕνα ἀνώνυμο γράμμα. Καὶ φυσικά, ἐξεμάνη. Ἡ μονομαχία πειὰ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἀποφευχθῇ: Ἔγινε στὶς 27 Ἰανουαρίου — δηλαδή, μόλις δεκαπέντε ἡμέρες ἀπὸ τότε ποὺ ἔγιναν συγγενεῖς — στὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα, σ' ἕνα προάστειο τῆς Πετρουπόλεως, μὲ πιστόλι. Ὁ Ντ' Ἀντὲς ἐπυροβόλησε πρῶτος καὶ ἐτραυμάτισε θανάσιμα τὸν Πούσκιν. Ὁ ποιητὴς ὅμως, εἶχε τὴ δύναμι νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ πυροβολήσῃ, πληγώσας ἐλαφρὰ τὸν Ντ' Ἀντὲς στὸ βαχίονα.

Οἱ μάρτυρες τοῦ Πούσκιν τὸν μετέφεραν μὲ τὸ ἁμάξι σπίτι του. Ἡ κατάστασί του φάνηκε ἀμέσως ἀπελπιστική. Καὶ παρὰ τὶς προσπάθειες τῶν γιατρῶν, ἔπειτα ἀπὸ ἀγωνία δύο ἡμερονυκτίων, ἀπέθανε...

◆◆◆

Ὁ Ρωσσικὸς λαὸς ἔκλαυσε τὸν μεγάλον ποιητή του καὶ ἡ κηδεία του μετεβλήθη σὲ ἐθνικὴ διαδήλωσι. Τόση, μάλιστα, ἦταν ἡ γενικὴ ἐναντίον τοῦ Ντ' Ἀντὲς κατακραυγή, ὥστε ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἐξώρισε ἀπὸ τὴ Ρωσσία καὶ ἔδωσε σύνταξι στὰ παιδιὰ τοῦ ποιητοῦ.

Καὶ ἡ Ναταλία; Ἡ Ναταλία, ἀφοῦ ἔκλαψε λίγο τὸν πατέρα τῶν παιδιῶν της, ξαναπαντρεύθηκε καὶ ἔζησε μέχρι τὸ τέλος, σχεδὸν τοῦ περασμένου αἰῶνος. Πάντα ὅμως, τὴν ἐβάρυνε ἡ κατηγορία, ὅτι μὲ τὴν ἐπιπολαιότητά της ἐσκότωσε ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ποιητὰς τοῦ κόσμου.

Χ.

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΟΙ ΑΠΟΚΡΗΕΣ ΕΦΘΑΣΑΝ

ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Οἱ ἐφετεινὲς ἑορτὲς τῆς Πλάκας καὶ οἱ... παλαιότερες.—Κέφι καὶ γλέντι τρικούβερτο.— Παρελάσεις, σάτυρα καὶ τραγούδια

Χαρακτηριστικὲς εἰκόνες ἀπὸ τὴν ἀποκρηατικη κίνησι

ὍΠΩΣ κάθε χρόνο ἔτσι καὶ ἐφέτος οἱ Ἀθηναῖοι ἑτοιμάζονται νὰ γιορτάσουν μὲ ὅλη τὴν «πρέπουσα» εὐθυμία τὸν ἐρχομὸ τοῦ καρναβαλιοῦ. Καὶ πάντα κάθε χρόνο, οἱ παληοὶ Ἀθηναῖοι θυμοῦνται μὲ δικαιολογημένη νοσταλγία τὰ παληὰ καρναβάλια, ποὺ γιόρταζαν πρὸ τριάντα ἢ καὶ περισσοτέρων ἐτῶν.

Μ' ἀλήθεια πόσα δὲν ἔχει νὰ θυμηθῇ κανεὶς ἀπὸ τὶς παληὲς γιορτὲς τῆς Ἀπόκρηας.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἦταν ἔκδηλη «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ» ἡ μεγαλείτερη ὄρεξη, ποὺ ἔχει ὁ κόσμος γιὰ διασκέδαση γιατὶ τότε ἡ ζωὴ ἦταν λιγώτερη σκληρὴ ἀπὸ σήμερα. Τὰ «κομιτᾶτα» τῆς ἐποχῆς ὀργανώνανε παρελάσεις καὶ μασκαράτες κ. ἄ. παρόμοια.

Τὰ ἀνθοστόλιστα χαγιάτια τῆς Πλάκας βρισκόντουσαν στὴν ἡμερησία διάταξη.

Οἱ χαμηλοβλεποῦσες κοπέλλες τῆς Παληᾶς Πλάκας τρέχανε ὅλες φορῶντας τὰ γιορτινά τους γιὰ νὰ ἰδοῦν ἀφ' ὑψηλοῦ τὶς παρελάσεις τῆς ἡμέρας. Κι' αὐτὲς ἦσαν ἡ γκαμήλα, τὸ γαϊτανάκι, ὁ φουστανελᾶς, ὁ Μακεδώνας, ὁ ξυλοπόδαρος, τὸ τοπάλια, τὰ βαρελάκια κ. ἄ.

Καὶ κοντὰ σ' αὐτὲς ἡ αὐστηρὴ καὶ βλοσυρὴ μορφὴ τῆς μάννας, ποὺ κύτταζε σὰν κέρβερος γιὰ νὰ δῇ μήπως τὰ κορίτσια της κάνανε «τὰ γλυκὰ μάτια» στὰ παλληκάρια, ποὺ περνούσανε μὲ τὴ συνοδεία τοῦ καρνάβαλου.

◆◆◆

Ποῦ τώρα τὰ σεμνότυφα ἤθη τῆς παληᾶς ἐκείνης ἐποχῆς ! Γιατὶ καὶ τώρα γίνονται γιορτὲς στὴ Πλάκα, μὰ νοιώθει καθένας ποὺ κάτι τοὺς λείπει. Θὰ θαυμάσῃ κανεὶς καὶ φέτος τὶς παρελάσεις ποὺ θὰ γίνουν στοὺς γραφικοὺς δρομάκους της, στὶς Πλακιώτικες ταβέρνες—καὶ πόσες δὲν εἶναι ; τοῦ Κρητικοῦ, τοῦ Ταμπάκη, τοῦ Δερβίση, τοῦ Δαμίγου, τοῦ Τσιλένη, τοῦ Δεσποτοπούλου, τοῦ Κάπου κ. ἄ.—τὰ κορίτσια, ποὺ θὰ χορέψουν Καλαματιανὸ καὶ τσάμικο καὶ ζεϊμπέκικο, μὲ τὴ συνοδεία τῶν νταουλιῶν καὶ τῆς πίπιζας, θὰ θαυμάσῃ ἀκόμα τὴ χορωδία ποὺ θὰ πάῃ, ὅπως συνήθως, στὸ μνημεῖο τοῦ Λυσικράτους, γιὰ νὰ τραγουδήσῃ τὶς παληὲς καντάδες, μὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὅμως κάτι θὰ λείπῃ, κάτι ποὺ ἡ ἔλλειψίς του θὰ εἶναι πολὺ ἔντονη : Θὰ λείπῃ ἡ ἀτμόσφαιρα. Θὰ εἶναι ὅλα ὅμοια καὶ μόνο οἱ ἄνθρωποι θὰ ἔχουν ἀλλάξει.

◆◆◆

Ὑπάρχει βέβαια καὶ σήμερα τὸ σχετικὸ κέφι. Στὶς δυὸ τελευταῖες Κυριακὲς θὰ ξεχυθοῦν στοὺς δρόμους τῆς Πλάκας καὶ τοῦ Ψυρῆ στίφη ἀσύνταχτα, παρδαλλὰ καὶ ἑτερόκλητα, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν ἢ καὶ νὰ συνοδεύσουν τὸν καρνάβαλο. Στὴ μνήμη ὅμως τῶν παληότερων Ἀθηναίων δὲν μπορεῖ νὰ σβύσουν τὰ παληὰ καρναβάλια.

Θυμοῦνται τὸ «πνεῦμα» τῆς ἐποχῆς ποὺ.....ἔρρεε ἄφθονο. Τὰ σατυρικὰ περιοδικὰ τῆς ἐποχῆς, κατὰ χρονολογικὴ σειρὰ ἐκδόσεως ἦταν τὰ ἑξῆς : «Ὁ Ραμπαγᾶς», ὁ «Ρωμηὸς», τὸ «Σατυρικὸν Σκρίπ», τὸ Σατυρικὸν «Ἄστυ» καὶ ἄλλα λιγώτερου ἐνδιαφέροντος.

Οἱ συντάκται τῶν σατυρικῶν αὐτῶν ἐφημερίδων—κατὰ πολὺ πνευματωδέστεροι τῶν σημερινῶν καὶ γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχουν σατυρογράφοι—ὠργίαζαν κυριολεκτικῶς. Οἱ πολιτικοὶ τῆς ἐποχῆς ἐσατυρίζοντο χωρὶς ἔλεος κατὰ τὰ παλαιορωμαίϊκα ἔθιμα. Ἀπὸ τὶς στῆλες τους μασκαρευόντουσαν τὰ σπουδαιότερα πρόσωπα τῆς ἐποχῆς ἢ καὶ τὰ πιὸ ἀσήμαντα, ποὺ ὅμως εἴχανε κάποια ἐπίδρασι στὴν μικρὴ παληὰ Ἀθήνα.

Στὶς Πλάκας τὰ στενὰ τὴν παληὰ καλὴ ἐποχὴ ἀντηχοῦσαν τὰ μεγάλα σουξὲ τοῦ καιροῦ ἐκείνου :

Τὸ «Ἂν παρῆλθον οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι», ποὺ οἱ παθητικὲς κιθάρες συνώδευαν τοὺς ἤχους του καὶ τὸ «Ἀφίνει η μοῖρα τοὺς ἀνθρώπους...». Κι' ἀκόμα τὸ πιὸ ὀνομαστὸ ἀπὸ ὅλα :

Ἐπέρασα ἀπό 'να στενὸ
δρομάκι δροσερὸ
εἶδα μικρὸ καὶ παχουλὸ
κορίτσι πεταχτό....

Καὶ τὸ ρεφραίν :

Νὰ ἡ μικρούλα, νὰ ἡ μικρούλα, νά!...
αὐτὴ ποὺ ἔρχεται ἡ παχουλή-ή-ή !

Βέβαια φαίνονται πολὺ παράταιρα τὰ σημερινὰ τραγούδια μὲ τὴ συγχρονισμένη καὶ....παρφουμαρισμένη μουσικὴ ἂν ἐπιχειροῦσε κανεὶς νὰ τὰ συγκρίνῃ. Κι' ἐν τούτοις τὰ σημερινὰ τραγούδια πεθαίνουν ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ στὴν ἄλλη, γίνονται....παληὰ τόσο γρήγορα καὶ ἐγκαταλείπονται ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς των.

Δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὰ παληὰ τραγούδια. Παράδειγμα ἡ ἀειθαλὴς «Ἀμυγδαλιὰ» ποὺ τραγουδεῖται ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων καὶ πάντα συγκινεῖ.

«Ἐτίναξε τὴν ἀνθισμένη ἀμυγδαλιὰ
μὲ τὰ χεράκια της.....»

Ἀλλ' ἀφοῦ μιλᾶμε γιὰ τὰ παληὰ καρναβάλια, θὰ ἤτανε μεγάλη παράλειψη ἂν δὲν ἀναφέραμε ἕνα κωμικὸ καὶ χαρακτηριστικὸ ἐπεισόδιο τῆς ἐποχῆς τῆς καθόδου τοῦ Ὄθωνος.

Τὴ πρώτη χρονιὰ λοιπὸν, ποὺ ἦρθε ὁ Ὄθων στὴν Ἑλλάδα ἡ Αὐλὴ σκέφτηκε νὰ διοργανώσῃ ἕναν ἀποκριάτικο χορό. Ἐδόθη λοιπὸν ἐντολὴ στὸν «Εὐταξία τῆς Αὐλῆς»—ὅπως λεγότανε τότε ὁ «Αὐλάρχης»—νὰ φροντίσῃ, ὥστε νὰ βρεθοῦν ἀρκετοὶ χορευταί. Ὁ Αὐλάρχης Βαυαρὸς Βάϊξ, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ αὐτή, ἐσύνταξε τὸ ἑξῆς ἔγγραφο γιὰ νὰ τὸ διανείμῃ σὲ πολλὰ ἀντίτυπα.

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης—ἔλεγε τὸ ἔγγραφο—θέλουσα νὰ δώσῃ μικρὸν χορὸν διὰ τὰς Ἀπόκρεω, μὲ ἐπεφόρτισε νὰ ζητήσω νὰ μοῦ ἀποστείλετε κατάλογον ἐκ τοῦ κλάδου σας, ὅσοι εἶναι γνωστοὶ ὡς καλλίτεροι χορευταί».

Τὸ ἔγγραφο αὐτὸ ἀπέστειλε ὁ Βάϊξ στοὺς ὑπουργούς, στὸν Πρόεδρο τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, στὸν Εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῶν Ἐφετῶν, στὴ Στρατιωτικὴ Ἀρχὴ καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν.....Ἱερὰ Σύνοδο ! !...

Φυσικὰ αὐτὸ γίνηκε ἀπὸ ἀπροσεξία, ἡ ὁποία ὅμως ἐστοίχισε πολλὰ σχόλια, ὄχι μονάχα εἰς βάρος τοῦ Βάϊξ ἀλλὰ καὶ στοὺς ἀνωτέρους του.

Ἡ «Ἐλπὶς»—ἐφημερίδα τῆς ἐποχῆς—ἐσχολίαζε ὡς ἑξῆς τὸ γεγονός :

«...Ὁ κ. Βαυαροευταξίας νομίζει ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶναι τόπος τρελλῶν....».

Ἀλλὰ καὶ γενικὰ ἡ σύστασις ἐκείνη τοῦ Βάϊξ, δὲν εἶχε καλὴ ἀπήχηση, οἱ δὲ ἐφημερίδες ἔγραφαν πῶς θὰ πρέπῃ στὸ ἑξῆς μεταξὺ τῶν ἄλλων προσόντων ἑνὸς δημοσίου ὑπαλλήλου νὰ εἶναι καὶ τὸ....χορευτικόν.

Ἀλήθεια πόσο εὔθυμα καὶ χαριτωμένα ἐπεισόδια.

Ἀλλὰ τότε ἦσαν ἄλλοι καιροὶ καὶ ἄλλα ἤθη.

Γ.

Ἀπὸ τὸ καρναβάλλι στὴ Νίκαια

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τοὺς ἀνθρώπους δὲν τοὺς κάνει ὑπερόχους ἡ δύναμις τῶν μεγάλων αἰσθημάτων, ἀλλὰ ἡ διάρκειά των.

◆◆◆

Τὰ ἴδια πάθη δημιουργοῦν χωριστοὺς δρόμους στὸν ἄνδρα καὶ στὴν γυναῖκα. Γι' αὐτὸ ποτὲ δὲν καταλαβαίνει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

◆◆◆

Ἕνας παληὸς Φλωρεντιανὸς μῦθος λέει τὴν ἑξῆς ἀλήθεια : «Τὸ ξύλο χρειάζεται τόσο στὶς καλὲς, ὅσο καὶ στὶς κακὲς γυναῖκες».

◆◆◆

Ἡ σκέψις τῆς αὐτοκτονίας εἶναι μιὰ δυνατὴ παρηγοριά. Μᾶς βοηθάει νὰ περνᾶμε ἀρκετὲς ἄσχημες νύχτες.

◆◆◆

Ὁ ἔρως φέρνει στὸ φῶς τὶς ὑπέροχες καὶ μυστικὲς ἀρετὲς ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ ὅ,τι σπάνιο δηλαδὴ καὶ ἐξαιρετικὸ ἔχει μέσα του.

◆◆◆

Τὸ νὰ μιλάῃ κανεὶς πολὺ γιὰ τὸν ἑαυτόν του εἶναι ἕνα μέσον, ὅπως καὶ πολλὰ ἄλλα, ποὺ τὸν βοηθοῦν γιὰ....νὰ κρύβεται.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Ὁ καλὸς θεῖος ἐννοεῖ νὰ ἐφαρμόσῃ δικό του σύστημα, γιὰ νὰ μάθῃ τὸν Τοτὸ νὰ μὴ λέγῃ κακὰ λόγια.

—Τώρα, Τοτό μου, θὰ σοῦ δώσω μιὰ δεκάρα, ἂν σταματήσῃς νὰ λὲς τὴν λέξι.... διάβολο.

—Πολὺ καλά, θεῖε, ἀλλὰ ξέρω μιὰ ἄλλη, ποὺ ἀξίζει μιὰ δραχμή. Κι' ὕστερα θὰ βρῶ ἄλλη, ποὺ ἀξίζει κατοστάρικο!

◆◆◆

—Πῶς διάβολο βγῆκες τόσο γρήγορα ἀπὸ τὴν φυλακήν;

—Μὴν τὰ ρωτᾷς. Θῦμα δικαστικῆς πλάνης.

◆◆◆

Μιὰ φιλάργυρη κυρία συναντᾷ τὸν γιατρό της στὸ δρόμο. Πρώτης τάξεως εὐκαιρία, γιὰ νὰ τὸν συμβουλευθῇ, χωρὶς νὰ τὸν πληρώσῃ....

—Γιατρέ μου, τοῦ λέει, εἶμαι εὐχαριστημένη, ποὺ σᾶς συναντῶ. Φαντασθῆτε.... ὑποφέρω ἀπὸ τὰ νεφρά μου.

—Ὡραῖα! λέει ὁ γιατρός. Λοιπόν, ἀγαπητή μου κυρία, γδυθῆτε, γιὰ νὰ δοῦμε τί ἔχετε.

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΡΩΜΑΪΚΗΣ ΟΝΟΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ το ΟΝΟΜΑ ΣΑΣ

ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ ΕΠΩΝΥΜΟΥ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

Ἐπιάσατε ποτὲ νὰ μελετήσετε τὸν τηλεφωνικὸν κατάλογον ; Δὲν ἐννοῶ τὸ νὰ ψάξετε νὰ βρῆτε ἕναν ἀριθμὸν τηλεφώνου. Ὄχι αὐτό. Σᾶς ἐρωτῶ, ἂν εἴχατε ποτὲ τὴν περιέργειαν, νὰ καθήσετε νὰ διαβάσετε τὸν κατάλογον, ὅπως διαβάζουμε ἕνα ρωμάντσο ἢ μᾶλλον ἕνα εὐθυμογράφημα. Ἂν δὲν τὸ ἔχετε ἐπιχειρήσει αὐτό, ἔχετε χάσει μίαν σπανίαν διασκέδασιν. Μὴ νομίσετε ὅτι ἀστειεύομαι. Σᾶς λέγω ἐν πάση εἰλικρινεία, ὅτι ὁ τηλεφωνικὸς κατάλογος εἶνε κατὰ μέγα μέρος του ἕνα εὔθυμον καὶ σατυρικὸν περιοδικόν. Ἐκεῖ μέσα εὑρίσκετε φαιδρότατα πράγματα, τὰ ὁποῖα συμβαίνουν μὲ τὴν ρωμέϊκη ὀνοματολογίαν.

Ἐξηγοῦμαι σαφέστερον. Τὰ περισσότερα ἐπώνυμα, εἶνε λέξεις, ποὺ ἔχουν φυσικὰ κάποιο νόημα. Ἐκεῖνοι δὲ ποὺ τὰ φέρουν τὰ ἐπώνυμα αὐτὰ ἔχουν βέβαια κάποιο ἐπάγγελμα. Ἔ, λοιπόν, τὸ ἐπάγγελμα πολλῶν ἐξ αὐτῶν ἔρχεται εἰς εἰρωνικὴν ἀντίθεσιν μὲ τὴν σημασίαν τοῦ ὀνόματος των. Σᾶς συστήνουν παραδείγματος χάριν ἕναν κύριον, ὁ ὁποῖος λέγεται Παλησός. Καὶ ρωτᾶτε τὶ δουλειὰ κάνει καὶ σᾶς πληροφοροῦν, ὅτι πωλεῖ... νεωτεριστικὰ εἴδη. Εἶνε ἄλλοι πάλιν, ποὺ δὲν ἠκολούθησαν τὸ ἐπάγγελμα, ποὺ σημαίνει τὸ ὄνομα των. Ὅπως παραδείγματος χάριν ἕνας κύριος, ὁ ὁποῖος λέγεται Γιατρᾶκος, ἀντὶ νὰ γίνῃ γιατρὸς ἔγεινε.... χασάπης. Καὶ εἶνε τέλος τρίτη κατηγορία ἐκείνων ποὺ ἠκολούθησαν τὸ στάδιον, ποὺ ταιριάζει μὲ τὸ ἐπώνυμον των. Παραδείγματος χάριν λέγεται ἕνας Λαδᾶς καὶ εἶνε πράγματι λαδέμπορος. Τέτοιες διασκεδαστικὲς συμπτώσεις ἢ ἀντιθέσεις μὲ τὰ ὀνόματα ἀκοῦμε συχνὰ γύρω μας. Ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ φαιδρὰ τῆς ὀνοματολογίας θὰ τὰ βρῇ κανείς συγκεντρωμένα στὸν τηλεφωνικὸν κατάλογον. Εἴχαμε τὴν ὑπομονὴν νὰ τὸν διαβάσουμε ὁλόκληρον — δεχόμεθα συγχαρητήρια διὰ τὴν ὑπομονήν καὶ τὸ κουράγιο μας — καὶ νὰ συγκεντρώσουμε τὶς χαρακτηριστικώτερες καὶ διασκεδαστικώτερες περιπτώσεις ἀντιθέσεως ἢ συμπτώσεως ἐπωνύμων καὶ ἐπαγγελμάτων. Πρὶν ἀρχίσουμε νὰ γράφουμε τὰ ἐπώνυμα, ποὺ συγκεντρώσαμε, ζητοῦμε ἀπειράκις συγγνώμην ἀπὸ τοὺς κατόχους των. Εἴμεθα ἐξ ἄλλου βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ δοκιμάσουν ἐναντίον μας κανένα αἴσθημα κακίας διὰ τὴν ὅλως ἄκακον παράθεσιν τοῦ ἐπωνύμου των παραπλεύρως τοῦ ἐπαγγέλματός των. Τώρα ἂν τὸ ὄνομά των ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν κτυπητὴν μὲ τὸ ἐπάγγελμά των, δὲν εὐθυνόμεθα φυσικὰ ἐμεῖς. Νομίζομεν ὅμως ὅτι καὶ οἱ ἴδιοι οἱ ἀναφερόμενοι ἐδῶ, θὰ διασκεδάσουν μὲ τὴν πρωτότυπον ἔρευναν μας, ποὺ γίνεται ἐπαναλαμβάνομεν, χωρὶς πάθος.

⁂

Ἀρχίζουμε κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν. Πρῶτος καὶ καλλίτερος ὁ ἔμπορος κ. Ἀκριβός, ὁ ὁποῖος ὑπόσχεται ὅτι πωλεῖ τὰ... φθηνότερα εἴδη. Σᾶς παρουσιάζουμε ἄλλον : Τὸν κ. Ἀγουρίδην. Αὐτὸς ἔχει κατάστημα ἐδωδίμων καὶ φρούτων. Πῶς μπορεῖ ὅμως ὁ κ. Ἀγουρίδης νὰ πῇ εἰς τὴν πελατείαν του, ὅτι ἔχει φροῦτα... ὥριμα ; Ὄχι δυσκολώτερη εἶνε ἡ θέσις καὶ τοῦ δικηγόρου κ. Ἀράπη, ὁ ὁποῖος ἠμπορεῖ ν' ἀκούσῃ ἀπὸ φιλοπαίγμονα πελάτην του, ὅτι δὲν θὰ τὸν βγάλῃ.... ἀσπροπρόσωπον. Οἱ κ. κ. Ζαχαριάδης καὶ Ζαχαρακόπουλος, πωλοῦν ὄχι εἴδη ζαχαροπλαστικῆς, ὅπως θὰ περίμενε κανείς, ἀλλά... φαρμακευτικὰ εἴδη. Ὁποία ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς.... γλυκύτητος τοῦ ὀνόματος των καὶ τῆς.... πικρίας τοῦ ἐμπορεύματός των.

Οἱ κ. κ. Γίδας καὶ Λειβαδᾶς εἶνε δικηγόροι συνέταιροι. Ἀπορεῖ δὲ κανεὶς πῶς συνταυτίζονται μέσα στὸ ἴδιο γραφεῖο τὰ δυὸ αὐτὰ ὀνόματα, διότι, ὡς γνωστόν, ἡ... γίδα εἶνε θανάσιμος ἐχθρὸς τοῦ.... λειβαδιοῦ. Ὁ κ. Καλύβας κατασκευάζει ....μέγαρα καὶ οὐρανοξύστες, διότι τὸ ἐπάγγελμά του εἶνε ἀρχιτέκτων. Ὁ κ. Ζωγράφος εἶνε.... φωτογράφος. Ὁ κ. Θαλασσινὸς εἶνε... οἰκονομολόγος. Καὶ τὸ θαλάσσωμα εἰς τὰ οἰκονομικὰ εἶνε ὀλέθριον. Ἕνας ζηλότυπος σύζυγος θὰ νοιώσῃ ἀσφαλῶς κάποιον δισταγμὸν προκειμένου νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν γυναῖκα του εἰς τὸν κύριον.... Καλαφάτην, παρ' ὅλον ὅτι πρόκειται περὶ καλοῦ μαιευτῆρος. Οἱ κ. κ. Ἠσαΐας καὶ Ἱερεμιάδης δὲν κατασκευάζουν.... ράσα, ὅπως θὰ περίμενε κανεὶς παρασυρόμενος ἀπὸ τὰ... καλογηρικά των ὀνόματα, ἀλλά... μοντέρνα κοστούμια. Σκεφθῆτε ἐπίσης τὴν περίπτωσιν νὰ ἦταν ταμίας τοῦ Κράτους ἢ καμμιᾶς ἐπιχειρήσεως ὁ γερμανὸς κ. Κούρ.... Κλέβε. Ὅπως ὁμοίως θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἀστυνομικὸς ὁ κ. Μαρτῖνος... Κλόμπ.

Οἱ ἀδελφοὶ Κόκκινοι διατηροῦν τὸν..... «Λευκὸν οἶκον». Δὲν τὸν ἐβάφτιζαν οἱ εὐλογημένοι.... «Κόκκινον οἶκον» ; Ὁ κ. Δ. Λερωμένος ἔχει καθαριστήριον. Ὁ κ. Δημ. Ξυδιᾶς πωλεῖ... κρασιά. Ὁ κ. Ξυνογαλᾶς εἶνε.... γαλακτοπώλης Μὴ χειρότερα. Ὁ κ. Α. Παγώνης πωλεῖ... κάρβουνα. Ξέρετε τὶ εἶνε νὰ ἔχῃς καρβουνάδικο καὶ νὰ.... Παγώνης ; Ὁ κ. Παπουτσῆς δὲν ἐργάζεται γιὰ τὰ πόδια, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀντίθετον ἄκραν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἤτοι γιὰ τὸ κεφάλι. Εἶνε δηλαδὴ.... πιλοποιός. Ὁ κ. Παππᾶς εἶνε διάσημος ἰατρός. Ἀλλὰ πῶς νὰ πάῃ κανείς, ὅταν ἀρρωστήσῃ, στὸν... παππᾶν χωρὶς τὸν φόβον, ὅτι θὰ... κηδευθῇ ; Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἰατρικὴ πεῖρα τοῦ ἐξαιρετικοῦ χειρούργου μας, ἀχρηστεύει τὸ καλαμποῦρι μας. Ἄλλος κ. Παππᾶς εἶνε χρηματιστής. Ὥστε μπορεῖ νὰ πῇ κανείς, ὅτι ὑπάρχουν.... Παππᾶδες, ποὺ.... χρηματίζονται, χωρὶς μ' αὐτὸ νὰ προσβάλῃ τοὺς λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας. Ἕνας ἄλλος ἰατρὸς λέγεται κ. Ποθητός. Ἐν τούτοις εἰς κανέναν δὲν εἶνε... ποθητὸς ὁ γιατρὸς — ὅσον καὶ ἂν εἶνε τῆς ἐπιστημονικῆς μορφώσεως τοῦ ἀναφερομένου.

Τὶ σᾶς λέγει πάλιν ὁ ράφτης κ. Σαμαρᾶς ; Ἕνας πάλιν κ. Σ. Τριαντάφυλλος ἔχει γραφεῖον.... ἐκκενώσεως βόθρων. Ὁ γνωστότερος ράπτης τῶν πειὸ σὶκ γυναικείων τουαλεττῶν λέγεται... Τσοπανέλλης. Καὶ ἕνας οἰνοπώλης, ποῦ ὁποίου τὸ ρευστὸν ἐμπόρευμα κάνει αὐτοὺς ποὺ μεθοῦν, νὰ τὰ σπᾶνε ὅλα, λέγεται.... Φρόνιμος. Καὶ τέλος ἕνας εὐφραδέστατος δικηγόρος τῆς πρωτευούσης λέγεται... Ψευδός

⁂

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ὑπάρχουν, ὅπως εἴπαμε στὴν ἀρχή, πολλοί, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ἀκολουθήσει τὸ ἐπάγγελμα, ποὺ μαρτυρεῖ τὸ ὄνομά των. Τέτοιοι εἶνε ὁ κ. Βυζᾶς, ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ κατασκευάζῃ... σουτιέν, εἶνε φαρμακοποιός. Ἐπίσης φαρμακοποιὸς εἶνε καὶ ὁ .... κ. Βαγενᾶς. Ὁ κ. Γλύπτης δὲν κατασκευάζει ἀγάλματα, ἀλλ' εἶνε ξυλέμπορος. Ὁ κ. Γιαουρτᾶς δὲν εἶνε ὅ,τι δηλοῖ τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ εἶνε ναυλωτής. Ὁ κ. Ζευγολάτης εἶνε ἰατρός. Ὁ κ. Δ. Μάμος δὲν ἐκμαιεύει ἀνθρώπους, ἀλλὰ .... ἔπιπλα, καθ' ὅσον εἶνε ἐπιπλοποιός. Ὁ κ. Μανίκας δὲν εἶνε ράφτης γιὰ νὰ τραβᾷ τὰ μανίκια, ἀλλὰ παραγγελιοδόχος. Οἱ φέροντες τὸ ὄνομα Μαραγκός δὲν εἶνε... κανένας ἐξ αὐτῶν Μαραγκός. Ὁ κ. Σοφὸς καταναλίσκει τὴν σοφίαν τοῦ ὀνόματός του πωλῶν... ὑφάσματα. Ὁ κ. Χάρος δὲν εἶνε... γιατρός, ὅπως θὰ ἔλεγαν οἱ κακὲς γλῶσσες τῶν προγόνων μας. Ἀλλὰ ἐκτελωνιστής. Ἀλλὰ μήπως καὶ ὁ Χάρος δὲν ἦταν κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀρχαίων.... ἐκτελωνιστὴς ψυχῶν ; Ὁ κ. Τσίγκος δὲν εἶνε τσιγκογράφος, ἀλλὰ καφετζῆς. Ὁ κ. Χορευτὴς διατηρεῖ δικηγορικὸν γραφεῖον. Καὶ φαντασθῆτε τὸ ἐνδεχόμενον, νὰ λέγεται Χορευτὴς καὶ νὰ μὴν ξέρῃ.... χορό. Ὁ κ. Ὡραιόπουλος δὲν ἔχει Ἰνστιτοῦτον καλλονῆς, ἀλλ' εἶνε συνάδελφος καὶ δικηγόρος. Φαντασθῆτε τέλος τὸν δικηγόρον κ. Χαρτοφύλακα, νὰ γίνῃ κάποτε ὑπουργὸς ἄνευ.... χαρτοφυλακίου.

Ἂς πάρουμε τώρα τὴν τρίτην κατηγορίαν ὀνομάτων : Αὐτούς, ποὺ ἠκολούθησαν τὸ ἐπάγγελμα, ποὺ μαρτυρεῖ τὸ ἐπώνυμό των. Ἰδοὺ αὐτοί : Φωτεινὸς ἠλεκτρολόγος. Δηλαδὴ ὄνομα καὶ πρᾶμα. Κ. Συνεφιᾶς, ὀμπρελλοποιός. Πολὺ φυσικόν. Γαλανός, Ἀσπρομάτης, Ξανθάκης χρωματουργοί. Τὰ ὀνόματά των ταιριάζουν ἀπολύτως μὲ τὴν δουλειά των. Ὁ κ. Κτενᾶς, κουρεύς. Θὰ ἔχῃ ἀσφαλῶς εἰδικότητα στὸ κτένισμα. Κοράκης, πτηνοπώλης. Εὐθυμιάδης, οἰνοπώλης. Πολὺ φυσικὸν ἕνας οἰνοπώλης, νὰ λέγεται Εὐθυμιάδης, ἐφ' ὅσον εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον του βασιλεύει ἡ Εὐθυμία. Κωφὸς, ὀρυχαλκουργός. Ὅταν ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας τοὺς φοβεροὺς θορύβους, ποὺ γίνονται στὸ ὀρυχαλκουργεῖον, μπορεῖ νὰ ἐξηγήσετε γιατὶ λέγεται..... Κωφός. Μαχαίρας, ἰατρός. Ἀσφαλῶς θὰ εἶνε χειροῦργος. Ὁ κ. Τσίρος, διατηρεῖ Οὐζάδικο. Θὰ προσφέρῃ ἆρά γε καὶ ἑαυτόν του ὡς... μεζέν ; Ὁ κ. Βυζᾶς εἶνε γυναικολόγος, πολὺ φυσικόν. Ὁ κ. Ἀν. Μεσημέρης εἶνε ἠλεκτρολόγος. Κάνει δηλαδὴ τὴν νύχτα.... Μεσημέρι. Ὁ κ. Μόσχος παράγει σαπούνια, ἤτοι.... μοσχοσάπουνα. Ὁ κ. Πουλάκης πωλεῖ.... σκάγια γιὰ τὰ πουλάκια Καὶ ἡ κυρία Νιόβη Κόκκαλη κατασκευάζει κορσέδες, διὰ νὰ ἐμφανίζωνται οἱ κυρίες μας, μὲ σιλουέττα τῆς μόδας.....

Θὰ ὑπάρχουν ἀσφαλῶς καὶ πολλὰ ἄλλα τέτοια ὀνόματα. Ἐμεῖς ἐπήραμε μονάχα τὰ ὑπάρχοντα στὸν τηλεφωνικὸν κατάλογον, ὅπου μπορεῖ νὰ τὰ βρῇ καὶ ὁ καθένας, ἂν τυχὸν ἀμφιβάλλῃ ὅτι δὲν παρεθέσαμε ὑπαρκτὰ ὀνόματα μὲ τὰ πραγματικὰ ἐπαγγέλματα των. Ζητοῦμεν δὲ ἄλλην μίαν φορὰν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς κυρίους, τῶν ὁποίων ἀνεφέραμε τὰ ὀνόματα, ἄνευ τῆς ἀδείας των καὶ τοὺς εὐχαριστοῦμε, διοτι μᾶς ἔδωσαν τὴν ὕλην ἑνὸς ὡραίου θέματος, μὲ τὸ ὁποῖον ἐλπίζομεν, ὅτι, θὰ διασκεδάσουν καὶ οἱ ἴδιοι, διότι τὸ παρὸν ἐγράφη χωρὶς πάθος ἀλλὰ—ὁμολογοῦμεν — μὲ πολὺν φόβον!

ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀταίριαστα τῶν ὀνομάτων: Ἡ δὶς Λυγνοῦ καὶ ὁ κ. Κοντός, ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου.
(Σκίτσο τοῦ συνεργάτου μας σκιτσογράφου ἐκ Λέσβου κ. Κακαδέλη)

Ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ μουσικὸς

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Πορτογαλίας Κάρολος, εἶχε μεγάλη κλίσι στὴν μουσικὴ καὶ ἔπαιζε καλὸ βιολοντσέλο. Δυστυχῶς ὅμως, ἐπειδὴ ἦταν Βασιλεὺς—καθὼς ἔλεγε ὁ ἴδιος—ἀναγκαζόταν ν' ἀκούῃ διαρκῶς εὐμενεῖς καὶ κολακευτικὰς κρίσεις γιὰ τὴν τέχνη του.

Κάποτε, ἕνας διάσημος Γερμανὸς καθηγητὴς τοῦ βιολοντσέλου, ἐπεσκέφθη τὴν Λισσαβῶνα. Ὁ Βασιλεὺς τότε ἀπεφάσισε νὰ τὸν καλέσῃ γιὰ ν' ἀκούσῃ ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸ στόμα του τὴν ἀλήθεια.

Ὅταν ὁ Γερμανὸς ἔλαβε τὴν τιμὴ νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ Ἀνάκτορα, βρῆκε μόνη τὴν Βασίλισσα.

—Μήπως ἡ Μεγαλειότης του ἀδιαθετεῖ; ρώτησε ὁ μουσικός.

— Ὄχι, συνεργάζεται μὲ τὸν Πρωθυπουργόν του.....

Σὲ λίγο ἀκούστηκε πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα, ὁ ἦχος ἑνὸς βιολοντσέλου.

Ἡ προσοχὴ τοῦ διασήμου μουσικοῦ, ὅπως ἦταν φυσικό, ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

— Εἶναι ἡ Ἀγγλὶς παιδαγωγός μας, ἡ ὁποία παίζει συχνὰ βιολοντσέλο, εἶπε ἡ Βασίλισσα. Πῶς σᾶς φαίνεται τὸ παίξιμό της ;

— Μέτρια, ἀπάντησε ἁπλᾶ ὁ διάσημος βιολοντσελίστας.

Ἀμέσως τότε, τὸ παραπέτασμα παραμέρισε καὶ παρουσιάσθηκε ὁ Βασιλεὺς κρατῶντας στὰ χέρια του τὸ βιολοντσέλο.

— Ἐπὶ τέλους ! ἐφώναξε προχωρῶντας. Μπορῶ νὰ πῶ, ὅτι μόλις σήμερα ἄκουσα μιὰ εἰλικρινῆ κρίσι γιὰ τὴν τέχνη μου.

— Ἀλλὰ, Μεγαλειότατε......ἀπήντησε ταραγμένος ὁ μουσικὸς καὶ ἠθέλησε νὰ δικαιολογηθῇ.

—Δὲν εἶναι ἀνάγκη, τὸν διέκοψε καθησυχάζοντάς τον μ' ἕνα ἀγαθὸ χαμόγελο ὁ Κάρολος. Σᾶς εἶμαι πολὺ εὐγνώμων γιὰ τὴν εἰλικρινῆ κρίσιν σας.

Μία φιλότεχνη βασίλισσα

Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία, προμμάμη τοῦ σημερινοῦ Βασιλέως ἀγαποῦσε πολὺ τὴν φιλολογία καὶ τὶς τέχνες. Ἡ βιβλιοθήκη, τὴν ὁποίαν ἄφησε, περιλαμβάνει 120.000 σπανίους τόμους.

Οἱ πειὸ προσφιλεῖς Ἄγγλοι ποιηταὶ τῆς Βικτωρίας ἦσαν ὁ Σαίξπηρ, ὁ Βάλτερ Σκὼτ καὶ ὁ Τέννυσον. Ἡ Βικτωρία ἐγνώριζε κάλλιστα ἐπίσης καὶ τὴν Γερμανικὴ καὶ Γαλλικὴ λογοτεχνία. Μὲ ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι διάβαζε πάντα τὸν Σίλλερ, τὸν Χάϊνε, τὸν Ρακίνα, τὸν Κορνήλιο καὶ τὸν Λαμαρτῖνο.

Ὁ μεγάλος Ἄγγλος μυθιστοριογράφος Κάρολος Ντίκενς, περνῶντας κάποτε ἀπὸ τὸ Οὐϊνδσορ, ἔλαβε ἀπὸ τὴν Βικτωρία μιὰ κάρτα μὲ τὴν ἑξῆς ἀφιέρωσι :

«Στὸν μεγαλείτερον μυθιστοριογράφο τῆς Μεγάλης Βρεττανίας».

Ἡ Βασίλισσα Βικτωρία διακρινόταν ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν εὐχέρεια, μὲ τὴν ὁποία ἐμάθαινε ξένες γλῶσσες. Κατὰ τὰ ἑβδομῆντα χρόνιά της καὶ μέσα σὲ λίγο σχετικῶς διάστημα κατώρθωσε νὰ μάθῃ τὴν σανσκριτικὴ γλῶσσα καὶ μάλιστα τόσον καλὰ, ὥστε νὰ γράφῃ καὶ ἡμερολόγιο στὴν γλῶσσα αὐτή.

ΚΩΝΣΤ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

Η ΚΕΡΕΝΙΑ ΚΟΥΚΛΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Νίκος, ὁ ἐπιπλοποιός, ἕνας νέος ὤμορφος καὶ δουλευτάρης, παντρεύεται τὴ Βεργινία, πού, ζηλεύοντάς τον, γίνεται φθισική. Φέρνουν τότε τὴ Λιόλια σπίτι, γιὰ τὶς δουλειές, παιδὶ μιᾶς μακρυνῆς θείας τῆς Βεργινίας, ἐπάνω στὴν ἄνθησί του. Ὁ Νίκος, βαρυεστισμένος ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια τῆς γυναίκας του, ἐρωτεύεται τὴ Λιόλια καὶ τὴν κάνει δική του. Ἕνα βράδυ ἡ Βεργινία τοὺς πιάνει νὰ φιλιοῦνται καὶ πέφτει νεκρή. Μετὰ τὴν κηδεία, ἡ Λιόλια πάει μὲ τὴ θεία της. Μὰ ὁ Νίκος τὴν ἀγαπᾷ κι' ὁ φίλος του ὁ Περικλῆς τὸ καταλαβαίνει κι' ἀποφασίζει νὰ τοὺς παντρέψῃ. Ἔτσι, μιὰ μέρα τοὺς ὁδηγεῖ ἔξω στὴν Κυψέλη, γιὰ γλέντι δῆθεν:

17ον

Ἄφησε ὁ Περικλῆς τὸ κουτὶ μὲ τὰ στέφανα καὶ τὶς λαμπάδες, στὴ φύλαξι τοῦ ἐκκλησιάρη, κι' ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν παπᾶ ποὺ καθόταν ἐκεῖ κοντά, πίσω ἀπὸ τὸ Ἐφηβεῖο καὶ ποὺ τοὔχε μιλήσει μὲ σύστασι ἀπ' τὸ διάκο. Μὰ δὲν εἶχε ἀκόμα κατεβῆ ἀπ' τὸ βουνάκι καὶ τοῦ φώναξε ὁ Νίκος μὲ τὸ Ντῖνο νὰ σταθῇ νάρθοῦν μαζί του... Ὥς που νὰ γυρίσουν, κάθησαν οἱ γυναῖκες στὸ προαύλιο ἀπάνω σὲ κάτι παληὲς κολῶνες μαρμαρένιες, πλαγιασμένες χάμω, ἀπ' τὸν παληὸ καιρὸ ποὖταν ὁ νάρθηξ ὅλο κι' ἀπὸ τέτοιες, καθὼς τοὺς εἶπε ὁ ἐκκλησάρης. Ἡ Κερὰ Ἑλέγκω εἶχε φουσκώσει ἀπ' τὸ καμᾶρι της γιὰ τὴ χαρὰ τῆς ἀγαπημένης της τῆς Λιόλιας, ἀπ' τὸν ἀνήφορο, ἀπ' τὴν κάψα: ἤτανε Γιούλιος μῆνας καὶ φύλλο δὲν κουνιώταν... Ἐδῶ πάνω στὸν ἴσκιο τῆς ἐκκλησιᾶς ἔκανε λίγη πρωϊνὴ δροσιά. Μὰ κάτω τὰ περιβόλια τῶν Πατησίων ὥς τὸν Πύργο τῆς Βασιλίσσης καὶ τοὺς κάμπους πέρα τοῦ Μενιδιοῦ, παραδῶθε τὰ Σεπόλια καὶ ἡ Κολοκυθοῦ, ὁ ἐλαιῶνας κι' ὁλόγυρα τὰ βουνὰ τοῦ Δαφνιοῦ τὰ κοκκινοχώματα κι' ὁ Πάρνης ποὺ τραβάει τὴν ψυχὴ στὰ ψηλώματά του καὶ στὶς βελανδόμαβιες κλεισοῦρες —ὅλα εἶχαν ἀρχίσει νὰ ψήνωνται στὸν ἥλιο... κι' ἡ Ἀθήνα, ποὺ ξεχειλοῦσε μὲ τὰ μύρια της τὰ σπίτια πίσω ἀπ' τὸν Ἅη - Γιώργη κι' ἀπ' τὰ νταμάρια, λὲς καὶ τἄπαιρνε ὅλα σβάρνα, εἶχε ἀπάνω της ἕνα βαρὺ πάπλωμα ἀπὸ ἀχνὸν κιτρινοκόκκινο, ποὺ κάποτε - κάποτε κάνανε φτερὰ σὰν πουλάκια κάτι πνιγμένοι ἦχοι ὥς ἐδῶ ἔξω... κι' ἔβγαζε ἀπὸ μέσα τὸ κεφάλι της ἡ Ἀκρόπολις χρυσοφιλημένη ἀπ' τὸν ἥλια καὶ γλαυκοφέγγριζε ἡ θάλασσα πέρα κάτω μὲ τὰ μαῦρα κατάρτια τοῦ Πειραιῶς σὰν τσίνουρα στὸ μάτι της καὶ μὲ τὴν ἀέρινη τὴν Αἴγινα, ψηλὰ στὸν οὐρανό, σὰν ὄνειρο...

Σηκώθηκαν τώρα, ἡ θειὰ Ἑλέγκω μὲ τὴ Λιόλια, νὰ πᾶνε ν' ἀσπαστοῦνε στὴν ἐκκλησιά.

Μὰ δὲν εἶχε εἰκόνες: ἦταν ὅλη ἀσβεστωμένη! μόνο στὸ τέμπλο τὸ ξύλινο, ποὺ στέκονταν πάνω ἀπ' τὴν ὡραία Πύλη δύο ἄγγελοι σκαλιστοί, μαυρειδεροί, καμμιὰ φορὰ χρυσωμένοι, ἦταν ἕνας Ἄρχων Γαβριὴλ κι' ἕνας Ἅϊ—Γιάννης ὁ Πρόδρομος μ' ἕνα καντηλάκι ἀναμμένο ὁ καθένας μπροστά του. Κρύωσε ἡ ψυχὴ τῆς Λιόλιας ἐκεῖ ποὺ πατοῦσε στὶς πλάκες τὶς ἠχερές, σὰν εἶδε τὴν ἐκκλησία ἔτσι γυμνή, σαβανωμένη μέσ' τὸ σεντόνι τοῦ ἀσβέστη.

Γύρισε κι' ἡ κερὰ Ἑλέγκω, ποὖχε τὸ λόγο πάντα στὰ χείλη, κι' εἶπε τοῦ ἐκκλησιάρη:

—Δὲ μοῦ λὲς πατέρα; χάθηκε κανένας Χριστιανὸς νὰ βάλῃ νὰ ζωγραφίσουνε λιγάκι τοὺς τοίχους, νὰ φτιάξῃ καμμιὰ εἰκόνα, νἄχῃ ὁ κόσμος ν' ἀνασπάζεται, νὰ φέρνῃ κι' ἀπὸ κανένα τάξιμο;

ΟΙ ΑΣΒΕΣΤΩΜΕΝΟΙ ΑΓΙΟΙ

Κι' ὁ ἐκκλησιάρης, ἕνα γεροντάκι κοντοστούπικο, μ' ἕνα πανωφόρι, ποὺ τὄσερνε στὶς πλάκες, πράσινο ἀπ' τὴν παλησούνη καὶ ὅλο κεριὰ σὰν τὸν οὐρανὸ μὲ τἄστρα, μὲ κάτι ψαρὰ γενάκια ὁλόγυρα στὸ κόκκινο μουτράκι του καὶ γυαλιὰ σὰ δάσκαλος κι' ἕνα σκουφὶ μαῦρο καλογερικὸ στὸ κεφάλι, τὶς πῆρε τὶς γυναῖκες καὶ τὶς πῆγε μέσα στὸ ἱερὸ καὶ τοὺς ἔδειξε μιὰ μεγάλη Παναγία στὸν τοῖχο, τὴν «Πλατυτέραν τῶν Οὐρανῶν» μὲ τὸ Χριστὸ στὰ χέρια, ποὺ κύτταζαν κι' οἱ δυὸ σοβαροὶ καὶ μ' οὐράνια γλύκα.

Καὶ τοὺς εἶπε τότε, μ' ἕνα κρυφὸ χαμόγελο γιὰ τὴ θάμαξι, ποὺ θάκαναν καὶ μὲ μιὰν ὁμιλία ποὺ τοὺς φάνηκε, πὼς ἄκουγαν τὸ διάκο νὰ διαβάζῃ τὸ ψαλτῆρι πὼς ἡ Παναγιὰ αὐτή, ποὺ δὲν ὑπάρχει ὅμοια της σ' ὅλη τὴν οἰκουμένην ἦρθε μόνη της κι' ἐζωγραφίσθη μέσα σὲ μιὰν καμάρα ὡς εἶδος χάλασμα ἀπ' τοὺς χρόνους τῶν Ἐθνικῶν κι' ἔπειτα ἐκτίσθη ἡ ἐκκλησία ἀπὸ ἀμνημονεύτων αἰώνων. Καὶ κάτω ἀπ' τὸν ἀσβέστη εἶνε ὅλο καὶ Ἅγιαι Εἰκόνες ἱστορημέναι διὰ χειρὸς τῶν ἀγγέλων καὶ ὡσὰν νὰ εἶχαν κατεβῆ οἱ Ἅγιοι κατὰ σάρκα ἐκ τῶν οὐρανίων σκηνωμάτων ἐν ὅλῃ των τῇ δόξῃ καὶ λαμπρότητι καὶ στέκαν ὀρθοὶ κατὰ σειρὰν καὶ τάξιν, ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων τοῦ θρόνου τῆς Παναχράντου Χριστοτόκου· ἐπειδὴ παλαιόθεν δὲν ὑπῆρχε τὸ τέμπλο καὶ ὁ ἱερὸς ναὸς ἦταν ἀδιαίρετος καθὼς ἡ μία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ ἐκκλησία. Καὶ πῆρε δρόμο, ὁ γέρος ἐκκλησιάρης, ἔτσι γιὰ τὸν ἑαυτό του, σὰν νὰ διάβαζε ἕνα παληὸ συναξάρι, χωρὶς νὰ προσέχῃ ἂν τὸν καταλάβαιναν οἱ δυὸ γυναῖκες, ποὺ τὸν ἄκουγαν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα καὶ μὲ σταβροὺς ἡ θειὰ Ἑλέγκω κάθε τόσο... κι' ἔπιασε νὰ τοὺς ἀναφέρῃ γιὰ τὴν παληὰ ἱστορία: γιατὶ ἀσβέστωσαν τὴν ἐκκλησία καὶ πῶς ἀπόμειν' ἔτσι ἀσβεστωμένη καὶ δὲν τὴν ἀνιστοροῦσε ὁ Παπᾶ Βουλέτης, ποὺ ἦταν ἰδιοκτήτωρ —ὅπως τοῦ τἄχε διηγηθῇ ἡ μητέρα του, ποὺ ἐχρημάτισεν οἰκονόμος τοῦ γέροντος Παπᾶ—Βουλέτη, θείου πρὸς πάππου τοῦ τωρινοῦ καὶ πρώτου κτήτορος, ἐκ Σφακιῶν τῆς Κρήτης, ὁ καὶ ἀγοράσας αὐτὸς τὸν ἱερὸν ναὸν γιὰ χίλιες σφάντζικες κι' ἦταν καὶ κελλιὰ πολλὰ καὶ μάρμαρα λαμπρά, διότι ἦταν μοναστῆρι σεβασθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρκων διὰ θαύματα τῆς μεγαλόχαρης, ὥστε ἔπεσαν κι' οἱ ἄπιστοι Ἀγαρινοὶ κι' ἐπροσκύνησαν τὴν θαυματουργὸν Εἰκόνα της... κι' ἀκόμη φαίνονται οἱ κολῶνες καὶ τὰ μάρμαρα ὁπού ἦταν ἄλλοτε... Ἔτυχε καὶ πέθανε ἡ παπαδιὰ τοῦ πρώτου Παπᾶ - Βουλέτη καὶ αὐτὸς συμβουλευθεὶς ἀπὸ τὸν Πειρασμόν, ἐπῆρε στὸ μῆνα μέσα μίαν ἐξαδέρφισσάν της χήραν πολλὰ καλλίμορφον στὸ σπίτι του καὶ ὁ τότε Μητροπολίτης τοῦ ἔκαμε ἀργία γιὰ ἕνα χρόνο. Ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἠθέλησε κατόπιν πάλι διὰ νὰ λειτουργήσῃ, ὅμως οἱ Ἅγιοι ὅλοι ἐν χορῷ τὸν ἀπηρνήθησαν, δηλαδὴ τὸν ἀγριοκύτταζαν ὡσεὶ ἐν πυρὶ καὶ ρομφαίᾳ: ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καὶ ὁ Ἅγιος Χαράλαμπος καὶ ὁ Ἅγιος Ἐλευθέριος ὁ Θεολόγος σήκωσαν ὁ καθένας τους τὸ βαρὺ Εὐαγγέλιον ὅπου ἐκρατοῦσαν νὰ τοῦ τὸ ρίξουν κατακέφαλα· ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος σήκωσε τὸ ραβδὶ μὲ τὸν σταυρὸν νὰ τὸ πετάξῃ· ὁ Ἅγιος Μηνᾶς κι' οἱ Ἅγιοι Θεόδωροι καὶ ὁ Ἅγιος Γεώργιος καὶ ὁ Ἅγιος Δημήτριος κέντρισαν τἄλογά τους νὰ τὸν ποδοπατήσουν καὶ νὰ τὸν λογχίσουν· ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη κι' ἡ Ἁγία Βαρβάρα κι' ἡ Θεία Πελαγία ἀπέστρεψαν τὸ πρόσωπόν τους ἀπ' αὐτοῦ. Τότε ὁ Σατανᾶς ἐσυμβούλευσε πάλιν τὸν Παπᾶ - Βουλέτην ἐπειδὴ τὸν κυρίεψε παντάπασι ὁ μεγαλείτερος Παπᾶς, καὶ αὐτὸς μὲ τὴν πρόφασι ν' ἀνακαινίσῃ τὸν ναὸν ἐκ βάθρων ἀσβέστωσε τὰς Ἁγίας Εἰκόνας.

—Χριστὲ καὶ Παναγιά! τὸ μέγα Σου ἔλεος! ξεφώνισε ἡ θειὰ Ἑλέγκω περίτρομη μὲ τὸ στόμα μιὰ πῆχυ ἀνοιχτὸ γιὰ τὰ ὅσα ἄκουγε, κι' ἄρχισε τοὺς σταυροὺς τώρα γλήγορους κι' ἀπανωτούς, ἐκτὸς ποὺ σὲ κάθε ὄνομα Ἁγίου ποὔβγαινε ἀπ' τὰ χείλια τοῦ ἐκκλησιάρη εἶχε κάμει κι' ἀπὸ ἕναν ἀργὰ - ἀργὰ λέγοντας μέσα σ' ἕνα βαθὺν ἀναστεναγμό : «ἡ χάρι σου!...».

—Ἀπέθανε ὅμως τὸν ἴδιο χρόνο εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον, ἐξακολούθησε ὁ ἐκκλησιάρης —ὁ Θεὸς κι' ἡ Παναγία νὰ ἐλεήσουν τὴν ψυχή του!— καὶ ὁ μικροανεψιός του, τωρινὸς Παπᾶ - Βουλέτης χρηματίσαντος μαχητὴς τῆς Κρήτης καὶ λοχίας, ἔλαβε τὴν ἱερωσύνην καὶ πῆρε τὴν ἐκκλησίαν καὶ θέλησε διὰ ν' ἀνιστορήσῃ πάλιν τὸν ναὸν μὲ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. Οἱ ἅγιοι ὅμως δὲν τὸν ἄφησαν... Ἠθέλησε διὰ νὰ ἀντιγράψῃ τὴν Πλατυτέραν τῶν Οὐρανῶν μεγαλώσαντος τὸ ἱερόν : νὰ φέρῃ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν στὴ μέση, ὅπως τὸ κανονικόν, διὰ νὰ περιφέρεται ὁ ἱερεύς, ἐπειδὴ τώρα εἶνε μέσ' τὸν τοῖχο, κάτωθεν τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνας ὅπως ἀρχαιόθεν. Ἀλλ' ἡ Παναγία δὲν τὸν ηὐδόκησε... Ἦλθαν οἱ καλύτεροι ζωγράφοι τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐξ ὅλης τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Σμύρνης, καὶ μάλιστα δύο μοναχοὶ ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος διάσημοι εἰς τὸν κόσμον κι' ἐκοπίασαν καὶ ἀπηύδησαν: τὰ πινέλα τους ἔσπαζαν κομμάτια κι' ἔπεφταν οἱ τρίχες, τὰ χρώματα ἔσβυναν, τὰ χέρια τους ἐκόπτοντο ὡσὰν μὲ τὸ μαχαίρι. Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἠθέλησε διὰ νὰ ξύσῃ τὸν ἀσβέστη καὶ παρέλυσε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος...

—Κύριε σῶσον! ἔλεγεν ἡ θειὰ Ἑλέγκω κι' ἡ Λιόλια ἔπεφτε ἀπάνω της μ' ἀνατριχίλες κι' ἔρριχνε φοβισμένες ματιὲς στοὺς ἄσπρους τοίχους...

—Ἔχει πολὺ μεγάλους Ἁγίους ἡ ἐκκλησία μας! εἶπε ὁ ἐκκλησιάρης μὲ κατάνυξι... καὶ μὴ θαρρῆτε πὼς ἐπειδὴ δὲν φαίνονται κάτω ἀπὸ τὸν ἀσβέστη δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ εἰς τὸν ναὸν πανταχοῦ παρῶν καὶ τὰ πάντα πληρῶν. δὲν θέλουν διὰ νὰ βλέπουν τὰς κακίας τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀποστρέφονται ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν Βεβήλων τοῦ κόσμου... Ὅταν ἔρχεται λείψανο σεβάσμιο, κανένα γεροντάκι ἐν ἀρετῇ βιώσας καλοσύνες ἐν ὀνόματι Κυρίου ἢ γυναῖκα κάνουσα ὀβολὸν τῆς χήρας στοὺς φτωχοὺς ἢ ποὺ στεφανώνεται καμμιὰ τίμια κόρη Παρθένος τοῦ Χριστοῦ, τότε ὁ ἀσβέστης στοὺς τοίχους γίνεται ἀνάριος - ἀνάριος καὶ φαίνονται τὰ μάτια τῶν Ἁγίων ὡσεὶ ἀστέρες τοῦ στερεώματος καὶ τὰ χέρια τους ὡσὰν κρῖνα τοῦ ἀγροῦ ποὺ εὐλογοῦν... καὶ εἰς τὸν θρόνον της ἐν μέσῳ τὴν χορείαν τῶν Ἁγίων ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων ἡ Ὑπεραγία ἡμῶν Δέσποινα, ἡ Πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν, λάμπων ὡσεὶ πύργος δυσθεώρητος εὐλογεῖ μαζὶ μὲ τὸν γλυκύτατον Χριστόν.

Τοῦ εἶχαν ἔρθει τὰ δάκρυα τοῦ ἐκκλησιάρη ἀπὸ τὴ φτερωμένη ἔξαρσι ποὔδινε στὴν ψυχή του ἡ ἅγια Πίστι... κι' ἔβγαλε τὰ γυαλιά του καὶ σκούπισε τὰ κοκκινογυρισμένα μάτια του μὲ τὸ μανίκι του. Τὸν εἶδε ἡ θειὰ Ἑλέγκω κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ κι' αὐτὴ καὶ σήκωσε τὴν ἄκρη τοῦ φουστανιοῦ της ἀπ' τὴν ἀνάποδη καὶ φύσηξε τὴ μύτη της.

—Μιὰ φορά, εἶπε πάλι μ' ἕνα κρυφὸ ἀναγάλλιασμα στὴ φωνή του, ἀνήμερα τῆς Ἁγίας Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἀρρώστησε ὁ ψάλτης ὁ δεξιὸς —τὸν ἀριστερὸ τὸν κάνω ἐγὼ— καὶ δὲν εἴχαμε διὰ νὰ γίνῃ Λειτουργία εἰμὴ μόνον ἕνας μαθητὴς τοῦ Σχολείου, ποὺ δὲν ἤξερε νὰ ψάλῃ κι' ἄξαφνα γέμισε ἡ ἐκκλησία οὐρανίους ψαλμοὺς καὶ τὸ ἐκκλησίασμα τῶν πιστῶν ἔπεσαν ὅλοι στὰ γόνατα καθὼς οἱ Ἐθνικοὶ στρατιῶται καὶ ὁ Ἑκατόνταρχος εἰς τὴν Ἁγίαν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν...

Ἄκουγε ἡ θειὰ Ἑλέγκω κλαίγοντας ἀπὸ χαρὰ πειά, ἄκουγε κι' ἡ Λιόλια σὰν παγωμένη τώρα ἀπὸ μιὰν ἀκατανίκητη ἀνησυχία κι' ἕναν τρόμο κρυφό...

Γυρίσανε στ' ἀναμεταξὺ οἱ τρεῖς νέοι μὲ τὸν Παπᾶ - Βουλέτη, ἕναν ἄντρα ἴσαμ' ἐκεῖ πάνω μὲ μιὰ μεγάλη ψαριὰ γενειάδα, κατάμαυρη ὁλόγυρα στὸ στόμα, μὲ χοντρὰ φρύδια σπαθωτὰ σὰν τοῦ κοράκου τὸ φτερὸ καὶ μάτια γυαλιστερὰ σὰν κάρβουνο σχιστό, ποὺ νὰ τοὔβγαζες τὸ καλυμαῦχι καὶ νὰ τοὔβαζες μαντῆλι μαῦρο στὸ κεφάλι, θὰ νόμιζες πὼς βρίσκεσαι στὸ Θέρισο.

Ἐκεῖ, ποὺ γινότανε ἡ στεφάνωσι κι' ἡ θειὰ Ἑλέγκω ἔκλαιγε φωναχτὰ ἀπ' τὴ συγκίνησί της καὶ γιατὶ τὄχε πάρει πειὰ σκοινὶ καὶ γαϊτάνι ἀπ' τὶς ἱστορίες τοῦ ἐκκλησιάρη, ἡ Λιόλια ἤτανε σὰ χαμένη ἀπ' τὸν ἑαυτό της κι' ὅλο κρυφόβλεπε κατὰ τοὺς τοίχους μήπως καὶ ξανανοίξῃ τὰ μάτια τῶν Ἁγίων ἢ τὰ χέρια τους νὰ εὐλογοῦν. Ἄχ δὲν θὰ τὴν εὐλογοῦσαν αὐτήν, παρὰ θὰ τὴν κύτταζαν ἄγρια σὰν τὸν Παπᾶ - Βουλέτη! Μὰ δὲν ἔβλεπε τίποτα, παρὰ τοὺς τοίχους ἄσπρους σεντόνι... Μιὰ στιγμὴ μονάχα τῆς φάνηκε πὼς εἶδε μιὰ μαυροφόρα μὲ τὸ χρυσὸ τὸ στέφανο πίσω ἀπ' τὸ κεφάλι σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ θόλου, πάνω ἀπὄνα φεγγίτη, ποὺ τὴν κύτταζε αὐστηρὰ καὶ τὸ πρόσωπό της ἦταν κάτασπρο κι' ἀσάλευτο σὰν τῆς νεκρῆς τῆς Βεργινίας... καὶ τὴν ἔκοψε κρύος ἱδρῶτας κι' ἔρριξε πάλι τὰ μάτια της στὸ βάθος τοῦ ἱεροῦ, μέσ' ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ πύλη τοῦ τέμπλου κι' εἶδε τὴν Παναγία ποὺ τὴν κύτταζε αὐτὴ καὶ ὁ μικρὸς Χριστὸς —μὲ ἀπερίγραπτη λύπη.

Μιὰ ματιὰ ἦταν πάλι κι' αὐτὴ τοῦ φεγγαριοῦ πίσω ἀπ' τὰ σύννεφα τοὐρανοῦ τῆς ψυχῆς της...

Βγῆκαν ἀπ' τὴν ἐκκλησία, ἄντρας καὶ γυναῖκα πειὰ ὁ Νίκος κι' ἡ Λιόλια καὶ κατέβηκαν τὸ βουνάκι καὶ μπῆκαν ὅλη ἡ συντροφιὰ μαζὶ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς ὁδοῦ Πατησίων κι' ἔφαγαν ὁ καθένας ὅ,τι ἤθελε, μ' ἔξοδα τοῦ κουμπάρου τοῦ Περικλῆ... Ἔπειτα χωρίσανε στὴν Ὁμόνοια ἀπ' τὴ θειὰ Ἑλέγκω, ποὺ ἦταν ὅλο εὐχὲς καὶ δάκρυα, καὶ συντροφεμένοι ἀπὸ τοὺς δυὸ νέους, τὸ καινούργιο ἀντρόγυνο, γυρίσανε μέσα στὴν κάψα τοῦ ἀπομεσήμερου, ντάλλα καλοκαίρι, στὴ Γαργαρέττα, στὸ σπίτι τους, στὴν κάμαρη τῆς Βεργινίας τὴ φρικτή.

...Καὶ ξανάκλεισαν πάλι τὰ σύννεφα μπρὸς ἀπ' τὸ φεγγάρι τῆς ψυχῆς.

Η ΚΕΡΕΝΙΑ ΚΟΥΚΛΑ

Στοὺς ἐφτά της μῆνες, ἐκεῖ ποὔπλενε ἡ Λιόλια πεσμένη ἀπάνω στὴ σκάφη, τὴν ἔπιασαν ἄξαφνα οἱ πόνοι. Ἦταν αὐτοῦ δά, γιὰ τὴν καλή της τύχη, κι' ἡ πονόψυχη ἡ κερὰ Γιώργαινα καὶ τηνὲ βοηθοῦσε στὸ περέχυμα — ἡ μόνη φιλενάδα της ποὺ τὴν εἶχε πειὰ σὰν ἄλλη μητέρα: αὐτὴ τὴν ἔπιασε στὰ χέρια της, ἐκεῖ ποὺ ξεφώνιζε καὶ τσάκιζε σὲ δυὸ σφίγγοντας μὲ τὰ δυό της τὰ χέρια τὴν κοιλιά της, καὶ τὴν πῆγε στὴν κάμαρη καὶ τὴν ἔβαλε στὸ κρεββάτι καὶ τὴν παραστάθηκε...

Σὲ μιὰν ὥρα μέσα γέννησε.

Τὄπιασε ἡ κερὰ Γιώργαινα στὰ χέρια της τὸ παιδί, ποὺ γεννήθηκε χωρὶς πνοή: χλωμὸ - χλωμό, σὰν ἀπὸ κερὶ ἀσπροκίτρινο μὲ τὰ χειλάκια του καὶ ταὐτάκια του καὶ τα δαχτυλάκια τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χεριῶν του μελανιασμένα, μαβιοκόκκινα... Τὸ χτύπησε ἡ κερὰ Γιώργαινα πίσω στὶς πλάτες καὶ στὶς πατοῦσες, τὸ τράνταξε, τοῦ πέταξε νερὸ στὸ μουτράκι του μὲ τὸ στόμα της... καὶ σὰ δὲν ἀνάσαινε μ' ὅλα αὐτά, τοῦ φύσηξε δυνατὰ μέσα στὸ στοματάκι του καὶ μονομιᾶς φταρνίστηκε...καὶ σιγὰ-σιγὰ ρόδισε, μὰ μόλις —ὅσο ροδίζει ἕν' ἄσπρο τριαντάφυλλο— κι' ἔζησε... κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀχνὰ καθὼς μπῆκε στὴ ζωή...

Σὰν κερένια κούκλα ἦταν τὸ τσαμένο, σὰν κούκλα, ποὔβγαζε καὶ λίγη φωνὴ ἅμα τηνὲ ζουλοῦσαν...

—Κοριτσάκι εἶνε, Λιόλια μου, μὰ ὅ,τι καὶ νἆναι νὰ σοῦ ζήσῃ καὶ σπιτονοικοκυρά! Δὲν ἔχει τίποτα· μόνο λιγουλάκι χλωμοῦλι ποὖν' ἐξ αἰτίας ποὺ γεννήθηκε πρὶν τὸν καιρό. Αὐτὴ θέλει ὅλο καὶ στὰ ζεστὰ καὶ νὰ τὴ δῇς, ποὺ θὰ σοῦ γίνῃ θρεφτάρι...

Καὶ τὄλουσε τὸ νεογνὸ μέσα σὲ χλιαρὸ νερό, ποὔτρεξε καὶ τὄφερε ἀπὸ τὸ πλυσταριὸ κι' ἔπειτα τὸ τύλιξε μέσα σὲ λίγο μαλλί, ποὺ τὸ τράβηξε ἀπ' τὸ στρῶμα καὶ σὲ κάτι φανελλίτσες ποὔψαξε καὶ τὶς ηὗρε μέσα στὸν κομμό, παληὲς τῆς Βεργινίας καὶ τὸ φάσκιωσε μὲ τὰ πανάκια ποὖχε ἡ Λιόλια ἑτοιμάσει κάτι λιγοστὰ ἀπὸ καιρό, καὶ τῆς τὄβαλε τῆς Λιόλιας στὸ κρεββάτι...

Κοιτόταν ἡ Λιόλια, πονεμένη καὶ χλωμὴ στὸ κρεββάτι, ὁλομόναχη, χωρὶς νὰ ξέρῃ τίποτα ὁ Νῖκος, χωρὶς τὴ θειὰ Ἑλέγκω κοντά της, γιατὶ κανεὶς δὲν τὄβαζε μὲ τὸ νοῦ του αὐτὸ τὸ ξαφνικό... ἔτσι γερὴ καὶ δυνατή, ποὺ ἦταν...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΠΟΣΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΙΠΑΝ :

ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΡΑΓΕ ΤΥΧΗ :

Ὁ διεθνοῦς φήμης Πρόεδρος τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν κ. ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ ὁμιλεῖ ἐπὶ ἑνὸς ἐνδιαφέροντος ζητήματος.

Μὴν στρέψετε τὴν σελίδα

Σᾶς διατάσσω

ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ!!

(Ἀπὸ τοῦ 1929, ὅτε ἐδημοσιεύθη γερμανιστὶ εἰς τὴν «Ζέϊτσχριφτ φὺρ Παραψυχολοζί» (Βερολ.), ἡ παρουσα μελέτη θεωρεῖται εἰς τὴν διεθνῆ ἐπιστήμην ὡς ἡ μόνη ἐπιστημονικὴ ἐξήγησις τοῦ Πεπρωμένου καὶ τῆς τύχης ὑπὸ τὸν τίτλον «Θεωρία τῆς ψυχοβολίας». Ὁ Μαίτερλιγκ εἰς τὸ τελευταῖον βιβλίον του «Ἀβὰν λὲ γκρὰν σιλὰνς» ἀποσπᾷ ὁλοκλήρους σελίδας ἐξ αὐτῆς).

Α΄.

Ὑπάρχει Τύχη ἢ πρόκειται περὶ λέξεως κενῆς καὶ προλήψεως ἀψυχολογήτου; ... Ὑπάρχουν πράγματι τυχηροὶ καὶ ἀτυχεῖς;... ἄτομα προωρισμένα νὰ ἐπιτυγχάνουν εἰς ὅλα καὶ νὰ εἶναι εὐτυχῆ εἰς τὴν ζωήν των, καὶ ἄλλα προωρισμένα ν' ἀποτυγχάνουν εἰς κάθε προσπάθειαν, ἀσχέτως πρὸς τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν ἐνεργητικότητά των....

Πάντως, εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ πεῖρα τῶν αἰώνων ἐσημείωσεν ἀνέκαθεν τὸ περίεργον αὐτὸ φαινόμενον καὶ μάλιστα πολλαὶ θρησκεῖαι ἐφαντάσθησαν τὴν τύχην ὡς θεάν, ἔχουσαν τοὺς εὐνοουμένους καὶ τοὺς ἀποκλήρους της.

Ἀκόμη δὲ εὑρίσκει κανεὶς εἰς ὅλας τὰς γλώσσας πλῆθος σχετικῶν φράσεων: (Ἔχει τύχη βουνό!... Ἂν ἔχῃς τύχη, διάβαινε, καὶ ριζικό, περπάτει!... Χῶμα νὰ πιάσῃ, μάλαμα γίνεται κλπ.).

—Τύχη τε θνητῶν.... οὐκ εὐδοξία!... ἐγνωμάτευε καὶ ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ σοφία, ἡ δὲ φιλοσοφικὴ παρατήρησις ἀνέγραψε διὰ τοῦ Θεόγνιδος τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικόν:

Πολλοί τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσὶ δαί-
(μονι δ' ἐσθλῷ
Οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται εἰς ἀ-
(γαθόν.
Εἰσὶν δ' οἷς βουλῇ ἀγαθῇ καὶ δαίμονι
(δειλῷ
μοχθίζουσι. Τέλος δὲ ἔργασιν οὐχ ἕ-
(πεται....

Πραγματικῶς βλέπει κανεὶς καθημερινῶς ἄτομα οὔτε ἀντιλήψεως οὔτε ἐξυπνάδας οὔτε ἐνεργητικότητος, εἰς τὰ ὁποῖα κάθε τι ἐπιτυγχάνει οὕτως εἰπεῖν σκανδαλωδῶς, χωρὶς τίποτε νὰ δικαιολογῇ τὰς ἀνεξηγήτους ἐπιτυχίας των. Ὅλα στρέφονται πρὸς ὄφελός των καὶ ἐνίοτε καὶ αὐταὶ αἱ ἀσυνεσίαι των. Ἡ ἀξία, ἡ λογική, ἡ ἀντίληψις, τίποτε δὲν ἰσχύει πρὸ τῆς ἀνεξηγήτου αὐτῆς δυνάμεως.

Φαίνεται μάλιστα ὅτι αἱ περιωρισμέναι διάνοιαι εἶναι γενικῶς τυχηρότεραι. «Μία μετριότης, βοηθουμένη ἀπὸ τὴν τύχην», λέγει ὁ Ράϊ, «εἶναι ἀνωτέρα μεγαλοφυΐας, περιοριζομένης εἰς μόνον τὴν ἀτομικήν της ἱκανότητα. Ὁ ἀνόητος ἐπιτυγχάνει ἐνίοτε ὅπου ἀποτυγχάνει ὁ ἔξυπνος. Ἡ τύχη δὲν προσέχει τὴν ἀξίαν. Τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς ζωῆς, ποὺ ἔπρεπε νὰ συμβαίνουν συμφώνως πρὸς τὴν λογικήν, ἀκολουθοῦν ἐνίοτε ἐντελῶς διαφορετικὴν ὁδόν, ἥτις κατὰ βάθος διαφεύγει τὴν ἀνθρωπίνην ἐνέργειαν καὶ ἀνατρέπει ὅλας τὰς ἀντιλήψεις τῆς λογικῆς».

Ὑπάρχουν πράγματι ἄτομα κακότυχα, ποὺ ἐπηρεάζουν καὶ αὐτὴν τὴν ὀλιγώτερον δεισιδαίμονα κρίσιν. Καὶ αὐτοὶ οἱ μᾶλλον ἀπρόσιτοι ἀπὸ τὰς προλήψεις, σταματοῦν ἐνίοτε διστακτικοὶ καὶ ἐκ πείρας προτιμοῦν ν' ἀποφύγουν τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ εἶναι γνωστοὶ ὅτι φέρουν ἀτυχίαν. Ἐξ ἄλλου οἱ ἐπιχειρηματίαι καὶ οἱ ἀναγκασμένοι νὰ διακινδυνεύουν τὴν ζωήν των, ὡς π. χ. οἱ στρατιῶται ἐν πολέμῳ, πιστεύουν τυφλῶς εἰς τὴν τύχην, εἶναι δὲ χαρακτηριστικὸν ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν ὅσων ἔπραξαν μεγάλα εἰς τὴν ζωήν των, ὁμολογοῦν ὅτι πολλάκις ἐδέησε νὰ ἐμπιστευθοῦν εἰς τὴν τύχην καὶ ὄχι εἰς τὴν ἀντίληψίν των.

Ἄλλως καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν ὑπάρχουν παραδείγματα πράγματι καταπληκτικὰ τυχηρῶν καὶ κακοτύχων προσωπικοτήτων, αἵτινες ἀπέμειναν παροιμιώδεις, ὅπως ὁ Κορίνθιος Τιμολέων, ὁ Παῦλος Αἰμίλιος, ὁ Αὔγουστος, ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, ὁ Πομπήϊος, ὁ Λούκουλλος κλπ., οἵτινες μὲ ἐλάχιστα μέσα ἐπέτυχαν εἰς πολλὰς περιπτώσεις πράγματι ἀπίστευτα ἀποτελέσματα.

Ὁ Τιμολέων ἔξαφνα μὲ 6,000 μόνον ἀνδρῶν κατέστρεψε τὴν ἐξ 75,000 πολεμιστῶν δύναμιν τῶν Καρχηδονίων εἰς τὴν Σικελίαν· ὁ Λούκουλλος μὲ 15,000 λεγεωναρίους κατενίκησεν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ τὸν Τιγράνην καὶ τὸν ἐκ 250,000 μαχητῶν στρατόν του μὲ ἀπωλείας πέντε μόνον νεκρῶν καὶ πέντε πληγωμένων κλπ., ἡ δὲ σκανδαλώδης αὐτὴ τύχη παρηκολούθησε τοὺς ἀναφερθέντας εἰς ὅλην τὴν ζωήν των.

Ὁ Τιμολέων ἐπίστευε τόσον ζωηρῶς εἰς τὴν τύχην, ὥστε ὡμολόγει ἀπεριφράστως ὅτι αἱ ἐπιτυχίαι του ἦσαν ἀποτέλεσμα καθαρᾶς τύχης καὶ εἶχε μάλιστα εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ βωμὸν θεᾶς Αὐτοματίας. Ὁ ἴδιος δέ, ὁμιλῶν ἐν Σικελίᾳ, ἐτόνισεν ἐπανειλημμένως τὰς εὐχαριστίας του εἰς τοὺς θεούς, ὅτι, θέλοντες νὰ σώσουν τὴν Σικελίαν, ἔγραψαν τὸ ὄνομά του, διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν θέλησίν των.

Τὸ ἐνδιαφέρον δι' ἡμᾶς ἐν τούτοις εἶναι ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀναφερθέντων ἦτο φυσιολογικὸς ὀργανισμός.

Ὁ Τιμολέων, ὅστις, ὡς γνωστόν, ἐπέτρεψε τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἔγινε μισάνθρωπος καὶ ἐπλανᾶτο ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὁλόκληρον εἰς τὰ ἐρημικώτερα μέρη τῆς Κορίνθου. Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ ἦτο ἔκφυλος. Ὁ Παῦλος Αἰμίλιος, ἀσχολούμενος ἰδιαιτέρως καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν εἰς μαντείας καὶ τὰ ὅμοια, ἀπέθανε μετὰ τριήμερον ἐκστατικὸν παραλήρημα. Σκηπίων ὁ Ἀφρικανὸς διήρχετο ὥρας ὁλοκλήρους εἰς τοὺς ναούς, νομίζων ὅτι βλέπει ὁράματα καὶ ὅτι ἦτο εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς θεούς, αἱ δὲ γαστρονομικαὶ καταχρήσεις καὶ ἡ σπατάλη τοῦ Λουκούλλου ἔμειναν παροιμιώδεις.

Ἦταν τυχερὴ καὶ ἀπὸ δακτυλὸ ἔγινε βεντέττα......

Η ΠΙΣΤΙΣ ΤΩΝ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΥΧΗΝ

Σχετικῶς πρὸς τὴν ἀντίληψιν αὐτήν, προσπαθήσατε ἔξαφνα ὄχι ν' ἀρνηθῆτε, ἀλλ' ἁπλῶς νὰ συζητήσετε τὴν ὕπαρξιν τύχης μὲ χαρτοπαίκτας. Θὰ ἴδητε ὅτι ἀνεξαιρέτως ὅλοι πιστεύουν τυφλῶς εἰς τὴν ὕπαρξιν κάποιας ἰδιοτρόπου δυνάμεως, εὐνοούσης πότε τοὺς μέν, πότε τοὺς δὲ καὶ ἐχούσης ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν προστασίαν της ὡρισμένα ἄτομα, τὰ ὁποῖα περιέργως, σὰν νὰ εἶναι ὑπερκορεσμένα ἀπὸ τὴν εὐεργετικὴν αὐτὴν ἐπίδρασιν, ἠμποροῦν νὰ τὴν μεταδίδουν παροδικῶς καὶ εἰς ἄλλους, ὅπως ὁ μαγνήτης μεταδίδει τὴν δύναμίν του εἰς τεμάχιον σιδήρου καὶ ὅπως φαίνεται, οἱ ἱερεῖς μερικῶν ἀπολιτίστων φυλῶν ἠμποροῦν νὰ βαδίζουν σ' ἀναμμένα κάρβουνα καὶ νὰ μεταδίδουν τὴν ὑπερφυσικὴν αὐτὴν δύναμιν.

Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ φαινόμενον αὐτὸ παρετηρήθη ἀνέκαθεν ὄχι μόνον εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, ἀλλ' εἰς ὅλας τὰς ἐμφανίσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Ἐσημειώθησαν καὶ σημειοῦνται διαρκῶς ἄτομα, φέροντα τύχην ἢ ἀτυχίαν, τοῦτο δὲ ἐντελῶς ἀσχέτως πρὸς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἄμεσον ἐπίδρασίν των, ἀφοῦ ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο μόνον ἡ παρουσία των.

Σχετικαὶ παρατηρήσεις ὑπῆρξαν ἀνέκαθεν εἰς ὅλους τοὺς λαούς, σημειώνομεν δὲ ἰδιαιτέρως ὅτι καὶ εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν ὄχι μόνον εἶναι γενικὴ ἡ πεποίθησις περὶ ἀτόμων τυχηρῶν καὶ κακοτύχων (ἄτομα ποὺ φέρουν γοῦρι, λέξιν προερχομένην ἀπὸ τὸ λατινικὸν «ὠκοὺρ» καὶ γουρσούζηδες ἐκ τῆς τουρκικῆς ὁμοίας λέξεως). Εἶναι ἀκόμη γνωστὴ ἡ παρατήρησις περὶ καλοῦ ἢ κακοῦ ποδαρικοῦ κατὰ τὴν πρωτοχρονιὰν ἢ κάθε πρωτομηνιάν. Ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος τοὺς φέροντας τύχην ὀνομάζουν καλοπόδαρους, εἰς δὲ τὴν Μακεδονίαν ἀσπροπόδαρους καὶ μαυροπόδαρους.

Σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημα αὐτό, ὑπομιμνήσκομεν καὶ ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ τὸ ἀπόσπασμα, τὸ ἀφορῶν τὴν ζωὴν τοῦ φιλοσόφου Δημώνακτος καὶ περὶ τῆς ἐπιρροῆς, ποὺ ἐξήσκει εἰς τοὺς ἐρχομένους εἰς συνάφειαν μετ' αὐτοῦ, ὥστε ἡ εἴσοδός του εἰς τὰς οἰκίας νὰ θεωρῆται εὐεργέτημα.

Καὶ ναὶ μέν, πιθανὸν μέγα μέρος τῶν παρατηρήσεων αὐτῶν νὰ ὀφείλεται εἰς τὴν σύμπτωσιν, τὴν φαντασίαν ἢ ἰδίως τὴν αὐθυποβολήν, ἥτις ἐξασκεῖ ἐνίοτε ἰσχυροτάτην ἐπίδρασιν διὰ τῆς ζωπυρήσεως ἢ παραλύσεως τῆς ἐνεργητικότητος.

Ἐνίοτε ἐν τούτοις παρατηρεῖται συρροὴ φαινομένων τόσον περίεργος, τόσον ἀποκλείουσα τὴν σύμπτωσιν καὶ τόσον ἄσχετος πρὸς τὴν ἄμεσον ἀνάμιξιν τῶν ἐνδιαφερομένων, ὥστε νὰ ἄγεται κανεὶς ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰ φαινόμενα τῶν εὐτυχῶν καὶ ἀποφράδων ἡμερῶν, τῶν χαρτοπαικτῶν κλπ., εἰς τὴν ὑπόνοιαν μήπως πρόκειται περὶ ψυχοβολικῆς ἐκπομπῆς, εἴτε τοῦ ἀτόμου, ὅπερ νομίζεται αἴτιον τῆς τύχης ἢ τῆς ἀτυχίας, εἴτε τῆς οἰκογενείας, ὅπου παρατηροῦνται τὰ φαινόμενα, ἐφόσον φυσικὰ τύχῃ νὰ ὑπάρχουν μεταξὺ αὐτῶν ἄτομα ψυχοβόλα.

ΨΥΧΟΒΟΛΑ ΑΤΟΜΑ ΚΑΙ ΤΗΛΕΚΙΝΗΣΙΑ

Διὰ νὰ ἐξηγήσῃ ὁ ἄνθρωπος τὰ φαινόμενα τῆς τύχης, ἐδέησε νὰ παραδεχθῇ τὴν εὐεργετικὴν ἢ βλαβερὰν ἐπίδρασιν ὡρισμένων ἀτόμων, τῆς ὁποίας φυσικὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐννοήσῃ τὴν φύσιν. Σήμερον ἐν τούτοις ἡ ἔρευνα ἀνίχνευσε πειραματικῶς τὴν ὕπαρξιν ὁμοίας ἐκπομπῆς, ἥτις εἶναι ἡ αἰτία τῶν λεγομένων τηλεκινητικῶν φαινομένων καὶ τῆς ὁποίας ἐκτὸς τῶν πειραματικῶν ἐργασιῶν τῶν καθηγητῶν Κατσαμάλλι (Ρώμη), Μύλλερ (Ζυρίχη) καὶ Βίντερ (Κοπεγχάγη), τὴν ζωντανὴν ἀπόδειξιν παρέχει ἡ ἡμετέρα Κλειώ, ἐπηρεάζουσα ἐξ ἀποστάσεως τὴν μαγνητικὴν βελόνην.

Ἡ ἐκπομπὴ αὐτή, ὅπως γνωρίζομεν, ἐνεργεῖ ἐκτὸς τοῦ ὀργανισμοῦ ἐνσυνειδήτους μηχανικὰς πράξεις, ὡς νὰ εἶναι λογικὸν ὄν, καὶ νὰ ἔχῃ δυναμικὰς ἰδιότητας, καταργεῖ τὴν μοριακὴν συνοχὴν τῆς ὕλης, ὅπως ἀποδεικνύουν τὰ τηλεκινητικῶς θραυόμενα ἀντικείμενα (Λομπρόζο, Μποζάννο κλπ.) καὶ κατέχει, ὅπως φαίνεται, καὶ ἄλλας θαυμαστὰς ἰδιότητας, μὴ δυναμένας ἀτυχῶς μέχρι τοῦδε νὰ ἐπαναληφθῶσι πειραματικῶς, ὅπως ἡ ἐξαΰλωσις τῆς ὕλης (Ἀπὸρτ) κλπ.

Ἤδη κατὰ τὸ 1900 ὁ Μαρσὲλ Μανζέν, σχετικῶς μὲ τὰς ἐκμυστηρεύσεις τοῦ χαρτοπαίκτου Ντεσσώ, ἐξέφρασε τὴν γνώμην, μήπως ἐπηρέαζε τὴν μπίλλια τῆς ρουλέττας κάποιου εἴδους δυναμικὴ ἐκπομπὴ ἐκ τοῦ σώματός του.

Τὴν ἰδίαν γνώμην ἐξέφρασε κατόπιν ὁ δρ. Ἔμερυ Ντεσμπροὺς καὶ εἰς τὰ 1928 ὁ Βαλκενιέ.

Ὁ Ὀχόροβιτς ἐπίσης ἔμεινε κατάπληκτος, βλέπων τὸ γνωστὸν μέντιουμ Στανισλάβα, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι ἐσχάτως ἔχασε τὴν δύναμίν του, νὰ μετακινῇ ἐν ὑπνωτικῇ καταστάσει κατὰ βούλησιν τοὺς δείκτας τεχνητοῦ ὡρολογίου, ποὺ εἶχε κατασκευάσει ὁ ἴδιος. Ὅμοια δὲ ἀποτελέσματα ἐπετεύχθησαν μὲ τὸ ἴδιον μέντιουμ κατὰ τὸ 1909 εἰς τὸ ἐργαστήριον Φυσικῆς τοῦ βιομηχανικοῦ Μουσείου τῆς Βαρσοβίας.

Τέλος, πρὶν νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν ὁρίζοντα ἡ ἡμετέρα Κλειώ, ὁ καθηγητὴς Βίντερ τῆς Κοπεγχάγης ἐπέτυχε πειραματικῶς τὴν κατὰ βούλησιν μετακίνησιν μικρῶν βαρῶν, ἐξαρτημένων διὰ νήματος, μὲ τὸ μέντιουμ Ρασμοῦσσεν.

Ἐπίσης εἶναι γνωστὴ ἀκόμη κατὰ τὸ 1926 ἡ ἱστορία τοῦ Ἰγνατίου Τοράκα εἰς τὴν ἰταλικὴν ἐπαρχίαν Πούλια, ὅστις ἐπρομάντευσε τοὺς κερδίζοντας ἀριθμοὺς τοῦ ἐθνικοῦ ἰταλικοῦ λαχείου.

Οὕτω προεῖπε κατὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ Ἰανουαρίου ὅτι θὰ ἐκέρδιζαν οἱ ἀριθμοὶ 30 καὶ 49, ὅπερ καὶ πράγματι συνέβη. Τὴν δευτέραν ἑβδομάδα ἐπίσης ἐπέτυχεν ἀλανθάστως, προειπὼν ὅτι θὰ ἐξαχθοῦν οἱ ἀριθμοὶ 21—54—82, ὑπῆρξαν δὲ ἄτομα κερδίσαντα μὲ τὴν συμβουλήν του, ἄλλος 450,000, ἄλλος 100,000 λιρέττας καὶ θεοποιήσαντα σχεδὸν τὸν Τοράκα.

Ἡ τρίτη πρόρρησίς του μὲ τοὺς ἀριθμοὺς 43 καὶ 76 ἐπίσης ἐπηλήθευσε καὶ ἀληθινὴ φρενῖτις κατέλαβε τὴν Ἰταλίαν. Αἱ ἐπιτυχίαι του ὅμως ἐσταμάτησαν ἀποτόμως, διότι αἱ ὑπόλοιποι προρρήσεις του δὲν εἶχαν καμμίαν ἐπιτυχίαν καὶ ἄπειρον πλῆθος, πιστεῦσαν εἰς αὐτάς, ὑπέστη σημαντικὰς ζημίας.

Η ΨΥΧΟΒΟΛΙΑ ΩΣ ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Προσεπαθήσαμεν εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς θεωρίας τῆς Ψυχοβολίας (τόμ. 1934—35) νὰ ἐξηγήσωμεν δι' αὐτῆς μέρος τῶν φαινομένων τοῦ Πεπρωμένου. Θὰ ἴδωμεν προϊόντως ὅτι ἡ ψυχοβολικὴ ἐπίδρασις δύναται νὰ ἐξηγήσῃ ἐπίσης μέρος τῶν φαινομένων τῆς Τύχης καὶ νὰ προωθήσῃ τὴν σαφήνισιν τοῦ περιέργου αὐτοῦ προβλήματος.

Ὁ κ. Α. Μπενικόπουλος, εὑρισκόμενος μετὰ τοῦ κ. Ἀρ. Λούρου, φαρμακοποιοῦ, ἐν Διονύσῳ, εἰσῆλθε κατὰ τύχην εἰς τὸ ἐκεῖ Καζῖνον.

Τότε, χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ ἠξεύρῃ πῶς, ἀλλὰ μὲ παράδοξον, ὅσον καὶ ἀνεξήγητον, πεποίθησιν, ἔδωσε εἰς τὸν κρουπιέρην τῆς ρουλέττας ἓν πεντακοσιόδραχμον, λέγων:

—Σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ βάλῃς τὸ 26....

Καὶ ὁ κῦβος πράγματι ἐστάθη εἰς τὸν ἀριθμὸν αὐτόν.

Δευτέραν φορὰν τότε ὁ κ. Μπενικόπουλος εἶπε μὲ ἀκόμη μεγαλειτέραν πεποίθησιν:

—Σὲ διατάσσω νὰ σταθῇς πάλι εἰς τὸ 26....

Ὄντως δευτέραν φορὰν ὁ κῦβος ἐστάθη εἰς τὸν ἴδιον ἀριθμόν.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Η ΑΥΘΕΝΤΙΚΩΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

ὁ Ταρζὰν στὴ Ζούγκλα

Ο ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΛΟΡΔΟΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ὁ Ταρζάν, ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τὴ ζούγκλα, παντρεύτηκε στὴν Ἀγγλία. Γιατὶ ὁ Ταρζάν, στὴν πραγματικότητα, ἦταν Ἄγγλος λόρδος καὶ ἔζησε μὲ τὴν ὡραία γυναίκα του καὶ τὸ παιδί τους. Ξαφνικὰ ὅμως, ὁ παλαιὸς ἐχθρός του, ὁ Ρόκωφ, ἀπήγαγε τὸ παιδί του. Ὁ Ταρζάν, προσπαθῶντας νὰ τὸ ἀπελευθερώσῃ, πέφτει στὴν παγίδα καὶ μεταφέρεται σ' ἕνα μικρὸ βαπόρι, ὅπου εἶναι αἰχμάλωτος τῶν κακοποιῶν. Στὸ ἴδιο πλοῖο εἶναι αἰχμάλωτοι ἡ γυναίκα του καὶ τὸ παιδί του, ἀλλὰ ὁ Ταρζὰν τὸ ἀγνοεῖ. Ὁ Ρόκωφ καὶ οἱ σύντροφοί του ἀποβιβάζουν τὸν Ταρζὰν σ' ἕνα ἔρημο νησὶ καὶ τὸν ἀφίνουν γυμνό, λέγοντάς του πὼς τὸ παιδί του θὰ παραδοθῇ στοὺς ἀγρίους. Ὁ Ταρζὰν ξαναρχίζει τὴ ζωὴ τοῦ ἀγρίου. Τρέφεται σὰν θηρίο καὶ σὲ λίγο γίνεται φίλος μιᾶς φυλῆς μεγάλων πιθήκων, μὲ τοὺς ὁποίους συνεννοεῖται στὴ μυστηριώδη γλῶσσα τῶν ζώων.

4ον

Ξαφνικὰ, ὁ πάνθηρ ὥρμησε κατὰ τοῦ πιθήκου, ἀλλὰ, τὴν ἴδια στιγμὴ, μιὰ ἄλλη κραυγὴ ἀνακατεύθηκε μὲ τὴ δική του καὶ μπρὸς στὰ μάτια τοῦ κατάπληκτου Ἀκοὺτ, τὸ θηρίο κυλίσθηκε χάμω μὲ τὰ πλευρά του σφυγμένα μέσα στὰ γόνατα τοῦ Ταρζάν. Ὁ λευκὸς ἄνθρωπος, παρὰ τὴν τρομερὴ δύναμι τοῦ θηρίου καὶ τὶς ἀπελπισμένες προσπάθειές του, ἔσκυψε τὸ κεφάλι του πάνω στὸ σβέρκο του καὶ ἔχωσε μέσα τὰ δόντια του, ἐνῷ μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι του, κτυποῦσε τὰ πλευρὰ τοῦ ἀντιπάλου του μὲ μιὰ μυτερὴ πέτρα.

Ὁ Ἀκοὺτ μόλις πρόφθασε ν' ἀπομακρυνθῇ μὲ ἕνα εὐκίνητο πήδημα, ὥστε νὰ ξεφύγῃ τὰ νύχια τοῦ πάνθηρος ποὺ πάλευε ἀπελπισμένα. Τέλος, μὲ ἕνα τελευταῖο βρυχηθμὸ, ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσε. Ἀλλὰ ὁ Ταρζὰν, ἤξευρε τὶς πονηρίες αὐτῶν τῶν ζώων καὶ δὲν ἀγνοοῦσε ὅτι, ἂν δὲν βεβαιωνόταν γιὰ τὸ θάνατό του, τὸ ζῶο, μὲ ἕνα τελευταῖο σπασμὸ, θὰ εὕρισκε τὴ δύναμι νὰ τὸν ξεκοιλιάσῃ μὲ ἕνα κτύπημα τῶν νυχιῶν του. Ἔτσι μὲ ἕνα ἄλλο κτύπημα τοῦ μαχαιριοῦ του, τοῦ ἔσχισε τὴν καρδιά.

Κατόπιν, κλωτσῶντας τὸ πτῶμα, ἔβγαλε πάλι τὴ μεγάλη κραυγὴ τοῦ θριάμβου.

Ὁ Ταρζὰν δὲν ἔσωσε ἀσκόπως τὴ ζωὴ τοῦ Ἀκοὺτ, ἀλλὰ ξέροντας τὸ περιωρισμένο λογικὸ τῶν ἀνθρωποειδῶν, ἤξερε πὼς ἔπρεπε νὰ τοὺς δείξῃ καθαρὰ κατὰ ποιὸν τρόπο ἔπρεπε νὰ τοῦ εἶναι χρήσιμοι στὸ ἑξῆς.

— Εἶμαι ὁ Ταρζὰν ὁ Ἀνίκητος, ἐφώναξε. Κοντὰ στὸ μεγάλο νερὸ διετήρησα τὴ ζωὴ τοῦ Ἀκοὺτ ὅταν μποροῦσα νὰ τοῦ τὴν πάρω καὶ νὰ γίνω βασιλιᾶς τῆς φυλῆς του. Τώρα ἔσωσα τὸν Ἀκοὺτ ἀπὸ τὰ μυτερὰ νύχια τῆς Σέετας, τοῦ πάνθηρος.

«Στὸ ἑξῆς, ὅταν ὁ Ἀκοὺτ ἢ οἱ ἄλλοι τῆς φυλῆς του βρίσκωνται σὲ κίνδυνο, θὰ φωνάζουν τὸν Ταρζὰν ἔτσι—καὶ ἔβγαλε τὴν ἀπαίσια κραυγὴ μὲ τὴν ὁποία ἡ φυλὴ τοῦ Καρτσὰκ, ἡ θετή του οἰκογένεια, ζητοῦσε βοήθεια. Ἀλλὰ κι' ὅταν ἀκούσουν τὸν Ταρζὰν νὰ τοὺς φωνάζῃ θαρθοῦν βιαστικά. Θὰ γίνῃ αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Ταρζάν ;

— Χοὺ ! κατένευσε ὁ Ἀκοὺτ καὶ τὰ μέλη τῆς φυλῆς ἔσπευσαν νὰ ἐπαναλάβουν «χοῦ» εἰς ἔνδειξιν συμφωνίας.

Κατόπιν οἱ γορίλλες ἄρχισαν νὰ τρῶνε τοὺς καρποὺς καὶ τὰ χόρτα καὶ ὁ Τζὼν Κλαίητον, λόρδος Γκρέϋστοκ, τοὺς μιμήθηκε.

Παρετήρησε σὲ λίγο πὼς ὁ Ἀκοὺτ στεκόταν ὅσο μποροῦσε πιὸ κοντά του μὲ μιὰ λάμψι καταπλήξεως στὰ μικρὰ κατακόκκινα μάτια του. Μιὰ φορὰ μάλιστα ἔκαμε μιὰ κίνησι ποὺ ὁ Ταρζὰν, στὰ χρόνια ποὺ εἶχε ζήσει μεταξὺ τῶν κατοίκων τοῦ δάσους, δὲν τὸ ξανάδε: ὅταν βρῆκε ἕνα ἐκλεκτὸ κομμάτι, τοῦ τὸ προσέφερε !

Γιὰ μερικὲς ἡμέρες, ὁ Ταρζὰν ἔμεινε μὲ τοὺς νέους συντρόφους του συμμεριζόμενος τὴν ξένοιαστη ζωή τους, τρεφόμενος μὲ τοὺς καρποὺς τῶν δένδρων, θεωρούμενος ἤδη σὰν δικός τους ἀπὸ τοὺς ἀνθρωποειδεῖς. Δὲν ἀπεμακρύνετο ἀπ' αὐτούς, πρῶτον ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τῆς συντροφιᾶς, ὅποια καὶ νἆταν, ποὺ τὸν βασάνιζε, ἀλλὰ καὶ γιατὶ ἤξερε πὼς μιὰ διαμονὴ στὴ φυλή τους ἦταν ἀπαραίτητη γιὰ νὰ ἐντυπωθῇ στὴ μνήμη τους ἡ εἰκόνα του.

Ὅταν θεώρησε πὼς τὰ χαρακτηριστικά του εἶχαν χαραχθῆ κάπως στὰ ἀδύνατα μυαλά τους ἀποφάσισε νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐξερεύνησι τῆς ζούγκλας. Ἐστράφη λοιπὸν πρὸς βορρᾶν, μιὰν ἡμέρα, καὶ περπατῶντας πάντα παράλληλα πρὸς τὴν ἀκτὴ συνέχισε τὸ δρόμο του ὡς τὸ βράδυ.

Ὅταν ὁ ἥλιος ὑψώθηκε τὴν ἑπομένην τὸ πρωΐ, ὁ Ταρζὰν ἀντελήφθη ὅτι ἡ πορεία του τὸν ἔφερε πρὸς τὰ δυτικά. Τὴν ἄλλη μέρα συνέχισε τὸ δρόμο του καὶ τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης εἶδε πὼς αὐτὴν τὴ φορὰ ὁ ἥλιος ὑψωνόταν πάνω ἀπὸ τὸ δάσος. Τὰ προαισθήματα ποὺ τὸν ἀνησυχοῦσαν ἀπὸ καιρὸ ἦταν βάσιμα : Ὁ Ρόκωφ τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει πάνω σ' ἕνα ἔρημο νησί.

Ἀσφαλῶς ἔπρεπε νὰ τὸ μαντέψῃ. Ἂν κάτι μποροῦσε νὰ κάμῃ πιὸ ἀπελπιστικὴ τὴν κατάστασί του ἦταν ἡ σκέψι πὼς τώρα βρισκόταν, χάρις στὴν τρομερὴ προνοητικότητα τοῦ Ρώσσου, ὑποχρεωμένος νὰ περάσῃ ὅλον τὸν καιρὸ ποὺ τοῦ ἔμενε νὰ ζήσῃ πάνω σ' ἕνα νησὶ ὅπου δὲν κατοικοῦσε κανένα ἀνθρώπινο ὄν.

Ἡ ἐκδίκησι τοῦ Ρόκωφ ἦταν πολὺ καλὰ μελετημένη, ὅσον καιρὸ ὁ κακοῦργος ἦταν στὴ φυλακὴ καὶ εἶχε καταστρωθῆ σ' ὅλες της τὶς λεπτομέρειες. Ἡ καρδιὰ τοῦ Ταρζὰν κτυποῦσε δυνατά, ἐνῷ σκεπτόταν τὴν τύχη ποὺ περίμενε τὸ ἄτυχο παιδί του καὶ τὴ γυναῖκα του ποὺ βρισκόταν μόνη καὶ ἀπελπισμένη στὸ Λονδῖνο μὴν ξέροντας τίποτε γιὰ τὴν τύχη τοῦ συζύγου της καὶ τοῦ παιδιοῦ της.

Ἂν ὁ Ταρζὰν ἤξερε πὼς ἡ Τζέϊν ἦταν τὰ χέρια τοῦ Ρόκωφ, ἴσως δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ συνεχίσῃ τὴ ζωή του....

Ἀφοῦ ἔμεινε ξαπλωμένος στὴν ἀμμουδιὰ μιὰν ὁλόκληρην ἡμέρα, ὅταν εἶδε ὅτι ἡ τελευταία του ἐλπίδα νὰ βρεθῇ σὲ κατοικημένο μέρος ἐχάθη, ὁ Ταρζὰν συνέχισε μηχανικὰ τὸ δρόμο του καὶ χώθηκε μέσα στὸ δάσος.

Μετὰ μερικῶν ὡρῶν πορεία, ἄκουσε θόρυβο καὶ πνιγμένους βρυχηθμοὺς πόνου. Πλησιάζοντας ὁ Ταρζὰν εἶδε ἕνα μικρὸ πάνθηρα ποὺ εἶχε πιασθῆ ἄσχημα κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο ποὺ εἶχε πέσει χάμω, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ βγῇ παρ' ὅλες τὶς μάταιες προσπάθειές του.

Ὁ Ταρζὰν τὸν λυπήθηκε καὶ πλησίασε. Γιατὶ ν' ἀφήσῃ αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο ζῶο νὰ πεθάνῃ τόσο ὀδυνηρά, ἀντὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὸ σώσῃ ; Ἀσφαλῶς δὲν εἶχε σπάσει ἡ σπονδυλικὴ στήλη τοῦ πάνθηρος, ὅπως ἔδειχναν οἱ ἀπελπισμένες κινήσεις του. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, φαινόταν ἀπίθανο ὅτι εἶχε σπάσει κανένα πόδι του.

Ὁ Ταρζὰν πλησίασε λοιπὸν, καὶ ὅταν βρέθηκε κοντὰ στὸ ζῶον, ἔβγαλε ἀπὸ τὰ χείλη του ἕνα ροχαλητὸ ὅμοιο μὲ κεῖνο ποὺ βγάζουν αὐτὰ τὰ μεγάλα αἰλουροειδῆ ὅταν εἶναι εὐχαριστημένα. Ἦταν ἡ πιὸ φιλικὴ φιλοφρόνησις ποὺ μποροῦσε νὰ κάμῃ ὁ Ταρζὰν στὴ γλῶσσα τοῦ Σέετα τοῦ πάνθηρος.

Τὸ ζῶο, κατάπληκτο, τὸν κύτταζε μὲ τὰ μεγάλα χρυσᾶ μάτια του. Γιὰ νὰ τὸ ἀπελευθερώσῃ ὁ Ταρζὰν ἔπρεπε νὰ σκύψῃ πάνω ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δένδρου, κοντὰ στὰ τρομερὰ νύχια καί, ὅταν θὰ σηκωνόταν τὸ δέντρο, ὁ ἄνθρωπος θὰ ἦταν τελείως στὴ διάθεσι τοῦ πάνθηρος. Ἀλλὰ ὁ Ταρζὰν ἀγνοοῦσε τὸ φόβο.

Ξανάρχισε τὰ περίεργα ροχαλητά του καὶ τὸ ζῶον, σὰν μαγεμμένο, γύρισε τὰ μάτια του πάνω του, μὲ μιὰν ἔκφρασι ἐκπλήκτου ἀναμονῆς. Τὰ μακρυὰ νύχια εἶχαν φανῆ, ἀλλὰ τὰ μεγάλα πόδια δὲν φαινόταν ἕτοιμα νὰ κτυπήσουν.

Ὁ Ταρζὰν ἔφερε τὸν ὦμο του κάτω ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου καὶ τότε τὸ στῆθος του βρέθηκε πολὺ κοντὰ στὰ νύχια τοῦ πάνθηρος. Ἀργὰ, ἀνασήκωσε τὸ δέντρο.

Σιγὰ-σιγὰ, ὁ πάνθηρ αἰσθάνθηκε ν' ἀλαφρώνῃ τὸ βάρος ποὺ τὸν πίεζε καὶ, ὅταν ὁ Ταρζὰν πέταξε τὸ δέντρο χάμω, εἶδε τὸ θηρίο ποὺ τὸν κύτταζε γλύφοντας τὶς τρίχες του.

Ὁ Ταρζὰν χαμογέλασε. Ἤξερε πὼς διεκινδύνευε τὴ ζωή του ἀπελευθερώνοντας τὸ σαρκοβόρο θηρίο, ἀλλὰ αὐτὸ τώρα φαινόταν πὼς εἶχε εἰρηνικὰς διαθέσεις. Ἔκαμε πάλι τὸ φιλικὸ ροχαλητὸ ποὺ τὸ ζῶον φαινόταν πὼς καταλάβαινε καὶ πλησίασε φοβούμενος πάντα πὼς θὰ νοιώσῃ τὰ νύχια τοῦ θηρίου νὰ καρφώνωνται στοὺς ὤμους του.

Δὲν ἔγινε τίποτε. Ὁ Ταρζὰν συνέχισε τὸ δρόμο του, ἀλλὰ σὲ λίγο ἀντελήφθη ὅτι ὁ πάνθηρ τὸν παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακρυά. Διηρωτᾶτο ἂν αὐτὸ τὸ ἔκανε ἀπὸ εὐγνωμοσύνη ἢ ἁπλούστατα γιὰ νὰ εἶναι κοντὰ σὲ μιὰ λεία, τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ πεινοῦσε. Ἀλλὰ τέλος ἀναγκάσθηκε νὰ πεισθῇ πὼς μᾶλλον τὸ πρῶτο αἴσθημα ἐνέπνεε τὸ θηρίον.

Κατὰ τὸ βράδυ, ἡ ὀσμὴ ἑνὸς ζαρκαδιοῦ κτύπησε στὴ μύτη τοῦ Ταρζάν. Τὸ κυνήγησε καὶ, ὅταν τὸ σκότωσε, φώναξε τὸ Σεέτα μὲ τὸ ἴδιο νιαούρισμα, ἀλλὰ πιὰ ζωηρὸ, ἀνάλογο μὲ κεῖνο ποὺ εἶχε ἀκούσει νὰ χρησιμοποιοῦν οἱ πάνθηρες γιὰ νὰ φωνάζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ὅταν κυνηγοῦσαν δύο μαζύ.

Σχεδὸν ἀμέσως ἀκούσθηκε τὸ τρίξιμο κλαριῶν ποὺ ἔσπαζαν καὶ τὸ λιγερὸ κορμὶ τοῦ παράξενου συντρόφου του ὥρμησε πλάϊ του.

Μετὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Ταρζὰν καὶ ὁ Σέετα συνέτρωγαν ἀδελφικά.

Γιὰ πολλὲς ἡμέρες οἱ δυὸ σύντροφοι κυνηγοῦσαν μαζύ.

Μιὰν ἡμέρα ποὺ ἔτρωγαν μαζὺ τὴ σάρκα ἑνὸς ζώου ποὺ εἶχε πνίξει ὁ Σέετα, ὁ Νούμα, τὸ λιοντάρι, τοὺς εἰδοποίησε μὲ τρομερὸ βρυχηθμὸ νὰ τοῦ παραχωρήσουν τὴ λεία τους. Ὁ Σέετα, μὲ τρία πηδήματα χώθηκε σὲ κάτι θάμνους, ἐνῷ ὁ Ταρζὰν σκαρφάλωνε στὰ κλαδιὰ τοῦ πλησιεστέρου δέντρου.

Ἔλυσε τὸ λάσσο ποὺ κρεμόταν στὴ ζώνη του καὶ τὸ πέταξε στὸ λαιμὸ τοῦ λιονταριοῦ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ καταβροχθίσῃ τὸ ξένο φαγητό. Τότε, μὲ μιὰ κραυγὴ, εἰδοποίησε τὸ Σέετα, ἐνῷ ἔδενε γρήγορα τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ λάσσο στὸ πιὸ δυνατὸ κλαρὶ τοῦ δέντρου.

Ἀκούοντας τὴν πρόσκλησι ὁ πάνθηρ πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὸν κρυψῶνα του, ἐνῷ ὁ Ταρζὰν κατέβαινε ἀπὸ τὸ δέντρο. Τὸ λιοντάρι ἤθελε νὰ ὁρμήσῃ ἀλλὰ συνεκρατεῖτο ἀπὸ τὸ λάσσο κι' ἐνῷ ἀγωνιζόταν νὰ ἐλευθερωθῇ, ὁ Ταρζὰν τοῦ κάρφωσε τὸ μαχαῖρι του στὸ δεξὶ πλευρὸ, ἐνῷ ὁ Σέετα τοῦ ξέσχιζε μὲ χαρὰ τὸ ἀριστερό.

Αὐτὸ ἔγινε τόσο καλὰ, ὥστε πρὶν ὁ βασιλεὺς τῶν ζώων κατορθώσῃ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ λάσσο ἔπεφτε χάμω νεκρός.

Τότε ἡ ζούγκλα ἀντήχησε ἀπὸ τὴ διπλῆ κραυγὴ θριάμβου τοῦ πάνθηρος καὶ τοῦ ἀνθρώπου πιθήκου.

Σὲ λίγο μιὰ ὁμάδα πολεμιστῶν μὲ τρομερὰ στίγματα, ποὺ εἶχε σύρει τὴν πιρόγα της στὴν ἄμμο τῆς ἀκτῆς, σταμάτησε γιὰ ν' ἀκούσῃ καὶ κατόπιν ξεκίνησε πρὸς τὴ ζούγκλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

Οἱ μακρυνοὶ περίπατοί του στὸ νησί, ἔπεισαν τὸν Ταρζὰν πὼς ἦταν τελείως ἔρημο.

Πουθενὰ δὲν βρῆκε ἴχνος διαμονῆς ἀνθρώπου ἔστω καὶ προσωρινῶς στὶς ἀκτὲς, ἀλλὰ δὲν ἀγνοοῦσε ὅτι ἡ τροπικὴ βλάστησις ἐξαφανίζει καὶ τὰ μεγαλείτερα ἴχνη καὶ ὅτι συνεπῶς τὰ συμπεράσματά του δὲν ἦσαν ἀπολύτως ἀσφαλῆ.

Τὴν ἑπομένην τοῦ φόνου τοῦ λιονταριοῦ, ὁ Ταρζὰν καὶ ὁ Σέετα πῆγαν στὴ φυλὴ τοῦ Ἀκούτ. Μόλις εἶδαν πάνθηρα, οἱ μεγάλοι πίθηκοι ἑτοιμάσθηκαν νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν, ἀλλὰ ὁ Ταρζὰν τοὺς ἀνεκάλεσε.

Τοῦ εἶχε ἔλθει ἡ ἰδέα πὼς ἡ προσπάθεια συμφιλιώσεως τῶν προαιωνίων ἐχθρῶν θὰ ἦταν ἐνδιαφέρον πείραμα καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν κάμῃ ζητῶντας μιὰν ἀπασχόλησι ποὺ θὰ τὸν τραβοῦσε ἀπὸ τὶς θλιβερὲς σκέψεις ποὺ τὸν βασάνιζαν.

Δὲν ἦταν καὶ πολὺ δύσκολο ν' ἀνακοινώσῃ τὸ σχέδιό του στοὺς μεγάλους πιθήκους, ἂν καὶ τὸ περιωρισμένο λεξιλόγιό τους ἔκανε κοπιαστικὲς τὶς ἐξηγήσεις, ἀλλὰ γιὰ νὰ μπάσῃ στὸ μικρὸ καὶ ἐπίμονο μυαλὸ τοῦ Σέετα τὴν ἰδέα πὼς στὸ ἑξῆς οἱ ἀνθρωποειδεῖς ἦσαν φίλοι καὶ ὄχι τροφή, ὁ Ταρζὰν χρησιμοποίησε ὅλην τὴν ἐπιμονή του καὶ τὴν ἐφευρετικότητά του.

Μαζὺ μὲ τὰ ἄλλα ὅπλα ποὺ εἶχε κατασκευάσει ὁ Ταρζὰν, εἶχε καὶ ἕνα μακρὺ καὶ γερὸ ραβδί. πέρασε μιὰ συρτοθηλιὰ στὸ λαιμὸ τοῦ Σέετα καὶ ὅταν, τὴ στιγμὴ ποὺ πλησίαζε κανένας πίθηκος, ὁ πάνθηρ ἑτοιμαζόταν νὰ ὁρμήσῃ, ὁ κύριός του τοῦ χάϊδευε τὰ πλευρὰ μὲ τὸ ραβδί του.

Θὰ διερωτηθῇ κανεὶς πὼς τὸ ἄγριο θηρίο ἀνεχόταν τέτοια, κακομεταχείρισι καὶ πιὸ θαῦμα τὸ ἐμπόδιζε νὰ πηδήσῃ ἐναντίον τοῦ Ταρζάν. Προσπάθησε ἄλλωστε, δυό, ἢ τρεῖς φορὲς νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον του μὲ γυμνὰ νύχια, ἀλλὰ ὁ Ταρζὰν τὸν προλάβαινε κτυπῶντας τον στὴ λεπτὴ καὶ βελουδένια μύτη του.

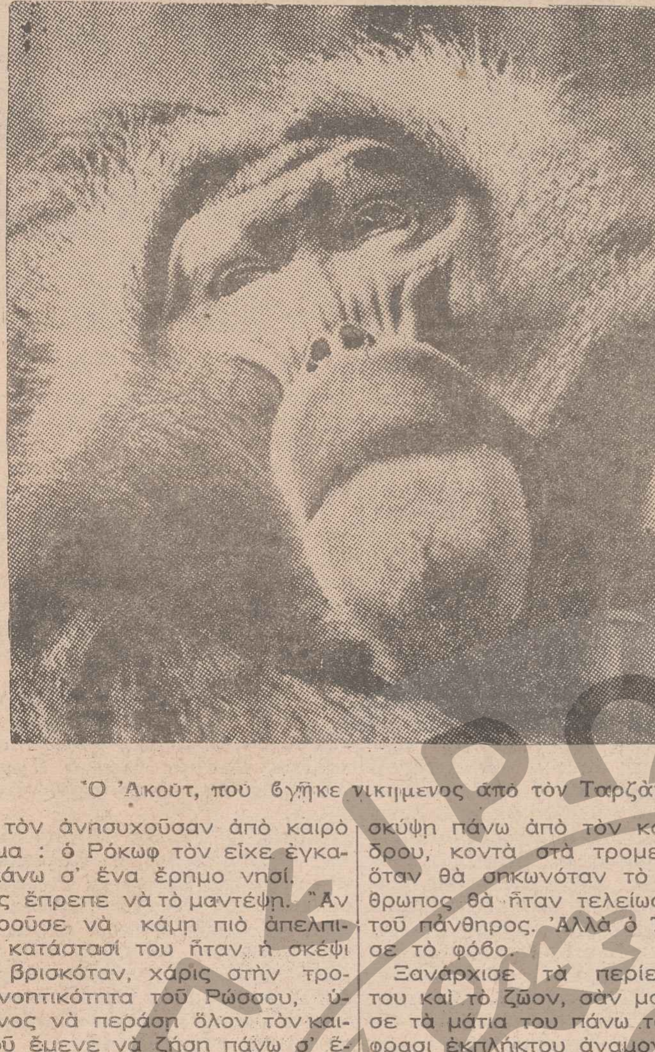

Ὁ Ἀκοὺτ πού βγῆκε νικημένος ἀπὸ τὸν Ταρζάν

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ : Ἡ συνέχεια,

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ ΕΛΛΑΔΑ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ - ΘΡΑΚΗ

Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Βόρειον Ἑλλάδα εἰδικῶς γραμμένες διὰ τὸν («Ἕσπερον») τοῦ κ. ΜΙΝΟΥ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

5ον ΔΡΑΜΑ

Χορὸς Σαρακατσανεικος, ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἑνὸς γάμου

Κυριακὴ πρωὶ στὴ Δράμα κι' ἡ πόλι ὅλη γιορτάζει τὴν ἡμέρα τοῦ Κυρίου. Στὶς ἐπαρχίες μας διατηρεῖται ἀκόμη τὸ ὡραῖο αὐτὸ ἔθιμο, τῆς Κυριακῆς ὄχι ὡς Κυριακῆς ἀργίας», ὄχι σὰν ἡμέρας, ποὺ τυπικῶς εἶναι κλειστὰ τὰ καταστήματα, μὰ σὰν κάτι, ποὺ θυμόμαστε ἀπὸ τὰ παληὰ παιδικὰ χρόνια μας, σὰν κάτι ποὺ τὸ περιμέναμε, ὄχι μόνο γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε, μὰ καὶ νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησιά, νὰ πᾶμε τὸ ἀντίδωρό μας στὸ σπίτι, γιὰ ὅσους δὲν μπόρεσαν νὰ ἐκκλησιαστοῦν, νὰ πάρωμε τὸ πρωινό μας, πάνω στὸ τραπέζι, ποὺ λάμπει ἀπὸ τὸ καθαρό, κατάλευκο τραπεζομάντηλο, κι' ὕστερα νὰ πᾶμε στὴν ἐξοχὴ ἢ νὰ κατεβοῦμε στὸ καφενεῖο καὶ νὰ «τὰ ποῦμε» μὲ τὴν παρεούλα μας.

Ἡ Δράμα διατηρεῖ τὸ ἔθιμο αὐτό, ὅπως καὶ ὅλες οἱ ἐπαρχιακὲς πόλεις τῆς Βορείου καὶ Νοτίου Ἑλλάδας. Παίρνει ἄλλη ὄψι τὴν Κυριακή, σταματάει γιὰ λίγο ὁ γλήγορος ρυθμὸς τῆς ζωῆς—μιᾶς ζωῆς, ποὺ ὅλο προχωρεῖ κι' ὅλο ζητᾷ κάτι, καὶ πάντα προοδεύει.

◇◇◇

Ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου, στὸ ξενοδοχεῖο «Βόλος», ποὺ τώρα τελευταῖα ἄλλαξε τελείως μορφή, ποὺ προσπάθησε κι' αὐτὸ κάτι νὰ γίνῃ, ἀκοῦμε τὴν αὐγινὴ καμπάνα τῆς Μητροπόλεως, ποὺ καλεῖ τοὺς πιστούς της στὸ ναὸ τοῦ Κυρίου.

Μοὔρχεται ἡ ὄρεξι νὰ παρακολουθήσω τὴν λειτουργία καὶ καλῶ καὶ τὴ συντροφιά μου νὰ μ' ἀκολουθήσῃ. Ὅλοι δέχονται καὶ σὲ λίγο βρισκόμαστε δυὸ βήματα παραπάνω, ὅπου ἡ ἐκκλησία τῆς Μητροπόλεως.

Ἀκοῦμε τὴν ἀκολουθία κι' ὁ νοῦς μας ἔρχεται στὰ περασμένα....

Παράπλευρα τὸ δεσποτικό. Ἕνα οἴκημα ὄχι ἐπιβλητικό, ἀλλ' ἱστορικό. Μέσα σὲ τοῦτο δῶ τὸ κτίριο, ὁ Ἅγιος Σμύρνης, ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος—τί χρειάζεται περισσότερο, γιὰ ν' ἁγιάσῃ κανείς; —δεσπότης ἐπὶ Τουρκοκρατίας, διηύθυνε τὸν ἀγῶνα, τὸ διμέτωπο κατὰ τῶν Τούρκων καὶ Βουλγάρων. Ἂν στὴ Δυτικὴ Μακεδονία τ' ἀνταρτικά μας σώματα κυριαρχοῦσαν, ἂν ἐκεῖ: Ὁ Μελᾶς. Ὁ Πούλακας. Ὁ Κατσίγαρης. Ὁ Βαγγέλης ὁ Γαλλιανός. Ὁ Σκουντρῆς ὁ Μανώλης μὲ τ' ὄνομα ἀπὸ τὸ Ἀδέλε τῆς Ρεθύμνης. Ὁ Κοντύλης, ποὺ τώρα ζῇ ἥσυχα στοῦ γαμπροῦ του τοῦ Χαζίρη τὸ κατάστημα Σκυριανῶν ἐπίπλων, στὴν ὁδὸ Φιλελλήνων, καὶ κάποτε μοῦ ἱστορεῖ τὸ παρελθόν. Τ' ἀτρόμητο παλληκάρι ὁ Νταφώτης ὁ Γιάννης—γέννημα τῆς λεβεντογέννας Κρήτης κι' αὐτός.—Ὁ Κανελλόπουλος—ζῇ ἄρά γε ἢ ὄχι—ἀπὸ τὸ Μωρηᾶ καὶ τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι, πολεμοῦσαν τὴν διείσδυσι ξένων φυλῶν στὴν τουρκοκρατούμενη, μὰ ἑλληνικὴ Δυτικὴ Μακεδονία κι' ἔβαφαν μὲ τὸ αἷμά τους τὸ τίμιο χῶμά της, πολεμῶντας πότε τὸν κατακτητὴ καὶ πότε τὸν ξένο, ἐδῶ στὴν Ἀνατολικὴ Μακεδονία, τὰ πράγματα ἦσαν διαφορετικά.

Μὲ τὴν πλαδαρότητα τοῦ κατακτητοῦ καὶ μὲ τὴν ἔλλειψι ἀντιστάσεως, οἱ ξένοι εἶχαν κατορθώσει νὰ κυριαρχήσουν. Ἡ Ἀνατολικὴ Μακεδονία, ἡ Δράμα ἰδίως, ἦταν μακρυὰ ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ σύνορα. Τὰ καλὰ παλληκάρια τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος, ὅσο κι' ἂν ἤθελαν νὰ ἐπεκτείνουν τὴ δρᾶσί τους κι' ἐκεῖ, ὅσο κι' ἂν τὸ «Μακεδονικὸ κομιτάτο» μας, ποὺ ἔδρευε στὴν Ἀθήνα καὶ εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Ἐμπρὸς» (στὴν ὁδὸν Σοφοκλέους) μὲ τὸν ἀείμνηστο καὶ μεγάλο δημοσιογράφο Δημήτριο Καλαποθάκη ἐπὶ κεφαλῆς, σκεπτόντανε εὐρύτερα, δὲν μποροῦσε ν' ἀνοίξῃ τὸ βεληνεκές του πέρα ἀπὸ τὶς Σέρρες. Κι' ἐκεῖ μᾶλλον ντόπιοι καπετάνιοι πολεμοῦσαν. Ὁ Δούκας, Σερραῖος ντόπιος, ἦταν ὁ ἀρχηγὸς κι' αὐτὸς θυσίασε χρῆμα, ἀψηφῶντας τὴ ζωή του, σώζοντας τοὺς Ἕλληνας καὶ θριαμβεύοντας πάντοτε.

Ἀλλὰ στὴ Δράμα ἦταν πολὺ νὰ φθάσουν τὰ ἀνταρτικὰ σώματα τῶν Κρητικῶν, τῶν Μωραϊτῶν, τῶν Ρουμελιωτῶν καὶ τῶν Θεσσαλῶν καπετάνιων. Ἀνάγκη πᾶσα λοιπὸν νὰ ὑπῆρχε ἐδῶ ἕνα κέντρο, ἕνας πυρὴν δράσεως. Καπετάνιοι ὑπῆρχαν. Ζῇ ἀκόμη, φτωχός, μὰ ἔνδοξος, στὸν Τύρναβο, πράκτωρ ἐφημερίδων, περνῶντας τὶς ἡμέρες του μὲ τὶς ἀναμνήσεις του κι' ἐνεργῶντας γιὰ τὴν καλλιτέρευσι τῆς ζωῆς τῶν μεγάλων ἀγωνιστῶν τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης—καὶ πρόεδρός των—ὁ Δ. Βαφίδης. Αὐτὸς ὁ παλληκαρᾶς ἐκεῖ πολεμοῦσε. Εἶχε σῶμα ἀπὸ ντόπιους καὶ ἔκανε καλὰ τὴ δουλειά του, ἀπὸ Σέρρες ἕως Δράμα—Καβάλλα καὶ πέρα ἀκόμη. Ὑπῆρχαν καὶ πατριῶτες, ποὺ ἔβαζαν κάτω τὴν περιουσία τους καὶ τὴ ζωή του. Ὁ μακαρίτης Κωνσταντινίδης, πατέρας τοῦ σημερινοῦ Δραμινοῦ δημοσιογράφου καὶ βουλευτοῦ ἄλλοτε, σὲ μιὰ περίοδο, ποὺ ἐλοξοδρόμησε ἰδεολογικῶς κ. Κώστα Κωνσταντινίδη καὶ πεθερὸς τοῦ σημερινοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Εὐρ. Μαγιάκου, ἔβαλε κάτω περιουσία ἀτράνταχτη. Ὁ ἴδιος ὁ Κώστας ὁ Κωνσταντινίδης, παιδὶ ἀκόμη, μοὔλεγε πρὸ καιροῦ ὅτι ἕνα βράδυ, ἐνῷ ἡ πλατεῖα ἦταν γεμάτη νιζάμηδες, αὐτὸς πέρασε ἀπὸ τὸ σημερινὸ ξενοδοχεῖο «Βόλος», ποὺ ἦταν προξενεῖο ἑλληνικὸ τότε, μὲ τέσσαρα βραχύκαννα γκρᾶ κάτω ἀπὸ τὸ παλτό του καὶ πλῆθος φυσέκια, στὸ σπίτι του, ἀπέναντι, ἀπ' ὅπου τὰ περνοῦσαν πίσω στὴ Μητρόπολι, κέντρο χριστιανικό, μὰ καὶ πατριωτικὸ μαζί.

Μά, γιὰ νά.... παρεκκλίνῃ ἡ Μητρόπολι ἀπὸ τὸ χριστιανικὸ πλαίσιό της καὶ νὰ γίνῃ κέντρο πατριωτικό, εἶχεν ἀποφασίσει τὸ θάνατο ὅλων, ποὺ βρισκόντανε ἐκεῖ μέσα. Ἦταν σὰν νὰ εἶχε ἀποφασίσει ὁ Μητροπολίτης νὰ βάλῃ τὸ κεφάλι τὸ δικό του καὶ τῶν δικῶν του στὸ ντουρβᾶ.

Κι' ἔπρεπε ὁ Μητροπολίτης νὰ εἶναι ὄχι μόνο παπᾶς, ἀλλὰ καί.... λεοντόκαρδος. Καὶ τέτοιος ἦταν. Γιατὶ Μητροπολίτης Δράμας ἦταν ὁ Σμύρνης Χρυσόστομος. Δεσπότης ἦταν, αὐτὸς ὁ «Ἅγιος».

Αὐτὸς ὁ Ὕπατος Ἕλλην, ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἐλευθέρας Ἑλλάδος μέσα σ' αὐτὴ τὴ σφηκοφωλιά. Αὐτὸς ὠργάνωνε καὶ διηύθυνε τὰ σώματα τ' ἀνταρτικὰ κι' αὐτὸς ἦταν ὁ μέγας διπλωμάτης, ποὔπρεπε νὰ ρίχνῃ στὰ μάτια τοῦ κατακτητοῦ, ν' ἀνατρέπῃ τὰ σχέδια τῶν ξένων ἐπιδρομέων καὶ νὰ κρατῇ ὅλη τὴν κίνησι στὰ χέρια του—διπλωματική, οἰκονομική, στρατιωτική....

Ἀλλὰ παρεσύρθημεν. Δὲν γράφουμε βέβαια ἐδῶ ἱστορία ἀγώνων, ἀλλ' ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴ Δράμα. Πῶς ὅμως ὁ νοῦς νὰ μὴ γυρίζῃ στὰ παληὰ καὶ γιατί ν' ἀποκλείωνται τέτοιες ἀναμνήσεις ἀπὸ τὶς ἐντυπώσεις; Καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ διατάξῃ τὴ σκέψι του, νὰ ξεχάσῃ τὰ ἐνδοξότερα γεγονότα, ὅταν βρίσκεται στὸν ἅγιο χῶρο, ποὺ διαδραματιστήκανε τόσα καὶ τόσα ;

Μὰ ἡ λειτουργία τελείωσε κι' ὁ παπᾶς μᾶς δίδει τ' ἀντίδωρο.... Τὸ παίρνουμε εὐλαβικά, τοῦ φιλοῦμε τὸ χέρι καὶ βγαίνουμε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά.

◇◇◇

Ἀπέναντι βιτρίνες καλλιτεχνικές, μὲ ἐξαιρετικὲς φωτογραφίες. Εἶναι τοῦ φωτογράφου κ. Νικολέρη, ἑνὸς καλλιτέχνη καὶ ἀνθρώπου ἐξαιρετικοῦ. Τὸν ἐπισκεπτόμαστε. Τὸ στούντιό του μᾶς καταπλήσσει. Φωτογραφίες ἐξαίσιες, φωτογραφίες τέχνης, πού, ἀλήθεια, θαυμάζονται καὶ στὴν Εὐρώπη, ὅπου στέλλονται στὶς ἐκεῖ ἐκθέσεις. Ὁ κ. Νικολέρης παρακολουθεῖ τὴν Τέχνη ἀπὸ κοντά. Στὴν πρακτικὴ εἶναι «ἀξία». Ἀλλὰ καὶ τὴ θεωρητικὴ δὲν τὴν ἀφίνει. Κάθε τόσο τοῦ ἔρχονται βιβλία ἀπὸ τὴ Γερμανία γιὰ τὴ φωτογραφικὴ τέχνη, ποὺ κάτι προσθέτουν στὶς γνώσεις του. Καὶ ἔτσι, ὁ κ. Νικολέρης ἐξελίσσεται διαρκῶς.

Κατεβαίνουμε πρὸς τὴν πλατεῖα.

Ἀριστερᾷ μιὰ βιβλιοθήκη μᾶς σταματᾷ. Εἶναι ἡ βιβλιοθήκη ἑνὸς Συλλόγου Νέων, πού, ἀλήθεια, ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὴν δοῦμε.

Μᾶς δίδονται πληροφορίες σχετικὲς μὲ τὴν ὕπαρξί της καὶ τὴ συντήρησί της. Ἔχει πάμπολλους τόμους, ἔχει καὶ τοὺς ἀνθρώπους της—νέους, π' ἀγαποῦν τὰ γράμματα καὶ ποὺ τὴ φροντίζουν.

◇◇◇

Στενεύει ὁ δρόμος. Ἀριστερᾷ τὸ ξενοδοχεῖο «Θεσσαλονίκης» καὶ δεξιᾷ τὸ παράρτημά του. Πιὸ κάτω τὸ μεγάλο τριγωνικὸ καφενεῖο ἡ «Ἐλευθερία» — ὁ Ζαχαρᾶτος τῆς Δράμας. Πάνω του ἡ ὁμώνυμος Λέσχη, ποὺ ἄλλοτε εἶχε πολλὴ κίνησι. Τώρα στὸ κάτω, τὸν χειμῶνα, δίδεται τὸ ραντεβοῦ ὅλου τοῦ καλοῦ κόσμου τῆς Δράμας.

Γύρω στὴ μικρὴ αὐτὴ πλατεῖα, ποὺ σχηματίζεται, παίρνετε μιὰ εἰκόνα τῆς Κυριακάτικης Δράμας. Στὰ γύρω καφενεῖα καὶ ζαχαροπλαστεῖα ἔχουν μαζευτῇ γιὰ τὸν πρωινὸ καφέ. Ἄλλοι ἀνεβοκατεβαίνουν. Νέοι καὶ νέες περνοῦν γιὰ τὸν ἐξοχικὸ περίπατο. Ἀθληταὶ πηγαίνουν στὸ Στάδιο τῆς «Δόξας». Αὐτοκίνητα, ἀπὸ ρυτῆρος ἐλαύνοντα, περνοῦν γεμᾶτα ἐκδρομεῖς.

Γνώριμες μορφὲς πολλὲς ἐδῶ, μᾶς χαιρετοῦν, μᾶς καλωσορίζουν.

—Πάλι μᾶς θυμηθήκατε;

—Πάλι.... Σᾶς κακοφαίνεται;

—Τί λέτε;... Εὐτυχισμένοι καὶ καλλίτεροι θὰ εἴμαστε ἂν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συναδέλφους σας θυμόντανε πὼς ὑπάρχει καὶ Βόρεια Ἑλλάδα... Ἀλλὰ ὁ κλῆρος ἔλαχε σὲ σᾶς.

Εὐχαριστοῦμε τοὺς καλοὺς φίλους καὶ δημόσια, γιατὶ νοιώθουμε μιὰ ὑπερηφάνεια, ποὺ ἀναγνωρίζεται ἡ δουλειά μας.

Κατεβαίνουμε πρὸς τὴν κεντρικὴ πλατεῖα. Ἐδῶ τὸ μεσημεράκι, καιροῦ εὐδοκοῦντος, ἡ κίνησι εἶναι μεγάλη. Ἄλλοι παίρνουν τὸ οὐζό τους. Ἄλλοι βολτάρουν καὶ ἄλλοι ἑτοιμάζονται γιὰ τὶς ἐξοχὲς συμφωνοῦν αὐτοκίνητο—γιατὶ ἐδῶ εἶναι ἡ πιάτσα τους. Πολλοὶ φεύγουν γιὰ τὴν Καβάλλα, νὰ ἰδοῦν θάλασσα. Ἄλλοι ἀπὸ τὴν Καβάλλα ἔρχονται ἐδῶ. Κανεὶς δὲν εἶναι εὐχαριστημένος μὲ ὅ,τι ἔχει.

ΜΙΝΩΣ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Κάτι ἀκόμα γιὰ τὴν Δράμαν.

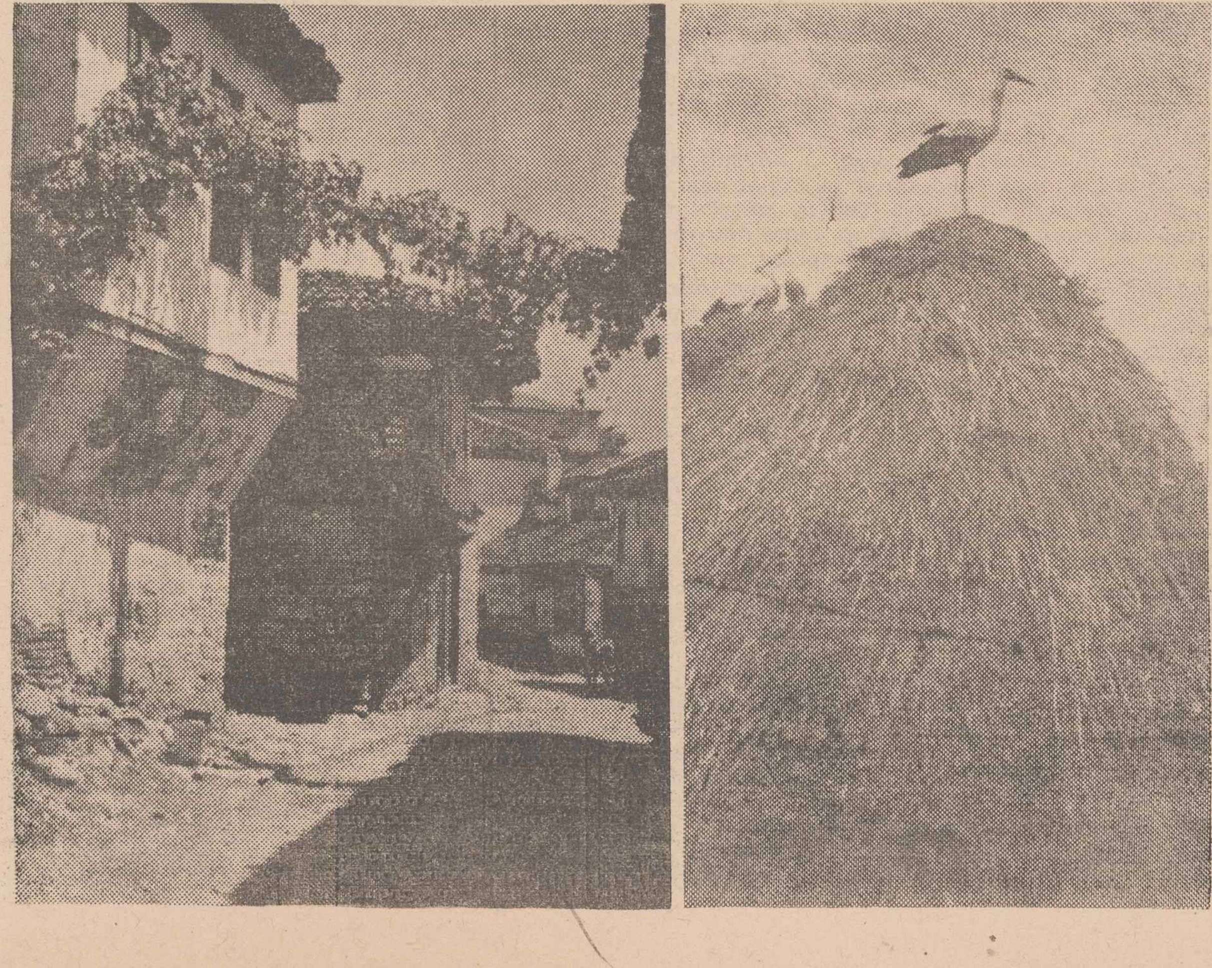

Ἕνας γραφικὸς δρομάκος τῆς Δράμας (Φωτογραφία τοῦ Δραματινοῦ καλλιτέχνου κ. Νικολέρη). Παραπλεύρως: Τὸ «σῆμα κατατεθὲν» τῶν βορείων ἑλληνικῶν Ἐπαρχιῶν: Ὁ Πελαργὸς ἐπάνω σὲ μιὰ σαρακατσανέϊκη καλύβα. (Φωτογραφία κ. Παπαζέκου. Κομοτινή)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία .... Δραχ. 200
Ἑξάμηνος .... » 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία .... Λίραι 2
Ἑξάμηνος .... » 1

Ἕσπερος

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Τραπεζῶν καὶ Κινηματογράφων, κατὰ στίχον Δραχ. 12
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι » 8

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΑ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Ο... ΠΙΘΗΚΙΣΜΟΣ!

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ὁ Κος καὶ ἡ Κα ΒΕΪΡΑΚΗ. Αὐτὸς σαράντα ἐτῶν καὶ αὐτὴ τριανταπέντε χρονῶν.

ΛΙΛΙΤΣΑ, κόρη τους. Δεκαοκτὼ χρονῶν. Εἶνε δὲ ἐρωτευμένη μὲ τὸν κ. Κώσταν Νικάκη, ὁ ὁποῖος ἐπίσης τὴν ἀγαπᾷ.

Ὁ... θεῖος ΓΕΡΩΝΥΜΟΣ, θεῖος τοῦ κ. Βεϊράκη. Εἶνε ἕνας ζωηρότατος γεροντάκος.

(Στὸ σπίτι τοῦ κ. Βεϊράκη. Κοντεύουν τὰ μεσάνυκτα. Ἡ κ. Βεϊράκη κάθεται καὶ διαβάζει. Εἶνε μόνη. Αἴφνης μπαίνει ὁ σύζυγός της).

Ἡ κ. ΒΕΪΡΑΚΗ: Ἦρθες, ἐπὶ τέλους, ἔ; Καὶ μοῦ ἔχεις πάρει καὶ ὕφος γιὰ νὰ μὲ ξεγελάσῃς! Λέγε, λοιπόν, ποῦ ἤσουν τέτοια ὥρα; Μεσάνυχτα!

Ὁ κ. ΒΕΪΡΑΚΗΣ (ἐνθουσιασμένος) Ἀγάπη μου!... Ἄχ, τί εὐτυχία!... Ἕνα ἑκατομμύριο δραχμές ! Εὐθαλίτσα μου. Μόλις τώρα ἔμαθα ὅτι ἀπέθανε... ὁ θεῖος μου, Γερώνυμος!...

Ἡ κ. ΒΕΪΡΑΚΗ (τρελλὴ ἀπ' τὴν χαράν της): Ἀχ, Θεέ μου!... (Ἀλλὰ αἴφνης κάνει πὼς λυπᾶται): Καὶ χαίρεσαι, ἄκαρδε; Ἀπέθανε ὁ θεῖος σου καὶ πανηγυρίζεις; Ἄ; Τὸ κτῆνος!... Ἀντὶ νὰ λυπᾶται λίγο γιὰ τὸ θάνατο τοῦ θείου του, μοῦ χαίρεται! Μὰ βέβαια! Ὅταν πρόκειται γιὰ κληρονομία! (Σκέπτεται λίγο): Χάσου ἀπὸ τὰ μάτια μου, νὰ μὴ σὲ βλέπω καὶ πήγαινε νὰ μᾶς παραγγείλῃς τὰ πένθιμα φορέματα. Ἐμπρός! Μάρς!

Ὁ κ. ΒΕΪΡΑΚΗΣ: Καλά, ντέ, πηγαίνω. Ἀλλὰ γιὰ σκέψου! ἕνα ἑκατομμύριο!... (Βγαίνει).

Ἡ κ. ΒΕΪΡΑΚΗ (μὲ λαχτάρα, ἅμα βεβαιώνεται ὅτι ἔφυγεν ὁ σύζυγός της): Ἄχ, Θεέ μου, τὶ εὐτυχία !....

ΣΚΗΝΗ Β΄.

(Τὴν ἐπαύριον γίνεται ἡ κηδεία τοῦ θείου Γερωνύμου. Τὴν μεθαύριον, σύμφωνα μὲ τὴν διαθήκη τοῦ θείου, ὁ κ. Βεϊράκης εἰσπράττει ἀπ' τὴν «Τράπεζα Χ.» χίλια χιλιάρικα καὶ τὰ μεταφέρει στὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ σπιτιοῦ του. Βράδυ. Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βεϊράκη εἶνε μόνοι στὴ σάλα).

Ἡ κ. ΒΕΪΡΑΚΗ: Ἕνα πρᾶγμα μόνο δὲν κατάλαβα ἀκόμη, Γιάννη μου : Γιατί τὸ φέρετρο τοῦ μακαρίτη τοῦ θείου σου ἔμενε πάντοτε κλειστὸν καὶ δὲν μᾶς ἄφησαν νὰ ἰδοῦμε τὸ νεκρόν του; Ἐγὼ φοβᾶμαι μήπως... μήπως...

Ὁ κ. ΒΕΪΡΑΚΗΣ: ...Μήπως δὲν ὑπάρχει τίποτα στὸ φέρετρο; Δηλαδὴ φοβᾶσαι μήπως δὲν πέθανε ὁ θεῖος μου; Ἔ, ὄχι, Εὐθαλίτσα μου. Μὴ φοβᾶσαι τίποτε, γιατὶ αὐτὸς ὁ ἰατρὸς τοῦ θείου μου εἶχε δώσει διαταγὴ στὸν ὑπηρέτη τοῦ μακαρίτη, νὰ κλείσῃ τὸ φέρετρο καὶ νὰ μὴν ἀφήσῃ κανένα νὰ ἰδῇ τὸν νεκρόν. Εἶχε πάθει κάτι τὸ πρόσωπό του. Ἦταν ἀποκρουστικὸ τὸ θέαμα! Ἀλλὰ ἔλα τώρα κι' ἐσύ... Τί μᾶς ἐνδιαφέρουν ὅλ' αὐτά! (Μικρὰ παῦσις. Κατόπιν): Ἂν δὲν ἀπατῶμαι, νομίζω πὼς ἔχουμε στὸ νοῦ μας πολλὰ ὄνειρα νὰ πραγματοποιήσουμε. Ἂς κανονίσουμε, λοιπόν, πρῶτα τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τῆς Λιλίτσας μας. Ἐγὼ λέω νὰ τῆς δώσουμε πεντακόσιες χιλιάδες δραχμὲς γιὰ νὰ τὴν παντρέψουμε μὲ τὸ...

Ἡ κ. ΒΕΪΡΑΚΗ: Στάσου πρῶτα νὰ ἑτοιμασθῶ! (Ἁρπάζει τὸ μπαστοῦνι τοῦ συζύγου της καὶ τὸ κρατᾷ ἀπειλητικὰ στὰ χέρια): Λέγε, λοιπόν γιὰ νὰ τὴν παντρέψουμε μὲ ποιόν;

Ὁ κ. ΒΕΪΡΑΚΗΣ (γρήνορα) : Μὲ τὸν κύριον Εὐθύμιον Ταξευγενόπουλον.

Ἡ κ. ΒΕΪΡΑΚΗ (ἀφίνοντας τὸ μπαστοῦνι): Ἐν τάξει γιατὶ νόμιζα πὼς θὰ μοῦ ἔλεγες μ' ἐκεῖνον τὸν ψωροϋπερήφανο ἰατρὸ Κώστα Νικάκη, ποὺ ἔψησε τοῦ κοριτσιοῦ, τὸ ψάρι στὰ χείλη —γιατί, λέει— δὲν μποροῦσε νὰ τὴν πάρῃ χωρὶς προῖκα.

(Μπαίνει ἡ Λιλίτσα).

ΛΙΛΙΤΣΑ (κάπως εἰρωνικά): Καλησπέρα μαμά, καλησπέρα μπαμπᾶ. Νομίζω, μοῦ φαίνεται, πὼς μιλούσατε γιὰ μένα.

Ἡ κ. ΒΕΪΡΑΚΗ : Ἀκριβῶς, κόρη μου. Ἀποφασίσαμε νὰ σοῦ δώσουμε πεντακόσιες χιλιάδες δραχμὲς προῖκα γιὰ νὰ πανδρευθῇς μὲ τὸν εὐγενέστατον κύριον Εὐθύμιον Ταξευγενόπουλο...

ΛΙΛΙΤΣΑ (εἰρωνικὰ καὶ κατόπιν μὲ θυμό): Ὥστε τὸ ἀποφασίσατε, ἔ; Καὶ ξεύρετε ἀσφαλῶς ποιὰ εἶνε ἡ ἀπάντησίς μου. (Ὠργισμένη): Λοιπόν, προτιμῶ —σᾶς τὸ εἶπα χίλιες φορὲς— νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ πανδρευθῶ μὲ ἕναν ἄνδρα ποὺ δὲν τὸν ἀγαπῶ!

Ἡ κ. ΒΕΪΡΑΚΗ: Μά, κόρη μου. Τὸ ξέρεις πολὺ καλὰ σὲ τί οἰκογένεια ἀνήκει ὁ κ. Εὐθύμιος Ταξευγενόπουλος...

Η ΛΙΛΙΤΣΑ: Καὶ τί θὰ τὴν κάμω ἐγὼ τὴν οἰκογένειά του;... Αἴ, φθάνουν πιὰ τέτοιες κουταμάρες, γιατί, ἐὰν ἐγὼ θὰ πανδρευθῶ, θὰ πάρω μόνον—σᾶς τὸ εἶπα χίλιες φορὲς—τὸν ἄνδρα τῆς καρδιᾶς μου, τὸν Κώστα Νικάκη! Ἀκούσατε; Καὶ θὰ τὸν πάρω, θέλετε δὲν θέλετε! Καὶ ἀδιαφορῶ γιὰ τὶς ψωροχιλιάδες σας! Μοῦ χρειάζεται μόνον ὁ ἄνδρας ποὺ ἀγαπῶ, καὶ θὰ τὸν ἔχω! Ἀκούσατε;

Ἡ Κα ΒΕΪΡΑΚΗ (ὠργισμένη): Καὶ γὼ σοῦ λέω, παληοκόριτσο ὅτι, ἂν σὺ μᾶς κάνῃς αὐτὸ τὸ ρεζιλίκι, θὰ παύσῃς πιὰ νὰ φέρῃς τὄνομα τοῦ πατρός σου!...

ΛΙΛΙΤΣΑ (γελῶντας): Αἴ, ὅσον γι' αὐτό, μὴν ἀνησυχῆτε ἀφοῦ τότε θὰ ὀνομάζουμε κυρία Νικάκη!...

Ἡ Κα ΒΕΪΡΑΚΗ (ἔξαλλος): Βρὲ τὸ παληοκόριτσο! Θὰ τὸ τσακίσω! (Ἡσυχάζουσα κάπως): Ἄκουσε, Λιλίτσα. Ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ γίνω πεθερὰ ἑνὸς χυδαίου ἀνθρώπου. Λοιπόν, βάλε στὸ νοῦ σου καλὰ ὅτι αὐτό, ποὺ λὲς σύ, δὲν θὰ γίνῃ ποτέ!...

ΛΙΛΙΤΣΑ: Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε!... (Φεύγει).

Ὁ κ. ΒΕΪΡΑΚΗΣ: Τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί, πόσο τὸ συμπαθῶ....

Ἡ κ. ΒΕΪΡΑΚΗ (Ἔξω φρενῶν ἀπ' τὸν θυμό της): Πῶς εἶπες, ἐλεεινέ; Συμπαθεῖς τὸ κορίτσι;... Ἀσφαλῶς εἶσθε ἀπὸ τὴν ἴδια ράτσα. Ἀλλὰ ἄκουσέ με. Ἐγὼ δὲν θὰ ἡσυχάσω, ἂν δὲν συγγενεύσουμε μὲ τοὺς Ταξευγενοπούλους. Τὸ ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς μου εἶναι τὸ νὰ γίνουμε συγγενεῖς μ' αὐτοὺς τοὺς πλουσίους καὶ εὐγενεῖς ἀνθρώπους. Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ!

Ὁ κ. ΒΕΪΡΑΚΗΣ: Ναί, Εὐθαλίτσα μου. Καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ! Γιατὶ τὸ δικό σου ὄνειρο εἶναι καὶ δικό μου. Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμε τώρα αὐτὰ καὶ ἂς σκεφθοῦμε γιὰ τὶς ἄλλες πεντακόσιες χιλιάδες, ποὺ μᾶς μένουν. Λοιπόν, τὸ πρῶτο πρᾶγμα, ποὺ θέλω νὰ κάμω μὲ τὰ λεπτὰ αὐτά, θὰ εἶναι νά....

Ἡ Κα ΒΕΪΡΑΚΗ: Στάσου, νὰ σὲ χαρῶ, καὶ μὴ βιάζεσαι. Μ' αὐτὰ τὰ λεπτὰ θέλω πρῶτα ἐγὼ νὰ κάμω σεφτέ. Πρῶτα-πρῶτα λοιπὸν—σὰν νὰ ποῦμε ἐκτὸς προγράμματος—ἢ σὰν νὰ λέμε γιὰ γοῦρι γιὰ ὅ,τι θὰ ἀγοράσουμε ὕστερα, θέλω νὰ κάνουμε ἕνα μικρούτσικο ρεγάλο στὴν ἀγαπητὴ πεθερά σου θὰ τῆς προσφέρουμε δηλαδὴ μόνον δραχμὰς ἑκατὸ χιλιάδες....

Τώρα ποὺ ἡ ἄνοιξι ἔρχεται !

Ἡ Σιμόνη Σιμόν, ἡ πιὸ χαριτωμένη βεντεττα τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου, μέσα στὸ κῆπο της

Ὁ κ. ΒΕΪΡΑΚΗΣ: Πῶς εἶπες, βρὲ γυναῖκα; Ἑκατὸν χιλιάδες; Ὢ! Παναγία μου!

Ἡ Κα ΒΕΪΡΑΚΗ (Κατέρυθρος): Βρὲ τὸ τέρας! Γιὰ ἑκατὸ ψωροχιλιάδες, τσιγκούναρε, θέλεις νὰ ρεζιλέψῃς τὴ μαμά μου ; Ἀχάριστε !... Ἀλλὰ δὲν θὰ σοῦ περάσῃ. Προσωπικῶς θέλω νὰ τὰ πᾷς αὐτὰ τὰ λεπτά, ἀλλοιώτικα χάθηκες! Τὸ ξεύρεις τί σὲ περιμένει!...

Ὁ κ. ΒΕΪΡΑΚΗΣ: Ἔλα, λοιπόν, θὰ τῆς τὰ πάω. Θὰ τῆς τὰ πάω, γιὰ νὰ τὰ φᾶνε οἱ ἀδελφές σου, τὰ γεροντοκόριτσα! Δηλαδή... νὰ ἔχουν νὰ περάσουν καλά, ἕως ὅτου πανδρευθοῦν. (Μικρὰ παῦσις). Λοιπόν, τώρα, Εὐθαλίτσα μου, ἐγὼ ἤθελα ν' ἀγοράσουμε....

Ἡ Κα ΒΕΪΡΑΚΗ: Στάσου καὶ δὲν τελείωσα. Ὕστερα ἐγὼ θὰ πάρω πρῶτα-πρῶτα—ἡ μόδα ἄλλως τε τὸ ἀπαιτεῖ—ἕνα ὥμορφο αὐτοκίνητο....

Ὁ κ. ΒΕΪΡΑΚΗΣ (Σὰν τρελλός): Τί ἔκανε, λέει!... Δὲν θ' ἀφήσῃς πεντάρα!... Βρὲ Εὐθαλία, εἶσαι στὰ καλά σου ἢ δὲν εἶσαι; Ἂν ἔχῃς ὄρεξι νὰ μείνουμε πάλι ἀπένταροι! Καὶ τὸ ξέρεις πολὺ καλά, ὅτι ἐμένα μοῦ χρειάζονται ἀπολύτως τριακόσιες πενῆντα χιλιάδες δραχμὲς γιὰ ἐργολαβίες. Θέλεις λοιπόν, παίρνοντας τὸ αὐτοκίνητό σου, νὰ κάμω πτώχευσι; Αἴ, αὐτὸ δὲν γίνεται.

Ἡ Κα ΒΕΪΡΑΚΗ (Ὠργισμένη): Ξέρω ἐγὼ γιὰ τί πρᾶγμα μοῦ ἔχεις ὄρεξι, ἄθλιε!... Ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ κάνῃς πτώχευσι, παληόσκυλλε; Ἀλλὰ ἔλα νὰ ξεγελάσῃς ἐμένα!... Θέλεις νὰ μὲ κάμῃς γελοία μπροστὰ στὴν μητέρα τοῦ κυρίου Εὐθυμίου Ταξευγενοπούλου, ποὺ ἔχει δύο αὐτοκίνητα; Ἄχ, δήμιε!... Ἀλλὰ φτάνει πιά!... Λοιπόν, ἂν δὲν θέλῃς νὰ μοῦ ἀγοράσῃς τὸ αὐτοκίνητο... (Ἀποφασισμένη παίρνει τὸ μαντῶ της καὶ τὸ καπελλάκι της, γιὰ νὰ φύγῃ): Χαίρετε, κύριε. Καὶ νὰ μοῦ δώσετε τὸ διαζύγιό μου, διότι βλέπω πὼς δὲν μ' ἀγαπᾶτε πιά!... (Μελοδραματικῶς): Κι' ἐγὼ θὰ πάρω ἄλλον.... Πλούσιο, εὐγενῆ.

Ὁ κ. ΒΕΪΡΑΚΗΣ (Ποῦ ἀγαπᾷ πολὺ τὴν γυναῖκά του): Μὰ πῶς; Ἐγώ;!... Ἄχ, ἀγάπη μου, μὰ εἶναι τρομερό!... Δεκαοκτὼ χρόνια τρυφεροῦ ἐρωτικοῦ βίου καὶ τώρα νὰ σὲ ἀφήσω νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς; Ποτέ!... Ἀχ, Εὐθαλίτσα μου μου, ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἔστω θὰ σ' ἀγοράσω τ' ἁμάξι. Τὶ νὰ γίνῃ ; Ἂς ἐλπίζουμε ὅτι αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ τελευταῖο ἔγκλημα ποὺ κάνεις.... Αἴ! μὴ θυμώνῃς πάλι!... Κι' ἔτσι πᾶνε ἑβδομῆντα πέντε χιλιάδες δραχμές, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ;... Τώρα βέβαια δὲν θἄχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ σοῦ προτείνω ν' ἀγοράσουμε ραδιόφωνο!

Ἡ Κα ΒΕΪΡΑΚΗ (Ὠργισμένη): Τσιγκούνη! Πῶς;... Τολμᾷς;.... Ὤ, τὸν ψεύτη! Γιὰ ποιὰ μὲ πέρασες, ὥστε νὰ ξεχάσω τὴν ὑπόσχεσί σου γιὰ τὸ ραδιόφωνο; Πόσες φορὲς μὲ ζάλισες μὲ τὶς ὑποσχέσεις σου, πὼς θὰ πάρουμε ἕνα ραντιό....—τώρα—ἔχεις τὸ θάρρος ν' ἀρνῆσαι;... Ἄχ, μ' ἀρρώστησες μὲ τὴ τσιγκουνιά σου!

Ὁ κ. ΒΕΪΡΑΚΗΣ: Εὐθαλίτσα, φθάνει πιὰ καὶ μὴ φωνάζῃς!... Θὰ πάρωμε —τί νὰ γίνῃ!—καὶ τὸ ραδιόφωνο, ἀλλὰ γιὰ τὸ παρόν, ὄχι! Εἶναι ντροπὴ ν' ἀκοῦμε ἀπὸ τώρα μουσική! Θυμᾶσαι ὅτι μόλις χθὲς ἐνταφιάσαμε τὸν θεῖό μου;

Ἡ Κα ΒΕΪΡΑΚΗ: Αἴ, αὐτὸ δὲν τὸ ξέχασα καθόλου, ἀλλὰ (μὲ εἰρωνία) ἀλλοῦ τὴν κλάρα!... Στοιχηματίζομε ὅτι πεθαίνεις ἀπ' τὴ χαρά σου, ποὺ πέθανε ὁ θεῖος σου. (Δείχνει στὸν ἄνδρα της ἕνα γραμμόφωνο, ποὺ εἶναι στὸ τραπέζι): Βάλε τότε ἕνα ταγκό!

Ὁ κ. ΒΕΪΡΑΚΗΣ: Ἀμάν, βρὲ γυναῖκα! Θὰ ξεσπάσῃ σκάνδαλο!... Ντροπή, μὰ τὸν Θεό, ντροπή!... (Ἡ γυναῖκά του σηκώνεται καὶ κουρδίζει τὸ γραμμόφωνο). Εὐθαλίτσα, μὴν κάνῃς τέτοιο πρᾶγμα, γιατὶ εἶναι ντροπή, σοῦ λέω! Γιὰ φαντάσου, τί θὰ ἔλεγε ὁ θεῖός μου, ἐάν.... δυστυχῶς σηκώνετο ἀπὸ τὸν τάφο!

Ἡ Κα ΒΕΪΡΑΚΗ (Ἀφοῦ ἄρχισε τὸ γραμμόφωνο): Γιατί, παρακαλῶ, ἐκεῖνο τὸ «δυστυχῶς»;... Βλέπεις, κακομοίρη μου, ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ ξεγελάσῃς ἐμένα; Αἴντε λοιπόν, πουλάκι μου ἂς χορέψουμε γιὰ τὴν εὐτυχία μας, ὅπως ἐκείνην τὴν πρώτη φορά, ποὺ συναντηθήκαμε ἐδῶ καὶ δεκαοκτὼ χρόνια πρίν. Θυμᾶσαι;...

(Λέγοντας ἔτσι, παίρνει διὰ τῆς βίας τὸν σύζυγόν της ὡς ντάμα καὶ ἀρχίζει τὸ ταγκό. Ἀλλά, μόλις κάνουν δύο γύρους, μπαίνει ὁ.... θεῖος Γερώνυμος, χορεύοντας μὲ τὸν ὑπηρέτην του....).

Ο ΘΕΙΟΣ (Αἰφνιδίως): Παρακαλῶ, παρακαλῶ, νὰ χορέψῃ καὶ ὁ θεῖος;...

(Ἡ Κα Βεϊράκη, ἅμα βλέπει τὸν.... ἀναστημένο νεκρό, βγάζει ἕνα τρομερὸ οὔρλιασμα καὶ πέφτει χάμω, ἀναίσθητη. Ὁ σύζυγός της φωνάζει καὶ αὐτὸς ταὐτοχρόνως καὶ μόλις βρίσκει τὴ δύναμι νὰ μὴν πέσῃ).

Ὁ κ. ΒΕΪΡΑΚΗΣ (Μὲ σβυσμένη φωνή): Μὰ πῶς!... Ἐσεῖς, θεῖέ μου;!...

Ο ΘΕΙΟΣ (Γελῶντας σαρκαστικά): Ὁλόκληρος! Κι' ἂν δὲν πιστεύῃς τώρα, θὰ πιστεύσῃς τὴν Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ; ...Τί ἔκπληξις, ἔ; Ὁ θεῖος Γερώνυμος ἀνεστήθη!... Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμε τώρα αὐτὰ καὶ ἂς κοιτάξουμε πρῶτα νὰ συνέλθῃ ἡ γυναῖκά σου. (Στὸν ὑπηρέτη του) Πέτρο! Φέρε νερὸ καὶ ξύδι!... Ἐν τῷ μεταξύ, ἂς ὀργιάζει τὸ γραμμόφωνο γιὰ τὴν ἀνάστασί μου!

(Ὕστερα ἀπὸ λίγην ὥραν, ἡ κ. Βεϊράκη ἀρχίζει νὰ συνέρχεται).

Ἡ Κα ΒΕΪΡΑΚΗ (Τραυλίζοντας): Μὰ πῶς εἶναι δυνατό, Θεέ μου;...

Ο ΘΕΙΟΣ (Γελῶντας σαρκαστικά): Ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις! Ἀνεστήθη ὁ θεῖος Γερώνυμος! Τί βλάκες! Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶμαι ὑπερήφανος γιὰ τὴν τέλεια ὀργάνωσι τῆς φάρσας!... Αἴ, ἠλίθιοι; Δὲν σᾶς πέρασε ποτὲ στο νοῦ σας ἡ ἰδέα, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ θανάτου μου ἦταν μιὰ φάρσα ὠργανωμένη ὁλόκληρη ἀπὸ μένα, γιὰ νὰ βεβαιωθῶ πῶς διάβολο θὰ κανονίσετε τὴ ζωή σας ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατό μου; Ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ μὲ τὰ μάτια μου καὶ ν' ἀκούσω μὲ τ' αὐτιά μου, πὼς θὰ ἐκτελούσατε τὶς τελευταῖές μου ἐπιθυ-

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

Ο ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΛΟΦΟΣ

ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ ΜΑΡΚΗΣΙΑΣ ΤΑΟΥΝΣΕΝΤ

ΕΙΝΑΙ μιὰ αὐθεντικὴ ἱστορία βρυκολάκων, ποὺ θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ. Γιὰ λόγους ποὺ θὰ καταλάβετε εὔκολα, δὲν μπορῶ νὰ πῶ τὸ ὄνομα τοῦ στοιχειωμένου σπιτιοῦ, γιατὶ συνήθως νοικιάζεται, λαμπρὰ ἐπιπλωμένο. Ἂν τὸ ἀνέφερα, ἢ ἂν ἔλεγα ποιὸς εἶνε ὁ «Ἐπικίνδυνος Λόφος» ὅπου βρίσκεται, θὰ δημιουργοῦσα πολλὲς στενοχώριες...

Φθάνει νὰ πῶ ὅτι τὸ σπίτι κι' ὁ λόφος βρίσκονται πάνω στὸ μεγάλο δρόμο τῆς νοτίου ἀκτῆς μέσα σ' ἕνα χαρακτηριστικὸ ἀγγλικὸ τοπεῖο, ὄχι μακρυὰ ἀπὸ τὸ Λονδῖνο. Τὸ καλοκαῖρι εὐωδιάζουν τὰ ἄνθη ποὺ γεμίζουν τὰ λειβάδια. Τὸ σπίτι ἐπίσης εἶνε πολὺ κομψὰ ἐπιπλωμένο ἀπὸ τὸν παληὸ ἰδιοκτήτη του.

Μόλις πρὸ δύο ἐτῶν ἄκουσα γιὰ πρώτη φορὰ νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸν «Ἐπικίνδυνο Λόφο». Ἦταν μιὰ ἱστορία στὴν ὁποία ἦσαν ἀνακατεμμένοι δυὸ νέοι τῆς «Χρυσῆς νεολαίας» τοῦ Λονδίνου.

Ἡ Τάννιτ, ἡ ἀνεψιά μου, ποὺ μὲ ἀνεχόταν σὰν ἀκίνδυνο λείψανο μιᾶς προϊστορικῆς ἐποχῆς καὶ ποὺ στὴν περίπτωσι αὐτή, κατεδέχθη νὰ μοῦ ἐκμυστηρευθῇ, μοῦ ἀνεκοίνωσε ὅτι ἀρραβωνιάσθηκε μὲ ἕνα πολὺ καλὸ νέο, ποὺ τὸν ἤξερα ἀπὸ μικρό, γιατὶ ἡ μητέρα του ἦταν συμμαθήτριά μου.

Ἡ νεαρὰ Τάννιτ, λαμπρὸ προϊὸν τῆς Τέχνης καὶ τῆς Φύσεως, εἶνε ἡ ἐνσάρκωσις μιᾶς νεράϊδας τῶν δασῶν καὶ τῶν κάμπων.

Τὰ ὑπέροχα μαλλιά της ποὺ ἔπαιρναν χρῶμα χαλκοῦ σὲ μερικὲς ὧρες, χρῶμα σκούρου μπρούτζου τὸ δειλινό, πλαισιώναν σὰν φλόγα τὸ μικρὸ προσωπάκι της μὲ τὰ θεληματικὰ χαρακτηριστικὰ ἀλλὰ μὲ ἔκφρασι μὴ ἱκανοποιήσεως. Τὰ γκρίζα μάτια της εἶδαν, παρὰ τὴ νεαρὰ ἡλικία της, «ὅ,τι ἀξίζει νὰ δῇ κανεὶς» κι' ἔτσι ἔχουν κουρασθῆ ἀπὸ τὸν κόσμο. Μὲ λίγα λόγια, ἡ Τάννιτ εἶνε ἀληθινὰ «ἀπογοητευμένη», αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἐμποδίζει να εἶνε λεπτὴ καὶ ν' ἀγαπᾷ τὴν «ἠθικὴ ἁγνότητα».

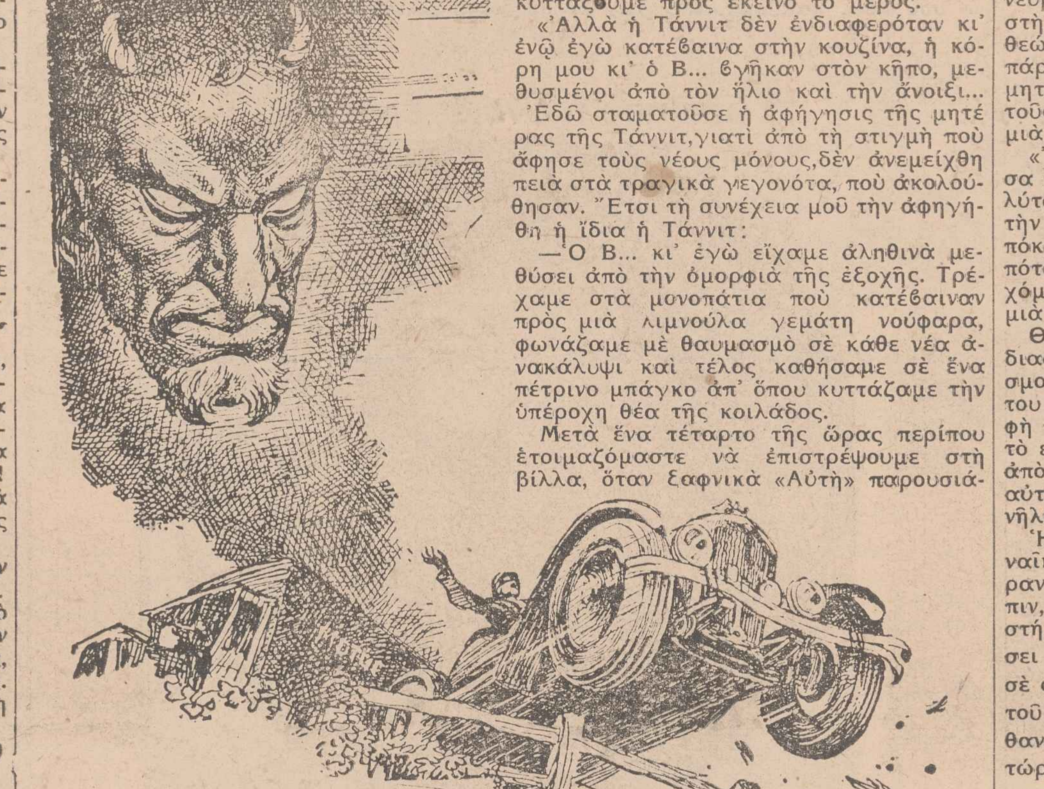

—Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, τῆς εἶπα, ὅταν μοῦ ἀνεκοίνωσε τοὺς ἀρραβῶνες της. Ὁ Β... εἶνε πολὺ καλός. Εἶνε λαμπρὸς γάμος καὶ καθὼς θὰ ἔχετε ὅ,τι ἐπιθυμήσετε, εἶμαι βεβαία πὼς θὰ εἶνε εὐτυχισμένος

—Ναί, μοῦ ἀπήντησε ἡ Τάννιτ. Ὁ Β... κι' ἐγὼ εἴμαστε πολὺ εὐτυχισμένοι καὶ σχεδιάσαμε, γιὰ μετὰ τὸ γάμο, κάτι ὄχι συνηθισμένο. Οὔτε μῆνα τοῦ μέλιτος, οὔτε γαμήλιο ταξεῖδι. Θὰ νοικιάσουμε μιὰν ἐπιπλωμένη βίλλα στὴν ἐξοχὴ καὶ θὰ καθήσουμε πολλοὺς μῆνες. Κι' ἂν δὲν μᾶς ἀρέσῃ, θὰ μπορέσουμε νὰ τὴν ὑπενοικιάσουμε. Βλέπετε, δὲν παντρευόμαστε πειὰ ὅπως τὴν ἐποχὴ ποὺ εἴσθε νέα. Σήμερα τὸ σύνθημα εἶνε: Πρὸ παντὸς ἀσφάλεια! Ἂν δὲν εὐτυχήσῃ κανεὶς τὴν πρώτη φορά, δὲν χάνει τὸν καιρό του κλαίοντας. Ξαναδοκιμάζει μὲ κάτι νέο.

Εἶχα συνηθίσει στὴν εἰλικρίνεια τῆς Τάννιτ. Ἔτσι δὲν ἀπήντησα τίποτε.

—Ἡ μαμά, ἐξηκολούθησε, ἄκουσε νὰ γίνεται λόγος γιὰ μιὰ πολὺ καλὴ ἐπιπλωμένη ἔπαυλι πενῆντα μίλλια περίπου ἔξω ἀπὸ τὸ Λονδῖνο. Εἶνε ἀρκετὰ κοντὰ ὥστε, ἂν μᾶς ἔλθῃ ἡ ἐπιθυμία νὰ μποροῦμε νὰ κάμουμε ἕνα πήδημα στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ χορέψουμε ἢ νὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφο. Ἀφ' ἑτέρου θὰ μποροῦμε νὰ παίζουμε τέννις ὅσο θέλουμε, νὰ γυρίζουμε στὴν ἐξοχή, ποὺ εἶνε ὑπέροχη, ἢ νὰ κάνουμε μπάνιο στὸ σεληνόφως. Μὲ λίγα λόγια, δὲν θὰ μᾶς μείνῃ καιρὸς νὰ πλήξουμε. Δὲν θὰ ἔχουμε μάλιστα οὔτε μιὰ στιγμὴ νὰ μείνουμε μόνοι.

—Σὺ καὶ ὁ μνηστήρ σου, εἶπα ξηρά, θὰ ἔχετε καιρὸ νὰ γνωρισθῆτε... κατόπιν.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἕνας κοινὸς φίλος ἦλθε νὰ μοῦ ἀναγγείλῃ ὅτι ἡ Τάννιτ, ἡ μητέρα της κι' ὁ Β... πῆγαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴ βίλλα! Ἡ μοῖρα εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὴ ξαναγυρίσουν στὸ Λονδῖνο στὴν ἴδια κατάστασι... Πραγματικά, ὁ Β..., νέος ὅλο χαρὰ καὶ ζωή, προικισμένος ἀπὸ τὴ φύσι, μετεφέρθη στὸ σπίτι του ὡς πτῶμα. Ἡ Τάννιτ, ἐπίσης, πέρασε πολλὲς ἑβδομάδες σὲ μιὰ κλινική.

Ἀργότερα πολύ, στὸ Ράϋνχαμ, ἡ μητέρα τῆς νέας μοῦ ἀφηγήθηκε ἕνα μέρος τῶν γεγονότων ποὺ συνέβησαν στὴ βίλλα τοῦ «Ἐπικινδύνου Λόφου». Ἦταν ἕνα σπίτι ἱσπανικοῦ ρυθμοῦ, πολὺ καλὰ συντηρημένο. Ὁ κῆπος λαμπρὰ περιποιημένος, ἦταν γεμᾶτος λουλούδια κι' οἱ καστανιὲς ὁλάνθιστες.

—Ὁ φύλαξ, μοῦ ἐξήγησε ἡ μητέρα τῆς Τάννιτ, μᾶς περίμενε μὲ τὰ κλειδιὰ καὶ τὰ σχέδια τοῦ κτήματος. Τὸ σπίτι φαινόταν «κατοικημένο», θέλω νὰ πῶ πὼς σὲ κάθε στιγμὴ περίμενε κανεὶς νὰ παρουσιασθῇ ὁ ἔνοικος ἀπὸ κάποια πόρτα. Ἀκόμη καὶ τηλέφωνο ὑπῆρχε. Ἡ Τάννιτ ἦταν κατενθουσιασμένη. Τραβῶντας τὸν μνηστῆρα της, ἔτρεχε ἀπὸ τὸ ἕνα δωμάτιο στὸ ἄλλο, ἀνέβαινε καὶ κατέβαινε τὴ σκάλα μὲ τὴ χαρὰ μικροῦ χαϊδεμένου κοριτσιοῦ. Ἐγὼ πιὸ πρακτική, παρατηροῦσα πὼς ἡ παρατεταμένη διαμονὴ σὲ μιὰ βίλλα ἀπαιτοῦσε κουζίνα καὶ λουτρὰ καὶ ἐπρότεινα νὰ πᾶμε νὰ κυττάξουμε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

«Ἀλλὰ ἡ Τάννιτ δὲν ἐνδιαφερόταν κι' ἐνῷ ἐγὼ κατέβαινα στὴν κουζίνα, ἡ κόρη μου κι' ὁ Β... βγῆκαν στὸν κῆπο, μεθυσμένοι ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὴν ἄνοιξι...

Ἐδῶ σταματοῦσε ἡ ἀφήγησις τῆς μητέρας τῆς Τάννιτ, γιατὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄφησε τοὺς νέους μόνους, δὲν ἀνεμείχθη πειὰ στὰ τραγικὰ γεγονότα, ποὺ ἀκολούθησαν. Ἔτσι τὴ συνέχεια μοῦ τὴν ἀφηγήθη ἡ ἴδια ἡ Τάννιτ:

—Ὁ Β... κι' ἐγὼ εἴχαμε ἀληθινὰ μεθύσει ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ τῆς ἐξοχῆς. Τρέχαμε στὰ μονοπάτια ποὺ κατέβαιναν πρὸς μιὰ λιμνούλα γεμάτη νούφαρα, φωνάζαμε μὲ θαυμασμὸ σὲ κάθε νέα ἀνακάλυψι καὶ τέλος καθήσαμε σὲ ἕνα πέτρινο μπάγκο ἀπ' ὅπου κυττάζαμε τὴν ὑπέροχη θέα τῆς κοιλάδος.

Μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας περίπου ἑτοιμαζόμαστε νὰ ἐπιστρέψουμε στὴ βίλλα, ὅταν ξαφνικὰ «Αὐτὴ» παρουσιάσθηκε. Δεν τὴν εἴχαμε ἀκούσει νὰ ἔρχεται, πρᾶγμα παράξενο, γιατὶ τὰ μονοπάτια ἦταν στρωμένα μὲ χαλίκια καὶ θ' ἀκούαμε ἀκόμη καὶ μιὰ καρφίτσα ἂν ἔπεφτε. Εἴδατε ποτὲ βρυκόλακα, θεία Γκλάντυς;

—Ἀσφαλῶς, εἶπε...

—Λοιπόν, «Αὐτὴ» ἦταν σίγουρα βρυκόλακας, ἂν καὶ βλέποντάς την, οὔτε ὁ Β... οὔτε ἐγώ, δὲν τὴν πήραμε γιὰ τέτοιο. Τὸ μόνο ποὺ εἴδαμε ἦταν μιὰ γυναῖκα πολὺ ψηλή, μὲ βαρὺ πένθος, ὡραία, ἀλλὰ τρομερὰ μελαγχολική. Μιλοῦσε μὲ φωνὴ ποὺ φαινόταν πὼς ἐρχόταν ἀπὸ μακρυά.

—Τί σᾶς ἔφερε ἐδῶ; μᾶς ρώτησε.

Ὁ Β... τῆς ἐξήγησε πὼς εἴχαμε σκοπὸ νὰ νοικιάσουμε τὴ βίλλα.

—Αὐτὸ θέλαμε μόνο, τῆς ἐτόνισε.

—Ἄ! τὸ ἴδιο ἔλεγαν καὶ οἱ ἄλλοι...

—Θὰ παντρευθοῦμε σύντομα, συνέχισε ὁ Β... λίγο ταραγμένος καὶ δὲν θέλουμε ν' ἀκολουθήσουμε τὸ συνηθισμένο δρομολόγιο: χειμερινὰ σπόρ, ταξείδια, περιηγήσεις μὲ αὐτοκίνητο. Γι' αὐτὸ ἀποφασίσαμε...

—Καταλαβαίνω, τὸν διέκοψε ἡ γυναῖκα μὲ τὸ πένθος. Κι' ἀγαπιέστε πολύ, ὑποθέτω;

Ἡ ἐρώτησι αὐτὴ μᾶς κατέπληξε.

—Συνεννοούμεθα πολὺ καλά, ἀπήντησα, καὶ ἐλπίζω πὼς θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι.

—Καὶ οἱ ἄλλοι ἀγαπιῶνταν πολύ, ἀπήντησε ἡ παράξενη συνομιλήτριά μας, ἀλλὰ ὁ «Λόφος» δὲν τοὺς ἐπέτρεψε νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι.

—Ποιὸς λόφος; ρωτήσαμε μαζί. Ἀρχίσαμε νὰ βρίσκουμε τὴν καλὴ γυναῖκα κάπως περίεργη.

—Ἔκτισα αὐτὸ τὸ σπίτι, ἐξήγησε, ἂν καὶ μοῦ εἶπαν πὼς ἡ θέσι καὶ ὁ λόφος ἀνῆκαν σὲ παληὲς δυνάμεις ποὺ δὲν ἀγαποῦσαν τοὺς παρεισάκτους. Ἀλλὰ τὸ τοπεῖο ἦταν τόσο ὡραῖο ὥστε δὲν ἔλαβα ὑπ' ὄψιν αὐτὰ ποὺ τότε θεωροῦσα φλυαρίες. Ἀκοῦστε με, παιδιά μου, γυρίστε στὸ Λονδῖνο καὶ ξεχάστε αὐτὸν τὸν τόπο. Θυμηθῆτε τί ἔπαθαν οἱ δυὸ ἄλλοι.

—Ποιοὶ δυὸ ἄλλοι; ρώτησα. Μήπως κατοικεῖτε ἐδῶ;

—Ὄχι, ἀλλὰ δὲν κατοικῶ μακρυά, συνέχισε ἡ γυναῖκα μὲ τὸ πένθος...

Δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ, γιατὶ κάπου ἀκούσθηκε μιὰ καμπάνα. Ἐρρίγησα.

—Τί πένθιμος ἦχος! παρετήρησε ὁ Β.

—Ἀκοῦστε τὴν καμπάνα, εἶπε ἡ παράξενη γυναῖκα. Εἶνε μιὰ προειδοποίησι!

Ὁ Β... ἄρχισε νὰ στενοχωριέται. Ἀλλὰ ἡ συνομιλήτριά μας χαμογέλασε παράξενα καὶ... ἐξηφανίσθη ὅσο γρήγορα παρουσιάσθηκε. Θυμοῦμαι πὼς παρὰ τὸν λαμπερὸν ἥλιο δὲν ἔρριχνε σκιά. Ἄρχισα νὰ βρίσκω τὴν περιπέτεια πολὺ παράξενη. Ὁ Β... μοῦ εἶπε: «Εἶνε παράξενο! Τί ἤθελε νὰ πῇ λέγοντας «δυνάμεις;» Πᾶμε νὰ φύγουμε!».

Ἐπιστρέψαμε στὴν ἔπαυλι καὶ ρωτήσαμε τὸ φύλακα ποιὰ ἦταν ἡ ὡραία γυναῖκα μὲ τὸ πένθος. Δὲν τὴν ἤξερε καὶ νόμισε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ καμμιὰ γυναῖκα τοῦ χωριοῦ. Ὁ Β... ἦταν τρομερὰ νευριασμένος. Κι' ἐγὼ ἄλλωστε. Εἶπα στὴ μητέρα μου ποὺ τελείωσε τὴν ἐπιθεώρησί της: «Πᾶμε νὰ φύγουμε. Ἂς πάρουμε τὸ μεγάλο δρόμο». Ἀλλὰ ἡ μητέρα μου μᾶς εἶπε πὼς θὰ μᾶς συναντοῦσε ἀργότερα, γιατὶ ἤθελε νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὸν κῆπο.

«Ἀνεβαίνοντας στὸ αὐτοκίνητο ἄκουσα κάποιον νὰ γελᾷ. Εἶμαι βεβαία, ἀπολύτως βεβαία... Ὅταν τὸν κύτταζες ἀπὸ τὴν κορυφή, ὁ λόφος φαινόταν πολὺ ἀπόκρημνος καὶ εἶχε μιὰ στροφὴ πολὺ ἀπότομη ποὺ δὲν εἶχα προσέξει ὅταν ἐρχόμαστε. Στὸ μέρος αὐτὸ ἐπίσης ὑπῆρχε μιὰ ἐπιγραφή: «Ἐπικίνδυνος λόφος».

Θυμωμένος ὁ Β... φώναξε: «Ἔ! ἀδιαφορῶ γιὰ ὅλες τὶς δυνάμεις τοῦ κόσμου!» Κι' ἔβαλε μπρὸς τὸ αὐτοκίνητό του μὲ τρομακτικὴ ταχύτητα. Στὴ στροφὴ παρουσιάσθηκε ἕνα φορτηγὸ ποὺ δὲν τὸ εἴχαμε δῆ, γιατὶ ἦταν κρυμμένο πίσω ἀπὸ τὴν καμπή. Πέσαμε πάνω του, τὸ αὐτοκίνητό μας ἀνετράπη... καὶ δὲν συνῆλθα παρὰ μόνο στὴν κλινική...».

Ἡ Τάννιτ ξέσπασε σὲ λυγμούς. «Ἡ γυναῖκα μὲ τὸ πένθος εἶχε δίκηο, συνεπέρανε. Οἱ «δυὸ ἄλλοι» ὅπως ἔμαθα κατόπιν, ἦταν ὁ μόνος γυιός της καὶ ἡ μνηστή του καὶ γι' αὐτοὺς εἶχε κατασκευάσει τὴν ἔπαυλι. Κι' αὐτοὶ σκοτώθηκαν σὲ αὐτοκινητιστικὸ ἀτύχημα στὴ στροφὴ τοῦ «Ἐπικινδύνου λόφου». Ἡ μητέρα πέθανε ἀπὸ τὴ λύπη της, λίγο κατόπιν, καὶ τώρα, εἶμαι βεβαία πὼς ἦταν βρυκόλακας αὐτὸς ποὺ μᾶς εἰδοποίησε στὸν κῆπο...».

Ἡ Τάννιτ, τὸ περήφανο κορίτσι μὲ τὰ μπρούτζινα μαλλιὰ ποὺ ἄλλοτε δὲν τὸ τρόμαζε τίποτε καὶ ποὺ καυχόταν πὼς δὲν σεβόταν τίποτε, μὲ κύτταξε ντροπαλά: «Μὴ νομίσετε ὅμως, θεία, πὼς εἶμαι τρελλή. Ἀλλὰ τώρα πιστεύω στὰ φαντάσματα, εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ πιστεύω...».

Μαρκησία TOWNSEND

◇◇◇

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Λουδοβῖκος ΙΕ' ἐκάλεσε στὸ παλάτι τὸν ζωγράφο Λατοὺρ νὰ τοῦ κάμῃ τὸ πορτραῖτό του. Τὸν ἀνέβασε σ' ἕνα πυργίσκο τοῦ ἀνακτόρου, ποὺ εἶχεν ὁρίσει ὡς ἀτελιέ, καὶ ἐκάθησε νὰ ποζάρῃ. Ἀλλὰ τὸ φῶς ἔμπαινε ἀπὸ παντοῦ.

—Ἄ! ἐφώναξεν ὁ ζωγράφος, τί μπορῶ νὰ κάμω ἐδῶ μέσα μὲ τόσο φῶς;

—Σᾶς ἔφερα ἐδῶ, τοῦ εἶπεν ὁ Βασιλεύς, γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλοῦν.

—Εὐχαριστῶ, τοῦ ἀπήντησεν ὁ ζωγράφος, ἀλλὰ δὲν ἤξερα πὼς δὲν εἴσαστε κύριος στὸ σπίτι σας.

◇◇◇

Κατὰ τοὺς θρησκευτικοὺς πολέμους στὴ Γαλλία, ἡ Ροχέλλη, τὸ φρούριον τοῦ Καλβινισμοῦ, ἐπολιορκήθη ἀπὸ τὸν βασιλικὸν στρατόν, ποὺ ἦτο καθολικός. Οἱ κάτοικοι τῆς Ροχέλλης ἐκλέγουν δήμαρχόν τους τὸν Ἰωάννην Γκιτόν, τὸν ἀρχηγὸν καὶ στρατιωτικὸν διοικητήν των. Ὁ Γκιτό, ἀπὸ μετριοφροσύνην, ἀρνεῖται στὰς ἀρχὰς νὰ δεχθῇ, ἀλλά, πιεζόμενος ἀπὸ τὰς παρακλήσεις των, παίρνει ἕνα μαχαῖρι καὶ τοὺς λέγει:

—Δέχομαι νὰ γίνω δήμαρχος, ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὅρον πὼς θὰ μπήξω αὐτὸ τὸ μαχαῖρι στὰ στήθη ἐκείνου ποὺ θὰ προτείνῃ πρῶτος νὰ παραδοθοῦμε. Συναινῶ νὰ μοῦ κάνουν κι' ἐμένα τὸ ἴδιο καὶ προτείνω αὐτὸ τὸ μαχαῖρι νὰ τοποθετηθῇ στὸ γραφεῖο, ποὺ θὰ συνεδριάζῃ τὸ δημοτικὸ συμβούλιο.

Κάποιος τοῦ εἶπε τότε πὼς ἡ πεῖνα θὰ ἐξεπάστρευε ὅσους θὰ ἐσῴζοντο ἀπὸ τὸν βασιλικὸν στρατόν.

—Ἀδιάφορον, ἀπήντησεν ὁ Γκιτόν, θὰ μείνῃ πάντα ἕνας νὰ κλείσῃ τὶς πόρτες.

μίες.... Καὶ ἰδοὺ τώρα, παληάνθρωποι, ποὺ σᾶς τσάκωσα... Ἀπατεῶνες! Ἀλλὰ θὰ ἐκδικηθῶ! Κλάψετε ἀπὸ τώρα τὴν κληρονομία! Αἴ, ἀνεψιέ! Τί μὲ κοιτᾷς ἔτσι, σὰν χαζός; Βγάλε γλήγορα ἀπ' τὴν κάσσα σου τὸ ἑκατομμύριό μου! Γλήγορα, σοῦ λέω! Βγάλε τὰ λεφτά μου! Καὶ σύ, Πέτρο, ἑτοιμάσου νάρθῃς στὸ σπίτι μου!

Ὁ κ. ΒΕ'Ι'ΡΑΚΗΣ (Τρελλὸς ἀπ' τὴν ἀπελπισία του): Ἔλεος, θεῖέ μου!... Ἄχ, θεῖέ μου, αὐτὸ τὸ κακὸ μὴ μᾶς τὸ κάνετε!... Ὁμολογοῦμε τὴν ἀσέβειάν μας ἐναντίον σας, ἀλλὰ πίστεψέ μας, θεῖέ μου, ὅτι δὲν φταῖμε μονάχα ἐμεῖς. Ἀχ! αὐτὴ ἡ μοντέρνα, αὐτὴ ἡ τρελλὴ ζωή!... Αὐτὴ μᾶς παρέσυρε!...

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. ΒΕ'Ι'ΡΑΚΗ (Μαζί κλαίοντας): Ἔλεος, θεῖε, ἔλεος !....

Ο ΘΕΙΟΣ (Μὲ μανία): Αἴ, φτάνουν πιὰ ἡ κοροϊδίες. Δὲν θὰ μὲ κάνετε ποτὲ νὰ σᾶς λυπηθῶ!... Ἐμπρός!... Τὰ λεφτά μου, σᾶς εἶπα!...

(Ἐπὶ τέλους, ὁ κ. Βεϊράκης βγάζει τὰ χίλια χιλιάρικα καὶ τὰ δίνει στὸν ὑπηρέτη τοῦ θείου του).

Ο ΘΕΙΟΣ (Φεύγοντας): Χαίρετε, κύριοι! Καὶ μὴν ἐλπίζετε ποτὲ νὰ μοὔρθῃ ἡ ἐπιθυμία νὰ ἰδῶ τὰ μοῦτρά σας !.... (Βγαίνει. Καὶ μαζί του ὁ ὑπηρέτης).

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. ΒΕ'Ι'ΡΑΚΗ (Σὰν τρελλοί): Ὢ δυστυχία!... Ὢ δυστυχία!... (Ὁ κ. Βεϊράκης ὁρμάει στὴν πόρτα).

Κα ΒΕ'Ι'ΡΑΚΗ: Ποῦ πᾷς;

Κος ΒΕ'Ι'ΡΑΚΗΣ: Νὰ πνιγῶ....

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

(Ὁ ταχυδρόμος φέρνει ἕνα συστημένο. Προέρχεται ἀπὸ ἕνα Βαλκανικὸ κράτος. Οἱ Βεϊράκηδες τὸ παίρνουν βιαστικοὶ καὶ τ' ἀνοίγουν).

Ὁ κ. ΒΕ'Ι'ΡΑΚΗΣ: Τί χαρά, Εὐθαλία! Τί χαρά! Σωθήκαμε!

Ἡ Κα ΒΕ'Ι'ΡΑΚΗ: Πῶς; Γιατί;

Ὁ κ. ΒΕ'Ι'ΡΑΚΗΣ: Νά. Ὁ θεῖος δὲν ἀνεστήθη. Τὸ φάντασμά του ἦταν ὁ Νικάκης, ποὺ μαζὶ μὲ τὴν κόρη μας, ἔπαιξαν αὐτὴ τὴ φάρσα, γιὰ νὰ σώσουν τὸ ἑκατομμύριο καὶ νὰ μᾶς βάλουν καὶ μυαλό! Εἶναι σ' ἕνα κράτος κοντινὸ καὶ ζητοῦν τὴν ἄδεια νὰ γυρίσουν μὲ τό.... ἑκατομμύριο.

Ἡ Κα ΒΕ'Ι'ΡΑΚΗ: Νὰ γυρίσουν τὰ παιδιά μου ! Νὰ γυρίσουν! (Κλαίει) Μὲ τὴν εὐ....χή.... μου!

Ὁ κ. ΒΕ'Ι'ΡΑΚΗΣ: Ἀλλ' ὑπὸ ἕνα ὅρο: Ὅτι τὸ ἑκατομμύριο θὰ εἶναι δικό μας, ἀλλὰ θὰ τὸ διαχειρίζεται ὁ γιατρός.... ὁ γαμπρός μας!

Ἡ Κα ΒΕ'Ι'ΡΑΚΗ: Ἂς τὸ διαχειρίζεται. Αὐτὸς ξέρει περισσότερα ἀπὸ μᾶς! Αὐτὸς μᾶς ἔσωσε ! Τηλεγράφησε γλήγορα, ἀντρούλη μου.... Καὶ νὰ δῇς, τί γυναῖκα θὰ γίνω! Ὅ,τι θέλεις ἐσύ.... Ὅ,τι θέλει ὁ γαμπρός μου κι' ἡ κορούλα μας.... (Παῦσις): Τί ἄμυαλη ποὺ ἤμουν! Γρῃὰ γυναῖκα νάχω παλαβώσει, ἀπὸ τὶς παλαβομάρες τοῦ τρελλόκοσμου!

Ὁ κ. ΒΕ'Ι'ΡΑΚΗΣ (Τὴν βλέπει ἔκπληκτος καὶ δυὸ δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια του).

ΑΥΛΑΙΑ

Σ. Ν. Τ.

ΠΡΟΣΕΞΕΤΕ ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙΤΕ

ΘΑ ΔΙΑΒΑΣΩ ΤΗ ΣΚΕΨΙ ΣΑΣ

Ἀκόμη μπορῶ νὰ βρῶ κάτι ποὺ εἶναι κρυμμένο. — Νὰ σᾶς εἰπῶ τὶ χαρτὶ κρατᾶτε.— Ἡ τηλεπάθεια καὶ διόρασις κληρονομικαὶ ἰδιότητες

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΟΥ Δρος ΕΡΝΕΣΤ ΧΙΛΝΤΕΡ ΡΑ'Ι'Τ

ΕΙΝΑΙ δυνατὸν δι' οἱονδήποτε ἄνθρωπον νὰ «μαντεύσῃ» σκέψιν, εὑρισκομένην εἰς τὸ μυαλὸ ἑνὸς ἄλλου; Ἠμπορεῖ οἱοσδήποτε ἄνθρωπος νὰ «ἰδῇ» ἕνα ἀντικείμενον, ποὺ εἶνε κρυμμένο ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις του; Ὑπάρχει αὐτό, ποὺ ὀνομάζεται τηλεπάθεια ἢ διόρασις;

Εἰς τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ δίδει μίαν ἀπάντησιν ὁ κ. Ερνεστ Χίλντερ Ράϊτ, ὄχι δι' ἐπιστημονικῶν ἐπιχειρημάτων, ἀλλὰ διὰ μερικῶν πιστοποιημένων γεγονότων. Ἂς τὸν ἀφήσωμεν νὰ ὁμιλήσῃ αὐτός:

«Δὲν ἔχω, λέγει, ἐπιχειρήματα ἰδικά μου, πολὺ δὲ ὀλιγωτέραν πίστιν εἰς τὸν Τύπον. Θέλω νὰ παρουσιάσω μίαν σειρὰν γεγονότων καὶ ἀφίνω εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ κάμῃ ὅ,τι μπορεῖ μὲ αὐτά. Ἐπειδὴ ὅμως θὰ τὸν ἐκπλήξουν τὰ γεγονότα αὐτά, ὅπως ἐξέπληξαν καὶ ἐμένα, πρέπει νὰ τοῦ εἴπω τοῦ ἀναγνώστου ὅτι ἐβεβαιώθην περὶ τῆς ἀκριβείας τῶν ἐν λόγῳ γεγονότων.

Ένας εἰδικὸς τὴν ὥρα ποὺ ὑπνωτίζει τὸ μέντιουμ, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ μερικὰ πειράματα, ἄκρως ἐνδιαφέροντα.

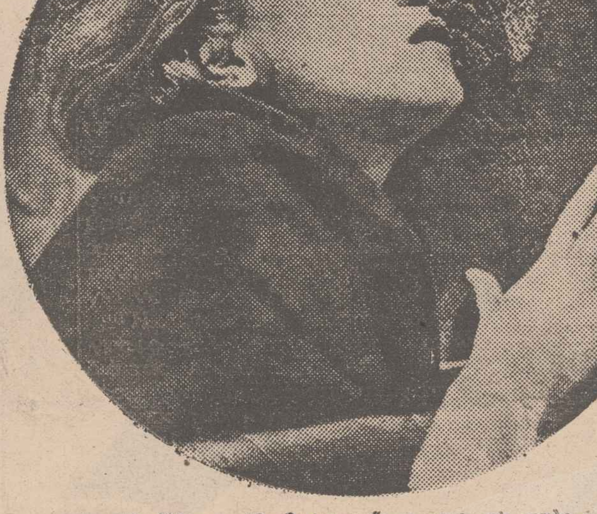

Ἡ Λίλιαν Ὄσβαλντ, ἕνα απὸ τὰ καλύτερα μέντιουμ τοῦ κόσμου.

Τα μεντιουμ τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν : Κωνσταντία Ζακυνθινοῦ, Κασάνδρα, Ἑλένη Κικίδου, Ἐλπὶς Παυλάτου καὶ Κλειὼ Γεωργίου.

»Ὑπάρχει πολὺς κόσμος, ὁ ὁποῖος μᾶς βεβαιοῖ περὶ ὀνείρων, ποὺ ἐπηλήθευσαν. Σχεδὸν ὁ καθεὶς ἀπὸ ἡμᾶς ἔχει κάποιον φίλον, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐβεβαίωσεν ὅτι εἶδε κάποιο φάντασμα. Καὶ ἀκούομεν ἀπὸ πολλοὺς φίλους μας νὰ μᾶς λέγουν ὅτι εἶχον τὸ προαίσθημα συμβάντων, ποὺ ἔλαβον χώραν εἰς μακρυνὰ μέρη. Τελευταίως μία σχετικὴ ἔρευνα μεταξὺ 10,000 ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι κοινωνικῶς γνωστὰ ἐν εὐρεῖ κύκλῳ, ἀπεκάλυψεν ὅτι κάπου ἕνα πρόσωπο εἰς κάθε τέσσαρα ἦτο πρόθυμον νὰ παραδεχθῇ ὅτι εἶχε κάποτε προαίσθημα γιὰ κάποιο γεγονός. Ἀφήσαμεν κατὰ μέρος τὰς ἀφηγήσεις αὐτάς, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἦσαν πολὺ ἀπίθανοι καὶ διότι ἦτο δύσκολον νὰ πιστοποιηθοῦν. Ἔχομεν ὅμως ἄλλα καλλίτερα γεγονότα.

ΤΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΡΑ'Ι'Ν

»Εἰς τὸ πανεπιστήμιον Ντιούκ, μίαν ἡμέραν ἐκαθήμην μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι, ἀπέναντι μιᾶς νεαρᾶς γυναίκας. Μᾶς ἐχώριζεν ὅμως ἕνα ξύλινο διάφραγμα τόσον ὑψηλό, ὥστε νὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ βλέπωμεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Εἰς τὸ χέρι ἐκρατοῦσα μιὰ τράπουλα χαρτιά, 25 τὸν ἀριθμόν, τὰ ὁποῖα εἶχα ἀνακατώσει. Πίσω ἀπὸ τὸ διάφραγμα ἡ γυναῖκα ὠνόμασεν ἕνα-ἕνα ὅλα τὰ χαρτιά, δηλ. τί εἴδους ἦσαν—ἄσσο, ρήγα, ντάμα κλπ. Καὶ πάλιν ἀνακάτωσα τὰ χαρτιὰ καὶ πάλιν τὰ ὠνόμασε καὶ ἐπανελήφθη τὸ ἀνακάτωμα 20 φοράς. Ἔχει κάμει τόσο λίγα λάθη, ὥστε μόνον μία πιθανότης εἰς τὰ 600 ἑκατομμύρια θὰ ἀπέδιδε τὴν διόρασίν της εἰς τὴν τύχην.

»Τὴν μέθοδον τῶν παιγνιοχάρτων μετεχειρίσθη ὁ καθηγητὴς Ἰωσὴφ Μπὰνκ Ράϊν, τοῦ πανεπιστημίου Ντιούκ, ἐπὶ 100 χιλ. περιπτώσεων. Ἡ μέθοδος παραλλάσσεται, ὅταν πρόκειται περὶ τηλεπαθείας ἢ διοράσεως. Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς δοκιμῆς τῆς διοράσεως ὁ πειραματιστὴς ἐρωτᾷ τὸ μεσάζον πρόσωπον γιὰ χαρτί, ποὺ δὲν βλέπει, οὔτε φαντάζεται ὁ ἴδιος. Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς τηλεπαθείας φαντάζεται ἕνα χαρτί. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν τὸ μεσάζον πρόσωπον βλέπει τὸ χαρτὶ ἄνευ τῆς ὁράσεως, εἰς τὴν δευτέραν βλέπει τὴν εἰκόνα τοῦ χαρτιοῦ εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ πειραματιστοῦ.

ΕΠΙΣΤΟΠΟΙΗΣΕΝ ΕΙΚΟΣΙ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΛΕΠΑΘΕΑΣ ΚΑ ΔΙΟΡΑΣΕΩΣ

»Καμμιὰ φορὰ ἡ ἀπάντησις τοῦ μεσάζοντος προσώπου, τοῦ ὑπὸ δοκιμὴν προσώπου, εἶναι ὀρθή, μὲ ἀναλογίαν 1 πρὸς 5. Αὐτὸ εἶναι τύχη. Ἐὰν ἀντιστραφῇ ἡ ἀναλογία, δὲν εἶναι πλέον τύχη. Περίπου εἴκοσιν ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐκ τῶν 100,000 ἔδωκαν τόσον πολλὰς ὀρθὰς ἀπαντήσεις, ὥστε νὰ ἀποκλείεται τὸ στοιχεῖον τῆς τύχης. Ἡ ἐπιτυχία τῶν εἴκοσιν αὐτῶν προσώπων, λαμβανομένων ὁμοῦ, εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε νὰ μᾶς καταπλήσσουν αἱ ὑπερφυσικαὶ ἱκανότητές των εἰς τὴν διόρασιν καὶ τὴν τηλεπάθειαν. Ἕνα ἐκ τῶν μεσαζόντων προσώπων κατώρθωσε νὰ ὀνομάσῃ ὀρθῶς καὶ τὰ 25 χαρτιὰ τῆς τράπουλας. Εἰς ἄλλην περίπτωσιν τὸ πείραμα, ἐπαναληφθὲν 50 φοράς, ἀπέδωκεν 26 ἀλληλοδιαδόχους ὀρθὰς ἀπαντήσεις.

»Τὰ ἀποτελέσματα τῶν πειραμάτων τοῦ καθηγητοῦ ἦσαν τόσον πειστικά, ὥστε τόσον αὐτός, ὅσον καὶ οἱ συνεργάται του νὰ θεωροῦν πλέον τὴν τηλεπάθειαν καὶ διόρασιν θετικὸν ἐπιστημονικὸν γεγονός, ποὺ δὲν χρειάζεται ἄλλην ἀπόδειξιν. Τώρα δὲν ἐργάζονται πλέον νὰ ἀποδείξουν, ἂν ἡ τηλεπάθεια καὶ ἡ διόρασις εἶναι γεγονότα, ἀλλὰ εἰς τί συνίστανται αἱ ἰδιότητες αὐταὶ τοῦ ἀνθρώπου, πόσον κοιναὶ εἶναι, κατὰ πόσον ἠμποροῦν νὰ καλλιεργηθοῦν καὶ ὑπεράνω ὅλων πῶς λειτουργοῦν αἱ ὑπεραισθησιακαὶ αὐταὶ δυνάμεις.

»Ἐὰν παραδεχθῶμεν τὰς δυνάμεις τῆς τηλεπαθείας καὶ διοράσεως, ὅπως τὰς παραδέχεται ὁ καθηγητὴς Ράϊν, τί ἠμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν πρὸς ἐξήγησίν των; Θὰ παραμείνῃ δι' ἡμᾶς ἕνα ἄλλο μυστήριον, ὅπως ὁ νόμος τῆς βαρύτητος ἢ τῆς συνοχῆς ἢ μᾶλλον θὰ ἀνακαλύψωμεν κάτι ἐκ τῆς φύσεώς των. Εἴμεθα ἀκόμη πολὺ βαθειὰ στὸ σκότος, διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν μετὰ βεβαιότητος, ὑπάρχουν ὅμως μερικὰ πράγματα, τοῦ ἠμποροῦμεν νὰ ὑποβάλλωμεν, ἔστω καὶ δοκιμαστικῶς.

ΑΓΩΝΙΑ

»Ἐν πρώτοις, αἱ δυνάμεις αὐταὶ θὰ ἐφαίνοντο ἐξω-αισθησιακαί, δηλαδὴ ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθήσεων. Δὲν φαίνονται ὅμως ἀποτελοῦσαι ἕκτην αἴσθησιν. Τὰ πρόσωπα, ποὺ εἶναι προικισμένα μὲ τὰς δυνάμεις αὐτάς, ἔχουν ὅλα τὴν σταθερὰν γνώμην, ὅτι δὲν ἠμποροῦν νὰ ἐντοπίσουν αὐτάς, ὅπως ἐντοπίζουν τὴν ὅρασιν εἰς τὰ μάτια, τὴν ἀκοὴν εἰς τὰ αὐτιά. Ἡ προέλευσις εἶναι γενικὴ καὶ συνολική. Οὔτε ἠμποροῦμεν νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν τηλεπάθειαν καὶ τὴν διόρασιν δι' οἱασδήποτε θεωρίας ἀκτινοβολίας. Πρέπει νὰ ἐννοηθοῦν ὡς πνευματικὰ χαρίσματα, ξέχωρα ἀπὸ τὰς αἰσθήσεις.

Η ΔΙΟΡΑΣΙΣ ΠΡΟ'Υ'ΠΟΘΕΤΕΙ ΑΓΡΥΠΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

»Ἡ δύναμις αὐτὴ εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ παθητική. Καὶ αὐτὸ ἀνατρέπει μίαν παλαιὰν δοξασίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ πρῶτον καθῆκον ἑνὸς διορῶντος προσώπου εἶναι νὰ αὐτοϋπνωτισθῇ ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ καὶ κατόπιν τούτου ἠμπορεῖ νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ «βλέπῃ» πράγματα, ποὺ ἀρχίζουν νὰ περιπλανῶνται εἰς τὸ κενὸν τοῦ μυαλοῦ. Ἀπεναντίας, τὸ μυαλὸ τοῦ διορατοῦ πρέπει νὰ εἶναι ἀφυπνισμένον καὶ ἄγρυπνον. Σχεδὸν εἰς κάθε περίπτωσιν, ὅταν τὸ πρόσωπον, ποὺ διορᾷ, εἶναι ἀδιάθετον καὶ στενοχωρημένον, ἢ εἶνε ἄλλως πως περισπασμένη ἡ προσοχή του, ὁ βαθμὸς τῆς διορατικῆς ἱκανότητος ἐλαττοῦται. Πολλάκις κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν πειραμάτων ἐδόθη ἕνα χάπι ναρκωτικοῦ εἰς τὸ μεσάζον πρόσωπον διὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ποία θὰ ἦτο ἡ ἐπενέργεια, καὶ ἄλλοτε ἐδόθη διεγερτικόν. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ἐμειώθη ἡ ἱκανότης, εἰς τὴν δευτέραν ηὐξήθη.

»Φαίνεται ὅτι τὸ χάρισμα αὐτὸ εἶναι ἐνεργὸς λειτουργία τοῦ μυαλοῦ, λεπτοτέρα ἀπὸ τὰς ἄλλας λειτουργίας τοῦ ἐγκεφάλου, εἶναι ὅμως, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ὁμαλὴ ἰδιότης καὶ δὲν σχετίζεται μὲ καμμίαν ἀναπηρίαν τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σώματος. Φαίνεται ἀκόμη ὅτι μᾶλλον ἐμφανίζεται ἡ ἰδιότης αὐτὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον, παρὰ ἐξαφανίζεται, καί, ἐφόσον ἡ ἐξωαισθησιακὴ δύναμις εἶναι ἀνωτέρας τάξεως ἀπὸ τὴν αἰσθησιακήν, εἶναι μεταγενεστέρα εἰς τὴν ἐξελικτικὴν πορείαν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

»Ἡ διόρασις καὶ ἡ τηλεπάθεια φαίνεται ὅτι εἶναι ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ χάρισμα, ἐκδηλούμενον μὲ δύο διαφορετικὰ διάμεσα. Ἀπόδειξις ὅτι καὶ τὰ δύο χαρίσματα εὑρέθησαν ἐν συνδυασμῷ εἰς τὸ ἴδιον ἄτομον.

»Ὅλα αὐτὰ τὰ πειράματα μᾶς ὁδηγοῦν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἄνθρωποι πάσης τάξεως ἔχουν τὰς ἀποκρύφους αὐτὰς δυνάμεις, ποὺ εἶχε καὶ ἡ Ἰωάννα Ντ' Ἀρκ καὶ ὁ Σαβοναρόλα, χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν τὴν προέλευσίν των. Ἡ ἔρευνα καὶ ἡ πεῖρα ἐπὶ τῶν γεγονότων αὐτῶν ἀπέκτησαν τὸ ὄνομα παραψυχολογίας, δηλ. ψυχολογίας, ποὺ δὲν ἐξηγεῖται ἐπιστημονικῶς. Εἰς τὴν ἐπιστήμην αὐτὴν τῆς παραψυχολογίας ἀσχολεῖται ὁ καθηγητὴς Ράϊν, ἀγωνιζόμενος ὅπως ὑπαγάγῃ τὰ φαινόμενα αὐτὰ εἰς τοὺς κανόνας τῆς ἐπιστήμης.

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΣ ΤΗΣ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΡΑΣΕΩΣ

Ὁ καθηγητὴς Ράϊν εἶναι πεπεισμένος ὅτι ὁ καθεὶς μας, λίγο ἢ πολύ, ἔχει αὐτὴν τὴν δύναμιν, ἀλλ' ἡ ἔρευνα πρέπει νὰ διεξαχθῇ μόνον ἐπὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ποὺ ἔχουν ἀνεπτυγμένον τὸ χάρισμα τῆς τηλεπαθείας καὶ διοράσεως. Καθένα ἀπὸ τὰ ὀκτὼ πρόσωπα ποὺ ἔχει ξεχωρίσει ἰδιαιτέρως εἰς τὰ πειράματά του, προέρχεται ἀπὸ οἰκογενείας, τῶν ὁποίων ἄλλα μέλη εἶναι γνωστὰ ὡς προικισμένα μὲ διαφόρους παραψυχολογικὰς ἰδιότητας. Ἕνα ἐκ τῶν προσώπων αὐτῶν εἶχε μητέρα καὶ θεῖαν, ποὺ εἶχαν τὴν ἱκανότητα τῆς προαισθήσεως. Ἕνα ἄλλο πρόσωπο εἶχε πατέρα, τοῦ ὁποίου τὰ προφητικὰ ὄνειρα ἐπηλήθευον κατὰ κανόνα καὶ κάποτε ἐπὶ δύο διαδοχικὰς νύκτας πατέρας καὶ μητέρα ὠνειρεύθησαν ἕνα γεγονός, τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν, χωρὶς νὰ προηγηθῇ προαγγελτικὸν σημεῖον. Ἕνα τρίτο πρόσωπο εἶχε μητέρα μὲ ἀσυνήθη διορατικὴν ἰδιότητα, ποὺ ἐπίστευε μάλιστα ὅτι εὑρίσκετο ἐν συνεννοήσει μὲ διάφορα «πνεύματα». Ἐπειδὴ σχεδὸν ὅλα τὰ πρόσωπα, ποὺ ἐσημείωσαν μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς πειράματα τῆς διοράσεως, ἔχουν συγγενεῖς προικισμένους μὲ τὰς αὐτὰς ἰδιότητας, ἀρχίζει νὰ φαίνεται ὅτι ἡ ἰδιότης ἠμπορεῖ νὰ εἶναι κληρονομική.

Καὶ ὁ κ. Ράϊν λέγει ὅτι τὸ τολμηρὸν συμπέρασμά του εἶναι τὸ ἑξῆς: «Ἐὰν τὰ δύο συνηθέστατα φαινόμενα τῆς παραψυχολογίας—τῆς τηλεπαθείας καὶ διοράσεως—ἀπεμονώθησαν καὶ ἀπεδείχθησαν ὅτι ἔχουν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πηγὴν καὶ ἐὰν οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες, ποὺ ἔχουν ἀνεπτυγμένα τὰ χαρίσματα αὐτά, ἔχουν συγγενεῖς προικισμένους μὲ τοιαύτας δυνάμεις, μοῦ φαίνεται ὅτι εἰς τὰ φαινόμενα αὐτὰ ἠμποροῦμε νὰ εὕρουμε τὸ κλειδὶ μερικῶν ἢ καὶ ὅλων τῶν μυστηρίων εἰς τὸ βασίλειον τοῦ μυαλοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπὶ αἰῶνας ἀποτελεῖ γρῖφον διὰ τὴν ἐπιστήμην».

Δ. Κ.

◇◇◇

Ἡ ἔκπληξις τῆς ὑπηρετρίας

Ἡ Ἀγγλὶς Βιολέττα Χουάϊτ, 48 ἐτῶν, ἐξεπλάγη ὅταν τῆς ἀνήγγειλαν, ὅτι ὁ κύριός της Ἀρθοῦρος Λῶρανς, ἀποθανὼν πρὸ ἑνὸς μηνός, τῆς ἀφῆκε διὰ τῆς διαθήκης του ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν περιουσίαν του ἐκ δέκα χιλιάδων λιρῶν στερλινῶν. Ἡ Βιολέττα εὑρίσκετο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Λῶρανς ἀπὸ μιᾶς δεκαετίας, κατώρθωσε δὲ νὰ ἑλκύσῃ τόσον πολὺ τὴν συμπάθειαν τοῦ κυρίου της, ὥστε αὐτὸς διὰ τῆς διαθήκης του ἀφίνει μόνον 500 λίρας στερλίνας εἰς τὴν σύζυγόν του, διακοσίας στερλίνας εἰς διαφόρους ὑπαλλήλους του, καὶ τὸ ὑπόλοιπον δέκα χιλιάδας στερλίνας εἰς τὴν ὑπηρέτριάν του. Σημειωτέον ὅτι ὁ νόμος εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐπιβάλλει αὐστηρὰν συμμόρφωσιν πρὸς τὴν τελευταίαν θέλησιν καὶ ἐπομένως ἡ σύζυγος τοῦ Λῶρανς οὐδὲ κὰν θὰ ἐπιθυμήσῃ δίκην κατὰ τῆς κληρονόμου τῆς περιουσίας τοῦ συζύγου της !

Τὰ εὔθυμα τοῦ Καρναβαλιοῦ =

Η ΜΑΣΚΑ ΠΟΥ ΤΟΥ ΠΡΕΠΕΙ

Ὑπὸ Γ. Ραίσλερ

Στὸ κατάστημα ποὺ πουλοῦσε μάσκες, ἐμπῆκε ἕνας ἄντρας, ὁ Κὰρλ Γκέτερ καὶ εἶπε στὸν καταστηματάρχη:

— Σᾶς παρακαλῶ, μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε μιὰ συμβουλή;

—Παρακαλῶ, κύριε Γκέτερ, ἀπάντησε ὁ καταστηματάρχης, ποὺ τὸν ἤξερε καλά.

—Πρόκειται νὰ πάω σ' ἕνα χορό, ἀλλὰ θἄθελα νὰ μοῦ πῆτε καὶ σεῖς, τί μάσκα νὰ φορέσω... καὶ τί κοστοῦμι...

—Σὲ ποιὸ χορὸ πρόκειται νὰ πᾶτε;

—Στὸ χορὸ τῶν κυνηγῶν.

—Τότε, θὰ σᾶς προμηθεύσουμε ἕνα πρώτης τάξεως κοστοῦμι κυνηγετικὸ μὲ κανὰ δυὸ φτερὰ στὸ καπέλλο ἀπὸ σπάνια πουλιά.

—Ὄχι. Εἶμαι βέβαιος, πὼς δὲν θὰ τῆς ἀρέσῃ τῆς γυναίκας μου.

—Κατάλαβα, εἶπε ὁ καταστηματάρχης μὲ μειδιάματα. Θὰ θέλετε κάτι τὸ ἰδιόρρυθμο. Ἀλλὰ ξέρετε εἶνε λίγο δύσκολο νὰ βρῇ κανένας...

—Ὄχι καὶ τόσο, γιατὶ ἐγὼ τὸ ἔχω βρῇ κι' ὅλας. Θὰ πάω ντυμένος ὡς Μέγας Ναπολέων.

—Μὰ ὁ Μέγας Ναπολέων δὲν ἦταν κυνηγός! Οὔτε εἶχε σχέσι μὲ τὸ κυνῆγι.

—Ἄχ! ἀναστέναξε ὁ κύριος Γκέτερ. Τὸ ἴδιο εἶπα καὶ γὼ στὴ γυναῖκα μου, ἀλλὰ αὐτὴ ἐπέμενε καὶ μοῦ εἶπε: Ἢ Μέγας Ναπολέων, ἢ στὸ κρεββάτι σου!

—Καὶ γιατὶ ἡ κυρία σας ἐπιμένει νὰ πᾶτε στὸ χορὸ ὡς Μέγας Ναπολέων;

—Γιατὶ ἁπλούστατα. Ἐκείνη θὰ πάῃ ὡς Αὐτοκράτειρα! Ἐπιμένει. Θέλει καλὰ καὶ σώνει νὰ μασκαρευθῇ σὲ Αὐτοκράτειρα.

—Ὥστε αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, ποὺ σᾶς ἀναγκάζει, κύριε Γκέτερ, νὰ πᾶτε στὸ χορὸ τῶν κυνηγῶν ὡς Μέγας Ναπολέων;

—Κι' ἕνας ἄλλος, ἀκόμα πιὸ σοβαρός. Τὸ πορτοφόλι μου.

— Τὸ πορτοφόλι σας; Δὲν καταλαβαίνω.

—Καὶ γώ, ὅταν μοῦ τὸ εἶπε ἡ γυναῖκα μου γιὰ πρώτη φορά, δὲν τὸ κατάλαβα ἀμέσως. Ἀλλὰ μοῦ ἐξήγησε κατόπιν: Ἂν πᾷς ὡς Μέγας Ναπολέων, καθὼς θἄχῃς διαρκῶς τὸ δεξί σου χέρι στὸ σακκάκι, θὰ κρατᾷς γερὰ τὸ πορτοφόλι σου κι' ἔτσι δὲν θὰ μπορέσουν νὰ στὸ κλέψουν!

—Αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπε, δὲν εἶνε κουτό!

—Ἠλίθιο εἶνε! εἶπε μὲ θυμὸ τώρα ὁ κύριος Γκέτερ. Γιατὶ ἀρκεῖ μόνο νὰ σᾶς πῶ, ὅτι, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι, δὲν ἔχω πορτοφόλι! Ἔχω πάντα λίγα κέρματα, ποὺ τὰ σέρνω στὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ μου.

—Ἔ, τότε, νὰ πᾶτε ὡς Μέγας Ναπολέων καὶ νἄχετε διαρκῶς τὸ χέρι σας στὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ σας! Ἄλλως τε κι' ὁ Μέγας Ναπολέων, σὰν ἄνθρωπος κι' αὐτός, θἄβαζε κάποτε - κάποτε τὸ χέρι του καὶ στὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ.

—Οὔτε συζήτησις, ἀλλὰ τὶς στιγμὲς ποὺ δὲ θὰ ἦταν ἡ γυναῖκα του μαζί του. Ὕστερα ἡ γυναίκα μου—τὴν ξέρω καλὰ— δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ ἀνεχθῇ μιὰ τέτοια ἀπρεπῆ στάσι σ' ἕνα χορό. Μοῦ τὸ εἶπε καθαρὰ καὶ ξάστερα: Κάρλ, θὰ πᾷς στὸ χορὸ ὡς Μέγας Ναπολέων καὶ θὰ κρατᾷς τὸ χέρι σου διαρκῶς —σ' ὅλο τὸ χορὸ— στὸ σακκάκι. Κύτταξέ τον καλὰ στὴ φωτογραφία, γιὰ νὰ σοῦ μείνῃ ἡ στάσις τοῦ μεγάλου Αὐτοκράτορος.

Ὁ Γκέτερ ἀνεστέναξε τώρα πιὸ βαθειὰ κι' ὁ καταστηματάρχης ἔκανε νὰ τὸν ρωτήσῃ.

Ὁ Γκέτερ ὅμως, ἐξακολούθησε:

—Κι' ἐνῶ τὸ δεξί μου χέρι θὰ τὸ ἔχω διαρκῶς στὸ σακκάκι μὲ τὸ ἀριστερὸ θὰ κρατάω τὴν τσάντα τῆς γυναίκας μου, τὰ λορνιόν της, τὸ σάλι της, τὴ βεντάλια της...

—Καὶ τῆς ἐδώσατε τὴν ὑπόσχεσί σας, ὅτι θὰ πᾶτε ὡς Μέγας Ναπολέων στὸ χορό; ρώτησε ὁ καταστηματάρχης.

—Βεβαίως.

—Κρῖμα. Γιατὶ ὕστερ' ἀπ' ὅλα αὐτά, ποὺ μοῦ εἴπατε, ἔχω ἕνα κοστοῦμι ποὺ σᾶς ταιριάζει πάρα πολύ. Ἂν δὲν εἴχατε δώσει στὴν γυναῖκα σας τὴν ὑπόσχεσί σας ὡς Μέγας Ναπολέων, θἄπρεπε, ἐφ' ὅσον μάλιστα πρόκειται γιὰ τὸ χορὸ τῶν κυνηγῶν, νὰ πᾶτε ὡς...

—Λέγετε... μὴ διστάζετε!... Βλέπετε, ὅτι μόλις μπῆκα μέσα στὸ κατάστημά σας, ἐζήτησα τὴ συμβουλή σας. Θἄπρεπε λοιπὸν νὰ πάω;...

—Ὡς ἐλάφι!

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΑΙ

ΛΟΡΔΟΣ ΚΥΛΣΑΝΤ

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχανε ἑκατομμύρια στὴ ρουλέττα καὶ στὸν ἱππόδρομο ἢ ἀντίθετα τὰ ἐκέρδιζε, χωρὶς νὰ δείξῃ μήτε λύπη οὔτε χαρά.

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ

Ἀπὸ τὸ παγκοσμίου φήμης περιοδικὸ τῆς Ζυρίχης «Βελτβόχε» (Παγκόσμιος Ἑβδομάς), παραλαμβάνομεν γιὰ τὸ σημερινόν μας φύλλον τὴν κατωτέρω δραματικὴ ἀφήγησι, ἐκτάκτου ψυχολογικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ ἀξία ἀναγνώσεως, γιὰ ὅσους θέλουν νὰ βγάλουν συμπεράσματα, πῶς ἠμποροῦν νὰ καταστρέψουν, ἀκόμη καὶ παντοδύναμους ἀνθρώπους, τὰ ψυχοφθόρα πάθη.

Ὁ λόρδος Κύλσαντ ἦταν ὁ διευθυντὴς τῆς μεγαλειτέρας ἀγγλικῆς ναυτιλιακῆς Ἑταιρείας, τῆς «Ρόγιαλ Μάϊλ». Τὸ μεγαλείτερο πάθος τῆς ζωῆς του ἦταν νὰ παίζῃ: ὅλα τὰ εἴδη τοῦ χαρτοπαιγνίου, ἀπὸ τὸ πόκερ ἕως τὸ μπὰκ ἦσαν γι' αὐτὸν ζωτικὴ ἀνάγκη. Τὸ τραπέζι τῆς ρουλέττας τὸ ἄφινε πάντα τελευταῖος καὶ τὸ πρωῒ εὑρίσκετο στὸν ἱππόδρομο. Ἦταν ὁ πιὸ ἄψογος στὴν ἐμφάνισι κύριος τῆς ἀγγλικῆς Μητροπόλεως, ἔχανε μὲ τέλεια ψυχραιμία καὶ ἐκέρδιζε μὲ τὴν ἰδίαν ψυχικὴν ἠρεμία. Κανένα παιχνίδι δὲν μποροῦσε νὰ κουνήσῃ οὔτε ἕνα μῦν τοῦ προσώπου του, καμμιὰ τύχη, καμμιὰ χασούρα, ὁσοδήποτε μεγάλη.

Ἡ περίφημος Σίντνεϋ Νόελ, γνωστή, διὰ τὰ σκάνδαλα ποὺ ἐδημιούργησε εἰς ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας, καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ παράδοξος λόρδος ἔτρεφε ἰδιαιτέρα συμπάθεια.

Ἕνα ἐπεισόδιο χαρακτηριστικό: Κάποτε ἐκάθησε στὸ Μπιαρρίτς, κατὰ τὰς 11 τὸ βράδυ, στὸ τραπέζι τῆς ρουλέττας. Ἐπὶ δύο ὥρας ἐκέρδιζε καὶ ἔχανεν. Ὡστόσο ἔχανε περισσότερο παρὰ ἐκέρδιζεν. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἤλλαξεν ἡ εἰκόνα: ὁ λόρδος ἐκέρδισεν ἀλλεπάλληλες σειρές. Γύρω του εἶχε σχηματισθῆ κύκλος θεατῶν καὶ μπροστά του ὁ χρυσὸς εἶχε μαζευθῆ βουνό. Ὑπελόγιζαν τὰ κέρδη του γύρω ἀπὸ μισὸ ἑκατομμύριο γαλλικὰ φράγκα. Ὁ λόρδος ὅμως ἔβαζε διαρκῶς ὅλα τὰ κέρδη του. Τὰ διπλᾶ, ἢ τίποτε! Ἑφτὰ φορὲς ἐκέρδισε, καὶ τὴν ὀγδόη, ἔχασεν ὅλα, μέχρι πεντάρας! Σηκώθηκε μὲ ἠρεμία καὶ γύρισε σ' ἕνα φίλο του ποὺ καθόταν ἀπὸ πίσω του: «Ἄραγε, θὰ ἔχωμε αὔριο καλὸν καιρό, γιὰ νὰ κάμναμε τὴν ἐκδρομή μας μὲ τὴ θαλαμηγό;»

Πολλοὶ ἐνόμιζαν ὅτι ὁ λόρδος δὲν θὰ ξημερωνόταν ἐκείνη τὴ νύχτα. Αὐτὸς ὅμως ἀπεσύρθη μὲ δυὸ φίλους του, στὸ σαλόνι, καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς διηγῆται τὶς κυνηγετικὲς περιπέτειές του, στὶς Ἰνδίες. Τὴν ἄλλη μέρα, μὲ ἄψογη ἐμφάνισι, ὅπως πάντα, μὲ κέφι ἀλησμόνητο, ἔκαμε τὴν ἐκδρομή του μὲ τὴ θαλαμηγὸ καὶ τὸ ἀπόγευμα βρέθηκε στὸν ἱππόδρομο, ὅπου κέρδισε 700.000 φράγκα.

◆◆◆

—Ἡ ζωὴ εἶνε ὡραία —ἔλεγε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη σ' ἕνα φίλο του. Εἶνε γεμάτη ἀπὸ γοητεία. Δείχνει ὅμως τὰ θέλγητρά της σ' ἐκεῖνον μόνον, ποὺ τὴν ριψοκινδυνεύει. Δυὸ φορὲς τοὐλάχιστον τὴν ἑβδομάδα πρέπει νὰ δοκιμάσω τὸ αἴσθημα τῆς ὁλοσχεροῦς καταστροφῆς μου, νὰ αἰσθανθῶ ὁλόκληρο τὸ βάθος τῆς συμφορᾶς τῆς τελείας καταρρεύσεως γιὰ νὰ ἀποκτήσω πάλιν τὴν ἐπιθυμία νὰ ξαναζήσω. Καὶ τότε, ἐπανέρχομαι στὴν ἐργασία ἐντατικά. Εἶμαι σὰν ἕνας σαλτιμπάγκος. Τολμῶ πάντοτε καὶ τὸ μοναδικὸ πρᾶγμα ποὺ δὲν ριψοκινδυνεύω εἶνε ἡ ζωή μου. Γιατί, στὸ κάτω - κάτω δὲν ἔχω παρὰ νὰ...

Ὁ λόρδος δὲν ἐτέλειωσε τὴν φράσι του. Ἔπειτα ἐσυνέχισε:

—Αἰσθάνομαι εὐχαρίστησι ὅταν βλέπω τοὺς φίλους μου νὰ μὲ χαιρετοῦν ἀνήσυχοι καὶ τρομαγμένοι, ὅταν πηγαίνω νὰ τοὺς δῶ, ὕστερα ἀπὸ κανένα τολμηρὸ παιχνίδι. Τί εἶνε ἑκατὸ λίρες γιὰ ἕνα ἄλογο; Ἑφτακόσιες λίρες γιὰ μιὰ νύχτα, στὴ ρουλέττα: παιδιαρίσματα. Ἕνα ἑκατομμύριο ὅμως σ' ἕνα ἄλογο: αὐτὸ μάλιστα, εἶνε κάτι...».

◆◆◆

Ἔτσι καὶ ὡς γενικὸς διευθυντὴς ὁ λόρδος Κύλσαντ ἦταν ἕνας παίκτης γιὰ ὅλα. Ἂς σημειωθῆ ὅμως ὅτι στὶς συναλλαγὲς τῆς Ἑταιρείας δὲν κυνηγοῦσε ἀτομικὰ κέρδη: Κερδοσκοποῦσε γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ πάθος του ὡς παίκτης. Οἱ μανοῦβρες του ἐναντίον τῶν συναγωνιστῶν του, στὸ Χρηματιστήριο, ἦταν πολλὲς φορὲς ἀσφαλεῖς καὶ ὅμως πετύχαιναν. Καὶ ἡ «Ρόαγιαλ Μάϊλ» ἐπλήρωνε μυθώδη μερίσματα, καὶ τὸ «ἑταιρικὸν Κεφάλαιόν της» ἀνήρχετο γοργὰ στὰ ὕψη. Ἐπὶ πολὺ ἡ τύχη ἔμενε πιστὴ στὸν λόρδο, ὥσπου μ' ἕνα παιχνίδι του ἔχασε τὰ πάντα.

Στὸ Μπάλμοραλ Χάουζ τοῦ Λονδίνου, στὸ πολυτελὲς γραφεῖον τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, περίμεναν ὄρθιοι τέσσαρες κύριοι: ὁ λόρδος Κύλσαντ καὶ οἱ τρεῖς διευθυνταὶ τῆς «Ρόαγιαλ Μάϊλ». Ἀπὸ τὸ ἰδιόκτητο τηλεγραφεῖον τῆς Ἑταιρείας ὁ ὑπάλληλος παίρνει τὴν εἴδησι: «Τὸ πᾶν ἀπωλέσθη».

Τὸ παιχνίδι εἶχεν ἀποτύχει: Δέκα ἑπτὰ ἑκατομμύρια λίρες ἀγγλικὲς εἶχαν χαθῆ: Δέκα χιλιάδες οἰκογένειες ἔχαναν τὸ ψωμί τους. Τέσσαρες Τράπεζες περιῆλθαν εἰς δυσχερείας. Μαῦρες ἡμέρες ἀνέτειλαν γιὰ τὸ Χρηματιστήριον. Χιλιάδες κόσμος ἔχανε τὶς οἰκονομίες του. Ὁ λόρδος Κύλσαντ, ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπη του, ἕνα κομψὸ παιγνιδάκι, ποὔπαιρνε ἕξη σφαῖρες. Μὲ ψυχραιμία πῆρε τὸ πιστόλι στὸ χέρι καὶ ρώτησε τοὺς παρισταμένους: «Πιστεύω, κύριοι, νὰ μὴν ἔχετε καμμιὰν ἀντίρρησι!». Οἱ κύριοι ὅμως εἶχαν ἀντίρρησι. Ἔπεσαν ἐπάνω του καὶ τοῦ ἀφήρεσαν τὸ πιστόλι, γιατὶ ἐπίστευαν ἀκόμη, ὅτι ὁ λόρδος, εἶχεν προσωπικήν του περιουσίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἤλπιζαν νὰ καλύψουν μέρος τοὐλάχιστον ἀπὸ τὰς ζημίας. Ἡ γνώμη των ἀπεδείχθη ἀπατηλή. Ὁ λόρδος Κύλσαντ δὲν εἶχε περιουσίαν: δὲν ἦταν κερδοσκόπος γιὰ νὰ σχηματίσῃ περιουσίαν, ἀλλὰ μόνον παίκτης, ποὺ ἔπαιζε γιὰ νὰ παίζῃ.

◆◆◆

Ὁ λόρδος Κύλσαντ, ποὺ γιὰ πολυ καιρό, εἶχε τὴν φιλία τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας ἀποτελοῦσε διακεκριμένον μέλος τῆς ἀνωτέρας ἀγγλικῆς κοινωνίας, ἀλλὰ δὲν ἔτυχε καμμιᾶς εὐνοίας. Κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ οὔτε δικηγόρον, γιατὶ οἱ πρῶτοι ποὺ παρουσιάσθησαν, ἠπειλήθησαν ἀπὸ τὰ θύματα, πὼς θὰ ἐλυντσαίρνοντο. Τοῦ διώρισαν ἕναν ἐξ ἐπαγγέλματος συνήγορον, ὁ ὁποῖος τὸν κατηγόρησε μᾶλλον, παρὰ τὸν ὑπερασπίσθη.

Ὁ λόρδος, καθ' ὅλην τὴν διαδικασίαν, παρέμεινε ἥρεμος καὶ εὐπρεπής. Ὅταν ὅμως κατεδικάσθη εἰς εἱρκτὴν «ἐπὶ συνειδητῇ δυσφημίσει τοῦ ἐθνικοῦ πλούτου», ἠγέρθη καὶ εἶπεν ὅτι δὲν στρέφεται κατὰ τῆς ἐτυμηγορίας τοῦ Δικαστηρίου, παρακαλεῖ ὅμως τὴν δημοσίαν γνώμην νὰ μὴ τὸν καταδικάσῃ, δι' ὅ,τι τοῦ καταλογίζει τὸ Δικαστήριον.

—Δὲν ὑπῆρξα —ἐτόνισε— ποτὲ ἀπατεών, οὔτε ἤθελα νὰ βλάψω τὸ ἔθνος μου. Ἤμουν ἕνας σκλάβος τοῦ πάθους μου. Εἶχα πάντοτε τὴν σαφῆ συνείδησι ὅτι κάποτε θὰ ὑποστῶ τὰς συνεπείας τοῦ πάθους μου καὶ θὰ τιμωρηθῶ. Ἡμάρτησα ἐναντίον τῆς Κοινωνίας καὶ τώρα τιμωροῦμαι...».

Μετὰ τὰ λόγια αὐτά, τὸν παρέλαβαν καὶ τὸν ἔκλεισαν στὴν φυλακὴ ἐκείνη ἀκριβῶς, στὴν ὁποία ὁ Ὄσκὰρ Οὐάϊλδ, ὁ περίφημος Ἄγγλος συγγραφεὺς μὲ τὴν ἁμαρτωλὴ ζωή, εἶχεν ἐκτίσει τὴν βαρεῖαν ποινή του.

(Μετάφρασις Χ. Χ.)

◆◆◆

4.000 φαντάσματα

Παρ' ὅλον τὸν τεχνικόν της ἐξοπλισμόν, ποὺ τὴν ἀναδεικνύει εἰς χώραν βιομηχανικήν, ἡ Σουηδία εἶναι μία χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν ζοῦν οἱ θρῦλοι καὶ τὰ παραμύθια. Εἶναι λοιπὸν παράδοξον ὅτι περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην ἡ Σουηδία εἶναι ἡ χώρα τῶν φαντασμάτων; Μία σουηδικὴ ἐφημερὶς ὑπολογίζει ὅτι τὰ ἐπισήμως τρόπον τινὰ παραδεδεγμένα φαντάσματα εἰς τὴν Σουηδίαν ἀνέρχονται εἰς 4,000. Ἕνας ὁλόκληρος στρατὸς φαντασμάτων! Τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ φαντάσματα αὐτά, δὲν καταδέχονται νὰ παρουσιασθοῦν, παρὰ μόνον εἰς παλαιὰς κατοικίας ἀριστοκρατῶν. Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν εἰς τὴν Σουηδίαν παλαιὸς τετραγωνικὸς πύργος, ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ τὸ φάντασμά του. Καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ βασιλικὸν ἀνάκτορον τῆς Στοκχόλμης δέχεται συχνὰ τὰς ἐπεμβάσεις μιᾶς μυστηριώδους «Λευκῆς Κυρίας». Τὰ ὑπόλοιπα δισχίλια φαντάσματα εἶναι καταδεκτικώτερα. Τιμοῦν διὰ τῆς παρουσίας των ἐκκλησίες, ἀστικὰ σπίτια καὶ ἰδίως πανδοχεῖα. Πολλὰ ἀπὸ τὰ φαντάσματα αὐτὰ ἀνήκουν εἰς ζῷα, ἰδίως εἰς σκυλλιὰ καὶ παπαγάλους, ποὺ ἐπισκέπτονται τὴν νύκτα τὸ σπίτι τῶν παλαιῶν κυρίων των!

ΕΡΩΤΕΣ ΠΟΥ ΣΥΝΕΚΛΟΝΙΣΑΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΡΡΙΚΟΣ Η' ΚΑΙ ΑΝΝΑ ΜΠΟΛΕ'Υ'Ν

ΑΝΝΑ, Ἄννα! ἐφώναξε μιὰ ἀνήσυχη φωνή. Γρήγορα! Ἔρχεται ὁ Βασιληᾶς!

Ἡ Ἄννα Μπόλεϋν γύρισε τὸ ἔξυπνο ὡραῖο πρόσωπό της πρὸς ἐκείνη ποὺ μιλοῦσε καὶ γέλασε.

— Ἐννοεῖς τὸ χοντρὸ χώλ; ρώτησε ἀπότομα καὶ τὰ μάτια της ἔλαμψαν μὲ ἐχθρότητα. Δὲν εἶναι τόσο κακὸς γιὰ ἕνα ἱππότη τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια πὼς ἔρχεται πολὺ συχνὰ στὸ Χέβερ γιὰ νὰ προκαλῇ τόση συγκίνησι. Ἢ ἴσως ἔχει, κανένα εἰδικὸ λόγο συγκινήσεως, Μάργκαρετ;

Τὸ ἄλλο κορίτσι κοκκίνισε καὶ τὰ χείλη ἐτρέμαν.

— Ἀφίνεις πολὺ ἐλεύθερη τὴ γλῶσσα σου, μίσσες Ἄννα Μπόλεϋν, εἶπε. Κάποια μέρα πολὺ σύντομα αὐτὸ θὰ σοῦ δημιουργήσῃ ἀνησυχίες.

Ἡ Ἄννα Μπόλεϋν γέλασε. Γελοῦσε πάντα ὅταν ἡ ταραγμένη Μαργαρίτα τῆς μιλοῦσε ἀνήσυχα. Ἔσπρωξε πίσω τὰ μαῦρα μαλλιά της μὲ τὰ μακρυά, λεπτὰ δάκτυλά της καὶ πλησίασε πρὸς τὸ παράθυρο.

— Ἡσύχασε, καλή μου Μὲγκ, τῆς ψιθύρισε. Εἶμαι πολὺ πιὸ προσεκτικὴ παρ' ὅσο νομίζεις. Ἡ γλῶσσα μου εἶναι ἕνα καλὸ μικρὸ σκυλλάκι ποὺ δὲν τὸ ἀφίνω ἐλεύθερο παρὰ μόνο ἀνάμεσα σὲ ἐμπίστους φίλους. Ἀλλὰ μὴν ξεχνᾷς ὅτι μεγάλωσα στὴν Γαλλικὴ Αὐλή. Ἆ! ἐκεῖ ἦταν πολὺ ὡραιότερα! Ἦταν ρομάντσα καὶ ὡραῖα καὶ πολυτελῆ φορέματα! Πάντα σοῦ ἔλεγα....

— Ναί, πολὺ συχνά, διέκοψε ἡ ἄλλη.

Ἡ Ἄννα ξαναγέλασε.

— Λοιπὸν πρέπει νὰ παραδεχθῇς ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ κομψότης καὶ ἡ ἐλευθερία ἦταν ἀρκετὲς γιὰ νὰ ἀφαιρέσουν πολλὰ ἀπὸ τὴν λάμψι τῆς πατρίδος μας;

— Ἐγὼ δὲν τὸ παραδέχομαι αὐτό, κολακευμένη γιατὶ ἀναγνωρίσθηκε ὡς ἔμπιστη φίλη ἀπὸ τὴ λιγερὴ αὐτὴ νέα ποὺ ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ προσωπικὴ ζωτικότητα. ἀλλὰ ποὺ δὲν ἤθελε νὰ σκεφθῇ τὸν ἑαυτό της.

— Ἔμεινες πολὺ καιρὸ σ' αὐτὴν τὴ Γαλλικὴ Αὐλή, συνέχισε. Πρόσεξε μήπως αὐτὸ σὲ παρασύρει ἐκεῖ ποὺ παρέσυρε τὴν ἀδελφή σου Μαίρη. Ἡ ἐπιθυμία εἶναι ὡραία ἀλλὰ μπορεῖ νἆναι καὶ παγίδα γιὰ τοὺς ἀπερίσκεπτους.

— Ἂν ἐφρόντιζες γιὰ τὴν τιμή σου ὅσο κι' ἐγὼ θὰ πήγαινες ἄτρωτη σ' ἕνα ἀξιοσέβαστο γάμο, εἶπε ἡ Ἄννα σηκώνοντας περήφανα τὸ κεφάλι της. Εἶμαι κυρία τοῦ κορμιοῦ μου καὶ φύλακας τῆς ψυχῆς μου. Ἡ Ἄννα Μπόλεϋν δὲν εἶναι παιγνιδάκι τῶν ἀνδρῶν.

Ἔμοιαζε μὲ προσωποποίησι τῆς σεμνότητος καὶ τῆς ἁγνότητος, ὅπως στεκόταν ἐκεῖ μέσα σὲ μιὰν ἀκτῖνα ἥλιου καὶ ἡ Μαργαρίτα μετανόησε γιὰ τὰ λόγια της.

— Συγχώρησέ με, Ἄννα, εἶπε. Ἡ ἀγάπη ποὺ σοῦ ἔχω μὲ ἔκανε νὰ μιλήσω ἔτσι.

— Τὸ ξέρω. Διαφορετικὰ θὰ σὲ ξέσχιζα σὰν ἀγριόγατα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκαν σάλπιγγες ἀπ' ἔξω καὶ ἡ Ἄννα πλησίασε τὴ φίλη της στὸ παράθυρο.

— Ἂς δοῦμε καὶ μεῖς αὐτὸ ποὺ βλέπουν κι' οἱ ἄλλοι, εἶπε ἀδιάφορα, ἀλλὰ στὰ μάτια της ὑπῆρχε κάποιο ζωηρὸ ἐνδιαφέρον ποὺ δὲν ἄφινε νὰ φανῇ στὰ λόγια της.

Καὶ πραγματικὰ τὸ ὡραῖο θέαμα ποὺ εἶδαν, θὰ ἦταν ἱκανὸ νὰ συναρπάσῃ καὶ τοὺς πιὸ ψύχραιμους. Μιὰ ὁμάδα πολυτελῶς ντυμένων ἱππέων ἐνεφανίσθη καὶ ἐπὶ κεφαλῆς της ἕνας ρωμαλέος, ξανθὸς γίγας ποὺ ἵππευε τὸ ὡραῖο ἄλογό του μὲ ἀπόλυτον ἄνεσι.

Ἦταν ἕνας μεγαλοφυὴς γίγας, ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὅταν εἶδε τὰ κορίτσια στὰ παράθυρα ἔβγαλε τὸ καπέλλο του μὲ εὐγένεια καὶ προσπάθησε νὰ κρατήσῃ ἐπὶ τόπου τὸ ἄλογο του μὲ τὴν ἐπιδεξιότητα μεγάλου τεχνίτη. Ἔπειτα τὸ ἔκαμε νὰ πηδήσῃ πάνω ἀπὸ μιὰ σειρὰ τραπεζιῶν ποὺ ἦταν ἐκεῖ στὸ δρόμο γιὰ νὰ στεγνώσουν μετὰ τὸ πλύσιμο. Κατόπιν γύρισε καὶ τὶς ξαναχαιρέτησε συνοδεύοντας τὸ χαιρετισμό του μὲ ἕνα χαμόγελο ποὺ θὰ τὸ ἔπαιρνε κανεὶς γιὰ φιλικὴ ἐκδήλωσι ἂν αὐτὸς ἀπὸ τὸν ὁποῖον προήρχετο δὲν ἦταν ὁ παντοδύναμος ἡγεμὼν Ἐρρῖκος 8ος, Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, προστάτης τῆς πίστεως.

Ἦταν ἐξαιρετικὸς καβαλλάρης καὶ ἔκαμε ἐντύπωσι στοὺς θεατὰς τοῦ παραθύρου. Ἡ Μαργαρίτα ἦταν ὅλη φλύαρο θαυμασμό, ἀλλὰ ἡ Ἄννα δὲν ἐξέφραζε τὶς σκέψεις της μὲ λόγια.

Δυσκολευόταν πολὺ νὰ καταλάβῃ τὴν παράξενη ματιὰ ποὺ τῆς ἔρριξε. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔβλεπε τὸ Βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε καλὰ τὴν οἰκογένεια Μπόλεϋν καὶ συχνὰ ἐρχόταν στὸ Πὲντ γιὰ νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ στὸ Χέβερ. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὸν εἶχε προσέξει ἰδιαιτέρως. Γιατὶ τώρα τῆς ἔκανε ἐντύπωσι;

Ἀσφαλῶς αὐτὸ δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ μιὰν ὡραία ἱππευτικὴ ἐπίδειξι. Μήπως γιατὶ ὑπῆρχε κάποιο ἐνδιαφέρον στὸ χαμόγελό του; Κάτι ποὺ φαινόταν πὼς ζητοῦσε ἀπ' αὐτὴν συμπάθεια καὶ συγκατάθεσι;

Ἡ Ἄννα χαμογέλασε μὲ τὶς σκέψεις της, ἀλλὰ ἐξακολούθησε νὰ σκέπτεται τὸ ἴδιο. Κατὰ βάθος φαινόταν παράλογη ἡ σκέψις πὼς αὐτὸς ὁ θορυβοποιός, βίαιος ἄνθρωπος ζητοῦσε κάτι, ἤθελε μόνο κάτι τόσο αἰσθηματικὸ ὅσο μιὰ συμπάθεια. Ἀλλὰ γιατὶ τόσο παράλογο; Ὁ Ἐρρῖκος ἦταν ἕνας μεγάλος Βασιληᾶς περικυκλωμένος ἀπὸ εὔκαμπτους ὑπηρέτες, εὔθυμες παρέες ἢ ὑπάκοους ὑπηρέτες σ' ὅλες τὶς ἐπιθυμίες: Ἀλλὰ μήπως ἦταν μόνος ἀνάμεσα σὲ ὅλους αὐτούς;

Ὅλοι ἤξεραν πὼς ἡ στριφνὴ Ἱσπανίδα, ἡ Αἰκατερίνη, δὲν ἦταν κατάλληλη σύζυγος γιὰ ἕνα ἀνοικτόκαρδο ἄνδρα κατὰ ἕξ ἔτη νεώτερό της. Κι' ἕνας ἄντρας, κυρίως ἕνας Βασιληᾶς, χρειαζόταν μιὰ σύζυγο στὴν ὁποία ν' ἀπευθύνεται γιὰ συμβουλὲς καὶ γιὰ ξεκούρασι. Ἡ ἔλλειψις της τὸν κούραζε.

◆◆◆

Ἡ Ἄννα προσπάθησε νὰ διώξῃ τὶς σκέψεις της, ἀλλὰ τὸ μυαλὸ ἔμενε σκοτισμένο καὶ ὅταν ἄκουσε πὼς ὁ Βασιληᾶς ἔπαιζε τέννυς ἀποφάσισε νὰ πάῃ ἐκεῖ καὶ ν' ἀνακατευθῇ μὲ τὸ πλῆθος ἔξω ἀπὸ τὸ γήπεδο καὶ νὰ τὸν κυττάξῃ προσεκτικά.

Ὅταν ἔφθασε στὸ γήπεδο τὸ παιγνίδι εἶχε τελειώσει, ἀλλὰ ἄκουσε τὸ πλῆθος νὰ λέῃ πὼς θὰ γινόταν ὡραιότερος ἀγῶνας στὸ Γιοὺ—Οὐὼκ.

— Βρῆκαν ἕνα ἄνθρωπο τοῦ Κὲντ, ἄκουσε κάποιον νὰ λέῃ, ποὺ δέχεται νὰ χάσῃ τὸ κεφάλι του ἂν δὲ νικήσῃ τὸν Κὺρ Ἐρρῖκο.

— Δὲν μπορεῖ ἀπὸ τὸ Κέντ, εἶπε γελῶντας εἰρωνικὰ ἕνας πατριώτης ἀσφαλῶς ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς Κομητείας. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς τόσο τρελλὸς γιὰ νὰ βάλῃ τὸ κεφάλι του στὸ στόμα τοῦ λιονταριοῦ.

— Ναί, μὰ δὲν εἶναι συνηθισμένος ἄνθρωπος τοῦ Κὲντ, οὔτε κανενὸς ἄλλου τόπου. Εἶναι ἑφτὰ πόδια ψηλὸς καὶ μοιάζει μὲ δρῦ ποὺ περπατεῖ στὸ κορμὶ καὶ στὴ δύναμι.

Ἡ Ἄννα δὲν περίμενε ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Ἀκολούθησε τὸ πλῆθος ποὺ πήγαινε πρὸς τὸ Γιοὺ-Οὐὼκ καὶ ὅταν ἔφθασε κοντὰ στὸ μέρος ποὺ θὰ γινόταν ἡ πάλη, ἔστριψε πρὸς ἕνα ἀσύχναστο μονοπάτι ποὺ ἦταν πίσω ἀπὸ ἕνα σύνδεδρο ποὺ τὸ ἔκρυβε. Ἤξερε πὼς τὸ μονοπάτι θὰ τὴν πήγαινε κοντὰ στὸ κέντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος χωρὶς νὰ τὴν δοῦν καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἄκουσε τὸ δυνατὸ γέλιο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι κανενὸς ἄλλου παρὰ τοῦ Ἐρρίκου.

Ἐρχόταν ἀπὸ πολὺ κοντὰ καὶ ἡ Ἄννα ἄφησε τὸ μονοπάτι καὶ σύρθηκε μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ γόνατα ὡς ποὺ ἔφθασε πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο.

Ἀκριβῶς ἀπέναντι ἦταν ὁ Ἐρρῖκος ντυμένος μὲ ἕνα μεταξωτὸ πουκάμισο. Γύμναζε τοὺς μῦς του καὶ χαμογελοῦσε ἱκανοποιημένος καὶ χαρούμενος μὲ τὴ σκέψι πὼς θὰ συνέτριβε τὴ δύναμι τοῦ ἀντιπάλου του.

Ξαφνικὰ ἡ στάσι του ἄλλαξε. Ἔγινε ἐξαιρετικὰ προσεκτικός, παρατηρητικός. Ἡ Ἄννα εἶχε δῆ κι' ἄλλοτε αὐτὴ τὴ μεταβολὴ στὸ πρόσωπό του, ὅταν παρουσιαζόταν τίποτε ποὺ ζητοῦσε γρήγορη πρακτικὴ ἀπάντησι.

Ὁ ἀντίπαλός του πλησίαζε.

Ἡ Ἄννα ἔβγαλε ἕνα ξαφνικὸν ἀναστεναγμὸ ὅταν τὸν εἶδε. Ἦταν κάτι ἀντάξιο τοῦ Βασιλέως. Ὁ Ἐρρῖκος εἶχε ὕψος ἕξη ποδιῶν καὶ τεσσάρων ἰντσῶν, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν ψηλότερός του καὶ ἔμοιαζε μὲ δρῦ, ὅπως εἶχε πῆ ὁ ἄνθρωπος τοῦ δρόμου.

— Ἀχά! φώναξε ὁ Ἐρρῖκος. Νὰ ἕνας ἄντρας ἐπὶ τέλους!

Ὁ ἕνας βάδισε ἐναντίον τοῦ ἄλλου, ὁ Ἐρρῖκος περπατῶντας ἐλαφρὰ σὰν μεγάλη γάτα, ὁ ἄλλος προχωροῦσε σταθερὰ μὲ τὰ χοντρὰ χέρια του κρεμασμένα πλάϊ στὴν ἄκρη ὑπερφυσικῶν μπρατσῶν.

Ὁ Ἐρρῖκος πηδοῦσε, ὁ ἀντίπαλός του ὅμως προχωροῦσε σὰν ζῶο, προσπαθῶντας μόνο νὰ βρῇ μιὰ λαβή. Στὸ τέλος τὸ ἐπέτυχε καὶ ἀγκαλιάστικαν σὲ ἕνα ἄγριο ἀγῶνα.

Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ παραχώρηση σ' αὐτὴν τὴν πάλη. Αὐτὸ ἔγινε ἀργότερα, ὅταν ὁ Βασιλεὺς γερνοῦσε τώρα ἦταν τριάντα πέντε ἐτῶν, στὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς του καὶ ὁ θρῦλος ὅτι δὲν ὑπῆρχε στὸ βασίλειό του ἄνθρωπος ἱκανὸς νὰ τὰ βάλῃ μαζύ του ἦταν ἀληθινός.

Ἀλλὰ γιὰ μιὰ στιγμὴ φάνηκε πὼς θὰ βρισκόταν ἐπὶ τέλους στὴν ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσῃ μιὰν ἧττα.

Τὸ πλῆθος ποὺ βρισκόταν γύρω ταράχθηκε. Ὁ Βασιληᾶς ἦταν πολὺ κάτω.! Ὁ ἄλλος ἔχασε γιὰ μιὰ στιγμή, τὴ λαβή του, ἀλλὰ προχωροῦσε γρήγορα γιὰ νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Ἐρρῖκος ἔσπρωξε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ πόδια τοῦ ἄλλου, ἀνασηκώνοντας τοὺς τεταραγμένους ὤμους του, ἀνασηκωνόμενος ἀπότομα στὰ πόδια του καὶ σηκώνοντας τὸ γίγαντα στὸ ταυρίσιο σβέρκο του.

Κατόπιν, μὲ ἕνα τρομερὸ τίναγμα, τὸν πέταξε μακρυὰ γιὰ νὰ συντριβῇ στὸ ἔδαφος σὰν δέντρο ποὺ τὸ ξερρίζωσε ἕνας κεραυνός. Ἦταν τὸ τέλος.

— Ὁ φίλος αὐτός, εἶπε ὁ Ἐρρῖκος χαμογελῶντας παρὰ τὴν προσπάθειά του ν' ἀναπνεύσῃ, εἶναι ὁ καλλίτερος ἄνθρωπος γιὰ τὸ Βασιλέα ποὺ ἔχω δῆ.

«Ἔ, φίλε! ἐφώναξε στὸ κατάπληκτο θῦμα του, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ σταθῇ ὄρθιος καὶ τὸν κύτταζε ἔντρομος. Μοῦ εἶπαν πὼς εἶσαι ξυλοκόπος! Θέλεις νὰ γίνῃ ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς μου; Ἕνα παλληκάρι ποὺ τόλμησε νὰ κάμῃ μιὰ τέτοια προσβολὴ στὸ ἄτομό μου θὰ μπορῇ νὰ γίνῃ σπουδαῖος φρουρός μου.

Ζήτησε ἕνα σακκουλάκι μὲ χρυσάφι καὶ τὸ πέταξε στὸν ξυλοκόπο ἀφίνοντάς τον κατάπληκτον μέσα στὸ πλῆθος ποὺ κραύγαζε.

Ἀλλὰ ἡ Ἄννα δὲν περίμενε νὰ δῇ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο. Εἶχε συρθῇ πάλι πίσω στὸ μονοπάτι, μὲ τὸ κεφάλι γλυκὰ ζαλισμένο. Δὲν εἶδε ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ ἦλθε νὰ δῇ, ἀλλὰ εἶδε ἕνα ἄνδρα. Ἴσως εἶχε ἄδικο, σκεπτόταν, καθὼς προχωροῦσε στὸ μονοπάτι. Ἀσφαλῶς αὐτὸς ὁ γιγάντιος Ἡρακλῆς, αὐτὸς ὁ Βασιληᾶς ἀνάμεσα στοὺς Βασιληάδες, δὲν εἶχε τὴν ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθεια μιᾶς γυναίκας.

Περπατοῦσε ἀργὰ μὲ τὶς σκέψεις του, ξέροντας πὼς εἶναι μακρυὰ ἀπὸ τὴν περιέργεια τοῦ πλήθους καὶ ξαφνικὰ τὴν σταμάτησε μιὰ φωνή. Δὲν μποροῦσε νὰ μὴν ἀναγνωρίσῃ τὴ φωνή.

— Τί χαρὰ ποὺ σᾶς συναντῶ, μίσσες Ἄννα Μπόλεϋν, εἶπε ὁ Ἐρρῖκος. Πραγματικὰ χαίρομαι ποὺ σᾶς συνήντησα. Νόμισα πὼς ἦταν κανένα ἀγρίμι πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ ἤθελα νὰ δῶ τί ἦταν. Ἤμουν πάντοτε περίεργος κυνηγός.

— Πραγματικά, σέρ; ρώτησε ἡ Ἄννα ντροπαλά. Καὶ ἀνακάλυψε κάτι ποὺ δὲν πιάνεται. Ἐλπίζω πὼς δὲν τὸ βρίσκετε ἀπαραίτητο γιὰ μιὰ νέα, ἀλλὰ παρακολουθοῦσα τὴν πάλη σας.

Ὁ Ἐρρῖκος γέλασε ἀνοικτόκαρδα.

— Σᾶς ἄρεσε, ἀληθινά; τῆς εἶπε. Ἦταν ἡ πιὸ κουραστικὴ δουλειὰ ποὺ ἔκαμα ὅλο τὸ χρόνο.

Τὰ γαλανὰ μάτια του καρφώθηκαν στὴ μελαχροινὴ ὀμορφιά της καὶ ἐξεπλάγη γιατὶ δὲν τὴν εἶχε προσέξει ἰδιαιτέρως ὡς τότε, ἐκτὸς σὰν μιὰ νέα γιὰ γάμο γιὰ πολιτικοὺς σκοπούς. Τὸ ὅτι ἦταν μιὰ νέα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ Βασίλισσα δὲν τοῦ εἶχε ἔλθει στὸ νοῦ καὶ οὔτε τώρα τοὔρχόταν.

— Τί θὰ λέγατε γιὰ ἕνα ψυχρὸ φιλί γιὰ ἕνα ἄνδρα ποὺ ἀγωνίσθηκε μέσα στὴ ζέστη; τὴ ρώτησε.

— Ἕνας Βασιληᾶς μπορεῖ νὰ ἀπαιτήσῃ ἐκεῖνο ποὺ δὲν παραχωρεῖται σ' ἕνα ἄνδρα, ἀπήντησε αὐτὴ κι' αὐτὸς ὀπισθοχώρησε καὶ τὴν κύτταζε.

Ἡ Ἄννα φοβήθηκε καθὼς εἶδε τὰ ξαναμμένα μάτια του. Ὑπῆρχε κάποιος ξαφνικὸς θυμὸς στὸ γέλιο του καὶ ἡ παραμικρὴ κίνησι μποροῦσε νἆταν ἐπικίνδυνη.

Ἀλλὰ ἡ καταιγίδα δὲν ξέσπασε. Τοὐναντίον, τὴν πλησίασε εὐγενικὰ καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι. Ὅταν σήκωσε τὰ μάτια του στὰ δικά της, ἡ Ἄννα διέκρινε μέσα ἐκεῖνο ποὺ ποθοῦσε. Σ' αὐτὰ ὑπῆρχε ἕνας πόθος, ἕνας παρακλητικὸς πόθος γιὰ κάτι ποὺ ἡ καρδιά της τῆς ἔλεγε πὼς ἔπρεπε νὰ τὸ δώσῃ. Ἔπειτα τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ φάνηκε σὰν νὰ κρατοῦσε ἕνα τρομαγμένο πουλί.

Κρατούμενοι ἀπὸ τὰ χέρια ἐπέστρεψαν στὸ Χέβερ Κάστλ καὶ δὲν χώρισαν τὰ χέρια τους ὡς ποὺ εἶδαν τὸν πύργο.

◆◆◆

Ὁ Ἐρρῖκος ἦταν μεθυσμένος ἀπὸ ἀγάπη καὶ τὸ ἤξερε. Δὲν ἦταν περαστικὴ ἰδιοτροπία, δὲν ἦταν φευγαλέος πόθος. Ἦταν κάτι ἀληθινὸ καὶ τίποτε στὸν κόσμο δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ τὸ ξερριζώσῃ. Ἡ Ἄννα ἦταν Βασίλισσα τῆς καρδιᾶς του καὶ θὰ γινόταν Βασίλισσα τοῦ βασιλείου, ὅτι καὶ ἂν γινόταν.

Ἀλλὰ ὑπῆρχε τρομακτικὸ ἐμπόδιο ποὺ ἔπρεπε νὰ ἀντιμετωπίσουν: τὴν παντοδυναμία τῆς Ρωμαϊκῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ κόσμος τοῦ Πάπα ἐναντίον τοῦ ἔρωτος τοῦ Ἐρρίκου—ἂν καὶ ὁ Πάπας δὲν θὰ εἶχε τόσες ἀντιρρήσεις ἂν δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τὸν ἀνεψιὸ τῆς Βασιλίσσης Αἰκατερίνης, τὸν Αὐτοκράτορα Κάρολο, αὐτὸ τὸ τόσο δυνατὸ τέκνον τῆς Ἐκκλησίας στὸ ὁποῖον οὔτε ὁ πατέρας τῆς Ἐκκλησίας δὲν τολμοῦσε νὰ παρακούσῃ.

Ἀλλὰ ἡ ἐρωτικὴ ἱστορία τοῦ Χέβερ προχώρησε παρὰ τοὺς ἄρχοντες καὶ τὶς δυνάμεις ποὺ ἐτάχθησαν ἐναντίον του. Ὁ Ἐρρῖκος χρειαζόταν τὴν παρουσία τῆς Ἄννας κι' ὅταν ἦταν ὑποχρεωμένος ν' ἀπουσιάσῃ, τὰ ἐρωτικά του γράμματα ἔφθαναν μὲ κάθε ταχυδρόμο.

«Γλυκειά μου ἀγάπη» τὴν ἔλεγε. «Λατρεία μου, σὲ ἀποζητῶ» καὶ τελείωνε συνήθως: «Σοῦ γράφω μὲ τὸ χέρι ποὺ γρήγορα θὰ γίνῃ δικό σου».

Κι' ὁ ἔρωτάς των προχώρησε σαρώνοντας, ὄχι μόνο τὸν ἐχθρὸ τῆς Ἄννας, τὸν Καρδινάλιο Γουόλσεϋ ποὺ τὴν ὠνόμαζε «κοράκι τῆς νύκτας», ἀλλὰ καὶ τὴν παλαιὰ Πίστι ποὺ εἶχε ἀνθέξει ἐπὶ αἰῶνας. Μὲ τὸ διαζύγιο ποὺ πάρθηκε, παρὰ τὴν ἄρνησι τοῦ Πάπα, γεννήθηκε ἡ Προτεσταντικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας καὶ ἀπὸ τὸ γάμο γεννήθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλείτερους Κυβερνήτας ποὺ γνώρισε ποτὲ ἡ Ἀγγλία, ἡ Ἐλισάβετ. Ὁ ἔρως τῆς Ἄννας τὴν ἔσυρε στὸ θάνατο, ἀλλὰ ἄλλαξε τὴν ἱστορία τῆς Ἀγγλίας γιὰ πάντα

Βεντέτες καὶ... βεντέτοι ἑτοιμασθῆτε!

ΘΑ ΙΔΡΥΘΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΤΟΥΝΤΙΟ;

Ὑπάρχουν συγκεκριμέναι προτάσεις διὰ τὴν ἵδρυσιν του, ἀλλὰ δὲν ἐλήφθη ἀπόφασις.

Πρέπει ὅμως νὰ γίνῃ Ἐθνικὸν στούντιο ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Κράτους

Ὅσοι νέοι καὶ νέες, βλέποντας τοὺς μεγάλους ἀστέρας τοῦ κινηματογράφου, ζηλέψετε τὴν τύχη των, μὴ ζῆτε μὲ ἀγωνία, πῶς τὸ ὄνειρό σας—ἂν ἔχετε ταλέντο,—δὲν θὰ ἐκπληρωθῇ. Διαβάστε τὴν ἔρευνα ποὺ ἀρχίζει πάρα κάτω. Σᾶς ἐνδιαφέρει ἀπολύτως, γιατὶ θὰ μάθετε ὅτι πρέπει νὰ γνωρίζετε

Ὁ ὑποφαινόμενος, εἰς ἕνα τῶν προηγουμένων φύλλων τοῦ «Ἑσπέρου», ἐξ ἀφορμῆς τοῦ γυρίσματος ἑνὸς ἑλληνικοῦ φίλμ ἀπὸ Ἕλληνας ἠθοποιοὺς σὲ αἰγυπτιακὸ στούντιο, ἔγραψα ἕνα ἄρθρο καὶ ζητοῦσα ν' ἀπαγορευθῇ διὰ νόμου ἡ ἵδρυσις ἄλλων κινηματοθεάτρων στὴν πρωτεύουσα—ἐκτὸς ἐκείνων, ποὺ ἔχει δοθῆ ἤδη ἄδεια—γιατὶ εἶναι ντροπὴ νὰ ἐπιτρέπεται ἡ τοποθέτησις ἑκατομμυρίων δι' εὔκολον πλουτισμὸν—ὅπως εἶναι σήμερα τὰ κινηματοθέατρα καὶ ἡ ἐξανέμισίς των αὔριον, ὅτε, λόγῳ τοῦ πληθωρισμοῦ των, αἱ ἐργασίαι των θὰ περιορισθοῦν, καὶ νὰ στραφῇ ἡ προσοχὴ τῶν ἐπιχειρηματιῶν—ὁδηγίαις τοῦ Κράτους—πρὸς τὴν ἵδρυσιν ἑνὸς στούντιο κινηματογραφικοῦ, μεγάλου, ἑλληνικοῦ.

Στὸ ἄρθρο μας αὐτὸ ἀπάντησαν μερικοὶ τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ ἐξ ἀφορμῆς αὐτοῦ, ἕνας τῶν συνεργατῶν μου, ἔκαμε μιὰν εὐρύτερην ἔρευναν ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα. Τὴν δημοσιεύομεν παρακάτω, ἐπιφυλασσόμενοι στὸ ἄλλο φύλλο τοῦ «Ἑσπέρου» νὰ κρίνουμε τὰ γραφόμενα. Τὸ τί γίνεται, δηλαδή, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς, σήμερον καὶ τὸ τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ διὰ τὴν ἵδρυσιν ἑνὸς πραγματικῶς ἀρτίου στούντιο, μιᾶς ἐπιχειρήσεως παραγωγῆς κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἑλληνικῶν, ποὺ καὶ δουλειὰ θὰ ἔδινε στοὺς τόσον ἐκ τοῦ κινηματογράφου δοκιμασθέντας Ἕλληνας ἠθοποιούς, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα θὰ ὠφελοῦσεν ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς συναλλάγματος ἀπὸ τὴν διάθεσιν τῶν ταινιῶν μας εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐκτὸς τῆς ἀφαντάστου ὠφελείας τοῦ ἑλληνικοῦ Τουρισμοῦ ἀπὸ τὴν προβολὴν αὐτῶν ἔξω τῆς χώρας.

ΑΝΔΡΟΥΛ.

Δὲν πέρασαν οὔτε δεκαπέντε ἡμέρες, ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ ὁ «Ἕσπερος» ἔφερε στὸ φῶς τῆς δημοσιότητος τὸ ἀνακινούμενο κατ' αὐτὰς ζήτημα τῆς ἱδρύσεως κινηματογραφικοῦ στούντιο στὴν Ἀθήνα.

Καὶ αὐτὴ μόνο ἡ σκέψις τῆς ἱδρύσεως ἑνὸς τέτοιου στούντιο στὸν τόπο μας εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ κινήσῃ τὴ δυσπιστία τῶν φύσει δυσπίστων Ρωμηιῶν.

Μία σκηνὴ ἀπὸ τὸ φίλμ «Μπόρα » μὲ τοὺς Χριστοφορίδην καὶ Ἀλ. Ἱερωνύμου

Ἄλλοι ἔκριναν ὅτι τὸ πρᾶγμα «μετέχει σοβαρότητος», ἄλλοι ὅτι πρόκειται περὶ ὑποθέσεως μᾶλλον ἢ ἧττον φαιδρᾶς καὶ ἄλλοι ἔμειναν ἐπιφυλακτικοί, περιμένοντες τὴ συνέχεια ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας.

Αὐτὴν τὴ συνέχεια ἐρχόμαστε νὰ δώσουμε σήμερα μὲ ντοκουμέντα, πληροφορίες, ἀριθμοὺς καὶ κρίσεις, οὕτως ὥστε νὰ ἀντιληφθῇ καθένας μόνος του κατὰ πόσο εἶναι πραγματοποιήσιμο ἕνα τόσο μεγαλεπήβολο σχέδιο.

Μιὰ ἐπίσκεψι στὸ ὑπουργεῖο Παιδείας (τμῆμα κινηματογράφου) ἦταν ἀπαραίτητη, γιὰ νὰ διαλευκανθῇ ἡ ὑπόθεσις.

— Λοιπόν, κυρία Κορομηλᾶ—ρωτᾶμε τὴν διευθύντρια τοῦ τμήματος σχολικοῦ κινηματογράφου—τί γνώμην ἔχετε γιὰ τὴν προσεχῆ ἵδρυσι κινηματογραφικοῦ στούντιο;

—Ποῦ; Ἐδῶ στὴν Ἀθήνα;

—Μὰ φυσικά.

—Νὰ σᾶς πῶ, δὲν πιστεύω νὰ εἶναι καὶ τόσο σοβαρό.

—Ποῦ βασίζετε αὐτὴ τὴν.... ἀπαισιοδοξία σας;

—Σὲ πολλὰ καὶ διάφορα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ποῦ θὰ βρεθοῦν τὰ τεράστια καὶ μεθώδη ποσά, ποὺ χρειάζονται γιὰ μιὰ τέτοια ἐπιχείρησι; Μὲ τὰ ἀστεῖα κεφάλαια τῶν 10 καὶ 15 ἑκατομμυρίων δραχμῶν, ποὺ διαθέτουν οἱ ἐνδιαφερόμενες ἑταιρεῖες, νομίζετε ἐσεῖς πὼς μπορεῖ νὰ λειτουργήσῃ—ἐπειδὴ φτάνουν γιὰ τὴν ἵδρυσί του—ἕνα κινηματογραφικὸ στούντιο; Ἀλλά, καὶ ἂν ἀκόμα παρακάμψουμε τὸ σκόπελο τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος, ποῦ θὰ βρεθοῦν οἱ ἠθοποιοί, οἱ σκηνοθέται, οἱ μηχανικοί, ποὺ θὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὸν ἑλληνικὸ κινηματογράφο; Καὶ δὲν θὰ εἶναι σωστὴ ἀποτυχία γιὰ τὸν ἑλληνικὸ κινηματογράφο νὰ ἐμφανιστοῦμε ἔτσι στὸ κοινὸ τῶν μεγαλουπόλεων τῆς Εὐρώπης;

—Καλά, ποιὲς εἶναι λοιπὸν οἱ καταβαλλόμενες ἐνέργειες γιὰ τὴν ἵδρυσι τοῦ ἑλληνικοῦ στούντιο;

—Αὐτό, ποὺ ἔχω ὑπ' ὄψι μου, εἶναι μόνο ἕνα σχετικὸ ὑπόμνημα τῆς ἑλληνικῆς κινηματογραφικῆς ἑταιρείας Ντὰγκ-Φίλμ, ποὺ ἔχει ὑποβληθῆ στοὺς ὑπουργοὺς Παιδείας, Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, Τουρισμοῦ κλπ. Πέρα ἀπ' αὐτὸ δὲν ξέρω τίποτα.

—Ὥστε σεῖς νομίζετε ὅτι ἡ ἵδρυσις κινηματογραφικοῦ στούντιο στὴν Ἀθήνα εἶναι ὑπόθεσι χιμαιρική;

—Σχεδόν. Ἀντιθέτως εἶμαι πρόθυμη νὰ σᾶς τονίσω τὴν ἀνάγκη τῆς παραγωγῆς ἑλληνικῶν σχολικῶν ταινιῶν ἢ καὶ τουριστικῶν. Οἱ σχολικὲς ταινίες εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητες, ἰδίως στὸ μάθημα τῆς γεωγραφίας καὶ τῆς ὑγιεινῆς. Ὁ μαθητὴς παρακολουθεῖ μὲ εὐχαρίστησί του μιὰ τέτοια ταινία καὶ βλέπει τὶς διάφορες τοποθεσίες τῆς Ἑλλάδος, καθὼς καὶ στὸ μάθημα τῆς ὑγιεινῆς διδάσκεται πῶς νὰ πλένεται, πῶς ν' ἀγαπᾷ τὸ ὕπαιθρο, τὰ ἀθλητικὰ γυμνάσματα κ. ἄ. Αὐτὰ μάλιστα. Βλέπει κανεὶς ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι ἔχουν μιὰ θετικὴ ὠφέλεια καὶ ἄμεση. Ὅσο γιὰ τ' ἄλλα, τὰ βρίσκω πρόωρα καὶ χωρὶς κανένα σοβαρώτερο χαρακτῆρα.

⁂

Ὕστερα ἀπὸ τὴ συζήτησι αὐτὴ μὲ τὴν κ. Κορομηλᾶ, τὴν τόσο ἀπογοητευτική, πηγαίνουμε νὰ πληροφορηθοῦμε τὸ περιεχόμενο τοῦ ὑπομνήματος, ποὺ κατέθεσε ἡ Ντὰγκ-Φίλμ στὰ ἁρμόδια ὑπουργεῖα καὶ ποὺ θίγει ὅλες τὶς πλευρὲς τοῦ ἀκανθώδους αὐτοῦ ζητήματος.

Πρῶτα- πρῶτα, θὰ πρέπει νὰ γίνῃ μία σύγκρισις μεταξὺ ἑλληνικῶν ταινιῶν καὶ ξένων, γιατί, φυσικά, ἐκεῖνο, ποὺ ἐνδιαφέρει πρωτίστως, εἶναι ἡ ἐξασφάλισις τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ τοὺς ξένους τῶν προϊόντων τοῦ ἑλληνικοῦ στούντιο.

Ἡ ἑλληνικὴ ταινία λοιπὸν—κατὰ τὸ ὑπόμνημα πάντοτε τῆς Ντὰγκ-Φίλμ,—δὲν θὰ παρουσιάζῃ σαλόνια ἀμυθήτου πλούτου, ὅπως οἱ εὐρωπαϊκές. Ἂν συνέβαινε κἄτι τέτοιο, θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ συναγωνισθῇ τὶς ξένες, ποὺ τὸ γύρισμα κάθε μιᾶς κοστίζει ἑκατοντάδες χιλιάδων δολλάρια πολλὲς φορές.

Ἡ ἑλληνικὴ ταινία θὰ προσπαθήσῃ νὰ συναγωνισθῇ τὴν ξένη, παρουσιάζοντας ἠθογραφικὲς σκηνές, φυσικὲς καλλονὲς τῆς Ἑλλάδας, ἀρχαιότητες, τοπία κλπ.

—Οἱ Γερμανοί, μᾶς εἶπε ὁ κ. Γαζιάδης, χρειάζονται πολλὰ ἔξοδα, γιὰ νὰ γυρίσουν ἕνα φίλμ. Ὅταν ἔχῃ, παραδείγματος χάριν, ἕνα φίλμ θαλασσινὲς σκηνές, φαντάζεστε τί χρειάζονται, γιὰ νὰ τὶς γυρίσουν μέσα στὸ στούντιο τοῦ Βερολίνου, ἐφ' ὅσον, γιὰ νὰ πᾶνε στὴ Βαλτικὴ θάλασσα, θέλουν ἀκόμα περισσότερα. Ἡ Ἀττικὴ ὅμως, ἡ Ἑλλὰς γενικώτερα, συνδυάζει τὴ θάλασσα μὲ τὸ βουνὸ καὶ τὸν οὐρανὸ παρέχει στὸν μέλλοντα Ἑλληνικὸ κινηματογράφο σημαντικὰ πλεονεκτήματα. Ἔπειτα ἡ ἐξαγωγὴ ταινιῶν μας στὸ Ἐξωτερικό, θὰ αὐξάνῃ διαρκῶς, ἐφ' ὅσον γιὰ τοὺς ξένους οἱ Ἑλληνικὲς ταινίες θὰ ἔχουν τὸ θέλγητρο τοῦ καινούργιου.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι καλὰ καὶ ἅγια, ἀρκεῖ, φυσικά, οἱ Ἑλληνικὲς ταινίες νὰ μὴ παρουσιάσουν τὰ χάλια, ποὺ παρουσίαζαν ἄλλοτε. Γιατὶ κανείς, φυσικά, δὲν θὰ ἔχῃ ἀντίρρησι, μ' ὅλη τὴ συμπάθεια, ποὺ πρέπει νὰ περιβάλλῃ κάθε τι Ἑλληνικό, πὼς τὰ μέχρι σήμερα δείγματα τῆς Ἑλληνικῆς κινηματογραφίας κάθε ἄλλο ἦσαν, παρὰ ἱκανοποιητικά.

⁂

Ἕνα ἄλλο, ποὺ ἐνδιαφέρει ἄμεσα τὴν ἵδρυσι τοῦ κινηματογραφικοῦ στούντιο, εἶναι τὸ οἰκονομικό.

Σύμφωνα μὲ τὸ ὑπόμνημα ποὺ ἀναφέραμε, ἡ ἐγκατάστασι τοῦ στούντιο θὰ στοιχίσῃ περὶ τὰ δέκα ἑκατομμύρια δραχμές. Ἀλλά, φυσικά, δὲν εἶναι μόνο ἡ ἐγκατάστασι. Εἶναι καὶ ἡ λειτουργία τοῦ ἑλληνικοῦ στούντιο. Στὴ δεύτερη αὐτὴ περίπτωσι, θὰ καταβάλῃ τὰ κεφάλαια ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸν Τουρισμό, θὰ ἦταν δὲ εὐχῆς ἔργον νὰ συμβῇ κἄτι τέτοιο, γιατὶ τότε ὁ μέλλων νὰ ἱδρυθῇ κινηματογράφος θὰ εἶναι ἐθνικὸς κινηματογράφος καὶ ὅταν ὁ κινηματογράφος θὰ εἶναι ἐθνικός, εἶναι εὐνόητο ὅτι τὸ Κράτος θὰ ἐπιδείξῃ ἕνα ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν.

Πῶς θὰ ἐπιτευχθῇ αὐτό, εἶναι εὔκολο νὰ ἀντιληφθῇ κανείς.

Πρῶτα—πρῶτα, ἡ φορολογία τῶν ξένων ταινιῶν ἦταν ὡς τώρα μηδαμινή. Ἐνῷ στὰ ξένα κράτη ἡ φορολογία ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων ταινιῶν φθάνει πολλὲς φορὲς σὲ ποσοστὸ 40 %, ἡ φορολογία, ποὺ ἐπιβάλουμε ἐμεῖς στὶς ταινίες, ποὺ μᾶς ἔρχονται ἀπ' ἔξω, μόλις φθάνει τὰ 2 %.

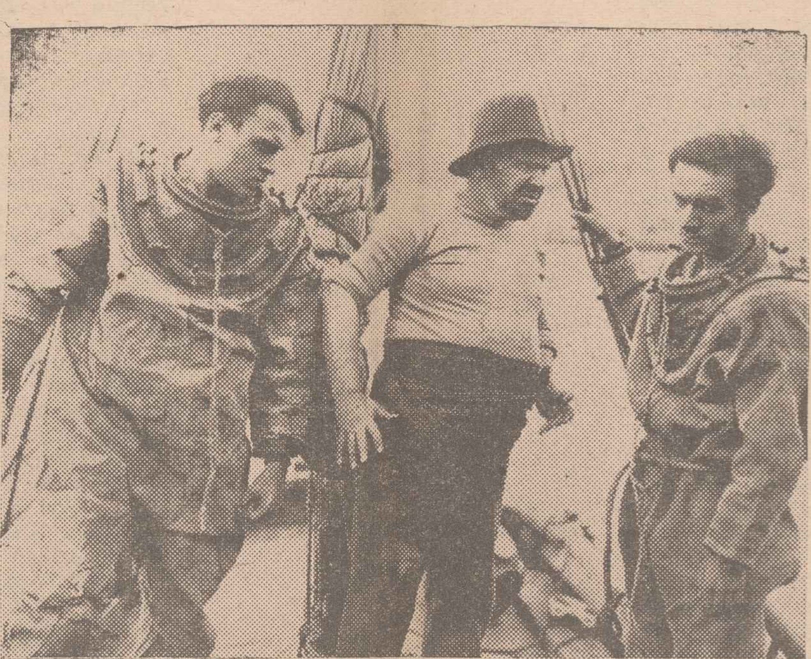

Ὁ κ. Βεάκης μὲ τοὺς Τσακίρην καὶ Λάσκον σὲ μιὰ δραματικὴ σκηνὴ τοῦ φίλμ «Ἔρως καὶ κύματα»

Ὡς ἐπιχείρησις δηλαδή, ὡς βιομηχανία ἐθνική, ὁ κινηματογράφος αὐτὸς θὰ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς σημαντικώτερους παράγοντες τῆς ἐθνικῆς βιομηχανίας μας, γιατὶ ἀφ' ἑνὸς θὰ περιορισθῇ ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ συναλλάγματος μὲ τὸν περιορισμὸ τῆς εἰσαγωγῆς ξένων ταινιῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου θὰ εἰσάγουμε συνάλλαγμα ἀπὸ τὴν ἐξαγωγὴ τῶν ἑλληνικῶν ταινιῶν στὸ ἐξωτερικό.

Παράλληλα μὲ τὴν ἐνίσχυσι τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας μας ἀπὸ τὴν ἄποψι, ποὺ ἀναφέραμε πάρα πάνω, ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι παράγοντες ἐνισχύσεως τοῦ ἐθνικοῦ μας πλούτου.

Ἕνα στούντιο στὴν Ἑλλάδα θὰ λύσῃ ἀπὸ μιὰ πλευρὰ θετικὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀνεργίας. Οἱ ἠθοποιοί, ποὺ βρίσκονται χωρὶς θίασο, δὲν εἶναι λίγοι καὶ ὁσημέραι αὐξάνονται καὶ πληθύνονται, γιατὶ τὸ ἑλληνικὸ θέατρο μαστίζεται ἀπὸ ἀφάνταστη κρίσι, θῦμα τῶν κινηματοθεάτρων, ποὺ ξεφυτρώνανε κάθε μῆνα.

Γιατί, τέλος πάντων, εἶναι μεγάλη ἀδικία, οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ποὺ ἐμόχθησαν γιὰ τὴν Τέχνη καὶ ποὺ γνώρισαν ἄλλοτε τὰ χειροκροτήματα ἑνὸς κοινοῦ, ποὺ δὲν δίστασε ἐκ τῶν ὑστέρων νὰ τοὺς ἐγκαταλείψῃ, τραβηγμένο ἀπὸ τὰ ἀπατηλὰ θέλγητρα τῆς ἐφευρέσεως τοῦ Ἔδισον, νὰ μένουν χωρὶς καμμιὰ θετικὴ προσδοκία, ἐφόσον τὸ ἑλληνικὸ θέατρο βαδίζει τὴν κατιοῦσα.

Ἔπειτα εἶναι οἱ μηχανικοί, οἱ ἠλεκτροτεχνῖται, οἱ ξυλουργοὶ καὶ ὅλοι ὅσοι ἐξασκοῦν συναφῆ ἐπαγγέλματα, ποὺ θὰ ἀπασχολοῦνται ἀθρόοι ἀπὸ τὸ κινηματογραφικό μας στούντιο.

Ἡ τουριστικὴ ἄποψι θὰ ἐξυπηρετῆται καλλίτερα παρὰ ποτὲ καί, ὡς γνωστόν, στὸν τόπο μας ὁ Τουρισμὸς εἶναι ἕνας σοβαρώτατος παράγων τῆς ἐθνικῆς μας οἰκονομίας.

Κοντὰ σ' αὐτὰ πρέπει νὰ προστεθῇ καὶ ἡ ἅμιλλα, ποὺ εἶναι φυσικὸ νὰ γίνεται μεταξὺ τῶν ἠθοποιῶν, ἀρχιτεκτόνων, μουσικῶν, σκηνοθετῶν κλπ., ποὺ θὰ χρησιμοποιηθοῦν στὸ ἑλληνικὸ στούντιο.

⁂

Ἐπειδὴ ὡς τώρα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ταινίες, ποὺ γυριζόντουσαν ἀπὸ Ἕλληνες, εἶναι βουβές, ρωτήσαμε τὸν κ. Γαζιάδη, ποιὲς δυσκολίες θὰ παρουσιάσῃ—καὶ ἂν παρουσιάσῃ—τὸ γύρισμα ὁμιλουσῶν ταινιῶν—γιατὶ περὶ αὐτῶν πρόκειται.

—Τὰ ἔξοδα, μᾶς ἀπαντᾷ, μιᾶς ὁμιλούσης ταινίας εἶναι περίπου τριπλάσια ἀπὸ μιᾶς βωβῆς.

— Αὐτὸ δὲν σᾶς δημιουργεῖ τὴν ἐντύπωσι, πὼς θὰ φέρῃ δυσχέρειες στὴ μελετωμένη ἵδρυσι τοῦ στούντιο ;

—Φυσικά, ἄλλως τε καὶ σὲ καθένα γεννιέται μιὰ τέτοια σκέψι. Ὕστερα, γιὰ νὰ πεισθῇ ἕνας ὀργανισμὸς νὰ διαθέσῃ ἔστω καὶ μέρος ἀπὸ τὰ κεφάλαια, ποὺ χρειάζονται ὄχι γιὰ τὴν ἐγκατάστασι, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσι τοῦ στούντιο, θὰ πρέπει νὰ ξέρῃ ἐκ τῶν προτέρων πόσες πιθανότητες κέρδους ὑπάρχουν. Γι' αὐτὸ πρέπει, πρῶτα- πρῶτα, νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ κρατικὴ ἐνίσχυσι καὶ ἡ κατοχύρωσι τῶν ἑλληνικῶν ταινιῶν, ἐπιβαλλομένης τῆς δικαίας φορολογίας στὶς ξένες, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ κάνουμε λόγο περὶ ἐπιτυχίας τοῦ ἑλληνικοῦ στούντιο.

Ἀλλὰ στὴν προκειμένη περίπτωσι νομίζουμε πὼς θὰ ἦταν προτιμότερο ἡ ἐπιχείρησι αὐτὴ νὰ γίνῃ κρατική, ὁπότε θὰ εἶχε καὶ ὁ κόσμος περισσότερη ἐμπιστοσύνη γιὰ τὰ ἀγαθά της ἀποτελέσματα, παρὰ νὰ παίξῃ τὸ Κράτος τὸ ρόλο τοῦ ἐγγυητῆ γιὰ τοὺς διαφόρους κεφαλαιούχους. Μὲ λίγα λόγια ἡ ὑπόθεσι τῆς ἱδρύσεως κινηματογραφικοῦ στούντιο στὴν Ἀθήνα, δὲν ἔχει ἀκόμα διαμορφωθῆ καὶ σχηματοποιηθῆ σὲ μιὰ ὡρισμένη πραγματικότητα. Θὰ πρέπει νὰ λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψι του πολλοὺς καὶ διαφόρους παράγοντας καὶ—τὸ πρώτιστο — πῶς θὰ κατορθώσουμε πρῶτα— πρῶτα νὰ ἐξασφαλίσουμε τὴν κἄπως εὐπρεπῆ ἐμφάνισι τῶν ἑλληνικῶν ταινιῶν, πρᾶγμα, ποὺ θὰ ἐξαρτηθῇ ἰδίως ἀπὸ τοὺς μέλλοντας νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἠθοποιούς.

Ἡ κ. Ἀλίκη Μουσούρη καὶ ὁ κ. Τσακίρης σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς καλλίτερες σκηνὲς τῆς «Ἀστέρως»

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο εἶναι ἐπιβεβλημένη ἀμέσως μὲ τὴν ἵδρυσι — ἂν ὄχι πρωτήτερα — τοῦ ἑλληνικοῦ στούντιο νὰ ἱδρυθῇ εἰδικὴ σχολὴ γιὰ τὴν κατάρτισι τῶν Ἑλλήνων ἀστέρων.

⁂

Ἔχοντας ὑπ' ὄψι μας τὸ τελευταῖο αὐτὸ συμπέρασμα, πηγαίνουμε πρὸς συνάντησιν τοῦ διευθυντοῦ τῆς δραματικῆς σχολῆς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου κ. Συναδινοῦ.

Ἐθέσαμε ὑπ' ὄψι του τὰ ζητήματα, μὲ τὴν βεβαιότητα πὼς θὰ μᾶς διαφωτίσῃ ὡς εἰδικὸς σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τῶν ἠθοποιῶν, ποὺ θὰ χρειαστῇ τὸ στούντιο.

—Κατ' ἀρχήν, μᾶς εἶπε ὁ κ. Συναδινός, διαφωνῶ ριζικὰ μὲ τὴν ἵδρυσι ἑλληνικοῦ κινηματογραφικοῦ στούντιο, γιατὶ νομίζω πὼς θά.... ρεζιλευθοῦμε. Ἐπειδὴ βλέπουμε πὼς στὰ μεγάλα ξένα κράτη ὑπάρχουν στούντιο, νομίσαμε πὼς εἶναι εὔκολο νὰ κάνουμε καὶ ἐμεῖς. Μά, βρὲ ἀδερφέ, ποῦ θὰ βρεθοῦν τόσα λεφτά, ποὺ χρειάζονται, καὶ πῶς θὰ μπορέσῃ ἡ ἑλληνικὴ ταινία νὰ συναγωνισθῇ τὴν ξένη ;

—Μὰ ποῦ βασίζετε σεῖς τὸ ἀδύνατο τῆς ἱδρύσεως ἑλληνικοῦ στούντιο ;

Ὁ «Ἕσπερος» ἐπὶ τῇ προβλέψει ὅτι γλήγορα θὰ γίνῃ τὸ Ἑλληνικὸ Κινηματογραφικὸ Στούντιο, εὐχαρίστως θὰ δέχεται πρὸς δημοσίευσιν φωτογραφίας τῶν κοριτσιῶν καὶ τῶν νέων, ποὺ μυστικό των ὄνειρο εἶναι νὰ γίνουν ἀστέρες. Ἐμπρὸς λοιπὸν ἀρχίσετε τὴν ἀποστολὴν τῶν φωτογραφιῶν σας

—Ἁπλούστατα. Ὁ κινηματογράφος, φίλε μου, δὲν εἶναι Τέχνη, εἶναι τεχνικὴ καί, ἐφόσον ἡ τέχνη μας βρίσκεται στὰ σπάργανα, πῶς ζητᾶμε νὰ ἀποκτήσουμε κινηματογράφο; Εἶναι σὰ νὰ θέλουμε σκληρὸ καπέλλο καὶ νὰ μὴ μᾶς μέλῃ, ποὺ εἴμαστε ξυπόλυτοι.

—Δὲν νομίζετε πὼς θὰ μποροῦσε μὲ μιὰ φορολογία τῶν ξένων ταινιῶν....

—Φορολογία; Καὶ γιατί; Κι' ἂν πρόκειται νὰ ἐπιβληθῇ φορολογία, γιατί νὰ μὴ διατεθῇ τὸ ποσὸν αὐτὸ γιὰ τὴν ἵδρυσι ἑνὸς κρατικοῦ μελοδράματος, ποὺ τόσο ἔχει ἀνάγκη καὶ ὁ τόπος μας καὶ ποὺ θὰ εἶχε ἀπείρως περισσότερες πιθανότητες ἐπιτυχίας ἀπὸ τὸν κινηματογράφο;

Καὶ συνεχίζει στὸν ἴδιο τόνο ὁ κ. Συναδινός:

—Τὸ ἑλληνικὸ θέατρο ἔχει δοκιμασθῆ σκληρὰ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο καὶ θὰ ἦταν ἀδικία καὶ παραλογισμὸς νὰ πεταχτοῦν ἄδικα τόσα λεπτά, ποὺ θὰ μποροῦσε κάλλιστα νὰ διατεθοῦν γιὰ τὴν ἐνίσχυσί του.

—Γιὰ τὸ ζήτημα τῶν ἠθοποιῶν, ποὺ θὰ προσελαμβάνοντο στὸν ἑλληνικὸ κινηματογράφο, τί γνώμην ἔχετε;

—Βέβαια, οἱ ἠθοποιοί, ποὺ βρίσκονται χωρὶς δουλειά, δὲν εἶναι λίγοι. Ἀλλὰ μ' αὐτὸ δὲν ἕπεται πώς, γιὰ νὰ ἐξοικονομηθοῦν, πρέπει νὰ ἱδρυθῇ..... στούντιο. Μποροῦμε κάλλιστα νὰ δουλέψουμε ὅλοι γιὰ τὴν ἐξύψωσι τοῦ θεάτρου στὸν τόπο μας, καὶ μόνο ἔτσι θὰ βοηθηθοῦν κι' αὐτοί.

Ὁ Χριστοφορίδης μὲ τὸν Ἐδμ. Φὺρστ ὅπως ἐμφανίζονται στὴν «Μπόρα»

Τοῦ ἀναφέραμε καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἱδρύσεως σχολῆς εἰδικῆς καὶ γιὰ τὴν κατάρτισι τῶν ἠθοποιῶν τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου.

— Τὸ ζήτημα αὐτό, ἂν καὶ εἶναι πρώτιστον, στὴν προκειμένη περίπτωσι γίνεται λόγος γιὰ τόσα καὶ τόσα ἄλλα ζητήματα, ποὺ δημιουργεῖ ἡ ἵδρυσις τοῦ στούντιο, ποὺ μοῦ λέτε, καὶ αὐτὸ μένει τελευταῖο. Ἀλλὰ ἡ ποιότης τῶν παραγομένων ταινιῶν εἶναι τόσον ἐπουσιῶδες ζήτημα; Ὅταν παρουσιάσουμε τὰ χάλια, ποὺ παρουσιάσαμε ἄλλοτε, πῶς ἔχετε τὴν ἀξίωσι νὰ ἐπιβληθῇ φορολογία ἀγρία στὶς ξένες ταινίες; Δηλαδὴ μὲ τὴ βία ὁ Ἕλληνας θὰ πρέπει νὰ παρακολουθῇ τὰ ἐγχώρια ἀνοσιουργήματα καὶ νὰ στερηθῇ κι' αὐτὴν τὴν ἔστω ἐφήμερη χαρά, ποὺ τοῦ δίνει ἕνα ἐμφανίσιμο ξένο φίλμ;

⁂

Αὐτὰ ἐμάθαμε, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἵδρυσι στούντιο. Λέγεται ἀκόμη ὅτι μιὰ ξένη Ἑταιρεία, ἡ Κόνι Μπάερ, πρόκειται σύντομα, καθὼς ἔχει στὴν Πόλι, νὰ κάμῃ καὶ ἐδῶ στούντιο. Ἀλλὰ τίποτε δὲν εἶναι βέβαιο. Πάντως ἐπάνω σ' αὐτό, στὸ ἑπόμενο φύλλο τοῦ «Ἑσπέρου» θὰ γράψῃ τὴ γνώμη του ὁ διευθυντὴς τῆς συντάξεως τοῦ περιοδικοῦ μας, ὁ ὁποῖος ἀνεκίνησε τὸ ζήτημα καὶ προλογίζει σήμερα, ὡς βλέπουν οἱ ἀναγνῶσται μας, τὸ παρόν.

σ.—γ.—

Εὔθυμα διηγήματα

Η ΑΠΑΓΩΓΗ

Κι ὁ πατέρας

Ἔντον, ἔχεις καμμιὰ στενοχώρια; ρώτησε ὁ τραπεζίτης τὸν ἰδιαίτερό του γραμματέα, ποὺ ἐκάθητο ἀπέναντί του στὸ γραφεῖο καὶ ἐφαίνετο καθαρὰ πὼς ἦτο πολὺ στενοχωρημένος.

Ὁ Ἔντον δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως στὴν ἐρώτησιν αὐτή, ἀλλὰ σηκώθηκε ἀργὰ-ἀργὰ ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ κοίταξε κατάματα τὸν διευθυντή του.

—Ναί, κύριε Βρίντμαν, ἔχω ἕνα βάρος στὴν καρδιά.

—Τότε, βγάλτο γλήγορα ἔξω, νὰ ξαλαφρώσῃς....

Ὁ Ἔντον ξανακοίταξε τὸν διευθυντή του. Τὸν εἶδε νὰ τοῦ χαμογελᾷ μὲ καλωσύνη, πρᾶγμα, ποὺ τοῦ ἔδωκε θάρρος.

—Μὴν φαντασθῆτε ὅτι ἔπαιξα στὸ χρηματιστήριον τῶν ἀξιῶν, οὔτε ὅτι ἀγόρασα μετοχές, οὔτε ὅτι ἔχω ἄλλες φροντίδες. Ἁπλούστατα ἔπεσα στὴν παγίδα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κανεὶς ἄνδρας δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ ξεφύγῃ.... Ἀγάπησα....

—Μόνον αὐτὸ εἶναι; ρώτησε γελῶντας ὁ τραπεζίτης, ὁ ὁποῖος γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε φοβηθῆ μήπως ὁ Ἔντον εἶχε ἀνακατωθῆ σὲ καμμιὰ δουλειά, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μποροῦσε νὰ ζημιωθῇ ἡ Τράπεζα. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ παντρευθῆτε!

—Ναί.... ἀλλὰ δὲν εἶναι εὔκολο. Ἡ ἀγάπη μου εἶναι θησαυρός, εἶναι ἡ μοναδικὴ γυναῖκα, ποὺ θὰ μὲ κάνῃ εὐτυχισμένο· ἀλλ' ὁ πατέρας της δὲν θέλει νὰ μοῦ τὴν δώσῃ. Ἔχει ὑψηλότερα σχέδια διὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς κόρης του. Εἶναι ἕνας γέρος ξεροκέφαλος καὶ πεισματάρης, ποὺ δὲν θὰ δώσῃ ποτὲ τὴν συγκατάθεσί του γιὰ τὸ γάμο μας. Τί θὰ μὲ συμβουλεύατε νὰ κάνω;

—Στενοχωρεῖσθε γιὰ τὸν πατέρα της;

—Ἡ κόρη τὸν ἀγαπᾷ πολύ.

—Περισσότερο ἀπὸ σένα;

—Ὄχι, βέβαια. Εἶνε ξετρελλαμένη μὲ μένα, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι λόγος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν πατέρα της.

Ὁ κ. Βρίντμαν σηκώθηκε, ἔκανε μερικὰ βήματα μέσα στὸ γραφεῖο καὶ ὕστερα ἐστράφη πρὸς τὸν γραμματέα του.

—Μὰ τί εἴδους ὑψηλότερα σχέδια ἔχει ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς γιὰ τὴν κόρη του, ἐνῷ τοῦ παρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία νὰ τὴν παντρέψῃ μ' ἕναν καλὸ νέο, ποὺ εἶναι προωρισμένος νὰ καταλάβῃ τὴ δική μου θέσι σ' αὐτὴ τὴν Τράπεζα! Θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτό του εὐτυχῆ, ποὺ θὰ ἀποκτήσῃ ἕναν καλὸ γαμπρό.

—Εὐχαριστῶ πολύ, κύριε διευθυντά.

—Πῶς νομίζεις πὼς θὰ μποροῦσα νὰ σὲ βοηθήσω; Θέλεις νὰ τοῦ μιλήσω.

—Δὲν θὰ σᾶς ἀκούσῃ. Εἶναι πολὺ πλούσιος καὶ ἔχει σχέσεις μὲ τὴν ὑψηλὴ ἀριστοκρατία. Ἡ ὑπόθεσις εἶναι σχεδὸν χαμένη γιὰ μένα....

—Τότε δὲν σοῦ μένει ἄλλο παρὰ νὰ τὴν ἀπαγάγῃς.

—Νὰ τὴν ἀπαγάγω;

Ὁ νέος ἔβλεπε τὸν διευθυντή του ἔκπληκτος.

—Μάλιστα, νὰ τὴν ἀπαγάγῃς. Εἶναι μιὰ παλαιὰ μέθοδος, ἡ ὁποία ὅμως χρησιμοποιεῖται ἀκόμη καὶ σήμερα. Λοιπόν, ἄκουσε τί θὰ κάνῃς; Σοῦ δίνω τὸ αὐτοκίνητό μου καὶ μιᾶς ἑβδομάδος ἄδειαν. Παίρνεις τὸ κορίτσι καὶ φεύγετε γιὰ τὰς Βρυξέλλας ἢ τὴν Ἀμβέρσαν' ἀπ' ἐκεῖ μοῦ τηλεγραφεῖς ὅτι φθάσατε καλὰ κι' ἐγὼ τότε πηγαίνω στὸν πατέρα της καὶ τοῦ μιλῶ.

Ὁ Ἔντον σιωποῦσε. Ἦταν τόσο τολμηρὸ τὸ σχέδιο τοῦ γέρου διευθυντοῦ του!... Ὕστερα τοῦ ἔτεινε ἀποφασιστικὰ τὸ χέρι.

—Ἔχετε δίκαιο, κύριε διευθυντά. Ἡ ἀπαγωγὴ εἶναι ἡ μόνη διέξοδος. Ἐγὼ δὲν θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ φαντασθῶ αὐτὴ τὴν λύσι, ἀλλ' ἡ ἰδέα σας μοῦ φαίνεται λαμπρά. Σύμφωνοι λοιπόν.

—Σύμφωνοι.

—Δὲν θέλω νὰ σᾶς πῶ τὸ ὄνομά της, μέχρις ὅτου τὸ παιγνίδι τελειώσῃ καὶ βρεθοῦμε ἀσφαλεῖς στὸ Βέλγιο. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ τῆς μιλήσω καὶ θὰ ἑτοιμάσω ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ἀπαγωγῆς.

. . . .

Μετὰ δυὸ μέρες, ὁ Ἔντον εἰδοποίησε τὸν διευθυντή του.

—Ἀπόψε τὸ βράδυ φεύγομε, κύριε Βρίντμαν.

—Πολὺ ὡραῖα, αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ. Ἔτσι ἀποδεικνύεται ὅτι δὲν εἶσαι μόνον ἕνας καλὸς ὑπάλληλος, ἀλλὰ καὶ ἔμπειρος στὸν ἔρωτα καὶ δίδεις λαμπρὰς ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον. Θὰ εἰδοποιήσω ἀμέσως τὸν σωφέρ μου.

. . . .

Τὸ ἴδιο βράδυ ἕνα μεγάλο αὐτοκίνητο ἦτο ἐμπρὸς στὸ σπίτι τοῦ Ἔντον. Τὸν ἐπῆρε ἀπ' ἐκεῖ κι' ἐπροχώρησε ἕως τὴν γωνιὰ τοῦ Δημοτικοῦ Πάρκου, ὅπου μιὰ χαριτωμένη νέα μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο μὲ μιὰ σάρπα, γλύστρησε μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Ὁ σωφέρ, ἀκολουθῶν τὰς ὁδηγίας τοῦ κυρίου του, ἄνοιξε ἀμέσως ταχύτητα ὀγδόντα χιλιομέτρων.

Στὰς δέκα τὸ βράδυ τὸ αὐτοκίνητο περνοῦσε τὰ ὁλλανδοβελγικὰ σύνορα καὶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἔφθασε στὰς Βρυξέλλας καὶ σταμάτησε στὸ Αὐτοκρατορικὸν Ξενοδοχεῖον.

. . . .

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ὁ τραπεζίτης ἦταν ἕτοιμος νὰ φύγῃ γιὰ τὸ γραφεῖό του, ὅταν ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἔφερε ἕνα τηλεγράφημα.

«Ἐφθάσαμε καλά. Ὁμιλήσατε, παρακαλῶ, πατέρα της. Ἀμφότεροι ὑγιαίνομεν. Αὐτοκρατορικὸν Ξενοδοχεῖον—Βρυξέλλαι».

Ὁ τραπεζίτης ἐγέλασεν εὐχαριστημένος· ἔξαφνα ὅμως σκέφθηκε ὅτι ὁ κουτὸς ὁ γραμματεύς του ξέχασε νὰ τοῦ τηλεγραφήσῃ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα τῆς κόρης.

Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην ἡ καμαριέρα του μπῆκε στὸ δωμάτιο μὲ πρόσωπο, ποὺ ἔδειχνε ἀγωνία.

—Ἄχ, Θεέ μου... κύριε Βρίντμαν.. ἡ δεσποινίς....

— Ε, τί ἔπαθε ;

—Βγῆκε χθὲς βράδυ, γιὰ νὰ πάῃ στὸ θέατρο καί.... καί.... δὲν γύρισε ἀκόμη!

—Δὲν γύρισε ἀκόμη στὸ σπίτι;

Ὁ τραπεζίτης ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος. Ὕστερα, ἀσυναισθήτως, τὰ μάτια του ἔπεσαν στὸ τηλεγράφημα τοῦ Ἔντον. Ξανακοίταξε τὴν καμαριέρα, καὶ πάλι τὸ τηλεγράφημα, ἔσφιξε τὶς γροθιές του, μουρμούρισε καὶ σιγὰ-σιγὰ κατεπραΰνθη.

—Ξέρεις, Μάρθα, εἶπε τότε στὴν καμαριέρα, ἡ δεσποινὶς μοῦ εἶχε πῆ ὅτι θὰ πήγαινε νὰ μείνῃ ἀπόψε στὴ θεία της Ἰωάννα....

Ὁ τραπεζίτης χαμογέλασε. Κάθησε στὸ γραφεῖό του, πῆρε ἕνα ἔντυπο τοῦ τηλεγραφείου καὶ ἔγραψε τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

«Ἐμίλησα μὲ τὸν πατέρα. Ἦταν πολὺ στενοχωρημένος καὶ πεισματάρης, ἀλλὰ τὸν κατάφερα.

»Σᾶς περιμένει σήμερα τὸ ἀπόγευμα.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΣΑΣ»

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑΜΑΡΕΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΥΧΗΡΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Τὸ κομμάτι τῆς ζάχαρις τοῦ... τσαγιοῦ καὶ τὰ αὐτοκίνητα τῆς... κηδείας ποὺ περνᾶνε, ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ καφφενεῖο !

ΕΙΝΑΙ γνωστὸ τὸ πολυΰμνητο δαιμόνιο τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς φυλῆς, ποὺ τὸ διατυμπανίζουμε κάθε μέρα ὅλο καὶ ἐντονώτερα ἐλλείψει ἄλλου πιὸ συγκεκριμένου προτερήματος. Οἱ ἐφευρέσεις τῶν νεοελλήνων εἶναι πολλὲς καὶ διάφορες καὶ δὲν ἔχει κανεὶς νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Οἰκονομίας γιὰ νὰ ἀντιληφθῇ «ἰδίοις ὄμμασι» κατὰ πόσους τρόπους προσπαθοῦν οἱ Ἕλληνες νὰ σώσουν τὸ Ἔθνος καὶ νὰ ἀνακηρυχθοῦν—φυσικὰ—ἐθνικοὶ εὐεργέτες.

Ἐκεῖ βλέπετε ἐφευρέσεις ἀπ' τὶς πιὸ ἀσήμαντες, ὅπως νέα ἤδη ἠλεκτρικῶν διακοπτῶν, νέα εἴδη ψαλιδιῶν, παιγνίδια κ. λ. π. ὡς τὶς πιὸ μεγάλες, ποὺ δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ συλλάβῃ κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Ἔδισσων ἢ ὁ Μαρκόνι, ὅπως φέρ' εἰπεῖν πῶς θὰ διέρχεται ὁ ἄνθρωπος τὸν Ἀτλαντικὸ «ἀβρόχοις ποσί», πῶς θὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἀσυρμάτου μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ἄρη ἢ τῆς Σελήνης, πῶς θὰ συλλαμβάνουμε......τοὺς κομῆτες, ὅταν παρουσιάζωνται καὶ μᾶς ἀπειλοῦν, καὶ ἄλλες λιγώτερο ἢ περισσότερο «σοβαρές».

Παραλείπουμε βέβαια νὰ κάνουμε λόγο γιὰ τοὺς «ἐφευρέτες» αὐτοὺς γιατὶ τοὺς ξέρει καλὰ ὅλος ὁ κόσμος. Ἄνθρωποι μὲ ρεμβώδη ἔκφραση, ποὺ πάντοτε εἶναι ἢ προσποιοῦνται τοὺς ἀφηρημένους, ἐφ' ὅσον ὅλοι οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες καὶ ἐφευρέται εἶχανε κοινὸ γνώρισμά τους τὴν ἀφηρημάδα.

Καὶ ἀνεβοκατεβαίνουν ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ τὶς σκάλες τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ σκορποῦν ἀφειδῶς τὰ μειδιάματά τους στοὺς ὑπαλλήλους τοῦ ὑπουργείου, ποὺ τοὺς βεβαιώνουν κάθε φορὰ πὼς «ὁσονούπω θὰ ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως ὁ κ. τμηματάρχης» καὶ ζοῦν καὶ ὑπάρχουν μόνο γιὰ τὴν ἐφεύρεσή τους καὶ προσδοκοῦν....μὰ καὶ τί δὲν προσδοκοῦν ;

◆◆◆

Ἐν τούτοις δὲν πρόκειται νὰ ἀσχοληθοῦμε, ὅπως ἀναφέραμε καὶ πιὸ πάνω, μὲ τὸ ἀνώνυμο πλῆθος τῶν ἐφευρετῶν αὐτῶν, οὔτε νὰ βαθμομετρήσουμε τὴν τρέλλα ἑνὸς ἑκάστου. Θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ μιὰ τάξι ἐφευρετῶν, ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν πρώτη.

Αὐτοὶ μὲ κανένα τρόπο δὲν θὰ δεχόντουσαν νὰ ζητήσουν τὴν ἔγκριση τοῦ ὑπουργείου γιὰ τὶς πρωτότυπες καὶ ἐξωφρενικὲς ἐφευρέσεις τους.

Ὄχι μόνο δὲν ζητοῦν ἀπὸ τὸ Κράτος «νὰ ἀμείψῃ τοὺς κόπους των», ὅπως οἱ πρῶτοι, ἀλλὰ προσπαθοῦν ἀντιθέτως μὲ κάθε τρόπο νὰ κρύψουν ἀπὸ τὸ Κράτος τὶς κοσμοσωτήριες ἐφευρέσεις τους.

◆◆◆

Ἄς δοῦμε λοιπὸν τὶς νέες αὐτὲς ἐφευρέσεις, τοὺς ἐφευρέτας καὶ τοὺς ὅρους ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἐνεπνεύσθησαν ὅσα καλὰ καὶ μεγάλα ἐνεπνεύσθησαν.

Δὲν εἶναι πολὺς καιρός, ποὺ εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος τὸ κυβερνητικὸ Διάταγμα κατὰ τῆς χαρτοπαιξίας, ποὺ ἔσωσε οἰκογένειες καὶ οἰκογένειες ἀπὸ τὴν καταστροφή, τὸ ἔγκλημα, τὴν αὐτοκτονία καὶ τὴν ἀτίμωση.

Ὅλοι οἱ μανιώδεις χαρτοπαῖχτες—καὶ τέτοιους δυστυχῶς δὲν ἔχει λίγους τὸ Ρωμέϊκο—ἐθορυβήθησαν, ἐπειδὴ ὅμως ὁ καιρὸς τοῦ «ναὶ μὲν ἀλλὰ» ἀνήκει πιὰ στὴν προϊστορία, ἀντελήφθησαν ἀμέσως πὼς τὸ Διάταγμα δὲν ἀστειευότανε καὶ μάζεψαν τὴν οὐρά τους.

Ἀλλὰ—σὲ κάθε ἱστορία θὰ ὑπάρχῃ πάντα καὶ ἕνα ἀλλὰ—καὶ στὴν περίπτωση αὐτὴ ὁ αἰώνιος Ἕλληνας, ἔπρεπε νὰ βρῇ κάποιον τρόπο, ποὺ χωρὶς νὰ ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ ἐπίσημο Κράτος νὰ ἱκανοποιῇ, ἔστω καὶ ἐλλειπῆ τὴ ἀδυναμία ποὺ τοῦ ἐκληρονόμησε τὸ κακὸ παρελθόν.

Ἄς ἔρθουμε ὅμως ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Μόλις μπῆτε σ' ἕνα καφενεῖο θὰ ἀντιληφθῆτε ἀμέσως τὴ μεταβολή. Δὲν θὰ δῆτε στὸ ἀπαραίτητο ἰδιαίτερο διαμέρισμα, ἀνηρτημένη τὴ γνωστή σας πινακίδα «Αἴθουσα πόκερ».

Καὶ ἀναρωτιέται κανένας, μὲ περιέργεια :

— Μὰ καλὰ βρέ ἀδερφέ, μόνον κοντσίνα παίζουν τώρα οἱ καφενόβιοι ;

Καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως τοὐλάχιστο αὐτὸ τὸ συμπέρασμα βγάζει κανείς. Ἐν τούτοις δὲν θὰ βγάζῃ τὸ ἴδιο καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ ποὺ θὰ ζεστάνῃ ὁ καιρός.

Τότε θὰ βλέπετε—γιατὶ αὐτὸ συνέβαινε καὶ προτοῦ ἀρχίσουν τὰ βαρειὰ κρύα—ἕνα θέαμα πολὺ παράδοξο καὶ ἀρκετὰ ἀνεξήγητο. Δύο κύριοι στὸ διπλανὸ τραπέζι πίνουν τὸ τσάϊ τους, τὸ τίλιό τους, τὸ χαμόμηλό τους. Ἀφίνουν ὅμως ὁ καθένας, ἕναν ἀπὸ τοὺς βώλους τῆς ζάχαρης στὸ πιατάκι καὶ τοὺς βλέπετε νὰ τοὺς παρατηροῦν μὲ προσοχή. Τί περιμένουν ἆρά γε ;

Ἁπλούστατα : Σὲ ποιανοῦ ἀπ' τὴ ζάχαρη θὰ πρωτοκαθήσῃ μιὰ ἀπ' τὶς....μυῖγες—πολλὲς ἢ λίγες ἀδιάφορο—ποὺ πετοῦν ἀπάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Θὰ μπορούσατε ποτὲ νὰ φαντασθῆτε ὅτι κάνουν μιὰ τέτοια κουταμάρα οἱ δύο σοβαροφανεῖς κύριοι τοῦ γειτονικοῦ σας τραπεζιοῦ ; Καὶ ὅμως προτιμοῦν αὐτὸ τὸ παιγνίδι—γιατὶ ὅποιον δὲν τιμήσῃ πρῶτον ἡ....μυῖγα μὲ τὴν παρουσία της πληρώνει τὸν ἄλλο ποὺ φαίνεται τυχερότερος ἀπὸ τὴν προτίμηση τῆς μυῖγας—ἐλλείψει....πόκερ, πόκας, τριανταμία κ. λ. π. ἀπὸ τὴν κοντσίνα ἢ τὸ τάβλι, ποὺ τὰ θεωροῦν παιγνίδια νερόβραστα, ποὺ ἔγιναν γιὰ τοὺς θηλυπρεπεῖς καὶ τοὺς γέρους.

Ἐκεῖνο ποὺ δὲν κατάφερα νὰ ἐξακριβώσω εἶναι ἂν μαλώνουν ποτὲ μεταξύ τους οἱ λάτρεις τοῦ.....σιχαμεροῦ αὐτοῦ παιγνιδιοῦ, γιατὶ στὴν περίπτωση αὐτὴ καταργοῦνται αὐτομάτως καὶ ὅλες οἱ «ματσαράγκες» ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ χαρτὶ τῆς τράπουλας. Ἐν τούτοις φαίνεται πὼς κ' αὐτοὶ πρέπει νὰ μαλώνουν γιατὶ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κοντά τους καὶ ἕνας κριτὴς ἀφίξεως, ὅπως στὸν Ἱππόδρομο, ποὺ θὰ βλέπῃ σὲ πιανοῦ ζάχαρη κάθησε πρῶτα ἡ μυῖγα.

◆◆◆

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νέο αὐτὸ τυχερὸ παιχνίδι ἄρχισε τελευταῖα νὰ ἐφαρμόζεται καὶ ἕνα ἄλλο, λιγώτερο ἠλίθιο καὶ περισσότερο ἐνδιαφέρον.

Ὅταν παρακολουθῆτε παρέλασι αὐτοκινήτων μιᾶς κηδείας σπανίως—νομίζω—ἐνδιαφέρεσθε νὰ μετρήσετε καὶ πόσα εἶναι. Ἐν τούτοις ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἐνδιαφέρονται γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἐξαιρετικὰ κι' αὐτό, γιατὶ στοιχηματίζουν μεταξύ τους ἂν εἶναι.....μονὰ ἢ ζυγὰ τὰ αὐτοκίνητα τῆς κηδείας. Τὸ νέο αὐτὸ τυχερὸ παιχνίδι τὸ ἀνακάλυψα γιὰ πρώτη φορὰ στὴν κηδεία τοῦ ἀειμνήστου Ἀλέκου Παπαναστασίου, ὅπου δυὸ νεαροί, ποὺ βρισκόντουσαν στὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Ἐδουάρδου Λῶ καὶ Σταδίου μετροῦσαν μὲ πραγματικὴ ἀγωνία τὰ αὐτοκίνητα, ποὺ περνοῦσαν μπροστά μας. Τοὺς παρηκολούθησα καθὼς μετροῦσαν τὰ αὐτοκίνητα ὡς τὸ τέλος καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου ὅτι τὸ νέο παιχνίδι εἶναι ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον.

ΑΓΩΝΙΑ

Ἐπίσης τόσο αὐτό, ὅσο καὶ τὸ προηγούμενο εἶναι ἀπολύτως ἀκίνδυνα γιατὶ ἂν κληθοῦν νὰ δώσουν λόγο ἐνώπιον τῆς Δικαιοσύνης, τὸ Δικαστήριο ἀσφαλῶς θὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ, λόγῳ βλακείας.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο οἱ ἐφευρέτες τῶν τυχερῶν παιχνιδιῶν εἶναι οἱ μόνοι Ἕλληνες ἐφευρέται, ποὺ δὲν θὰ ζητήσουν ποτὲ δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας.

σ. γ.

Οἱ θιασῶται τοῦ πρωτοτύπου παιγνιδιοῦ περιμένουν μὲ ἀγωνία τὴ μυῖγα, ποὺ θὰ κρίνῃ τὴν... ἔκβασι τοῦ ἀγῶνος.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Ο ΦΥΓΟΔΙΚΟΣ

ΗΜΕΡΗ καὶ χαδιάρα σὰν ὀνταλίσκα χαρεμιοῦ, ἁπλώνονταν μπροστὰ καὶ γύρω μας ἡ θάλασσα, ἐκεῖνο τὸ βραδάκι. Ἡ Μεσόγειος γαλανὴ κι' ἀκούνητη ἄφινε τὴν πλώρη τοῦ καραβιοῦ νὰ τῆς σπαράσσῃ τὰ πλατειὰ στήθεια, καὶ μὲ τοὺς ἀφροὺς ποὺ στεφάνωναν τ' αὐλάκια ποὺ ἄνοιγε τὸ διάβα μας, φιλοῦσε σὰν ἐρωτευμένη παρθένα, γλυκὰ καὶ ἁπαλά, τὰ πλευρὰ τοῦ σκάφους, τὰ ἴδια πλευρὰ ποὺ ἄλλες φορὲς εἶχε δαγκώσει μὲ λύσσα μανιασμένου θηρίου.

Στὴν ἐπάνω κουβέρτα, ξαπλωμένοι στὶς σαίζ—λόγκ μας οἱ ἐκτὸς ὑπηρεσίας ἀξιωματικοί, ἐρρουφούσαμε τὴν μπύρα ποὺ μᾶς εἶχε στείλει ὁ τροφοδότης. Στὰ ντέκ τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας θέσεως, ἐπάνω στ' ἀμπάρια καὶ κάτω στὰ ὑποφράγματα, οἱ ἐπιβάτες μὲ γέλοια καὶ τραγούδια ἐχαιρετοῦσαν τὴν καλωσύνη τῆς θάλασσας. Εὐτυχία — χαρὰ Θεοῦ ἀπὸ τὶς σπάνιες ποὺ γλυκαίνουν τὴν ταλαιπωρημένη καὶ τραχειὰ ζωὴ τῶν θαλασσομάχων.

Μὰ ξάφνου, ἀπὸ τὴν πλώρη, μπροστά, ἀκούσθηκαν φωνὲς καὶ βλαστήμιες. Ὁ ἀστυνόμος, ὁ καπετὰν Μιχάλης, πετάχθηκε ἀνήσυχος ἀπὸ τὸ κάθισμά του.

—Τσακώνονται, φαίνεται, μπρός, τὰ παλιοτόμαρα, ἐμουρμούρισε. Πρέπει νὰ πάω....

Πρὶν κινήσῃ ὅμως ἐφάνηκε ν' ἀνεβαίνῃ τὴν πλωρηὰ σκάλα τῆς κουβέρτας ὁ λογιστής, ὁ Δημητρὸς ὁ Ἀντριώτης, ποὺ ἦταν καὶ βοηθὸς τοῦ ἀστυνόμου.

—Τί τρέχει, μωρὲ Δημητρό, ἐρώτησε ὁ καπετὰν Μιχάλης.

—Καυγαδάκι, καπετάνιο μου. Τὄχουν παραπιῆ ἀπόψε οἱ ἐπιβάτες τῆς τρίτης. Ἕνας Κρητικὸς ἐβάρεσε ἕναν Κεφαλλωνίτη στὰ ψαχνὰ μ' ἕνα.... πηροῦνι.

—Νὰ σβύσουν τὰ φῶτα τῆς ντεσπέντζας, διέταξε ὁ καπετὰν Μιχάλης. Στὰ κρεββάτια τους οἱ ἐπιβάτες τῆς τρίτης. Καὶ σύρε νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἐδῶ αὐτὸν τὸν παλληκαρᾶ τὸν Κρητικό....

—Φυγοδικᾶ, καπετάνιο... ἀντέκοψε ὁ λογιστής.

—Φυγοδικᾶ ; ἐρώτησε γελῶντας μαζὺ μὲ ὅλους μας ὁ ὑποπλοίαρχος. Ἄστε τον νὰ φυγοδικᾷ ! Νὰ δοῦμε ποῦ θὰ πάῃ.....

—Ἔλα ντέ ! ἐπρόσθεσε μὲ γέλοιο καὶ ὁ ἀστυνόμος. Ἄσε τον μωρὲ Δημητρὸ νὰ πάρῃ τά.... βουνά. Σὰν ἐκεῖνο τὸν ἄλλο ποὺ ἀφῆκα ἐγὼ πρὸ δυὸ χρόνια, νὰ μοῦ φύγῃ ἀπὸ τὸ «Θεμιστοκλῆς».

—Θὰ σᾶς τὴν πῶ τὴν ἱστορία, ἐπρόσθεσε, ὅταν μᾶς εἶδε ν' ἀποροῦμε. Θὰ σᾶς τὴν πῶ, γιὰ νὰ περάσῃ καὶ ἡ ὥρα... Ἄντε Δημητρό, πήγαινε νὰ τοὺς ἡσυχάσῃς .....Τὸν Κρητικὸ ἄστον νὰ κρύβεται.

Ξανακάθισε στὸ σκαμνί, ἄναψε τὴν σβυσμένη πίππα του καὶ μᾶς διηγήθηκε:

—Τὸ «Θεμιστοκλῆς», εἶχε φύγει φοὺλ ἐκεῖνο τὸ ταξίδι ἀπὸ τὴν Νόβα—Γιόρκα. Τρεῖς χιλιάδες τόννοι φορτίο καὶ ὀχτακόσιοι ἐπιβάτες. Καπετάνιος, ὁ καπετὰν Σπῦρος ὁ Παραμυθιώτης. Καλὸς θαλασσινός.... Μὰ ἀνάποδος, ἀνοικονόμητος σὲ παραξενιές, ξεροκέφαλος σὰν γαλέττα. Τραβούσαμε τὸ διάολό μας μαζύ του κάθε λίγο καὶ λιγάκι.

Ἀργὰ τὴν νύχτα, περασμένες ἕνδεκα, ποὺ τὸ καράβι εἶχε βάλει πλειὰ πορεία καὶ οἱ βάρδιες εἶχαν πιάσει τὰ πόστα τους, κατέβηκα στὸ Ὄφφις νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὶς πατέντες καὶ νὰ ψάξω τὸν κατάλογο τῶν ἐπιβατῶν γιὰ τὸ πρωϊνὸ κοντρόλ. Μὰ δὲν εἶχα καλοκαθήσει στὸ γραφεῖό μου, κι' ἄκουσα νὰ χτυποῦν στὴν κλεισμένη πόρτα.

—Ἐμπρός, ἐκάλεσα. Καὶ στὸ κατῶφλι εἶδα νὰ προβάλλῃ ἕνας λεβεντόκορμος ἄντρας, καμμιὰ τριανταπενταριὰ χρονῶν, μὲ παχύ, κοντό, ἀγκαθωτὸ μουστάκι. στῆθος ταύρου καὶ μάτια γεμάτα ζωὴ καὶ δύναμι. Ἐπαραξενεύτηκα.

—Τί τρέχει ; ἐρώτησα. Ποιὸς εἶσαι σύ; Τί θέλεις ;

Ὁ ξαφνικὸς ἐπισκέπτης μου, ἐπροχώρησε ἕνα βῆμα. Ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ Γραφείου καὶ μὲ τὴν ἴδια ἥσυχη κίνησι, ἦλθε καὶ ἐκάθισε δίπλα μου στὸ καναπεδάκι. Μὲ κύτταξε γιὰ λίγα δευτερόλεπτα ζωηρὰ καὶ ἐπίμονα, στυλώνοντας τὸ γερό του βλέμμα μέσα στὰ μάτιά μου καὶ μὲ φωνὴ στεγνή, καθαρή, ἀντρίκια, μοῦ εἶπε.

—Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, καπετάνιο. Εἶμαι ρωμηός, Μανιάτης κι' ἔχω πέντε χρόνια στὴν Ἀμερική. Μὰ εἶμαι κακότυχος. Ἐκεῖ πέρα στὸ Μυλβόκε, ποὺ εἶχα ἕνα μαγαζάκι, ἐμάλωσα μ' ἕναν πατριώτη. Καὶ τὸν βάρεσα. Μπορεῖ καὶ να τὸν σκότωσα. Ἡ Ἀμερικάνικη ἀστυνομία μ' ἐκυνήγησε. Μὰ τὰ κατάφερα νὰ τῆς ξεφύγω καὶ νὰ μπαρκάρω μὲ χίλια βάσανα στὸ καράβι σας. Εἰσιτήριο δὲν ἔχω, μὰ ἔχω λεφτὰ καὶ μπορῶ νὰ βγάλω. Θὰ μ' εὕρισκες, ποὺ θὰ μ' εὕρισκες αὔριο τὸ πρωΐ. Καὶ γι' αὐτὸ ἦρθα τώρα νὰ σὲ βρῶ. Μοῦ εἶπαν πῶς εἶσαι καλὸς καὶ πονετικός. Θέλεις νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ φτάσω στὴν Πατρίδα, χωρὶς νὰ πάρουν εἴδησι τί ἔκαμα στὴν Ἀμερική ; Θὰ μοῦ κάμῃς ἕνα καλὸ ποὺ δὲν θὰ στὸ ξεχάσω ποτέ. Καὶ ξέρεις πῶς τὰ βουνὰ μονάχα δὲν σμίγουν. Πάλι κι' ἂν δὲν θέλῃς, πιάσε με ἀπὸ τὰ τώρα. Καλλύτερα νὰ τὄβρω ἀπὸ τοὺς ρωμηούς, παρὰ ἀπὸ τοὺς Ἀμερικάνους....

Καὶ ὁ καπετάνιος, συνέχισε :

— Γιὰ μιὰ στιγμὴ τἄχασα. Τί σόϊ ἀγοῦρι ἦταν αὐτὸ πάλι, ποὺ μοὔβγαινε στὴ μέση ; Τί νὰ κάνω ; Εἶχα ὑποχρέωσι ἆρα γε νὰ τὸν συλλάβω ; Ἢ μποροῦσα νὰ κάνω πὼς δὲν ξέρω τίποτα καὶ νὰ τὸν ἀφίσω τὸν ἄνθρωπο, νὰ πάῃ στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ;.... Ἔμεινα γιὰ λίγα λεπτὰ συλλογισμένος. Μὰ καταλάβαινα ὅτι τὰ μάτιά του ἦσαν καρφωμένα ἐπάνω μου γεμάτα ἀγωνία. Καί, ἀποφασισμένος πλειά, ἐγύρισα καὶ τὸν ἐκύτταξα :

—Δὲν ξέρω τί ἔκανες στὴν Ἀμερική, λεβέντη μου, τοῦ εἶπα μὲ στερεὴ φωνή. Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι οὔτε Ἀμερικάνος πόλισμαν, οὔτε ρωμηὸς χωροφύλακας. Κάνε καλὰ μ' αὐτούς, ὅταν ἀνταμωθῆτε. Μοῦ ζητᾶς νὰ μὴ σὲ προδόσω. Δὲν θὰ σὲ προδόσω. Ἔχεις τὸν λόγο μου. Φτάνει νὰ εἶσαι τακτοποιημένος ὡς ἐπιβάτης.

Ἅπλωσε βαρὺ τὸ χέρι του στὸν ὦμο μου. Ἄστραψαν τὰ μάτιά του ἀπὸ χαρὰ καὶ μὲ τρεμάμενη φωνὴ ἐσιγομουρμούρισε.

—Σ' εὐχαριστῶ, καπετάνιο. Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ μὲ χρειασθῇς, κάψε μιὰ τρίχα ἀπὸ τὰ μαλλιά σου. Ἔτσι θὰ καῶ κι' ἐγὼ ἂν τὸ καλέσῃ ἡ περίστασι, γιὰ τὸ χατῆρι σου.

Ἔβγαλε ὕστερα κι' ἐπλήρωσε εἰσιτήριο τρίτης θέσεως γιὰ τὸν Πειραιᾶ. Τὸν ἐπέρασα στὴν πατέντα τῶν ἐπιβατῶν μ' ἕνα ὄνομα ποὺ μοῦ εἶπε καὶ τὸν ἔδιωξα.

—Ἄντε στὸ καλό, τοῦ εἶπα. Καὶ ὡς τὸν Πειραιᾶ, φυλάξου νὰ μὴ μάθουν κι' ἄλλοι ποιὸς εἶσαι. Ἀπὸ μένα νὰ εἶσαι σίγουρος.

—Σ' εὐχαριστῶ, καπετάνιο μου, εἶπε βγαίνοντας ἀπὸ τὸ Γραφεῖο.

Κι' ἐχάθηκε μέσα στὰ σκοτάδια τῆς πρύμης.

Δέκα μερόνυχτα ἐπέρασαν ἀπὸ 'κεῖνο τὸ βράδυ. Σὲ κανένα δὲν ἐμαρτύρησα τὸ μυστικό. Καὶ τὸν ἄνθρωπό μου τὸν εἶδα τρεῖς—τέσσερης φορὲς μονάχα σ' ὅλο τὸ ταξίδι, πότε ξαπλωμένο σὲ κανένα ἀμπάρι, πότε κάτω στὰ ὑποφράγματα, μονάχο πάντα καὶ ἀκοινώνητο μὲ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες.

Ἐπεράσαμε τὸν Ἀτλαντικὸ καὶ εἴχαμε μπῆ πλειὰ στὶς Ἑλληνικὲς θάλασσες μὲ πλώρη τὸν κάβο—Σαπιέντσα, ὅταν ἕνα μεσημέρι μ' ἐφώναξε στὸ καρρέ του ὁ Πρῶτος.

—Καπετὰν Μιχάλη, μοῦ εἶπε, χωρὶς πολυλογίες. Στὸ καράβι ἔχουμε ἕνα φυγόδικο ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Δὲν τὸ ξέρεις ;....

Ψέμματα δὲν μποροῦσα νὰ εἰπῶ. Τὸν εἶχαν προδόσει τὸ δυστυχισμένο.

—Τὸ ξέρω, Κυβερνήτα μου, ἐμουρμούρισα. Μὰ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε χωροφύλακες....

— Νὰ τὸν πιάσῃς, μὲ διέταξε ὁ Πρῶτος, μὲ ἀπότομη φωνή. Νὰ τὸν πιάσῃς καὶ νὰ τὸν παραδόσῃς στὸν Πειραιᾶ στο Λιμεναρχεῖο

—Μά.....

—Θὰ τὸν πιάσῃς, εἶπα, ἐπανέλαβε ὁ καπετὰν Σπῦρος, ἀγριεμμένος τώρα. Ἐγὼ διατάσσω. Πήγαινε.....

Ἐβγῆκα ἔξω, ζαλισμένος, σὰν νὰ μ' εἶχαν βαρέσει μὲ ρόπαλο κατακέφαλα. Δὲν χωροῦσε κανένα νερὸ στὴν αὐστηρὴ διαταγὴ τοῦ Κυβερνήτου. Ἐπῆγα στὸ γραφεῖο καὶ ἔστειλα νὰ μοῦ φέρουν τὸν φυγόδικο.

—Εἶσαι ὑπὸ κράτησιν, τοῦ εἶπα, μὲ φωνὴ ντροπιασμένη. Ὁ καπετάνιος ἐπρόσταξε τὴν σύλληψί σου.

Μ' ἐκύτταξε καὶ τὸ βλέμμα του ἦταν σὰν νὰ μοὔχωναν μαχαίρι στὴν καρδιά.

—Καὶ ὁ λόγος σου ; μοῦ πέταξε κατάμουτρα.

Ἔσκυψα σὰν νὰ μ' ἐβαροῦσε ντουμάνι τραμουντάνας.

—Θὰ σοῦ κάμω ὅ,τι μπορέσω, ἐμουρμούρισα. Ἄντε τώρα πήγαινε. Καὶ θὰ δοῦμε.

Καὶ τὸν ἔδωσα στοὺς τιμονιέρους γιὰ νὰ τὸν κλείσουν στὴ φυλακὴ τῆς πλώρης.

Δὲν ἐκοιμήθηκα ὅλη τὴν νύχτα ἀπὸ τὸ κακό μου. Μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν ἔγκλημα ἡ ὑπακοή μου σὲ μιὰ προσταγὴ ἀνώτερη. Μὰ εἶχα βγῆ ἀπὸ ἕνα λόγο ποὺ ἔδωσα. Καί, δὲν ξέρω γιατί, ἐνόμιζα πὼς εἶχα κάμει μιὰ ἀτιμία.

Στὶς ἕνδεκα τὴν ἄλλη μέρα τὸ βράδυ εἴμεθα ἀντιστοιχία μὲ τὸν κάβο-Σαπιέντσα. Ἀκουμπημένος στὰ παραπέτα τῆς πλωρηᾶς κουβέρτας, ἀπέναντι στὴν φυλακὴ τοῦ καραβιοῦ, ἄκουσα τὸν φυλακισμένο νὰ τραγουδᾷ, λυπητερὰ καὶ παραπονεμένα.

Τὰ σίδερα τῆς φυλακῆς
εἶνε γιὰ τοὺς λεβέντες......

Ἄξαφνα, μιὰ τολμηρὴ ἰδέα ἔσκασε σὰν ρουκέττα μέσα στὸ μυαλό μου.

Ἐζύγωσα τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς καὶ τὴν ἐξεκλείδωσα.

—Ξέρεις νὰ κολυμπᾷς, ρὲ λεβέντη, ἐρώτησα τὸν φυλακισμένο μὲ χαμηλὴ φωνή.

Αὐτὸς ἐγύρισε καὶ μ' ἐκύτταξε σαστισμένος.

—Σὰν δελφίνι, καπετάνιο.

—Καλά, τοῦ ξαναεῖπα. Θ' ἀφίσω ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς. Κι' ὅταν σοῦ σφυρίξω ἀπὸ πάνω πέσε στὴ θάλασσα. Κι' ἂν γλυττώσῃς ἐγλύττωσες. Ἄλλο τίποτα δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κάμω.

Τέσσερης μὲ ὀχτὼ ἤμουνα βάρδια. Ἅμα περάσαμε τὸ φανάρι τοῦ κάβο-Μαλέα καὶ ἐπέσαμε στὰ κρεμαστὰ νερὰ τοῦ κάβου, ἔκοψα γηαλὸ τὸ καράβι ἴσαμε ἕνα μίλλι ἀπὸ τὴν στερηά. Ἐβάρεσα, χωρὶς νὰ λογαριάσω τίποτε, σλόου στὴ μηχανὴ κι' ἐσφύριξα.

Εἶδα ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ μουράδα τῆς γέφυρας τὸν φυγόδικο νὰ καβαλάῃ τὰ ράλια καὶ νὰ πέρνῃ μακροβοῦτι. Καὶ ὅσο νὰ φωνάξουν οἱ βάρδιες καὶ νὰ κάνῃ κράτει ἡ μηχανή, τὸν εἶδα πάλι στὸν ἀφρό, ἔξω ἀπὸ τ' ἀπόνερα τῆς πρύμης, νὰ κολυμπᾷ γερὰ πρὸς τὴν στερηά.

Καὶ δέκα λεπτὰ ἀργότερα, μέσα στὴν ἀναστάτωσι τοῦ πληρώματος ποὺ ἔτρεχε στὶς βάρκες τὸν εἶδα νὰ σκαρφαλώνῃ τοὺς βράχους καὶ νὰ μοῦ κάνῃ συνιάλα χαρᾶς μὲ τὰ δυό του χέρια.

—Πάει, ἐγλύττωσε, ἐφώναξα μὲ ἀνακούφισι. Καὶ ἔδωσα τὴν διαταγὴ μὲ τὸν τηλέγραφο.

—Ἐμπρός, ὁλοταχῶς !

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ὅμως ἕνα χέρι ἀκούμπησε στὸν ὦμο μου. Ἐγύρισα καὶ εἶδα τὸν Πρῶτο.

—Ποιὸς ἦταν ; μ' ἐρώτησε σύντομα.

—Ὁ φυγόδικος.

—Καὶ ποιὸς τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς ;

Τὸν ἐκύτταξα ἀποφασιστικά.

—Ἐγώ ! τοῦ ἐφώναξα. Τοῦ εἶχα δώσει τὸν λόγο μου. Κάνε μου ὅ,τι θέλεις.....

Ὁ καπετάνιος ἐτράβηξε σιγά—σιγὰ τὸ χέρι του ἀπὸ πάνω μου καὶ ἐμουρμούρισε.

—Ἄ ρέ, καραβόσκυλο. Τί νὰ σοῦ κάνω ; Ποῦ μπορεῖ νὰ εἶχες καὶ δίκηο. Καληνύχτα.

Τὸν φυγόδικο δὲν τὸ ξαναεῖδα. Ὕστερ' ἀπὸ ἔξη μῆνες ὅμως στὸ Πρακτορεῖο τοῦ Πειραιῶς, ἔφθασε στ' ὄνομά μου ἕνας τενεκὲς μανιάτικο λάδι, μ' ἕνα γραμματάκι ποὺ ἔγραφε :

—Σ' εὐχαριστῶ, καπετὰν Μιχάλη. Κι' ἂν μὲ χρειασθῇς κάψε μιὰ τρίχα ἀπὸ τὰ μαλλιά σου.....

ΔΗΜ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

Μόλις ἀντίκρυζαν τὰ γαλανὰ ἀκρογιάλια τῆς πατρίδας...

◆◆◆

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΕ ΜΟΥ «ΕΣΠΕΡΕ»,

Στὸ λέγω εἰλικρινὰ
πὼς σὰν καὶ μένα ποιητὲς ἡ φύσις δὲν (γεννᾷ!
Ἀπόδειξι πασιφανὴς τὸ ποίημά του τοῦτο:
γιὰ δές! Δὲν εἶναι φροῦτο;
Τί κι' ἂν δὲν εἶμαι Παλαμᾶς στὸ ὕφος;
—Ἄσε κι' αὐτὸς ποὺ εἶναι τζίφος
μπροστὰ σὲ κάτι μερικοὺς καινούργιους ποι- (ητάδες—
Ἀλλά.... τῷ στόματί μου φυλακὴν θοῦ, (Κύριε... μπελάδες
μὴν ἔχουμε μεσοχρονὶς
ποιὸς εἶπε τίποτα; —Κανείς.

Σ. ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ

Νοσταλγία

Θυμᾶσαι τότε στὶς ἰτιές, τὰ περασμένα (χρόνια,
σὰν σιγολυώνανε δειλὰ μές στοὺς ἀ- (γροὺς τὰ χιόνια...
Θυμᾶσαι λόγια λησμονιᾶς καὶ λόγια τῶν (ἐρώτων
ποὺ σιγομουρμουρίζαμε.... στὸν ἴσκιο (τῶν καρότων;
Θυμᾶσαι ποὺ ξεχνιόμασταν, κοιτάζον- (τας τὰ ἄστρα
γύρω ἡ φύσι ἔλαμπε, ἀπ' τῆς βροχῆς (τὴν πάστρα
κι' ὁ ἥλιος σὰν ξεμύτιζε ἀπ' τοῦ νησιοῦ (τὰ κάστρα,
μᾶς ἔκανε.... χαλάστρα;
Χρόνια ἀξέχαστα παληὰ καὶ χρόνια ξε- (χασμένα
πῶς ἀργοκύλαγε ἡ ζωή.... κι' ἐσὺ μαζὶ (μὲ μένα
τὰ λούλουδα ξεφύλλιζες, κοιτάζοντας τὸ (μῦλο
μὴν ἡ μαμάκα σου φανῇ, κι' ἔχει τὸ (βράδυ.... ξύλο!
Ὅμως περάσανε καὶ πᾶν καὶ πίσω δὲν (γυρνοῦσι.
Σήμερα στριμωγνόμαστε μ' ἄλλους μα- (ζὶ στὸ μποῦσι
καὶ λέμε στὸν εἰσπράκτορα, ποὺ εἰσιτή- (ρια δώνει,
εἶν' ἡ μπεμπέκα μας μικρή, καλέ, καὶ (δὲν πληρώνει.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ
ΡΩΜΑΝΤΖΟ
ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Βέρθερος ἀγαπάει τὴ Σαρλότα—μιὰ ὑπέροχη ψυχή, παντρεμένη μὲ τὸν Ἀλβέρτο—ποὺ τὸν θεωρεῖ σὰν ἀδελφό της Κι' ἀφοῦ τράβηξε, μένοντας μαζί τους, χίλια βάσανα ἀπὸ τὸ αἴσθημά του, ποὺ δὲν πρόκειται νἄχῃ ἀπάντησι, φεύγει γιὰ τὴ διπλωματική του θέσι, μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ μὲ πονεμένη καρδιά. Ἐκεῖ ἔχει νὰ κάμῃ μ' ἕνα πρεσβευτὴ λεπτολόγο καὶ σχολαστικὸ καὶ γράφει στὸ φίλο του: Εἶναι βάσανο νἄχῃ κανεὶς νὰ κάνῃ μὲ τέτοιο ἄνθρωπο. Μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρῃ τὸ περιβάλλον, ὑποβάλλει τὴν παραίτησίν του, ἡ ὁποία γίνεται δεκτή, καὶ γυρίζοντας περνᾷ ἀπὸ τὴν πόλι, ποὺ γεννήθηκε. Κοντὰ στὴ Σαρλόττα τοῦ γεννιοῦνται πάλι οἱ μεγάλοι πόθοι, φουντώνει ἡ ἀγάπη του, χωρὶς νὰ ἐλπίζῃ ἀνταπόδοσι, κι' ἀποφασίζει νὰ θέσῃ τέρμα ὁριστικὰ στὴν ἱστορία αὐτή.

17ον

Τὰ παιδιὰ δὲν τὸν ἄφισαν πολὺ σ' ἡσυχία, τὸν πῆραν ἀπὸ κοντά, πηδοῦσαν ἀπάνω του, τοῦ λέγαν πὼς ὅταν περάσῃ ἡ αὐριανὴ κι' ἡ μεθαυριανὴ κι' ἄλλη μιὰ μέρα ἀκόμη θὰ πήγαιναν στὴ Σαρλότα νὰ πάρουν τὰ Χριστουγεννιάτικα δῶρά τους καὶ τοῦ ἱστόριζαν τὰ θαύματα ποὺ ἔπλαθε ἡ μικρή τους φαντασία. — Αὔριο, εἶπε κεῖνος, καὶ μεθαύριο ! κι' ἀκόμα μιὰ μέρα ! — καὶ τὰ φίλησε ὅλα τρυφερὰ καὶ κεῖ ποὖκανε νὰ φύγῃ, τὸ μικρὸ θέλησε νὰ τοῦ πῇ ἀκόμα κάτι στ' αὐτί. Τοῦ μαρτύρησε, τὰ μεγαλύτερα ἀδέρφια εἶχαν γράψει ὡραῖες πρωτοχρονιάτικες εὐχές, ἕνα τόσο μεγάλο χαρτί ! μιὰ γιὰ τὸν μπαμπᾶ, μιὰ γιὰ τὸν Ἀλβέρτο καὶ τὴ Σαρλότα καὶ μιὰ ἄλλη γιὰ τὸν κύριο Βέρθερο' θὰ τοῦ τὴν ἔδιναν τὸ πρωῒ τῆς πρωτοχρονιᾶς. Τὰ λόγια αὐτὰ τὸν συντρίψαν, ἔδωσε κάτι στὸν καθένα, μπῆκε καβάλλα κι' ἔφυγε μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

Κατὰ τὶς πέντε γύρισε σπίτι, εἶπε στὴν ὑπηρέτρια νὰ κυττάζῃ τὴ φωτιὰ καὶ νὰ τὴν κρατήσῃ ἀναμμένη ὡς τὴ νύχτα. Στὸν ὑπηρέτη εἶπε νὰ βάλῃ κάτω—κάτω στὸ μπαοῦλο βιβλία κι' ἀσπρόρουχα καὶ νὰ τυλίξῃ τὰ ροῦχά του. Ἔπειτα φαίνεται πὼς ἔγραψε τὴν παρακάτω περικοπὴ τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς του στὴ Σαρλότα !

⁂

«Δὲ μὲ περιμένεις ! πιστεύεις πὼς σ' ἄκουγα καὶ πὼς δὲ θὰ σὲ ξανάβλεπα παρὰ τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων. Ὤ ! Σαρλότα, ἢ σήμερα ἢ ποτέ. Τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων θὰ κρατᾷς τοῦτο τὸ χαρτὶ στὸ χέρι σου, θὰ τρέμῃς καὶ θὰ τὸ βρέχῃς μὲ τ' ἀγαπημένα σου δάκρυα ! Θέλω, πρέπει ! Ὤ τί εὐχαριστημένος ποὺ εἶμαι ποὺ τὸ πῆρα ἀπόφασι !»

⁂

Ἡ Σαρλότα ὡστόσο εἶχε πέσει σὲ μιὰ παράξενη κατάστασι. Ἔπειτα ἀπ' τὴν τελευταία συνομιλία μὲ τὸ Βέρθερο ἔνοιωσε πόσο δύσκολο θὰ τῆς ἔπεφτε νὰ χωριστῇ ἀπ' αὐτόν, τί θὰ ὑπέφερε κεῖνος ἂν ἀπομακρυνότανε ἀπ' αὐτή. Εἶχε πετάξει μπροστὰ στὸν Ἀλβέρτο τὴν κουβέντα πὼς ὁ Βέρθερος δὲ θὰ ξαναρχόταν πρὶν ἀπ' τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων κι' ὁ Ἀλβέρτος ἐπῆγε καβάλλα σὲ κάποιον ὑπάλληλο στὰ περίχωρα, ὅπου εἶχε νὰ τελειώσῃ διάφορες ὑποθέσεις κι' ὅπου ἔπρεπε νὰ περάσῃ τὴ νύχτα.

Ἡ Σαρλότα λοιπὸν καθόταν μονάχη, κανένα ἀπ' τἀδέρφιά της δὲν ἦταν κοντά της, παραδόθηκε ἥσυχα σὲ σκέψεις γιὰ τὴ θέσι της. Ἔβλεπε τὸν ἑαυτό της δεμένο γιὰ πάντα μ' ἕναν ἄντρα ποὺ ἤξερε τὴν ἀγάπη καὶ τὴν πίστι του, ποὺ τοῦ ἦτουν ἀφοσιωμένη μὲ τὴν καρδιά της, ποὺ ἡ ἠρεμία του, ἡ ἐμπιστοσύνη του φαινόταν πὼς εἶχαν ἐπίτηδες δοθῆ ἀπ' τὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ θεμελιώσῃ ἀπάνω τους μιὰ τίμια γυναῖκα τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς της' αἰσθάνονταν τί θὰ ἦτουν αὐτὸς σ' αὐτὴ καὶ στὰ παιδιά της γιὰ πάντα. Ἀπ' τ' ἄλλο μέρος ὁ Βέρθερος τῆς εἶχε γίνει τόσο ἀγαπητός, εὐθὺς ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς γνωριμιᾶς των εἶχε φανῆ τόσο ὡραία ἡ συμφωνία τῶν χαρακτήρων τους, ἡ πολύχρονη ἀδιάκοπη συναναστροφὴ μ' αὐτόν, τόσες ψυχικὲς καταστάσεις ποὺ ἔζησε μαζύ του, ὅλα τῆς εἶχαν κάνει μιὰν ἀνεξάλειπτη ἐντύπωσι στὴν καρδιά.

Κάθε τι ἀξιόλογο ποὺ αἰσθάνονταν ἢ σκεπτόταν εἶχε συνηθίσει νὰ τὸ μοιράζεται μαζύ του κι' ἡ ἀπομάκρυνσή του ἀπειλοῦσε ν' ἀνοίξῃ στὴν ὅλη της ὕπαρξι ἕνα κενὸ ποὺ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ξαναγεμίσ[illegible]. Ὤ ! ἂν μποροῦσε στὴ στιγμὴ νὰ τὸν ἔκανε ἀδερφό της ! πόσο θἆταν εὐτυχισμένη !—ἂν μποροῦσε νὰ τὸν παντρέψῃ μὲ καμμιὰ ἀπ' τὶς φίλες της, ἂν μποροῦσε τοὐλάχιστον νὰ ἐλπίσῃ πὼς θ' ἀποκαταστοῦσε τὴ σχέσι του μὲ τὸν Ἀλβέρτο ! Σκέφτηκε ὅλες τὶς φίλες της μὲ τὴ σειρὰ καὶ σὲ κάθε μία εὕρισκε κάποιο ψεγάδι, δὲ βρῆκε καμμιὰ ποὺ νὰ μποροῦσε νὰ τοῦ τὴ δώσῃ.

Ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς σκέψεις αἰσθάνθηκε βαθειά, χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ τὸ καταλάβῃ, πὼς ὁ κρυφὸς ἐγκάρδιος πόθος της ἦταν νὰ τὸν κρατήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό της κι' ὕστερα εἶπε πὼς δὲ μποροῦσε νὰ τὸν κρατήσῃ, δὲν εἶχε δικαίωμα' ἡ ἁγνή, ὡραία, ἡ κατὰ τ' ἄλλα τόσο εὔκολη καὶ τόσο βολικὴ ψυχή της αἰσθάνονταν τὴν πίεσι μιᾶς μελαγχολίας, ποὺ κάθε ἐλπίδα εὐτυχίας τὶς ἔχει ἀποκλειστῆ.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀνθισμένο τοπεῖο, περνοῦσε ο Βερθερος τὶς δύστυχες μέρες του.

Ἔτσι εἶχε πάει ἑξήμισυ ἡ ὥρα, ὅταν ἄκουσε τὸ Βέρθερο ν' ἀνεβαίνῃ τὴ σκάλα κι' ἀμέσως κατάλαβε τὴν περπατησιά του, τὴ φωνή του ποὺ ρωτοῦσε γι' αὐτή. Πόσο χτυποῦσε ἡ καρδιά της ! καί, μποροῦμε νὰ ποῦμε, γιὰ πρώτη φορά, στὸν ἐρχομό του. Θὰ διάταζε εὐχαρίστως νὰ τοῦ ποῦν πὼς δὲν ἦτουν ἐκεῖ καὶ μόλις ἐκεῖνος μπῆκε μέσα τοῦ φώναξε μ' εἶδος περίπαθης ταραχῆς : Δὲν ἐκρατήσατε τὸ λόγο σας.—Δὲν ὑποσχέθηκα τίποτε, ἦταν ἡ ἀπάντησί του.—Τοὐλάχιστον ἔπρεπε ν' ἀκούσετε τὴν παράκλησί μου, εἶπε κείνη, σᾶς παρακάλεσα γιὰ τὴν ἡσυχία καὶ τῶν δυό μας.

Δὲν ἤξερε καλὰ—καλὰ τί ἔλεγε, οὔτε τί ἔκανε, ἔστειλε νὰ φωνάξῃ μερικὲς φίλες της γιὰ νὰ μὴν εἶναι μὲ τὸ Βέρθερο μόνη. Τοποθέτησε κάπου μερικὰ βιβλία ποὺ εἶχε φέρει ἐκεῖνος, ζήτησε κάποια ἄλλα κι' ἐπιθυμοῦσε μιὰ νὰ ρθοῦνε οἱ φίλες της, μιὰ νὰ μὴ ρθοῦνε. Ἡ ψυχοκόρη γύρισε κι' ἔφερε τὴν πληροφορία πὼς κι' οἱ δυὸ ζητοῦσαν συγγνώμη, δὲν μποροῦσαν νὰ ρθοῦν.

Σκέφτηκε νὰ πῇ τῆς ψυχοκόρης νὰ καθήσῃ μὲ τὴ δουλειά της στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο' ἔπειτα σκέφτηκε ἀλλοιῶς. Ὁ Βέρθερος περπατοῦσε στὸ δωμάτιο ἀπάνω-κάτω, ἐκείνη πῆγε στὸ πιάνο κι' ἄρχισε νὰ παίζῃ ἕνα μενουέττο—δὲν ἔβγαινε πέρα. Μαζεύτηκε καὶ πῆγε κι' ἔκατσε κοντὰ στὸ Βέρθερο ποὺ εἶχε πάρει τὴ συνηθισμένη θέσι του στὸν καναπέ.—Δὲν ἔχετε τίποτε γιὰ διάβασμα ; εἶπε. Δὲν εἶχε τίποτε.—Ἐκεῖ, μέσα στὸ συρτάρι μου εἶναι ἡ μετάφρασί σου κάποιων τραγουδιῶν τοῦ Ὀσσιάνου' δὲν τὰ διάβασα ἀκόμα, γιατὶ ἔλπιζα πάντα πὼς θὰ τἄκουγα ἀπὸ σᾶς ἀλλὰ τόσον καιρὸ δὲ δόθηκε εὐκαιρία. —Ὁ Βέρθερος χαμογέλασε, πῆγε νὰ πάρῃ τὰ τραγούδια, μιὰ ἀνατριχίλα τὸν ἔπιασε καθὼς τὰ πῆρε στὸ χέρι καὶ τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα ὅταν ἄνοιξε τὸ χειρόγραφο. Κάθησε κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ :

«Ἀστέρι τοῦ βραδυοῦ, ὡραία φεγγοβολᾶς στὴ δύση.....»

Ἕνα ποτάμι δάκρυα, ποὺ ξέσπασε ἀπ' τὰ μάτια τῆς Σαρλότας καὶ τῆς ξαλάφρωσε τὴ στενοχωρημένη καρδιά, σταμάτησε τὴν ἀπαγγελία τοῦ Βερθέρου ! Πέταξε πέρα τὸ χαρτί, τῆς ἔπιασε τὸ χέρι κι' ἔκλαψε τὰ πικρότερα δάκρυα. Ἡ Σαρλότα ἀκουμποῦσε ἀπάνω στ' ἄλλο κι' ἔκρυβε τὰ μάτια της μὲ τὸ μαντύλι. Τρομαχτικὴ ἦταν ἡ συγκίνησι καὶ τῶν δύο. Στὴν τύχη τῶν ἡρώων τοῦ τραγουδιοῦ αἰσθάνονταν τὴ δική τους κακοτυχία, τὴν αἰσθάνονταν κι' οἱ δυὸ μαζὺ καὶ τὰ δάκρυά τους ἔτρεχαν ἁρμονισμένα. Τὰ χείλη καὶ τὰ μάτια τοῦ Βέρθερου ἐπύρωναν τὸ μπράτσο τῆς Σαρλότας' τὴν ἔπιασε ἀνατριχίλα' ἤθελε νὰ τραβηχθῇ, μὰ ἡ συνήθεια κι' ὁ πόνος βαραίναν ἀπάνω της σὰ μολύβι, ναρκωτικά. Πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀνάσα γιὰ νὰ συνέρθῃ κι' ἀναστενάζοντας τὸν παρακάλεσε μὲ τὴν ἀγγελικώτερη φωνὴ νὰ τελειώσῃ τὸ τραγοῦδι. Ὁ Βέρθερος ἔτρεμε, ἡ καρδιά του πήγαινε νὰ σπάσῃ, σήκωσε ὀπίσω τὸ χαρτὶ κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ σχεδὸν τραυλίζοντας :

«Γιατὶ μὲ ξυπνᾷς, ἀνοιξιάτικο ἀεράκι ; Μὲ χαϊδεύεις καὶ δές : δροσίζω μὲ σταγόνες τ' οὐρανοῦ ! Μὰ ὁ καιρὸς σιμώνει ποὺ θὰ μαραθῶ, σιμώνει ἡ μπόρα ποὺ θὰ μοῦ μαδήσῃ τὰ φύλλα ! Αὔριο θἄρθῃ ὁ ὁδοιπόρος, θἄρθῃ, αὐτὸς ποὺ μ' εἶδε στὴν ὀμορφιά μου, ἕνα γῦρο στὸν κάμπο θὰ μ' ἀναζητήσῃ τὸ μάτι καὶ καὶ δὲ θὰ μὲ βρῇ».

Ἡ δύναμι ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια ἔπεσε ὁλόκληρη βαρειὰ ἀπάνω στὸ δυστυχισμένο. Γονάτισε μπροστά της ἀπελπισμένος ἔπιασε τὰ χέρια της, τἄσφιξε ἀπάνω στὰ μάτια του, ἀπάνω στὸ μέτωπό του καὶ τότε φάνηκε πὼς ἕνα προαίσθημα τοῦ φοβεροῦ του σκοποῦ πέρασε στὴν καρδιὰ τῆς Σαρλότας. Οἱ αἰσθήσεις της καταταράχτηκαν, ἔσφιξε τὰ χέρια της, τἄσφιξε στὸ στῆθος της ἀπάνω, ἔγυρε μ' ἕνα μελαγχολικὸ πάθος πρὸς αὐτὸν καὶ τὰ φλογισμένα μάγουλα σμίξαν. Ὁ κόσμος χάνοταν γι' αὐτούς. Ἐκεῖνος ἔπλεξε τὰ χέρια του γύρω της, τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ σκέπασε μ' ἄγρια φιλιὰ τὰ χείλη της ποὺ ἔτρεμαν καὶ κάτι ψιθύριζαν.

ΑΓΩΝΙΑ

— Βέρθερε ! ξεφώνησε μὲ πνιγμένη φωνή, καθὼς τραβιότουν, Βέρθερε ! —καὶ τὸν ἔσπρωχνε μακρυά της μ' ἀδύνατο χέρι —Βέρθερε ! ξαναφώναξε μὲ τὸν ἐπιβλητικὸ τόνο τοῦ πειὸ εὐγενικοῦ αἰσθήματος.

Ἐκεῖνος δὲν ἀντιστάθηκε, τὴν ἄφησε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του κι' ἔπεσε κάτω μπροστά της ξαφνιασμένος. Αὐτή, τραβήχτηκε βιαστικὰ καὶ μὲ μιὰ περίφοβη ταραχή, τρέμοντας μαζύ ἀπὸ θυμὸ κι' ἀπ' ἀγάπη, εἶπε : Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία φορά, Βέρθερε, δὲ θὰ μὲ ξαναδῆτε ! Καὶ μὲ τὸ βλέμμα γεμᾶτο ἀγάπη γιὰ τὸ δυστυχισμένο ἔτρεξε στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο κι' ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα. Ὁ Βέρθερος τέντωσε πρὸς αὐτὴ τὰ χέρια, δὲ τόλμησε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Ἦταν πεσμένος, μὲ τὸ κεφάλι ἀπάνω στὸν καναπὲ καὶ σ' αὐτὴ τὴ στάσι ἔμεινε περσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὡσότου θόρυβος τὸν ξανάφερε στὸν ἑαυτό του. Ἦταν ἡ ψυχοκόρη ποὔθελε νὰ στρώσῃ τὸ τραπέζι. Σηκώθηκε καὶ περπατοῦσε ἀπάνω-κάτω κι' ὅταν ἔμεινε πάλι μόνος, βγῆκε στὴν πόρτα τῆς κάμαρας καὶ φώναξε μὲ σιγανὴ φωνή: Σαρλότα ! Σαρλότα ! μόνο μιὰ λέξι ἀκόμα ! Ἕνα ἔχε γειά !

Ἐκείνη σιωποῦσε. Αὐτὸς περίμενε καὶ παρακαλοῦσε καὶ ξαναπερίμενε, τέλος κίνησε νὰ φύγῃ καὶ φώναξε : Ἔχε γειά, Σαρλότα ! ἔχε γειὰ γιὰ πάντα !

Ἔφτασε στὴν πύλη τῆς Πολιτείας. Οἱ φρουροὶ ποὺ τὸν εἶχαν πειὰ συνηθίσει, τὸν ἀφῆκαν νὰ περάσῃ χωρὶς νὰ ποῦν τίποτε. Ἔπεφτε χιονόνερο καὶ μόλις κατὰ τὶς ἕντεκα χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του. Ὁ ὑπηρέτης του παρατήρησε πὼς ὁ Βέρθερος δὲ φοροῦσε καπέλλο. Δὲν τόλμησε νὰ πῇ τίποτε, ὸν βοήθησε νὰ γδυθῇ, ἦταν μουσκίδι. Ἔπειτα βρῆκαν τὸ καπέλλο του ἀπάνω σ' ἕνα βράχο τῆς πλαγιᾶς τοῦ βουνοῦ κατὰ τὴν κοιλάδα καὶ δὲ μπορεῖ νὰ καταλάβῃ κανεὶς πὼς ἀνέβηκε κεῖ τὴ σκοτεινὴ καὶ βροχερὴ νύχτα χωρὶς νὰ γκρεμισθῇ.

Ἔπεσε στὸ κρεββάτι καὶ κοιμήθηκε πολύ. Ὁ ὑπηρέτης τὸν βρῆκε νὰ γράφῃ, ὅταν τὸ πρωῒ τὸν φώναξε καὶ τοὔφερε τὸν καφέ. Πρόσθεσε αὐτὰ στὸ γράμμα τῆς Σαρλότας :

⁂

«Γιὰ τελευταία φορὰ λοιπόν, γιὰ τελευταία φορὰ ἀνοίγω αὐτὰ τὰ μάτια. Ἄχ ! δὲ θὰ ξαναδοῦν πειὰ τὸν ἥλιο, μιὰ θολή, συννεφιασμένη μέρα τὸν κρατεῖ σκεπασμένο. Ἔτσι πένθησε, ὦ φύση, τὸ παιδί σου, ὁ φίλος σου, ὁ ἀγαπητικός σου ζυγώνει στὸ τέλος του. Σαρλότα, αὐτὸ εἶναι ἕνα αἴσθημα ποὺ δὲν ἔχει τὸ ὅμοιό του, περσότερο ὅμως μοιάζει σὰ θαμπὸ ὄνειρο, νὰ πῇ κανεὶς στὸν ἑαυτό του : αὐτὸ εἶναι τὸ τελευταῖο σου πρωΐ. Τὸ τελευταῖο ! Σαρλότα δὲν καταλαβαίνω καθόλου αὐτὴ τὴ λέξι, τελευταῖο ! Δὲν εἶναι τώρα σ' ὅλη μου τὴ δύναμη ; τὸ πρωῒ θἆμαι τεντωμένος ἄψυχος χάμου. Θὰ πεθάνω ! τί πᾶ νὰ πῇ αὐτό ; Δές, νειρευόμαστε ὅταν μιλᾶμε γιὰ θάνατο. Εἶδα πολλοὺς νὰ πεθαίνουν' μὰ ὁ ἄνθρωπος εἶναι τόσο περιωρισμένος ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ αἴσθησι γιὰ τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς ὕπαρξής του. Τώρα ἀνήκω ἀκόμα στὸν ἑαυτό μου, σὲ σένα, σὲ σένα ἀγαπημένη μου ! Καὶ σὲ μιὰ στιγμή.....χωρισμένοι, ἀποχαιρετισμένοι! —ἴσως γιὰ πάντα ; Ὄχι, Σαρλότα, ὄχι. Πῶς μπορῶ νὰ χαθῶ ; Πῶς μπορεῖς νὰ χαθῇς. Ὑπάρχουμε ! Νὰ χαθοῦμε! Αὐτὸ πάλι εἶναι μιὰ λέξι, ἕνας κούφιος ἦχος, ποὺ δὲ λέει τίποτε στὴν καρδιά.

— Νεκρος, Σαρλότα ! χωμένος στὴν κρύα γῆς, τόσο στενά, τόσο σκοτεινά! —Εἶχα μιὰ φίλη ποὔταν γιὰ μένα τὸ πᾶν στὴν ἄγνωρη νειότη μου, πέθανε κι' ἐγὼ ἀκολούθησα τὸ λείψανό της καὶ στεκόμουν κοντὰ στὸν τάφο της ὅταν κατέβαζαν τὴν κάσσα καὶ τὰ σχοινιὰ ἔτριζαν ἀπὸ κάτω καθὼς τ' ἀφίναν καὶ τὰ τραβοῦσαν πάλι, ἔπειτα ἔπεσε ἡ πρώτη φκυαριὰ καὶ τὸ μακάβριο σεντοῦκι ἔβγαλε ἕναν ὑπόκωφον ἦχο, ἔπειτα πειὸ σβυστὸ κι' ὁλοένα σβυστότερο, ὡσότου σκεπάστηκε ὅλο ! Σωριάστηκε πλάϊ στὸν τάφο — συνεπαρμένος, σπαραγμένος, δειλιασμένος, τὰ σπλάχνα μου ξεσκισμένα, ἀλλὰ δὲν ἤξερα τί μοῦ συνέβηκε—τί θὰ μοῦ συμβῇ. Θάνατος ! Τάφος ! δὲν καταλαβαίνω αὐτὲς τὶς λέξεις !

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ : Ἡ συνέχεια.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Κάτι ποὺ δὲν ξέρατε

ΤΑ ΖΩΑ

Αὐτοκτονοῦν :

Ἕνας Γερμανὸς φυσιοδίφης ἔβγαλε τελευταίως ἕνα βιβλίο γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι καὶ τὰ ζῶα αὐτοκτονοῦν, καθὼς οἱ ἄνθρωποι.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι πολλὲς φορὲς βρήκαμε σκύλλους ψόφιους ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴν δίψα πλάϊ στὰ πτώματα τῶν κυρίων τους, οἱ ὁποῖοι πέθαναν ἄξαφνα σ' ἐρημικὰ μέρη. Τὸν θάνατο τῶν σκυλλιῶν αὐτῶν τὸν θεωροῦσαν οἱ περισσότεροι φυσιοδίφες ὥς τώρα ὡς αὐτοκτονία. Ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμων ὅμως, ἀρνεῖται τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτόν, λέγοντας πὼς τὸ σκυλλὶ δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ πὼς ἂν δὲν φάῃ θὰ ψοφήσῃ, πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τῆς αὐτοκτονίας.

Τὸ ζῶα ποὺ αὐτοκτονοῦν—μὲ αὐστηρὴ ἔννοια τῆς λέξεως— εἶναι τὰ περισσότερα. Τὰ περισσότερα πουλιὰ ὅταν προαισθανθοῦν τὸ τέλος τους, σηκώνονται ψηλὰ ὅσο μποροῦν καὶ ἀπομακρύνονται πρὸς τὴν θάλασσα. Ὅταν φθάσουν ἀπάνω ἀπὸ αὐτήν, κάνουν ἕνα μεγάλο κύκλο καὶ ἔπειτα κλείνουν τὰ φτερά τους καὶ βουτοῦν ἀπὸ τὸ ὕψος ποὺ βρίσκονται μέσα στὴν θάλασσα καὶ πνίγονται. Ἡ αὐτοκτονία τῶν περιστερῶν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι συγκινητικωτάτη καὶ ποιητικὴ σὲ ἀφάνταστο βαθμό, ἀποδεικνύει καὶ τὴν ἀνώτερη γνῶσι ποὺ ἔχουν τὰ περιστέρια γιὰ τὴ ζωὴ ἀπὸ τὰ ἄλλα πουλιά.

Καὶ ὁ ἐλέφας, τὸ νοημονέστερο ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα, αὐτοκτονεῖ καὶ αὐτὸς καὶ μάλιστα μ' ἕναν τρόπο καταπληκτικό !..... Ὅταν ὁ ἐλέφας πεισθῇ ὅτι δὲν ἔχει νὰ ἐλπίζῃ τίποτε πειὰ ἀπὸ τὴν ζωή, μένει νηστικὸς μερικὲς ἡμέρες καὶ ἔπειτα πηγαίνει καὶ παραμονεύει ἔξω ἀπὸ μιὰ ἀπὸ τὶς φωλιὲς ἑνὸς εἴδους γιγαντιαίων μυρμηγκιῶν, ποὺ τρῶνε πτώματα. Καταπίνει λοιπόν, μερικὰ ἀπὸ αὐτά, δηλητηριάζεται καὶ βρίσκει ἔτσι τὸ πειὸ φρικτὸ τέλος.

Ἀναφέρομε ἀκόμη καὶ ἕνα πείραμα τοῦ σοφοῦ ἐπιστήμονος, τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει ὅτι καὶ ὁ σκορπιὸς αὐτοκτονεῖ. Μιὰ ἡμέρα, στὴν μέση ἑνὸς κύκλου ἀπὸ ἀναμμένα κάρβουνα, ἔβαλε ἕναν σκορπιό. Ὁ σκορπιὸς στὴν ἀρχὴ προσπάθησε νὰ φύγῃ μέσα ἀπὸ τὸν πύρινο κλοιό του, ἀλλ' ὅταν ἐβεβαιώθηκε πὼς αὐτὸ ἦταν ἀδύνατον, ὕψωσε τὴν οὐρά του καὶ μὲ τὸ κεντρί ποὺ εἶναι στὴν ἄκρη της, ἐτρύπησε τὸ κεφάλι του καὶ ἔτσι ἐθανατώθηκε μόνος του.

⁂

Η ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ

Ἡ κυριωτέρα αἰτία τῆς πτώσεως τῆς θερμοκρασίας εἰς τὰ ὑψηλὰ μέρη εἶναι ἡ ἀραίωσις τῆς ἀτμοσφαίρας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει ἐντατικωτέραν ἀκτινοβολίαν τῶν διαφόρων ἀντικειμένων.

Ἂς ἐγγίσωμεν, εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον, ἕνα τεμάχιον ξύλου καὶ ἕνα τεμάχιον σιδήρου. Ὁ σίδηρος θὰ μᾶς φανῇ ψυχρότερος τοῦ ξύλου, ἐν τούτοις ὅμως καὶ τὰ δύο ἀντικείμενα εὑρίσκονται ἀκριβῶς εἰς τὴν αὐτὴν θερμοκρασίαν. Ἀλλ' ἐνῷ ὅταν θέτωμεν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ σιδήρου, ἡ θερμότης της μεταδίδεται ταχέως εἰς ὅλην του τὴν μᾶζαν, θὰ μείνῃ αὕτη εἰς τὸ ἐγγιζόμενον σημεῖον, ἐὰν πρόκειται περὶ τοῦ ξύλου, τὸ ὁποῖον θὰ εὑρίσκεται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῆς χειρός μας.

ΑΓΩΝΙΑ

Τὰ διάφορα λοιπὸν ἀντικείμενα ἀκτινοβολοῦν τὴν ἐκ τοῦ ἡλίου προσλαμβανομένην θερμότητα, διαχύνουν δηλαδὴ τὴν θερμότητα ταύτην εἰς τὸν πέριξ ἀέρα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀὴρ εἶναι κακὸς ἀγωγός, τὰ ἀντικείμενα διατηροῦν τόσον εὐκολώτερον τὴν θερμότητά των, ὅσον πυκνοτέρα εἶναι ἡ ἀτμόσφαιρα. Εἰς τὰ ὑψηλὰ μέρη τοὐναντίον ἡ ἀκτινοβολία εἶναι πολὺ ἰσχυρά, εἶναι δὲ ἐξηκριβωμένον πράγματι ὅτι ἡ θερμοκρασία κατέρχεται κατὰ ἕνα βαθμόν, ὅσον ἀνερχόμεθα κατὰ 180 μέτρα.

Διὰ μέσου τῶν αἰώνων

ΟΙ ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ ΩΣ ΚΥΝΗΓΟΙ

Τὶ ἀναφέρει ἡ ἱστορία

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ στὴν ἐποχήν μας ἔχει γίνει μιὰ ἁπλῆ λαϊκὴ διασκέδασις. Ἡ ποίησις τοῦ ὡραίου αὐτοῦ σπὸρ κατέστρεψε ὅλη του τὴν γοητεία καὶ ὁ πρῶτος τυχὼν ποὺ μπορεῖ νὰ πάρῃ ἕνα τουφέκι καὶ μίαν ἄδειαν κυνηγίου, αὐτοτιτλοφορεῖται Νεμρώδ. Στὰ παληὰ ὅμως χρόνια τὸ κυνῆγι δὲν ἦτο μιὰ τόσον ἁπλῆ ὑπόθεσις. Ἦτο προνόμιον τῶν εὐγενῶν καὶ ἡ ἐπιτυχία ἑνὸς κυνηγίου ἐθεωρεῖτο ὡς ἡρωϊκὸν κατόρθωμα. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ Νεμρὼδ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ἐφιλοδοξοῦσαν σὰν τοὺς σημερινοὺς νὰ σκοτώσουν μερικὲς...τσιλιβίθρες.

Ἀναρίθμητοι πίνακες, ξυλογραφίες καὶ τάπητες ἔχουν διασωθῆ γιὰ νὰ ὑπενθυμίζουν αἰωνίως στοὺς νεωτέρους τὰ μεγαλοπρεπῆ κυνήγια τοῦ παρελθόντος. Οἱ πειὸ μανιώδεις κυνηγοὶ ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς ὑπῆρξαν οἱ Γάλλοι Βασιλεῖς.

Σὲ μιὰ κυνηγετική του περιπέτεια ὀφείλει ὁ Καρλομάγκνος τὸ ὄνομά του. Ὁ ἰδιαίτερος γραμματεύς του Ἐγκινὰρ στὰ ἀπομνημονεύματά του γράφει σχετικῶς : «Μιὰ μέρα ὁ Κάρολος, παλαίοντας σῶμα μὲ σῶμα μὲ μιὰ πληγωμένη ἀρκούδα, τὴν ἔρριξε ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἑνὸς βράχου μπροστὰ στὰ πόδια τῶν καταπλήκτων εὐγενῶν. Τότε γιὰ πρώτη φορὰ οἱ ἀκόλουθοι τοῦ ἀτρομήτου μονάρχου τοῦ ἀπένειμαν τὸν τίτλο τοῦ Μεγάλου (Μάγκνους) καὶ ἔτσι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Κάρολος ἔγινε Κάρολος ὁ Μέγας ἢ Καρλομάγκνος».

Ὁ Βασιλεὺς Φίλιππος Αὔγουστος εἶχε κυριολεκτικῶς πάθος γιὰ τὰ κυνήγια καὶ ὁ Ἅγιος Λουδοβίκος ἦταν ὁ μεγαλείτερος τῆς ἐποχῆς του. Ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ τὸ κυνῆγι περιελήφθη ἐπισήμως στὰς ἑορτὰς τῆς Αὐλῆς.

Ὁ Λουδοβίκος 11ος, πάλιν ὁ μέγας ἐκεῖνος φιλάργυρος, τὰ μόνα πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα ἐξώδευε ἀλύπητα ἦταν τὰ κυνήγια καὶ τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἔφερνε κι' ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ γιὰ νὰ πλουτίζῃ μὲ ἄφθονο θήραμα τὰ δάση του. Ἡ μανία του ὅμως αὐτὴ ἔφθασε μέχρις.... πάθους ! «Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀσθένειά του, βεβαιώνει ὁ κόμης ντὲ Σαμπῶ, ὁ Βασιλεὺς διεσκέδαζε νὰ πνίγωνται μέσα στὸ δωμάτιό του ἀπὸ γάτους καὶ σκύλλους, γυμνασμένους ἐπίτηδες, τεράστιοι ποντικοί, τοὺς ὁποίους ἠγόραζε σὲ πολὺ μεγάλες τιμές....»

Ὁ Φραγκῖσκος ὁ Α΄ ἐξώδευε ἐτησίως 150.000 σκοῦδα γιὰ τὰ κυνήγια του. Τοῦ ἄρεσε νὰ συνοδεύεται σ' αὐτὰ ἀπὸ ὡραῖες γυναῖκες καὶ νὰ καταθέτῃ στὰ πόδια τους τὰ θηράματα ποὺ μόνος του ἐσκότωνε.

Μιὰ μέρα γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὶς κυρίες τῆς Αὐλῆς ἀνήγγειλε ὅτι θὰ ἐπάλευε σῶμα μὲ σῶμα μέσα σὲ περίφρακτο χῶρο μ' ἕναν κάπρο ποὺ τὸν εἶχε πιάσει ζωντανό ! Τοῦ κάκου ἡ Βασίλισσα καὶ ἡ πριγκήπισσα Λουΐζα τῆς Σαβόϊας , τὸν ἐξώρκιζαν νὰ παραιτήσῃ τὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ ἀστεῖο. Ὁ Βασιλεὺς τὸ εἶπε καὶ τὸ ἔκανε. Διέταξε νὰ σχηματίσουν ἕνα στίβο περιφραγμένο καὶ ν' ἀπολύσουν τὸν κάπρο.

Ὁ κάπρος ἀμέσως ὥρμησε ξεφρενιασμένος μὲ ὀρθωμένες τὶς τρίχες. Τρίζοντας τὰ δόντια του, πέταξε μακρυὰ τὰ φράγματα γκρέμισε τὸ φράγμα καὶ ρίχτηκε κατὰ τοῦ Βασιλέως. Οἱ θεαταὶ ἔντρομοι παρακολουθοῦσαν τὴ δραματικὴ αὐτὴ σκηνή, ἀλλὰ ὁ Βασιλεὺς τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ κάπρος ἦταν ἕτοιμος νὰ τὸν χτυπήσῃ, μὲ μιὰ ἐπιδέξια κίνησι τοῦ ξέφυγε καὶ συγχρόνως τρύπησε μὲ τὸ σπαθί του πέρα γιὰ πέρα τὸ στῆθος του. Ὁ κάπρος ἔκανε λίγα βήματα καὶ ἔπεσε ξερός.

Τὸ Σαὶν-Ζερμαίν, τὸ Λιβρύ, τὸ Φοντενεμπλὼ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα δάση ποὺ εἶναι κοντὰ στὸ Παρίσι, ὑπῆρξαν μάρτυρες τῶν κυνηγετικῶν κατορθωμάτων ἑνὸς ἄλλου Γάλλου Βασιλέως, τοῦ Ἐρρίκου τοῦ 4ου. Αὐτὸν τίποτε δὲν τὸν συγκρατοῦσε. «Οὔτε τὸ κρύο, οὔτε ἡ βροχή, οὔτε τὸ ἀκατάλληλον τῆς ἐποχῆς, οὔτε ἀκόμη κι' ἡ ἀρρώστεια». Τὰ κυνήγια ἦταν ἡ μανία του καὶ τὸ κυριώτερόν του μέλημα.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Λουδοβίκος 14ος τρεῖς ἑβδομάδας πρὶν πεθάνῃ, γέρος καὶ ἄρρωστος, δὲν μπόρεσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ πάθος του αὐτὸ—καὶ σὲ κακὰ χάλια διωργάνωσε τὸ τελευταῖο του κυνῆγι στὸ Μαρλύ.

Ἐπίσης ὁ Λουδοβίκος 15ος ἤρχισε ἀπὸ 12 χρόνων τὰ κυνήγια του !

Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ κλίσι γι' αὐτὸ τὸ σπὸρ ἦταν ὁ Μέγας Ναπολέων. Προτιμοῦσε κάτι καλλίτερον : τὸ σπὸρ τῶν κατακτήσεων καὶ τῶν πολέμων.

Ἱστορικὴ ἐγκυκλοπαιδεία

ΕΡΡΙΚΟΣ Ο Δ΄. ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Καὶ ἡ Παπικὴ ἐξουσία

Ἕνας ἀπο τοὺς δραματικωτέρους τύπους τῶν Γερμανικῆς καταγωγῆς Αὐτοκρατόρων τῆς «Ἱερᾶς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας», τῆς ἱδρυθείσης ὑπὸ τοῦ Καρλομάγνου, ἦτο ὁ Ἐρρῖκος ὁ Δ΄ τῆς Γερμανίας, ἀκμάσας μετὰ τὸν 11ον αἰῶνα. Ὁ Ἐρρῖκος ἦτο ἕνα εἶδος εἰκονοκλάστου καὶ δὲν ἠνείχετο τὴν ὑπεροχὴν τῆς Παπικῆς ἐξουσίας. Κατὰ τὴν γνώμην του, ὁ Αὐτοκράτωρ ἡγεῖτο καὶ εἵπετο θρησκευτικῶς ὁ Ποντίφηξ. Ὁ Πάπας τῆς Ρώμης ἔπρεπε νὰ ὑποδουλωθῇ ὑπὸ τὸν Αὐτοκράτορα. Συνέπεσε τότε νὰ γίνῃ Πάπας τῆς Ρώμης, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ Ἐρρίκου, ὁ διάσημος Χίλδεμπρανδ, ὁ ἐπωνομασθεὶς Γρηγόριος ὁ Ζ΄. Ὁ Ἐρρῖκος συνεκρούσθη ἀμέσως μὲ τὸν Γρηγόριον, διότι ἐπεζήτησε ν' ἀπαλλάξῃ τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ καταχρήσεων καὶ ἰδίως διὰ καταχρήσεις τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας. Ὁ Γρηγόριος, τύπος κυριαρχικός, δὲν ἐσυγχώρησε τὰς αὐθαιρεσίας τοῦ Ἐρρίκου καὶ ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, τὸν ἀφώρισεν. Ὁ ἀφορισμὸς ἔγινεν αἰτία νὰ χάσῃ ὁ Ἐρρῖκος τὴν μεταξὺ τῶν πριγκήπων τῆς Γερμανίας ἐπιρροήν του. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ἐν καιρῷ χειμῶνος, διασχίζει τὰς Ἄλπεις, μὲ τὴν θεοσεβῆ σύζυγόν του Βέρθαν καὶ τὸ τέκνον του, καὶ φθάνει εἰς τὸ φρούριον τῆς Καννόσας, ὅπου εὑρίσκετο ὁ Πάπας, διὰ νὰ ζητήσῃ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἄρσιν τοῦ ἀφορισμοῦ. Ὁ Πάπας διέταξε νὰ ἀπομονωθῇ ὁ Ἐρρῖκος ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους του καὶ τὸν ἠνάγκασαν, εἰσελθόντα διὰ τῆς πρώτης εἰσόδου τοῦ φρουρίου, νὰ ἐνδυθῇ ἕνα χονδροειδὲς μάλλινον ἔνδυμα, ὡς ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἀφοῦ τὸν ἔκανε νὰ περιμένῃ ἔξω ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας, ἐν μέσῳ τοῦ ψύχους, ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ, τέλος τὸν ἐκάλεσεν ἐνώπιόν του καὶ ἔλυσε τὸν ἀφορισμόν, ὑπὸ βαρεῖς καὶ ταπεινωτικοὺς ὅρους. Ἀργότερα ὁ Ἐρρῖκος, συντρίψας τοὺς ἐχθρούς του, εἶχε βαδίσει κατὰ τῆς Ρώμης, τὴν ὁποίαν καὶ κατέλαβε, τοῦ Γρηγορίου καταφυγόντος εἰς τὸ φρούριον τοῦ Ἁγίου Ἀγγέλου. Ὁ Ἐρρῖκος, δι' αὐθαιρέτου Συνόδου, ἐξεθρόνισε τὸν Γρηγόριον καὶ ἔφερεν εἰς τὸν Παπικὸν Θρόνον τὸν Κλήμεντα τὸν Γ΄. Ἔκτοτε, μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Ἐρρίκου, ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία εἶχε τοὺς Πάπας καὶ ἀντι-Πάπας της.

Ἡ δραματικὴ αὐτὴ σκηνὴ ἀποτελεῖ ἴσως τὴν σπουδαιοτέραν ἀπόδειξιν τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης καὶ τῆς τυραννικῆς ἠθικῆς καὶ φυσικῆς ἐξουσίας, ἣν ἤσκει ἐπὶ παντὸς Καθολικοῦ, ἐξίσου, ἀπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος μέχρι τοῦ ἐσχάτου τῶν πληβείων. Ταὐτοχρόνως ὅμως τὸ ὅλον ἱστορικὸν δεικνύει τὰς πρωτοτύπους μεταπτώσεις τοῦ Ἐρρίκου ἀπὸ τὴν δουλικὴν ὑποταγὴν εἰς τὴν ἡγεμονικὴν πρόκλησιν κατὰ τοῦ Παπισμοῦ. Εἶναι συνάμα ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἐξόχως χαρακτηριστικὴ τῆς πάλης μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας.

Ἀπίστευτο

Ο ΛΑΡΥΓΓΑΣ

Ἀντικαθίσταται

Εἰς τὸ Συνέδριον τῶν Χειρούργων τοῦ Σικάγου, ἕνας Ἀμερικανὸς μηχανικὸς παρουσίασε μηχάνημα, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ἄνευ λάρυγγος. Χάρις εἰς τὸ μηχάνημα αὐτὸ ὁ ἐφευρέτης, τοῦ ὁποίου ὁ λάρυγξ εἶχεν ἀφαιρεθῆ, διότι εἶχε σχηματισθῆ ἐπ' αὐτοῦ καρκίνος, ὡμίλησεν ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν ἀναπτύξας τὴν ἀρχὴν ἐπὶ τῆς ὁποίας βασίζεται ἡ ἐφεύρεσίς του ! ! ! Διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὴν φωνήν του τόνον....γλυκὺν προσεπάθησε, εἶπε, νὰ μιμηθῇ τὸν ἦχον διαφόρων ὀργάνων καὶ κατόπιν τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. «Ἡ ἐφεύρεσίς μου, εἶπεν ὁ Ἀμερικανὸς μηχανικός, δὲν εἶνε νέα, διότι ὑπάρχει ἤδη εἰς ἐπιστήμων, γέρων σήμερον, μὲ τεχνητὸν λάρυγγα.

⁂

ΜΙΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Τὸ κολλάρο ἐφευρέθη στὰ 1827 ἀπὸ τὴν Ἀμερικανίδα Ἄννα Μοντάνι, σύζυγον ὑποδηματοποιοῦ. Αὐτὴ θέλουσα νὰ εἶνε ὁ σύζυγος της πάντοτε καθαρὸς μπροστὰ στὴν πολυάριθμη πελατεία του, συνήθιζε νὰ τοῦ ἀλλάζῃ κάθε μέρα πουκάμισο. Γιὰ ν' ἀποφύγῃ ὅμως αὐτὸν τὸν μπελᾶ, σκέφθηκε νὰ κατασκευάσῃ περιλαίμιο χωριστὰ ἀπὸ τὸ πουκάμισο κ' ἔτσι ἐφευρέθη τὸ κολλάρο, τὸ ὁποῖον ἀργότερα ἔμελλε νὰ λάβῃ καταπληκτικὴ διάδοσι σ' ὅλον τὸν Κόσμο. Ἡ κυρία Μοντάνι ὅμως δὲν ἀντελήφθη ἀμέσως ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὴ μεγάλη σημασία τῆς ἐφευρέσεώς της. Ἀργότερα ὅμως κάποιος ἱεροκῆρυξ ὀνόματι Μπράουν ἐξεμεταλλεύθη τὴν ἰδέαν αὐτὴν καὶ ἵδρυσε ἕνα μικρὸ ἐργοστάσιον κολλάρων, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκέρδισεν ἄπειρα χρήματα.

⁂

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Τὸ Ἀγγλικὸν ὑδροπλάνον «Πόλις τῆς Ρώμης», τῆς γραμμῆς Λονδίνου—Ἰνδιῶν, ἀπωλέσθη αὔτανδρον κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς θυέλλης εἰς τὸν κόλπον τῆς Γενούης, ὅπου ἡ θάλασσα ἦτο πολὺ τρικυμιώδης καὶ ὁ ἄνεμος εἶχε ταχύτητα 70 μιλλίων τὴν ὥραν. Ἡ «Πόλις τῆς Ρώμης», ζητήσασα βοήθειαν διὰ τοῦ ἀσυρμάτου, προσεθαλασσώθη ἐπιτυχῶς καὶ ἐρυμουλκήθη ὑπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου «Φαμίλια» ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν. Δυστυχῶς ὅμως τρία ἐκ τῶν σχοινίων ρυμουλκήσεως ἐθραύσθησαν, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ὑδροπλάνον ἔπλεε καλῶς, τὸ πλοῖον «Φαμίλια» ἔφθασεν εἰς Σπέτσιά, ὁ δὲ πλοίαρχος, ἐπιβὰς ἑνὸς ταχέος ἀντιτορπιλλικοῦ, ἔσπευσεν εἰς συνάντησιν τοῦ ὑδροπλάνου, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ ἀνευρεθῇ. Ὅλαι αἱ ὑπὸ ἀεροπλάνων καὶ ἀντιτορπιλλικῶν γενόμεναι ἀναζητήσεις πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς «Πόλεως τῆς Ρώμης» ἀπέβησαν μάταιαι. Οἱ ἑπτὰ ἐπιβάται του : ὁ πιλότος Μπέρτ, ὁ μηχανικὸς Ρέμπρουκ, ὁ ἀσυρματιστὴς στόνε, καθὼς καὶ οἱ Τόρνεϋ, Ρόμπινκον, Ριτεμπὶ καὶ ἡ δεσποινὶς Μπρονσὲ ἐπνίγησαν.

ΑΓΩΝΙΑ

⁂

ΤΟ ΜΑΚΡΟΒΙΩΤΕΡΟΝ ΖΩΟΝ:

Δὲν γνωρίζομεν πολὺ καλὰ τὸ ζήτημα τοῦτο, ἰδοὺ ὅμως τί φρονοῦν οἱ μεγαλείτεροι φυσιοδίφαι : Ὁ κροκόδειλος ζῇ 200—250 ἔτη, ὁ ἐλέφας 150—200, ὁ κυπρῖνος 100—150, ὁ ἀετὸς 100, ὁ κύκνος 100, ὁ ἱέραξ 100, ὁ ρινόκερος 60, ὁ παπαγάλος 50—80, ὁ γὺψ 40, ὁ ταῦρος 30, ἡ ἔλαφος 30, ὁ ὄνος 25—30, ὁ ἵππος 25, ἡ καρδερίνα 25, ὁ σπῖνος 20—25, ὁ χοῖρος 20, ὁ βοῦς 18—20, ὁ σκύλλος καὶ ἡ γάτα 18, ἡ ἀηδὼν 16, ὁ κορυδαλὸς 16, ἡ ἀλώπηξ 15, ἡ προβατίνα 12, τὸ καναρι 10, ἡ κατσίκα 10, ὁ σπουργίτης 10, ἡ ὄρνις 10, ὁ κόνικλος 8, ὁ λαγωὸς 7, ὁ σκίουρος 7, ἡ ἀράχνη 7, ἡ μέλισσα 1.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΞΕΝΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Η ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ

ΑΠΟΛΛΩΝ

Τὸ λαμπρὸν Σωματεῖον τῆς Σμύρνης (1891), τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν καταστροφὴν, συνεχίζει εὐδοκίμως τὴν δρᾶσιν του εἰς τὰς Ἀθήνας

Ἐχαρακτηρίσαμεν τὸν Πανελλήνιον καὶ τὸν Ἐθνικόν, ὡς τοὺς παλαιοτέρους Ἑλληνικοὺς Συλλόγους. Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἐκάμαμεν λάθος. Διότι ὁ παλαιότερος ἀθλητικογυμναστικὸς Σύλλογος, εἶνε ὁ «Ἀπόλλων» ποὺ ἱδρύθη στὰ 1891 στὴ Σμύρνη. Τὸ πρᾶγμα ἴσως νὰ εἶνε ἄγνωστον εἰς τοὺς πολλούς, ἀκόμη δὲ καὶ ἡμεῖς δὲν θὰ τὸ ἐπιστεύαμεν, ἐὰν δὲν τὸ ἠκούαμεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ συμπαθοῦς προέδρου τοῦ Συλλόγου, τοῦ ἰατροῦ κ. Δ. Μαρσέλλου. Πάντως εἶνε γεγονὸς ὅτι τὸ λαμπρὸν αὐτὸ σωματεῖον, ποὺ καίτοι ἐκπατρισθὲν ἐσυνέχισε μὲ τὴν ἰδίαν ζέσιν τὴν ἀθλητικήν του δρᾶσιν εἰς τὰς Ἀθήνας. Εἶνε πράγματι τὸ ἀρχαιότερον τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Ἀπόλλων ἔχει μιὰ μακρὰν ἱστορία ποὺ εἶνε συνδεδεμένη ὄχι μόνον μὲ τὸν Ἑλληνικὸ ἀθλητισμό, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον, μὲ τὸν ἀλησμόνητο Ἑλληνισμὸ τῆς Σμύρνης, διὰ τὸν ὁποῖον τὸ ἐξαίρετον αὐτὸ σωματεῖον διετήρησε ἄσβεστη τὴ φλόγα καὶ τὰ ἰδανικά του. Ὁ «Ἀπόλλων», στὰ πρῶτα βήματα τῆς ἱδρύσεώς του, ἦτο μουσικοαθλητικὸν Σωματεῖον. Ἔχουν μείνη δὲ ἱστορικαί, αἱ ἀνὰ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου ἀθλητικαὶ ἐκδρομαί του μὲ τὴν φιλαρμονικήν του, ποὺ ἀπετελεῖτο ἐκ πνευστῶν ὀργάνων. Ἐδῶ καίτοι ὑπάρχει φόβος νὰ χαρακτηρισθοῦμε ὡς ὑπερβολικοί, πρέπει ἐν τούτοις νὰ κάνωμεν τὴν παρομοίωσιν, ὅτι καὶ στοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ἡ μουσικὴ ἦτο ἀμέσως συνδεδεμένη μὲ τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ὁ «Ἀπόλλων» παρουσίασε εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ σταδίου του, μίαν συγγένειαν μὲ τὸ ἀρχαῖον ἀθλητικὸν πνεῦμα. Στὴ Σμύρνη ὁ «Ἀπόλλων» διετήρει ἀθλητικὸν ποδοσφαιρικὸν καὶ ναυτικὸν τμῆμα. Εἰς τὸ τελευταῖον εἶχε ἰσχυροτάτους δικώπους καὶ τετρακώπους λέμβους, αἱ ὁποῖαι ἐσημείωσαν πολλὰς ἐπιτυχίας. Ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν καὶ μέχρι τῆς καταστροφῆς, ἦτο πρωταθλητὴς εἰς τὸ ποδόσφαιρον, καὶ ἐπὶ τέσσαρα ἔτη διαρκοῦντος τοῦ πολέμου, ὅταν οἱ Τοῦρκοι εἶχαν ἐνισχύσει τὰς ὁμάδας των μὲ Γερμανοὺς καὶ Ἀρμενίους παίκτας τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν Σμύρνη ἦσαν ἐκτὸς τοῦ «Ἀπόλλωνος» καὶ ἡ ὁμὰς τοῦ «Πανιωνίου», ἡ Τουρκικὴ «Ἀλτάϊ», μιὰ ἀκόμη Τουρκικὴ καὶ ἡ ὁμὰς τῶν Ἀρμενίων. Μὲ τὴν τελευταίαν ἔπαιζαν ὡς «μπάκ» καὶ οἱ ἀδελφοὶ Ἀμπετιάν, ποὺ διατηροῦν σήμερον ἀθλητικὸν κατάστημα στὴν ὁδὸν Πατησίων.

Εἰς τὸ ποδόσφαιρον ὁ «Ἀπόλλων» ἐγνώρισε τὰς μεγαλειτέρας ἐπιτυχίας του στὴ Σμύρνη, ὅσον καὶ τὰς Ἀθήνας. Κατὰ τὴν περίοδο 1919 — 1920 ἐκέρδισε τὸ «κύπελλον τῆς Μάνης», ὅταν ἐνίκησε τὴν ὁμάδα τοῦ Ἀγγλικοῦ Στόλου. Τὴν ἰδίαν περίπου, ἐποχή, ἐπὶ τῇ διελεύσει τοῦ τότε Διαδόχου — καὶ νῦν Βασιλέως— Γεωργίου, διοργανώθησαν ἀγῶνες Ἐθνικῶν ὁμάδων μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Μικρασίας κατόπιν πρωτοβουλίας τοῦ κ. Μαρσέλλου καὶ ἐντολῆς τοῦ Ἁρμοστοῦ Σμύρνης.

Διὰ τὴν κατάρτισιν τῆς Ἑλληνικῆς ὁμάδος ἐκλήθησαν οἱ ἀριστεῖς τοῦ Ἑλληνικοῦ ποδοσφαίρου ἀπὸ τὰ διάφορα μέτωπα μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ οἱ σημερινοὶ παλαίμαχοι κ. Γ. καὶ Ι. Ἀδριανόπουλος, Α. Νικολαΐδης, Δ. Πανουργιᾶς, Δεμερτζῆς, οἱ Κουλούρηδες, οἱ ἀδελφοὶ Πέππα καὶ ἄλλοι. Ἡ ὁμὰς τῆς Μικρασίας ἀπετελέσθη ἀπὸ παίκτας τοῦ «Ἀπόλλωνος» καὶ τοῦ «Πανιωνίου» — παρὰ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ κ. Μαρσέλλου ὅπως πρὸς χάριν τῆς συνοχῆς, ὁλόκληρος ὁ «Ἀπόλλων» ἀντιμετωπίσῃ τὴν Ἐθνικὴν τῆς Ἑλλάδος. Ὡς ἐκ τούτου ὁ ἀγὼν ἐκερδήθη ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ὁμάδα μὲ 3 : 2. Ἐζητήθη ρεβάνς ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Μακαρίτην Χρυσόστομον. Ἀλλ' ἡ ὁμὰς ἀνεχώρησε. Τότε δὲ καὶ ὁ Χρυσόστομος εἶπε τὸ περίφημον :

—Μεγάλη τιμὴ διὰ τὸν «Ἀπόλλωνα», νὰ φοβῆται ἡ ὁμὰς τῆς Ἑλλάδος νὰ παίξῃ μαζύ του.

Μετὰ τὴν καταστροφὴν ὁ «Ἀπόλλων» πρωτοστάτησε, ὅπως γίνῃ Σμυρναϊκὴ Ἀθλητικὴ Ἕνωσις, τῇ συνενώσει τῶν ὑπαρχόντων τότε Σωματείων «Ἀπόλλων», «Πανιώνιος» καὶ «Πέλοψ». Δυστυχῶς ὁ τότε πρόεδρος τοῦ «Πανιωνίου» μακαρίτης Δάλλας ἐματαίωσε τὴν συγχώνευσιν αὐτήν, ἡ ὁποία καὶ τελικῶς δὲν ἔγινε καίτοι ἐπεχειρήθη δίς. Εἰς τὸν ἀθλητισμὸν τοῦ στίβου ὁμοίως ὁ «Ἀπόλλων», ἔδειξε ὡραίαν δρᾶσιν.

Πάντοτε διωργανοῦντο οἱ «Ἀπολλώνιοι» ἀγῶνες στὸ Στάδιον τοῦ Μπουρνόβα, ἀνεδείχθησαν δὲ ἀπ' αὐτοὺς πολλοὶ πανελληνιονίκαι.

Ἐκ τῶν ἐπιζώντων ἱδρυτῶν τοῦ Συλλόγου, θὰ ἀναφέρωμεν τὸν πασίγνωστον καὶ δημοφιλῆ ἰατρὸν κ. Δ. Μαρσέλλον, τὸν κ. Προβατόπουλον (πρωταθλητὴν στὴν ἄρσιν βαρῶν) καὶ ἄλλους. Ἀπὸ τοὺς παλαιοτέρους πρωταθλητάς στὸ ποδόσφαιρον εἶνε ὁ κ. Γκίλης, ὁ κ. Γ. Χανιώτης (ὁ γνωστὸς ΖΕΟ), ὁ κ. Ἀν.Καμπουρόπουλος, ὁ Σάμιος, Γώτης, Μαρσέλλος, Βίγλατζης καὶ ἄλλοι.

Νοέμβριος 1922. Ὁ «Ἀπόλλων» ἀνασυγκροτεῖται καὶ πάλιν στὰς Ἀθήνας, ἔπειτα ἀπὸ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφήν, καὶ συνεχίζει μὲ τὴν ἰδίαν ζέσιν τὴν ἀθλητικήν του δρᾶσιν. Κατὰ τὴν περίοδον 1924—25 ἡ ποδοσφαιρικὴ του ὁμὰς ἦτο ἡ ἰσχυροτέρα, κερδίσασα μάλιστα καὶ τὸ κύπελλον τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ Ἀπόλλων, μάλιστα ἀπέκτησε σχεδὸν ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἐγκατάστασιν του στὰς Ἀθήνας καὶ ἕνα τέλειον γήπεδον στοῦ Ρούφ, τὸ ὁποῖον συμπληρώνει ἕνα μεγάλο κενὸν στὴν ἀγωνιστικὴν κίνησιν τῆς πρωτευούσης.

Παλαιότερον μάλιστα ὁ «Ἀπόλλων» διετήρει καὶ ἕνα πρώτης τάξεως ἀθλητικὸν τμῆμα. Ἤδη πληροφορούμεθα μὲ εὐχαρίστησιν, ὅτι ὁ Ἀπόλλων θὰ ἐντείνῃ τὴν δρᾶσιν του εἰς ὅλα τὰ ἀθλήματα καὶ τὰς ἀθλοπαιδιάς, ἀκόμη δὲ καὶ εἰς τὴν ὀρειβασίαν, ὀργανώνων μὲ σύστημα ὅλα τὰ σχετικὰ τμήματα. Εἰς τὸ ποδόσφαιρον ὅμως ὁ Ἀπόλλων, ἐγνώρισε πραγματικοὺς θριάμβους.

Ἡ ὁμάς του ἔχει νικήσει τὸν Ὀλυμπιακὸν (3 : 1 καὶ 4 : 3), τὸν Παναθηναϊκόν, ὅλας σχεδὸν τὰς ἄλλας Ἑλληνικὰς ὁμάδας, καὶ ἤδη εὑρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ πρωταθλήματος Ἀθηνῶν. Ἡ τελευταία του ἐπιτυχία μὲ τὸν Παναθηναϊκὸν 1 : 1, καθὼς καὶ ἡ νίκη τῆς 2ας ὁμάδος του κατὰ τῆς 2ας Παναθηναϊκοῦ μὲ 5 : 2, εἶνε χαρακτηριστικὴ τῆς συντελουμένης ἀθορύβου ἐργασίας εἰς τὸν Σύλλογον αὐτόν. Τὴν ποδοσφαιρικὴν ὁμάδα, τοῦ Ἀπόλλωνος, χαρακτηρίζει ἕνα λεπτὸ καὶ ὡραιότατο παιγνίδι, διὰ τὸ ὁποῖον ἐξέφρασαν τὴν ἱκανοποίησίν των ὅλοι οἱ ξένοι ποδοσφαιρισταὶ ποὺ κατῆλθον κατὰ καιροὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Ἀπόλλων ἔχει ἀκόμη δώσει μὲ ἐπιτυχίαν καὶ συναντήσεις εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, ἰδίᾳ τὴν Κών)πολιν καὶ τὴν Σμύρνην, συναντηθεὶς μὲ τὰς Τουρκικὰς ὁμάδος Ἄλταϊ, Γιὸζ τεπέ, Κούρτσιλους, Γαλατᾶ—Σεράϊ καὶ ἄλλας.

Ἤδη ὁ Ἀπόλλων εὑρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πρωταθλήματος, καὶ καθ' ὅλα τὰ δεδομένα φαίνεται ὅτι θὰ τὸ κερδίσῃ. Αἱ τελευταῖαι λαμπραὶ ἐμφανίσεις τῆς ὁμάδος του, ἐναντίον τοῦ Παναθηναϊκοῦ καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος δικαιολογοῦν κάθε αἰσιοδοξίαν ποὺ στηρίζουν ἐπάνω του οἱ πολυπληθεῖς ὀπαδοί του.

ΣΑΚ.

ΠΩΣ ΕΓΥΜΝΑΖΟΝΤΟ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

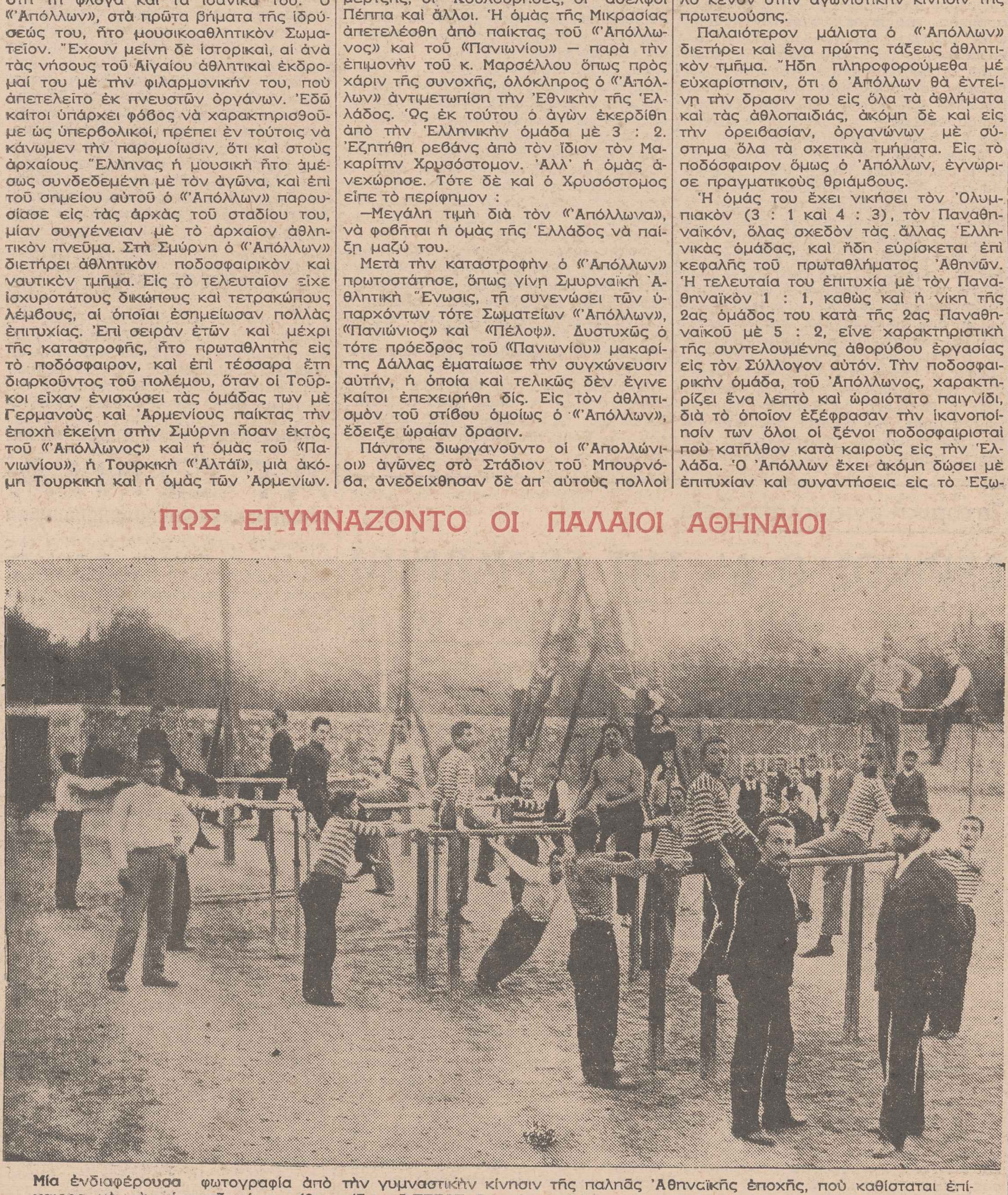

Μία ἐνδιαφέρουσα φωτογραφία ἀπὸ τὴν γυμναστικὴν κίνησιν τῆς παλῃᾶς Ἀθηναϊκῆς ἐποχῆς, ποὺ καθίσταται ἐπίκαιρος μὲ τὴν ἑορταζομένην 40ετηρίδα τοῦ ΣΕΓΑΣ. Διακρίνονται ἔμπροσθεν δεξιὰ ὁ μακαρίτης Ι. Χουσάφης καὶ ὁ τότε γυμναστὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Πικιός. Ἡ φωτογραφία παριστάνει τὸ πρῶτον γυμναστήριον τοῦ Ἐθνικοῦ, στὰ 1897 ὅταν εὑρίσκετο στὴν Λεωφόρο Κηφισσιᾶς, μεταξὺ τοῦ μεγάρου Μπενάκη καιτοῦ Πτὶ—Παλαί.

ΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ τῆς περασμένης ἑβδομάδος ὑπῆρξε ὁ ἑορτασμὸς τῆς τεσσαρακονταετηρίδος ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Σ.Ε.Γ.Α.Σ. εἰς τὸν «Παρνασσόν», καθὼς καὶ τὸ ἐπιβλητικὸν ἀθλητικὸν μνημόσυνον, ποὺ ἔγινε τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναόν. Ἠκούσθησαν κολακευτικὰ λόγια διὰ τὴν πολυσχιδῆ καὶ πολυετῆ δρᾶσιν τοῦ Σ.Ε.Γ.Α.Σ., ὁ ὁποῖος πράγματι ἐπὶ μισὸ περίπου αἰῶνα δὲν ἔπαυσε ὁδηγῶν τὸν ἑλληνικὸν ἀθλητισμὸν ἀπὸ θριάμβου εἰς θρίαμβον.

ΔΙΑ ΤΗΝ προσεχῆ Κυριακὴν ἀγγέλλονται δύο ποδοσφαιρικὰ μάτς πρωταθλήματος. Εἰς τὸ γήπεδον τοῦ «Παναθηναϊκοῦ» θὰ συναντηθῇ ὁ «Ἀπόλλων» μὲ τὸν «Ἀστέρα» καὶ εἰς τὸ γήπεδον τοῦ «Ἀπόλλωνος» ἡ «Ἕνωσις» μὲ τὴν «Δάφνην». Καὶ οἱ δύο ἀγῶνες παρουσιάζουν ἀρκετὸν ἐνδιαφέρον.

ΟΙ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ἀγῶνες «σκὶ» θὰ γίνουν τὴν μεταπροσεχῆ Κυριακὴν εἰς τὸ Βέρμιον, μὲ πλουσίαν συμμετοχὴν χιονοδρόμων τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἄλλων μερῶν. Οἱ ὀρειβάται μας εὔχονται ὁ καιρὸς νὰ εἶναι εὐνοϊκὸς καὶ τὸ χιόνι κάτι περισσότερο ἀπό... ἄφθονο!

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΝ πρωτάθλημα συνεχίζεται μὲ διαρκεῖς ἐκπλήξεις. Ὁ «Παναθηναϊκὸς» ἡττήθη τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἀπὸ τὴν Ἕνωσιν μὲ 2:1 καὶ ἡ ἧττά του διηυκόλυνε τὸν «Ἀπόλλωνα» νὰ καταλάβῃ τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὴν γενικὴν βαθμολογίαν. Δευτέρα ἔρχεται ἡ «Ἕνωσις» καὶ τρίτος μόλις ὁ «Παναθηναϊκός».

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΜΑΣ ἄρχισαν τὰς τεχνικὰς προπονήσεις των εἰς τὸ Στάδιον καὶ θὰ μᾶς ἐμφανισθοῦν στοὺς πρώτους ἐφετεινοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας τὸν προσεχῆ Ἀπρίλιον. Τὸν ἴδιον μῆνα θὰ γίνουν καὶ οἱ πρῶτοι γυναικεῖοι ἀγῶνες ξιφομαχίας μεταξὺ γυναικῶν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης.

ΑΓΩΝΙΑ

ΕΠΕΙΤΑ ἀπὸ τὸν Τζὶμ Λόντον, ποὺ κατέκτησε τὸ παγκόσμιον πρωτάθλημα στὴν πάλη, ἰδοὺ τώρα καὶ ἕνας ἄλλος Ἕλλην μποξέρ, ὁ Ἀντ. Χριστοφορίδης, ποὺ παρουσιάζεται ἐπίδοξος διεκδικητὴς τοῦ παγκοσμίου πρωταθλήματος στὴν πυγμαχία (κατηγορία ἡμιμέσων). Ὁ Χριστοφορίδης εὑρίσκεται τώρα στὸ Παρίσι, πρόκειται δὲ νὰ συναντηθῇ προσεχῶς μὲ τὸν Μαρσὲλ Τύλ.

ΕΙΣ ΤΗΝ δύναμιν τοῦ Συνδέσμου τῶν Γυμναστικῶν καὶ Ἀθλητικῶν Σωματείων ὑπάρχουν σήμερον 100 ἑλληνικὰ σωματεῖα, ἀντιπροσωπεύοντα σύνολον ἀθλητῶν 3,200. Τῷ 1912 τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὸν Σ.Ε.Γ.Α.Σ. σωματεῖα ἦσαν 42 μὲ σύνολον ἀθλητῶν 1380. Μπορεῖτε νὰ ὑπολογίσετε τὴν συντελεσθεῖσαν πρόοδον στὰ 25 αὐτὰ χρόνια.

ΣΥΝΕΚΙΝΗΣΕ ὅλους τοὺς φιλάθλους μας ἡ πληροφορία, ὅτι ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁμογενής μας κ. Θ. Κότσικας ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ὀλυμπιακῆς ἐπιτροπῆς μας τὸ ποσὸν τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου δραχμῶν διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ.

Η ΑΡΜΟΔΙΑ ἐπιτροπὴ τῆς Ε.Π.Ο. προέβη ἤδη εἰς τὴν προκήρυξιν τοῦ τρίτου ἀγῶνος πόλεων μεταξὺ τῶν ὁμάδων τῶν Ἑνώσεων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης διὰ τὴν 28ην τρέχοντος μηνός, ὁρίσασα ὡς γήπεδον τὸ τοῦ Γ. Σ. Ἡρακλέους Θεσσαλονίκης.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπάρχουν ἀπὸ ἐτῶν καὶ γυναικεῖαι ποδοσφαιρικαὶ ὁμάδες, αἱ ὁποῖαι ἀγωνίζονται μεταξύ των σὲ μάτς πολὺ ἐνδιαφέροντα. Ὑπάρχει μάλιστα στὸ Παρίσι καὶ εἰδικὸν πρωτάθλημα γιὰ τὶς γυναῖκες, στὸ ὁποῖον ἐφέτος ἔλαβον μέρος πέντε ὁμάδες. Οἱ ἐφετεινοὶ ὅμως γυναικεῖοι ποδοσφαιρικοὶ ἀγῶνες διεξήχθησαν μὲ μεγάλο πεῖσμα, ἂν κρίνωμεν τοὐλάχιστον ἀπὸ τὰς περιγραφὰς τῶν ἀθλητικῶν ἐφημερίδων. Στὸ μάτς ποὺ ἔγινε τὴν περασμένη Κυριακὴ μεταξὺ τῶν δύο ἰσχυροτέρων γυναικείων ὁμάδων στὸ Παρίσι, ἐσημειώθησαν καὶ δύο... θύματα λόγῳ τοῦ πείσματος μὲ τὸ ὁποῖον διεξήχθη ὁ ἀγών. Οἱ θεαταὶ εἶχαν διαιρεθῆ σὲ δύο ὁμάδας, μὲ τῶν ὁποίων ἑκάστη ὑπεστήριζε τὴν μίαν ὁμάδα μὲ βροντώδεις ἐπιδοκιμασίας. Τελικῶς ἐνίκησε ἡ ὁμὰς τῶν «πρασίνων» χάρις εἰς ἕνα πέναλτυ τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσε τὴν ἀφορμὴν τῶν αἱματοχυσιῶν. Ἡ ἀρχηγὸς τῆς μιᾶς ὁμάδος μὴ παραδεχομένη τὸ «πέναλτυ» ὡς κανονικόν, ἐπετέθη κατὰ τοῦ... διαιτητοῦ, μὲ ἀγρίας διαθέσεις! Ἐν τῷ μεταξὺ κατέφθασαν πρὸς σωτηρίαν του αἱ ἀντίπαλοι καὶ ὁ ἀγὼν θὰ προσλάμβανε τὴν μορφὴν πραγματικῆς συρράξεως, ἐὰν δὲν ἐπενέβαινε ἰσχυρὰ ἀστυνομικὴ δύναμις γιὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν τάξιν. Ὁπωσδήποτε αἱ «πράσιναι» ἐνίκησαν πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν πολυπληθῶν... θαυμαστῶν!

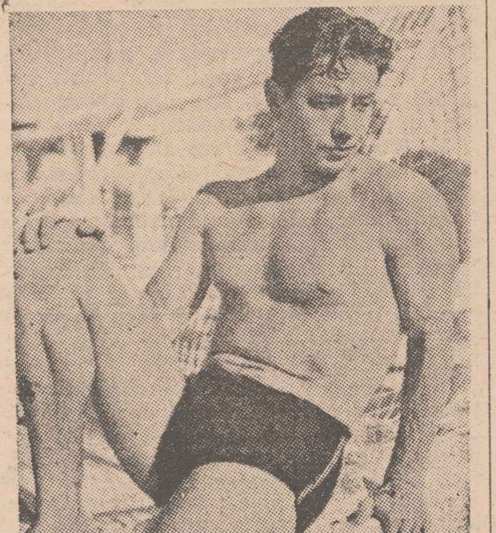

Ὁ περίφημος Οὗγγρος κολυμβητὴς καὶ ὀλυμπιονίκης Τσίκ

ΕΝΑΣ ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ ΔΙΑΚΟΠΤΕΙ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ.

Δὲν εἶνε μόνον ἡ Ἑλλὰς ποὺ δὲν ἔχει κολυμβητικὴν δεξαμενή.. Καὶ εἰς τὴν Κολομβίαν οἱ φίλοι τῆς θαλάσσης κολυμβοῦν στὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ πρὸ ἡμερῶν ἐπλήρωσαν πολὺ ἀκριβὰ τὴν μανίαν των αὐτήν. Ἐγίνετο μία μεγάλη κολυμβητικὴ ἑορτή, ἡ ὁποία περιελάμβανε καὶ ἐπιδείξεις μεταξὺ κολυμβητῶν καὶ κολυμβητριῶν. Ἡ ἑορτὴ ἐπήγαινε καλὰ καὶ ὅλοι ἐχειροκρότουν τὴν ἱκανότητα τῶν ἀγωνιζομένων, ὅταν ξαφνικὰ ἕνας κολυμβητὴς ἄφησε μιὰ δυνατὴ φωνὴ καὶ ἐξηφανίσθη μέσα στὴ θάλασσα. Σὲ λίγο τὸ μέρος ἐκεῖνο ἄρχισε νὰ βάφεται κατακόκκινο καὶ τότε μόνον οἱ θεαταὶ ἀντελήφθησαν περίτρομοι τὸ δρᾶμα ποὺ εἶχε ἐκτυλιχθῆ μπρὸς στὰ μάτια των. Ἕνας πελώριος καρχαρίας καραδοκῶν τὴν κατάλληλον στιγμήν, ἐπλησίασε τὸν μακρυνότερον κολυμβητὴν καὶ ἀφοῦ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὰ πόδια, ἐξηφανίσθη μαζί του εἰς τὸ βάθος. Ἕως ὅτου συνέλθουν ἀπὸ τὴν κατάπληξίν των, ὁ καρχαρίας εἶχεν ἐξαφανισθῆ μὲ τὴν λείαν του καὶ ὁ κόσμος περίτρομος διέκοψε γλέντι καὶ ἑορτή, πρὸς ἀποφυγὴν καὶ περαιτέρω δυστυχημάτων.

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ ΕΝΙΚΗΣΕ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ

Στὸ Βερολῖνον ἔγινε τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἕνας πρωτότυπος ἀγών. Συνηγωνίσθησαν σ' ἕναν ἀγῶνα 5.000 μέτρων τὸ αὐτοκίνητο μὲ τὸ ἀεροπλάνο. Ἡ διαδρομὴ ἦτο σχεδὸν κυκλικὴ καὶ ἐξετελέσθη μὲ ἀπόλυτον ἀκρίβειαν ἐκ μέρους τοῦ ἀεροπλάνου. Νικητὴς στὸν ἀγῶνα αὐτὸν ἀνεδείχθη, ὅπως ἀνεμένετο, τὸ ἀεροπλάνον, ἀλλὰ τὸ αὐτοκίνητον μόλις ἐλάχιστα ὑπελείφθη. Τὸ ἀεροπλάνον ἐχρειάσθη πάντως νὰ ἀναπτύξῃ ὅλην του τὴν ταχύτητα (420 χιλμ.) διὰ νὰ ἐπιβληθῇ μὲ ὀλίγην διαφοράν. Οἱ εἰδικοὶ ποὺ παρηκολούθησαν τὸν ἀγῶνα, εἶνε τῆς γνώμης ὅτι, ἐὰν ἡ «μηχανὴ» τοῦ αὐτοκινήτου ἦτο μεγαλειτέρας δυνάμεως, τὸ ἀεροπλάνον θὰ εἶχεν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ἡττηθῇ.

Ο ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ „ΕΣΠΕΡΟΥ"

Ὁ ἀθλητικὸς διαγωνισμός μας, ποὺ προκηρύξαμε ἀπὸ τοῦ περασμένου φύλλου μας, προκάλεσε ζωηρὸν ἐνδιαφέρον μεταξὺ ὅλων τῶν φιλάθλων τῆς Ἑλλάδος. Καθημερινῶς λαμβάνομε κατὰ δεκάδας γράμματα, ποὺ ἐπιδοκιμάζουν τὴν ἀπόφασιν, ποὺ ἐλάβαμε, νὰ ἐνισχύσωμε τοὺς νέους φιλάθλους καὶ τὴν ἀθλητικὴν κίνησι τοῦ τόπου των. Σήμερα δημοσιεύουμε τὶς πρῶτες ἀνταποκρίσεις, ἐπιφυλασσόμενοι στὸ προσεχὲς νὰ καταχωρήσωμε περισσότερες. Οἱ ἀναγνῶσται μας δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἀνυπόμονοι, γιατὶ αἱ ἀνταποκρίσεις των δημοσιεύονται κατὰ σειρὰν λήψεως. Περιμένομε πάντως ἀπὸ ὅλους γενικῶς τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ μᾶς γράψουν κάτι γιὰ τὸν ἀθλητισμὸ καὶ τὴν κίνησι τοῦ τόπου των, μαζὶ μὲ τὶς σχετικὲς φωτογραφίες. Δὲν πρέπει νὰ μείνῃ κανεὶς φίλαθλος ἀναγνώστης τοῦ «Ἑσπέρου», ποὺ νὰ μὴ λάβῃ μέρος στὸν ἀθλητικό μας «Διαγωνισμό».

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΜΥΤΙΛΗΝΗ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ, Φεβρουάριος. — Τὸ νησί μας, μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα σπόρ, τὸ ποδόσφαιρο καὶ τὸν κλασσικὸ ἀθλητισμό, καλλιεργεῖ ἐπίσης καὶ τὴν πάλη, τὸ ἀνδροπρεπὲς αὐτὸ ἀγώνισμα, στὸ ὁποῖο εἶχαν ἰδιαίτερη ἐπίδοσι οἱ πρόγονοί μας. Ἤδη πρόκειται νὰ διοργανωθοῦν μεγάλοι παλαιστικοὶ ἀγῶνες ἀπὸ γνωστοὺς φιλάθλους τῆς πόλεώς μας, στοὺς ὁποίους θὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ ἀνεγνωρισμένοι παλαισταὶ τῆς Μυτιλήνης. Ὁ κυριώτερος ἀγὼν τῆς ἡμέρας θὰ εἶναι μεταξὺ τοῦ παλαιστοῦ Σπανοπούλου, πρωταθλητοῦ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, καὶ τοῦ παλαιστοῦ Σουλβίτου, παλαιστοῦ τοῦ Ἰονίου Πελάγους. Ὁ ἀγὼν θὰ παρουσιάσῃ μεγάλο ἐνδιαφέρον καὶ θὰ προσελκύσῃ πολὺν κόσμον, ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον, ποὺ ἔδειξε ὁ νομάρχης κ. Λούντρας, ἀθλοθετήσας ὡραῖον κύπελλον διὰ τὸν νικητήν. Διάφοροι φίλαθλοι ἔχουν ἀθλοθετήσει ὡραίας ἀνθοδέσμας διὰ τὸν νικητήν. Διαιτητὴς τοῦ ἀγῶνος θὰ εἶναι ὁ γνωστὸς φίλαθλος κ. Ἄργης Γαληνός.

Ὁ ἀθλητισμὸς στὸ νησί μας ἀρχίζει καὶ πάλιν νὰ ἀναζωογονῆται καὶ ὅλοι μας ἐλπίζομε ὅτι γρήγορα θὰ μᾶς παρουσιάσῃ μεγάλους ἀθλητάς, ὅπως καὶ ἡ γειτονική μας Χίος.

ΛΙΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΑΚΥΝΘΟΝ

ΖΑΚΥΝΘΟΣ, Φεβρουάριος. — Ἡ νῆσός μας εὑρίσκεται σὲ πραγματικὸν ἀθλητικὸν μαρασμόν, κυρίως ἀπὸ τὸ 1930, ὅτε διελύθησαν τὰ ἰσχυρὰ ποδοσφαιρικὰ σωματεῖα Ἕνωσις, Ἡρακλῆς καὶ Φαλῖνος. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ ἀφήσῃ ἀδιαφόρους τοὺς φιλάθλους τοῦ νησιοῦ μας, οἱ ὁποῖοι, κατόπιν ἐνεργειῶν τοῦ νομάρχου μας κ. Γ. Μπαρμπάτη, ἀπέστειλαν πρὸς τὸν φίλαθλον ὑπουργὸν κ. Κοτζιᾶν ἀνοικτὴν ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας ἐκ μέρους ὁλοκλήρου τῆς φιλάθλου νεολαίας τῆς Ζακύνθου, παρακαλοῦμεν, ὅπως ἐνδιαφερθῇ διὰ τὸν ἀθλητισμόν μας, εἰσηγούμενος παρὰ τῇ Σῇ Κυβερνήσει τὰ ἀναγκαῖα δι' αὐτὸν μέτρα.

Τὸ ὄνειρον ὁλοκλήρου τῆς φιλάθλου νεολαίας τῆς Ζακύνθου δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ἡ ἵδρυσις ἑνὸς καταλλήλου γυμναστηρίου καὶ ἡ παροχὴ τῶν ἀπαραιτήτων διὰ τὸν ἀθλητισμὸν εἰδῶν. Ἡ φωνὴ τῆς νεολαίας μας, εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ ἀκουσθῇ αὐτὴν τὴν φορὰν μὲ στοργικὸν ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὴν Σεβαστὴν Κυβέρνησιν, ἥτις θὰ μεριμνήσῃ ἀσφαλῶς διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ἑνὸς τόσον ὡραίου καὶ πατριωτικοῦ ὀνείρου της.

ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΛΜΥΡΟΝ

ΑΛΜΥΡΟΣ, Φεβρουάριος. — Τὸ λαμπρὸν σωματεῖον τῆς πόλεώς μας «Γυμναστικὸς Σύλλογος Ἁλμυροῦ», ἐτέλεσε τὴν περασμένη Κυριακὴ τὸν ἐτήσιον ἀνώμαλον δρόμον του, κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ Σ.Ε.Γ.Α.Σ. Πληθώρα φιλάθλων εἶχον κατακλύσει τὴν διαδρομήν, διὰ νὰ χειροκροτήσουν τοὺς νικητάς. Ὁ ἀγὼν παρουσίασε μεγάλο ἐνδιαφέρον, διότι ἔλαβε μέρος εἰς αὐτὸν καὶ ὁ Βαλκανιονίκης μαραθωνοδρόμος Α. Ραγάζος. Οἱ δρομεῖς, ποὺ ἔτρεξαν τὰ 5,000 μέτρα τοῦ ἀνωμάλου, ἦσαν οἱ ἑξῆς: Ν. Ραγάζος, Ι. Παπαδόπουλος, Κ. Τσάμης, Ι. Πλασαρᾶς, Δ. Λάζος, Ε. Καρακίτσος, Χ. Ροῦσσος καὶ Π. Βαλαμουτόπουλος.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα ἔχουν ὡς ἑξῆς:

1) Ἀθ. Ραγάζος 16′ 28′′ 7)10 (ἐκτὸς συναγωνισμοῦ), 2) Νικ. Ραγάζος 17′, 3) Ι. Παπαδόπουλος 18′ 5′′, 4) Κ. Τσάμης 18′ 5′′ 1)10, 5) Α. Πλασταμᾶς 19′ (Γ. Σ. Σούρπης).

Ἂς σημειωθῇ ὅτι, πλὴν τῶν ἀδελφῶν Ραγάζου, οἱ ὑπόλοιποι ἦσαν ἀπροπόνητοι.

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝ ΣΤΑ ΧΑΝΙΑ

ΧΑΝΙΑ, Φεβρουάριος. — Τὸ ποδόσφαιρον στὴν πόλι μας παρουσιάζει τὸν τελευταῖον καιρὸν ἐξαιρετικὴν δρᾶσιν, κυρίως χάρις εἰς τὰς ἐμφανίσεις τῶν δύο ἰσχυροτάτων ὁμάδων μας «Τάλης» καὶ «Ἰωνία».

Προχθὲς συνηντήθησαν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν αἱ ὁμάδες αὗται. Ἀλλ' ὁ ἀγὼν ἔληξεν ἰσόπαλος. Τὸ παιγνίδι ὅμως ὑπῆρξε τεχνικώτατον καὶ συναρπαστικόν. Τὴν ὁμάδα τοῦ «Τάλη» ἀποτελοῦν οἱ ἑξῆς ποδοσφαιρισταί: Ἀγριμανάκης, Πανεθυμιτάκης, Πορίχης, Καρύδης, Ἀποστολάκης, Ροζάκης, Πολίτης, Ἀθηναῖος, Χολιόπουλος, Πολιτόπουλος, Δημάκης. Εἰς τὴν «Ἰωνίαν» παίζουν οἱ: Κοτσώνης, Μπαϊρακτάρης, Μελίδης, Ρήγας, Τραμπατζᾶνος, Ἀραπίδης, Δαπόντας, Μανιατόπουλος, Χατζηκυριάκος, Τσελέντης καὶ Μεμέτης Γάμπας.

Στὴν πόλι μας ὑπάρχουν ἐπίσης καὶ δύο ἄλλαι πολὺ καλαὶ ὁμάδες, ὁ «Ἀτρόμητος» καὶ ὁ «Ὅμιλος Φιλάθλων». Τὸν τελευταῖον ἀποτελοῦν οἱ Θεοφανίδης, Μαρκάκης, Φραγκιαδάκης, Μαρινάκης, Ζερβός, Μιχουσάκης, Τσιγκουνάκης, Μαλαβάκης, Ξυγκάκης, Ἀνδρικίδης καὶ Τσούχλαρης.

Σ. Σ.

ΑΓΩΝΙΑ

ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΣ Α.Ε.
ΛΕΥΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ
24 ΕΡΜΟΥ 24
Ὑφάσματα διὰ χορούς, Ταφτάδες, Σατὲν,
EBLOUISSANTE CREPE Λαμὲ, Βελοῦδα,
Σιφὸν κ.λ.π. εἰς πλουσιωτάτην συλλογὴν

ΑΓΩΝΕΣ ΠΟΔΗΛΑΤΙΚΟΙ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

ΑΓΡΙΝΙΟΝ, Φεβρουάριος—Στὴ σειρὰ τῶν διαφόρων ἀγώνων ποὺ διοργανώνε ὁ Ἀθλητικὸς Σύλλογος «Κεραυνὸς» τῆς πόλεως μας, εἰς τὸ τελευταῖον Συμβούλιόν του ἀπεφάσισε, κατόπιν τῆς προτάσεως τῆς Ἑταιρείας Ποδηλάτων «Μπάουερ» τὴν διοργάνωσιν ποδηλατικῶν ἀγώνων. Προμηνύεται μεγάλη ἐπιτυχία εἰς τοὺς Παναιτωλοακαρνανικοὺς αὐτοὺς Ποδηλατικοὺς ἀγῶνας εἰς τοὺς ὁποίους θὰ συμμετάσχουν ποδηλάται ἐξ ὅλου τοῦ Νομοῦ μας.

Ὁ διοργανωτὴς Σύλλογος «Κεραυνὸς» πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ τύχῃ τῆς οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τοῦ Δήμου μας, διὰ νὰ ἐκτελεσθοῦν οἱ ἀγῶνες μὲ ὅλη τὴν μεγαλοπρέπεια καὶ λαμπρότητα ποὺ πρέπει καὶ νὰ βραβευθοῦν οἱ νικηταί. Τὰ βραβεῖα μέχρι στιγμῆς, ὡς μᾶς ἀνήγγειλαν θὰ εἶναι ἕνα τῆς Ἑταιρείας Ποδηλάτων «Μπάουερ» διὰ τοῦ ἐδῶ ἀντιπροσώπου της κ. Ἀθανασίου Πετρίδη, καὶ δύο τοῦ Ἀθλητικοῦ Συλλόγου «Κεραυνὸς» τῆς πόλεώς μας. Πολλοὶ μέχρι στιγμῆς ἐδήλωσαν συμμετοχὴν εἰς τοὺς λαϊκοὺς αὐτοὺς ποδηλατικοὺς ἀγῶνας, μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ οἱ ἑξῆς: Πᾶνος Ζάβρος, Ἀθαν. Πετρίδης, Ἰωάν. Κατσαβός, Πὸ Σούλας, Νικ. Παντέλης, Νικ. Γιαννούλης, Τάσ. Τσαμουρίδης, Π. Ταμπουρᾶς, Ἀνδρ. Χατζηγεωργίου, Μάκης Σύλιος, Μιλτ. Παπαδόπουλος, Β. Τσαμουρίδης, Κ. Μπέσσας καὶ ἄλλοι.

Ἐκτὸς τούτου θὰ συμμετάσχουν καὶ τὰ Σωματεῖα «Παναθηναϊκὸς Γυμναστικὸς Σύλλογος» καὶ τὸ Γυμνάσιον τῆς πόλεώς μας ποὺ ἔχουν τόσον καλοὺς ποδηλάτας.

ΕΣΠΕΡΙΤΗΣ

Οἱ δυο πρωτοπαλαισταὶ Σπανόπουλος καὶ Σουλβῖνος, οἱ ὁποῖοι θὰ δώσουν ἐνδιαφέροντα ἀγῶνα στὴ Μυτιλήνη.

ΤΙ ΘΑΥΜΑ
Η ΑΕΡΟ-ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΤΟΥ
ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ 6
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 31 597
ΜΗΤΣΟΥ

ΕΝΔΟΞΗ ΔΡΑΣΙ ΓΥΝΑΙΚΩ'

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΕΙΡΑΤΙΝΕΣ

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΥ ΚΟΥΡΣΑΡΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Κατὰ τὸ 1717, κατὰ τὴν τόσο ταραγμένη ἐποχὴ αὐτὴ τῆς ἀρχῆς τοῦ 18ου αἰῶνος, ἕνα πλῆθος τυχοδιωκτῶν, ποὺ ἦλθαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, μαζεύτηκαν στὴ Νιοὺ Πρόβιτενς, μπρὸς ἀπὸ τὴν Φλωρίδα, στὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Μπαχάμας. Περίφημοι πειρατές, ποὺ λεηλατοῦσαν τὶς ἀκτὲς τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ἐστρατολογοῦσαν ἀπὸ κεῖ τοὺς συντρόφους των. Ἀλλὰ ἀπρόοπτα ἔφθασε μέχρις ἐκεῖ μιὰ διαταγὴ τοῦ βασιλέως, ποὺ πρόσφερνε ἀμνηστεία σ' ὅλους τοὺς πειρατάς, ποὺ θἄθελαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ ἐπικίνδυνο ἐπάγγελμά των. Ἀλλὰ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν πειρατῶν δὲν δεχθήκανε τὴν ἀμνηστεία καὶ ἐξακολουθήσανε τὶς πειρατείες των. Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καράβια αὐτά, ποὺ τὸ κυβερνοῦσε ὁ τρομερὸς Ράκκαμ, προσλήφθηκε ὡς ναύτης ἕνα ἀμούστακο, ἀλλὰ ἀτρόμητο παλληκάρι—ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν ντυμένη ἀντρικὰ Ἄννα Μπόννεϋ, ἐρωμένη τοῦ Ράκκαμ. Ἡ Ἄννα, λοιπόν, διηγεῖται στὸν ἐρωμένο της τὴ ζωή της καὶ πῶς ὁ πλούσιος πατέρας της τὴν ἔδιωξε ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅταν παντρεύθηκε, χωρὶς τὴ συγκατάθεσί του, τὸ ναύτη Μπόννεϋ.

2ον

Καὶ ἡ Ἄννα Μπόννεϋ συνέχισε τὴ διήγησί της :

— Δὲν μᾶς ἔμενε πιὰ παρὰ νὰ ἀποφύγουμε τὸ σκάνδαλο, δοκιμάζοντας ἀλλοῦ τὴν τύχη μας. Νὰ πῶς ὁ Μπόννεϋ μὲ τράβηξε μέχρι ἐδῶ. Ἀλλὰ βλέπω καλά, πὼς ὁ γελοῖος εἶναι τεμπέλης. Ἀπὸ πείσμα γιατὶ δὲν βρῆκε χρυσάφι στὸ κρεββάτι μου, θέλει νὰ ζήσῃ ἀπὸ τὸ δικό μου κόπο. Εὐτυχῶς, ποὺ ἀνακάλυψα δῶ πέρα ἄντρες καὶ μάλιστα, περιφήμους, ἀγάπη μου.... Λοιπόν, δὲν θὰ μ' ἀφήσῃς ; Θὰ μὲ πάρῃς στὸ καράβι ; Θἄναι θαῦμα......

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τούτη δὲν τὸν ἄφησε ἥσυχο. Ὁ Ράκκαμ δίσταζε, γιατὶ ἀναλογιζότανε τὸ ρητὸ νόμο τῶν πειρατῶν : «Αὐτὸς ποὺ θὰ φέρῃ στὸ καράβι μιὰ γυναῖκα μεταμφιεσμένη μ' ἀντρικὰ ροῦχα τιμωρεῖται μὲ θάνατο....» Ἡ Ἄννα τὸν γέμιζε μὲ σαρκασμούς, μὲ πειραχτικὰ λόγια ἢ καλλίτερα, τοῦδειχνε μὲ ὑποβλητικὸν τρόπο πόσο θἄτανε γλυκύτερη ἡ ζωή του, ἂν τὴν ἔπαιρνε μαζύ του.

Ὅσο γι' αὐτήν, ποιὸς μποροῦσε νὰ τὴν ὑποψιασθῇ ; Πόσοι, στὴ Νιοὺ-Πρόβιτενς μάντευαν τὴ γυναῖκα κάτω ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τοῦ νέου καὶ σκληροῦ αὐτοῦ ψαρᾶ ; Ὁ Ράκκαμ ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ :

— Στὴν ἀνάγκη, ξέρω νὰ μεταχειριστῶ τοὺς ναῦτες σου, ὅπως μεταχειρίστηκα ἄλλοτε τὴν Ἐγγλέζα ὑπηρέτριά μου. Τοῦ ἔλεγε, γιὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀποφασίσῃ.

Ἡ ἀναγγελία τῆς Βασιλικῆς χάριτος εἶχε προσφέρει στὸν Ράκκαμ ἕναν ἀνέλπιστον τρόπον σωτηρίας. Ἡ Ἄννα τὸ εἶχε προμαντέψει καὶ γι' αὐτὸ εἶχε ἐνεργήσει χωρὶς ἀργοπορία. Κι' ἔτσι, ἔχοντας ὁλότελα νικήσει τὴν ἀντίστασι τοῦ Ράκκαμ, μὲ μιὰ νύχτα ὅλο χάδια καὶ ἡδονές, μέσα στὴ στενὴ καμπίνα, ποὺ μύριζε ροῦμι καὶ πίσσα, ἡ Ἄννα Μπόννεϋ ἄκουσε τοὺς μεθυσμένους ἄντρες τοῦ πληρώματος νὰ ξυπνᾶνε ἀπὸ τὶς κλωτσιὲς τοῦ Ράκκαμ, ποὺ οὔρλιαζε τὶς διαταγὲς τῆς ἀπάρσεως.

Καὶ τὸ πειρατικό, ἐπωφελούμενο τοῦ δροσεροῦ ἀγέρα, ποὺ φύσαγε ἀπὸ τὴ στεριὰ γλύστρησε πρὸς τ' ἀνοιχτά, τὴ στιγμὴ ποὺ στὸν ὁρίζοντα ἡ αὐγὴ ξάπλωνε τὴν κροκάτη γάζα της.....

Ὅταν ἡ Ἄννα βγῆκε πρωΐ-πρωὶ στὸ κατάστρωμα μερικοὶ ναῦτες τὴν στραβοκυττάξανε. Ἀπάντησε στὶς ἐρωτήσεις, ποὺ τὶς ἔκαμαν, μὲ κεῖνες τὶς βρισιὲς τῶν θαλασσόλυκων, ποὺ ἡ μνήμη της μάζευε ἀπὸ τότε ποὺ ἦτανε ἀκόμα παιδί. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο κανένας πιὰ δὲν τὴν κύτταζε.

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Ἐξ ἄλλου, τί ὑποψίες μποροῦσε νὰ ξυπνήσῃ αὐτὸ τὸ ἀγορίστικο κορμί, τοῦ ὁποίου μόνον ὁ Ράκκαμ γνώριζε τὰ κάλλη, ποὺ τόσο εὔκολα κρυβότανε κάτω ἀπὸ τὴ σκληρὴ ναυτικὴ μπλοῦζα ; Τὸ καράβι ταξείδευε πρὸς τὴ Ζαμάϊκα, φέρνοντας γύρα τὴν Κούβα, καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἡ Ἄννα προσαρμοζότανε περισσότερο στὸ τραχὺ ἐπάγγελμα τοῦ ναύτη, ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Ἀνέβαινε στὰ ξάρτια μὲ τὴν εὐκολία τσακαλιοῦ, μάζευε, μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους ναῦτες, τὰ βρεμένα ἀπὸ τὴν ὑγρασία καραβόπανα, ποὺ τῆς τσάκιζαν τὰ δάχτυλα, ἔβριζε, ἔφτυνε, μασοῦσε καπνό, ξέσχιζε μ' ὅλα της τὰ δόντια τὰ καπνισμένα ψάρια ἢ τὸ κρέας καὶ ἄν, στὶς ὧρες τοῦ ξεκουράσματος, τὸ παιχνίδι τῶν ζαριῶν, τέλειωνε μὲ συμπλοκή, ἔδινε κι' αὐτὴ γροθιές, ὅπως καὶ οἱ σκληροὶ σύντροφοί της.

Τὰ πρῶτα καράβια, ποὺ τὸ πειρατικὸ ἀντίκρυσε καὶ διάλεξε γιὰ θύματά του ἦταν κάτι μικροκάϊκα ψαράδων χελωνῶν. Ἡ ἁπλῆ θέα τῆς μαύρης σημαίας τοὺς παρέλυε. Ἡ Ἄννα πηδοῦσε πρώτη στὸ ψαροκάϊκο, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

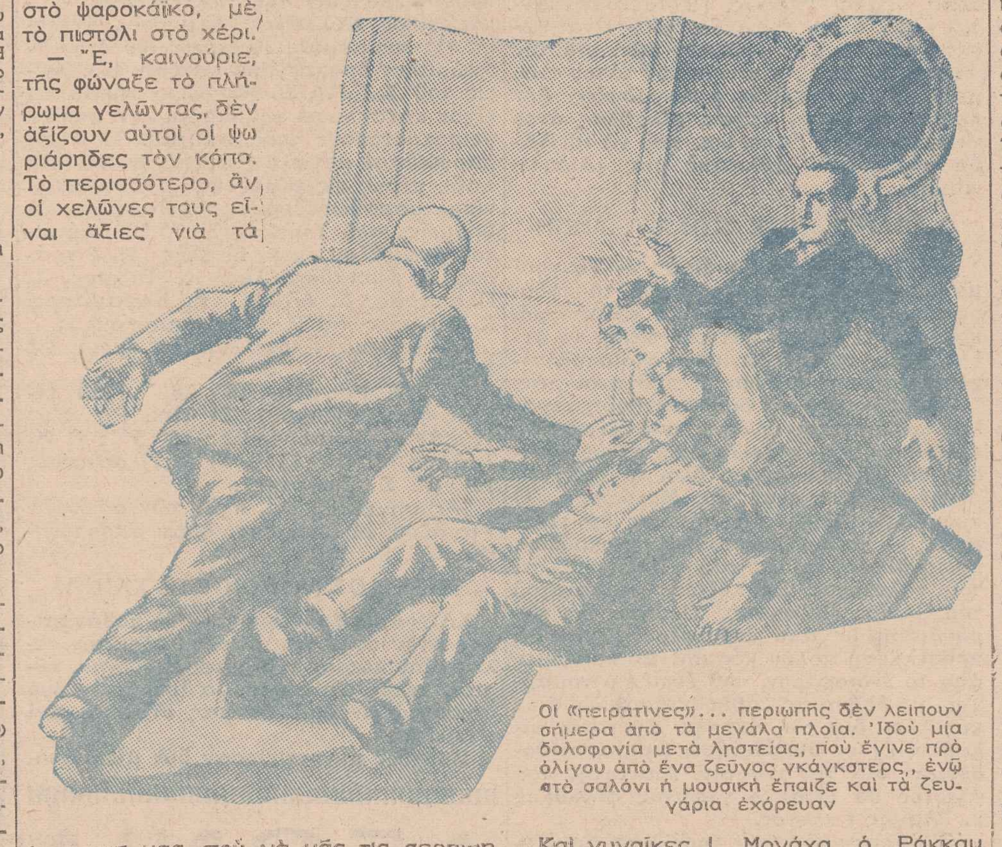

Οἱ «πειρατίνες»... περιωπῆς δὲν λείπουν σήμερα ἀπὸ τὰ μεγάλα πλοῖα. Ἰδοὺ μία δολοφονία μετὰ ληστείας, ποὺ ἔγινε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ ἕνα ζεῦγος γκάγκστερς,, ἐνῷ στὸ σαλόνι ἡ μουσικὴ ἔπαιζε καὶ τὰ ζευγάρια ἐχόρευαν

— Ἔ, καινούριε, τῆς φώναξε τὸ πλήρωμα γελῶντας, δὲν ἀξίζουν αὐτοὶ οἱ ψωριάρηδες τὸν κόπο. Τὸ περισσότερο, ἂν οἱ χελῶνες τους εἶναι ἄξιες γιὰ τὰ στομάχια μας, ποὺ νὰ μᾶς τὶς σερβίρῃ μὲ καμμιὰ καλὴ σάλτσα, αὐτὸς ὁ γάϊδαρος ὁ μάγεράς μας.

Ἀλλὰ τὴν παρέσυρε ἡ ζωηράδα της. Προτείνοντας τὸ πιστόλι της καὶ στηρίζοντάς το στ' αὐτιὰ τῶν φτωχῶν αὐτῶν διαβόλων, οὔρλιαζε, ὅπως εἶχε ἀκούσει νὰ τῆς διηγοῦνται οἱ πειρατὲς τῆς Νιοὺ-Πρόβιτενς:

— Βλάκα ! Τὴν ἐρχόμενη φορὰ δὲν θὰ στὴ χαρίσω. Δὲν καταλαβαίνεις, λοιπόν, τίποτε ἀπὸ τὴ ζωή ; Οἱ πλούσιοι γδύνουν τοὺς φτωχούς, μὲ τὴ βοήθεια τῶν Νόμων καὶ προτιμᾷς αὐτὴ τὴν τύχη, ἀπὸ τὸ νὰ ἑνωθῇς μὲ μᾶς, ποὺ θέλουμε νὰ ληστεύουμε τοὺς πλουσίους, μὲ τὴ βοήθεια μόνο τῆς παλληκαριᾶς μας. Ἔλα, λοιπόν !

Μὲ τὸ φόβο ἢ μὲ τὴ ρητορικὴ ἡ Ἄννα ἔπαιρνε κάποτε ἐθελοντάς.

Ἡμέρες ἑβδομάδες περνοῦσαν. Ἡ θάλασσα τῶν Ἀντιλλῶν δειχνότανε μητρική. Καΐκια φορτωμένα μὲ πολύτιμα ὑφάσματα, μὲ περίφημο καπνό, μὲ οἰνόπνευμα, ἀκόμη καὶ μὲ χρυσάφι πέφτανε στὰ χέρια τοῦ Ράκκαμ. Μιὰ ὑπερδιέγερσι, ποὺ ὅλο μεγάλωνε, ἐξ αἰτίας τῆς ἐλευθέρας ζωῆς καὶ τῶν ἀχαλινώτων ἐνστίκτων, ἔκαμνε τὴν Ἄννα Μπόννεϋ νὰ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀντρείους ναῦτες, τόσο στὴν ἐπίθεσι, ὅσο καὶ στὴ λεηλασία. Ὕστερα ἀπὸ κάποια γερὴ ναυτοληστεία, τὴ νύχτα, ἔπιναν στὸ καράβι ἀπάνω μέχρι τρέλλας. Γιὰ τὴν Ἄννα καὶ τὸν Ράκκαμ ὅλα τέλειωναν μέσα σ' ἕνα ἀπερίγραπτο ἐρωτικὸ ὄργιο.

◆◆◆

Μερικὲς φορὲς τὸ πειρατικὸ ἀγκυροβολοῦσε στὸν ὅρμο κάποιου ἐρημονησιοῦ καὶ ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες οἱ πειρατὲς κυνηγοῦσαν στὸ δάσος ἢ ψάρευαν χελῶνες, ἀποθηκεύοντας στὸ καράβι ὅ,τι τοὺς περίσσευε ἀπὸ τὸ κυνήγι. Κι' ὕστερα κουρασμένοι οἱ πειρατὲς ἀπὸ τὸ στεριανὸ τοῦτο κυνήγι, ξαναφεύγανε μὲ τὸ καράβι τους γιὰ τὸ ἄλλο κυνήγι, στὶς ἀνοιχτὲς θάλασσες.

Ἕνα ἀπόγευμα, φάνηκε, μὲ τὴν πλώρη πρὸς τὴν Ἀβάνα, μιὰ φρεγάτα Σπανιόλικη. Τὸ θάρρος τοῦ Ράκκαμ δὲν ἔφτανε τὴν τρέλλα. Τὸ πειρατικό του καράβι δὲν ἦταν ὡπλισμένο παρὰ μὲ ὀχτὼ κανόνια καὶ ἡ λεία φαινότανε ἱκανὴ νὰ ἀμυνθῇ. Ἔπρεπε νὰ τολμήσῃ νὰ τοῦ ριχτῇ ; Ἔκαμε συμβούλιο μὲ τοὺς ναῦτες του. Ἡ φρονιμάδα ἐπικρατοῦσε. Ἀλλὰ ἡ Ἄννα Μπόννεϋ ἐξαγριώθηκε:

— Ἔτσι, δὲν εἶστε ἱκανοί, παρὰ γιὰ νὰ ἐπιτίθεστε κατὰ τοῦ πιὸ ἀδύνατου ἀπὸ σᾶς ; Ἐφώναζε. Ἔτσι θἄκαμνε ἕνας πραγματικὸς καπετάνιος Ράκκαμ ;

Ὅλες οἱ πειρατικὲς ἱστορίες τοῦ Τῆσς, τοῦ Μπουνέ, τοῦ Νταβερύ, ἀλληλοσπρωχνότανε στὸ μυαλό της, γιὰ νὰ τὴν ἐξαγριώσουν ἀκόμα περισσότερο. Ἡ βρισιὰ προηγήθηκε τῆς περιφρονήσεως.

— Καὶ γυναῖκες ἀκόμα δὲν θὰ δίσταζαν....

Καὶ γυναῖκες ! Μονάχα ὁ Ράκκαμ καταλάβαινε τὴ βαθειὰ εἰρωνία τοῦ σαρκασμοῦ. Ὁ ἐγωϊσμός του πληγωνότανε κι' ἔτσι ἀποφάσισε τὴν ἐπίθεσι.

Ἡ Ἄννα, ξαπλωμένη μπρὸς ἀπὸ τοὺς συντρόφους της στὴν πλώρη, κύτταξε νὰ λιγοστεύῃ διαρκῶς ἡ ἀπόστασι, ποὺ τὴ χώριζε ἀπὸ τὴν καλή της, τὴ μεγάλη της περιπέτεια. Τὰ νεῦρα της. μαστιγωνόμενα ἀπὸ τὴν ἀκράτητη ἀνυπομονησία της, πήγαιναν νὰ σπάσουν. Πίσω ἀπὸ τὰ παραπέτα τῆς κουβέρτας, μπρὸς στὰ γεμισμένα κανόνια, τὸ πλήρωμα περίμενε, γεμίζοντας τὰ πιστόλια του, γυμνώνοντας τὰ σπαθιά του, δοκιμάζοντας τὰ τσεκούριά του καὶ ἑτοιμάζοντας κουβάρια ἀπὸ βαμπάκι, ποὺ θὰ τὰ πετοῦσαν ἀναμμένα πάνω στὸ ξένο καράβι γιὰ νὰ τοῦ δώσουν φωτιά.

ΤΟ ΣΑΛΤΟ

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὡρῶν κυνήγημα πάνω στὴν ταραγμένη θάλασσα τὸ πειρατικὸ βρισκότανε στὸ ὕψος τῆς φρεγάτας, τῆς ὁποίας οἱ ναῦτες ἐκδηλώνανε μιὰ ἀνήσυχη δραστηριότητα.

— Ἂν περιμένω περισσότερο, ἔλεγε στὸν ἑαυτό του ὁ Ράκκαμ, οἱ παλιάνθρωποι θὰ ἑτοιμασθοῦν γιὰ νὰ μᾶς ὑποδεχτοῦν ἄξια.... Μπρός, λοιπόν.... Ρόμπενς ἀνέβασε τὴ σημαία !

Κι' ὅσο ἡ τρομερὴ σημαία νὰ ξεδιπλωθῇ καὶ νὰ ὑψωθῇ στὸ μεγάλο κατάρτι, ὁ Ράκκαμ ἔστριβε τὸ καράβι του καὶ κάρφωνε τὸ φλόκο του στὰ πλωριὰ ξάρτια τῆς φρεγάτας, ἔτσι ποὺ νὰ μὴ μπορῇ αὐτὴ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ κανόνια της καὶ νὰ τσακίσῃ τὸ πειρατικό.

Ἡ Ἄννα, ὡστόσο, ἔνοιωσε τὸ καυτὸ χάδι τους. Ἀλλὰ κιόλας, χρησιμοποιῶντας τὴν ἕνωσι τῶν δυὸ φλόκων, πηδοῦσε στὴν κουβέρτα τῆς φρεγάτας, ἀκολουθούμενη ἀπὸ τοὺς συντρόφους της, ποὺ ρίχνανε τὶς φριχτὲς γρενάδες τους.

Ὠχυρωμένοι στὸ πλωριὸ παραπέτο καὶ στὸ πρῶτο ἀμπάρι οἱ πολιορκούμενοι ἔβαλαν τοὺς πειρατὲς μεταξὺ δύο πυρῶν, ποὺ ξάπλωναν πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς στὸ κατάστρωμα νεκρούς. Ἡ Ἄννα τότε, παίρνοντας τὸ τσεκούρι ἀπὸ ἕναν ἀπὸ τοὺς σκοτωμένους, ἔτρεξε πρὸς τ' ἀμπάρι κι' ἄνοιξε μιὰ τρύπα στὴν ὀροφή του. Οἱ σφαῖρες σφύριζαν γύρω της, ἀλλὰ αὐτὴ πρόλαβε κι' ἔρριξε μερικὲς γκρενάδες μέσα στ' ἀμπάρι, ποὺ κομμάτιασαν τοὺς Ἰσπανούς. Ὡστόσο, οἱ ἄλλοι πειρατὲς μέσα στὶς φωνὲς καὶ στοὺς καπνοὺς τῶν ἐκρήξεων κατώρθωσαν νὰ στήσουν ἕνα μικρὸ κανόνι καὶ νὰ σακατέψουν τὸ παραπέτο καὶ τοὺς Ἰσπανούς, ποὺ ἀμυνότανε πίσω ἀπ' αὐτό.

Ἕνα κιβώτιο μὲ μπαροῦτι ἐξερράγη ἀποτελειώνοντας τὸ ἠθικὸ τῶν ὑπολοίπων ἀντρῶν τῆς φρεγάτας, ἡ ὁποία εἶχε πιὰ ἀρχίσει νὰ κάμνῃ νερά.

Ἡ κουβέρτα γυάλιζε ἀπὸ τὸ ἀνακατωμένο μὲ πίσσα αἷμα. Ἔφερναν πολλοὺς αἰχμαλώτους στὸν Ράκκαμ, ὁ ὁποῖος λίγο πιὸ μπροστὰ εἶχε ξαπλώσει στὰ πόδια του, ἀνοίγοντάς του μὲ μιὰ σπαθιὰ τὸ κεφάλι, τὸν καπετάνιο τῆς φρεγάτας. Τί θἄκαμνε τοὺς αἰχμαλώτους ; Ὁ Ράκκαμ δὲν περιοριζότανε οὔτε κωλυότανε ἀπὸ ἠθικὰ ἐμπόδια. Τοὺς ἔδενε τρεῖς-τρεῖς ἢ τέσσερες-τέσσερες καὶ τοὺς ἔρριχνε στὴ θάλασσα. Ἢ καλλίτερα, τοὺς τύλιγε σὲ καραβόπανα καὶ τοὺς ἔρριχνε ὅλους μαζὺ πάνω ἀπὸ τὸ καράβι.

Ἡ Ἄννα ἄκουγε τὶς φωνὲς τρόμου ἀλλὰ κυριευμένη ἀπὸ ἕνα γυναικεῖο αἴσθημα, μαγεύτηκε ἀπὸ μιὰ χούφτα διαμαντικῶν, ποὺ ἀνακαλύφθηκαν μέσα στὸ κιβώτιο τοῦ καπετάνιου καὶ ποὺ χάϊδευε μὲ τὰ δάχτυλά της. Τὰ μάζωξε σ' ἕνα κομμάτι πανιοῦ καὶ τὰ γλύστρησε μέσα στὸ στῆθος της, ὥστε ὅταν θὰ γινότανε ἡ μοιρασιὰ νὰ μὴ τῆς ζητήσουν ἄλλον λογαριασμό.

Ἡ ἐσοδεία ἦτανε μικρή: Λίγα πράγματα, λίγα τρόφιμα, ροῦμι καὶ μερικὰ μικροεμπορεύματα, ὅσο γιὰ νὰ κάμουν ἀνταλλαγὲς μὲ τοὺς λαθρεμπόρους, ποὺ θὰ συναντούσανε.

ΑΓΩΝΙΑ

Ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες τὸ πειρατικὸ ἐγκατέλειπε τὴ φρεγάτα, ποὺ ἄρχισε νὰ καίγεται καὶ νὰ βουλιάζῃ. Ἡ νύχτα ἔπεφτε..... Τότε, αὐτὴν τὴν ὥρα, ξαπλωμένη στὴν κουκέττα τοῦ Ράκκαμ, κατάλαβε, ὅτι στὴ φυσικὴ της κόπωσι προσετίθετο καὶ μιὰ ἄλλου εἴδους κόπωσι, ποὺ ἐρχότανε νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τοὺς φόβους της, τοὺς ὁποίους δοκίμαζε τώρα ἀπὸ λίγον καιρό, ὅταν ἡ τραχειὰ ζωή της τῆς ἄφινε μιὰ μικρὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ σκεφθῇ.

Ἄνοιξε τὴν καρδιά της στὸν Ράκκαμ :

— Ἕνα παιδί.

Ὁ πειρατὴς ξέρασε ὅλες τὶς βρισιὲς ποὺ εἶχε μαζωμένες μέσα στὸ κεφάλι του, ἀπὸ τότε ποὺ ἀλώνιζε τὶς θάλασσες, ἀνέβηκε στὴν κουβέρτα γιὰ νὰ καλμάρῃ τὸ θυμό του, ξανακατέβηκε στὸ πόστο του. ἔβρισε τὴν ἐρωμένη του, ποὺ τοῦ μπέρδευε τὴ ζωή. Κατόπιν ξαφνικά, καθησυχασμένος, ἔπεσε σὲ μιὰ ἄβυσσο σκέψεων, ποὺ μάταια ἡ Ἄννα προσπαθοῦσε νὰ ξεδιαλύνῃ, ἀλλὰ ποὺ αἰσθανότανε, ὅτι περιεῖχαν κάποια κρυφὴ λύσι.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ : Ἡ συνέχεια.

◆◆◆

Ἡ γκαρντένια τῆς μόδας

Δὲν ἀλλάζει μόνον ἡ μόδα, ἀλλὰ μαζὺ μὲ αὐτὴν καὶ τὰ «ἀξεσσουάρ» της. Καὶ ὡς «ἀξεσσουάρ» τῆς μόδας παίζουν μεγάλον ρόλον τὰ λουλούδια.

Πρὸ 100 ἀκόμη ἐτῶν τὸ λουλοῦδι αὐτὸ ἦτο ἄγνωστον εἰς τὴν Εὐρώπην. Εἰσήχθη ἀργότερον ἐκ τῶν τροπικῶν καὶ ἐκαλλιεργεῖτο μέσα εἰς τὰ θερμοκήπια. Ἦταν δὲ τόσον ἀκριβὸ στὰς ἀρχάς, ὥστε μόνον ἑκατομμυριοῦχοι μποροῦσαν νὰ τὸ ἀγοράσουν. Ἡ μόδα τῆς γκαρντένιας ἤρχισε περὶ τὸ 1880. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀνυμνοῦσαν τὴν γκαρντένια οἱ ποιηταὶ καὶ αὐτοὶ τὴν κατέστησαν δημοφιλῆ. Ὁ Πὼλ Μπουρζὲ καὶ ἀργότερα ὁ Ὄσκαρ Οὐάϊλντ οὐδέποτε ἐνεφανίζοντο δημοσίᾳ, χωρὶς νὰ ἔχουν μιὰ γκαρντένια εἰς τὴν κομβιοδόχην των. Περὶ τὰ τέλη ὅμως τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἐλησμονήθη καὶ ἡ λατρεία τῆς γκαρντένιας, ποὺ ὕστερα ἀπὸ 36 χρόνια ξαναγίνεται τὸ λουλοῦδι τῆς μόδας.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

ΑΝΤΙ ΑΓΑΠΗΣ ΜΙΑ...ΣΦΑΙΡΑ

ΤΟΥ κ. ΑΝΤΡΕ ΣΟΚΙΜΟΝ

ΚΑΘΟΤΑΝΕ ξαπλωμένη στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ της, ἑνὸς πολυτελέστατου ἀπαρτμὰν στὴν 36η Λεωφόρο τῆς Νέας Ὑόρκης, ξαπλωμένη ἀναπαυτικὰ σ' ἕνα φωτέϊγ, ποὺ ἔκρυβε στὰ βελοῦδα του τὸ μικρούλικο καὶ λεπτὸ σωματάκι τῆς Μίσες Ἔβελυν Ὄκνορ, διάβαζε τὰ «Ἑσπερινὰ Νέα» τῆς Ν. Ὑόρκης.

Τὰ φῶτα ἦσαν ὅλα σβυστά, μονάχα ἕνα γαλάζιο ἀμπαζούρ τοποθετημένο σ' ἕνα τραπεζάκι πλάϊ της, τὴν φώτιζε. Τὸ ραδιόφωνο ἔπαιζε τὸν Πάρσιφαλ τοῦ Βάγκνερ. Καὶ τὸ φῶς καθὼς ἔπεφτε ἔτσι ἀπαλὰ— ἀπαλὰ ἄφηνε νὰ φαίνεται ἡ αἰθέρια ὀμορφιά της, ἡ ἁγνή !

Τὸ μάτι της καθὼς διάβαζε ἔπεσε σὲ μιὰ εἴδησι :

«Οἱ φύλακες τοῦ Σίγκ—Σίγκ ἐφοδιαστήκανε μὲ τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, τὸ καινούργιο μέσο θανατώσεως. Ἀναμένεται ὁ τυχερὸς ποὺ θὰ τὴν ἐγκαινιάσῃ ἀποθανατίζοντας μὲ τὸ θάνατό του τὸ ὄνομά του.»

Παρατεταμένα χειροκροτήματα τὴν ἔκαμαν νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι της. Τελείωσε ἡ πρώτη Πράξη ! Ἄφησε τὴν ἐφημερίδα νὰ πέσῃ· τεντώθηκε, ἄναψε ἕνα ἀρωματισμένο τσιγαρέττο, ἔσβυσε τὸ φῶς καὶ ξαπλωμένη στὸ φωτέϊγ, φωτισμένο, ἀμυδρὰ ἀπὸ τὰ φῶτα τοῦ δρόμου, ἄφησε τὴ σκέψη της νὰ χαθῇ, μαζὺ μὲ τὶς τοῦφες τοῦ καπνοῦ, ποὺ φεύγανε ἀπ' τὸ στόμα της κι' ἀνεβαίνανε, τὴν κυκλώνανε ὥς που σχηματίσανε ἕνα σύγνεφο, ἀπὸ σκέψεις καὶ καπνούς, γύρω στὸ κεφαλάκι της, ποὺ τὸ ζάλισαν !

◆◆◆

Ἡ Μίσες Ἔβελυν Ὄκνορ ἦτανε χήρα ἑνὸς μεγαλοβιομηχάνου ποὺ σκοτώθηκε ἀφοῦ ἔχασε στὸ χρηματιστήριο μερικὰ ἑκατομμύρια δολλάρια, ἀφίνοντας στὴ γυναῖκα του τὰ ὑπόλοιπα ἄλλα τόσα καὶ περισσότερα ἀκόμα. Τώρα ἡ νεαρὴ Ἔβελυν, ζοῦσε μιὰ ζωὴ εὐτυχισμένη ἀνάμεσα στὰ πλούτη της, καὶ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ τῆς χάριζαν τὸν ἔρωτά τους. Μὰ τὴν εὐτυχία δὲν τὴν φέρνει ὁ πλοῦτος. Ζοῦσε εὐτυχισμένη, ἔτσι λέγανε. Μὰ πραγματικὰ ἦταν δυστυχισμένη. Τὰ πλούτη δὲν τὴν ἄφηναν νὰ χαρῇ κεῖνο ποὺ ποθοῦσε, τὴν εὐτυχία, μὰ οὔτε καὶ οἱ πολυπληθεῖς ἐρασταὶ τοῦ χρήματός της καὶ τῆς ὠμορφιᾶς της μποροῦσαν νὰ τὴν κάνουν εὐτυχισμένη.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ θεωροῦσεν ἀνόητα καὶ περισσότερο ἐκείνους ποὺ τὴν περιτριγύριζαν, τόσο ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τοὺς ἀποφεύγῃ. Καὶ πολλὲς φορὲς μ' ἕνα ἁπλὸ φόρεμα γύριζε στὰ ντάνσιγκ καὶ γλένταγε μὲ ὑπαλληλίσκους, μὲ βιοπαλαιστές, φτωχὴ ἀνάμεσα σὲ φτωχούς. Καὶ ἦτανε εὐτυχισμένη. Ἡ φτωχολογιὰ μὲ τὴν καλοκαρδωσύνη της, μὲ τὴν ἀφέλειά της, μὲ τὴ ξεγνοιασιά της, τὴν ἔκανε νὰ ξεχνᾷ ἐκεῖνα ποὺ τὴν βασάνιζαν καὶ νὰ ρίχνεται στὸ γλέντι καὶ στὸ χορό.

Μὰ τὸ σύγνεφο δὲν ἄργησε νὰ ῾ρθῇ. Ἦρθε καὶ ἦτανε τόσο ἀπατηλό, ποὺ βλέποντάς το νόμισε πὼς ἄρχιζαν καινούργιες χαρές. Ὁ ντιζὲρ τοῦ Μπὰρ ἕνας Σπανιόλος, γιομᾶτος νιάτα, μὲ μάτια φλογερά, ἔκαμε τὴν καρδιά της νὰ χτυπήσῃ δυνατά, νὰ νοιώσῃ στὰ τριάντα της χρόνια, παλμοὺς εἰκοσάχρονης κοπέλλας. Κι' ἕνα βράδυ, ὁ πλάνος, ὁ ποιητής, κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα τῆς πῆρε τὴν καρδιά. Μὲ τόση τέχνη, μὲ τόση μαεστρία τῆς τραγούδησε τὴν ἀγάπη του ποὺ αὐτή, λιγωμένη ἀπ' τὸν πόθο ἄφησε τὸν ἑαυτό της νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά του.

Καὶ εἶδε, γιὰ λίγο ὅμως, τὴν εὐτυχία νὰ τὴν χαϊδεύῃ, τὴ χαρὰ νὰ πλημμυρίζῃ τὸ στῆθος της καὶ τὸν ἔρωτα νὰ τῆς φιλάῃ, μὲ πάθος, τὰ μάτια. Δὲν θέλησε νὰ τὴν ἀφήσῃ. Ἔχοντας, τὴν εὐτυχία στὰ χέριά της ζήτησε νὰ τὴν κρατήσῃ καὶ εἶπε στὸν καλὸ Χοσέ, στὸν ἄγγελο τῆς εὐτυχίας της καὶ τῆς δυστυχίας, της, στὸν ἄγγελο τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης, ν' ἀφήσῃ τὸ ἐπάγγελμά του καὶ νὰ μείνῃ μαζί της, κοντά της. Μὰ αὐτὸς ἀρνήθηκε. Γίνηκε τότες μιὰ σκηνή. Παλαίψανε δυὸ ἀγαπημένοι. Παλαίψανε μὲ πεῖσμα ἡ ἀγάπη καὶ ἡ τέχνη καὶ τὰ δύο ἰσοδύναμα στοιχεῖα καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτανε φριχτό, ἡ ἀγάπη νὰ ξεσχισθῇ, νὰ κουρελιαστῇ, δυὸ καρδιὲς νὰ ραγίσουν καὶ δυὸ ψυχὲς νὰ πεθάνουν.

Καθὼς γνωριστήκανε ἔτσι καὶ χωριστήκανε. Ἕνα αἴσθημα τότε, τοὺς ἕνωσε, ἡ ἀγάπη ,καὶ τώρα, τὸ μίσος, τοὺς χώρισε. Πονέσανε καὶ οἱ δυό τους, μὰ ὁ ἐγωϊσμός τους ἔπνιγε τὸν πόθο.

◆◆◆

Μέσα σὲ τέτοιες ἀλλόκοτες, ἀσυνάρτητες σκέψεις ἦτανε βυθισμένη ἡ Ἔβελυν. Ἡ καρδιά της τὸν ἀποζήταγε, ὁ νοῦς της τὸν ἔδειχνε. Ἡ ἀγάπη τὸν ἔφερνε κοντά, τὸ πεῖσμα, τὸ μίσος τὸν ἀπεμάκρυνε.

—Τὸ τέρας, βρυχήθηκε, σφίγγοντας τῆς γροθιές της, τόσο ποὺ ἔσπασε τὴν ἐβένινη, χρυσοπλουμιστὴ πίπα της.

Καὶ ὕστερα ἡσυχάζοντας, ἀναπολοῦσε

Ἡ γυναῖκα ποὺ σκότωσε τὸν νέο χορευτὴ

τὴν ὠμορφιά του, τὰ φλογερὰ μάτιά του, τὰ λόγια τὰ ποιητικὰ καὶ ἔλεγε μὲ παράπονο :

—Καὶ ὅμως, εἶνε συμπαθητικός !

Σηκώθηκε : Ἔκοβε νευρικὰ βόλτες. Ὕστερα σταμάτησε. Χτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ σὲ λίγο παρουσιάστηκεν ἡ καμαριέρα της:

— Νὰ ἑτοιμαστῇ τὸ αὐτοκίνητο !

Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ μπὰρ καθισμένη ἡ Ἔβελυν κάπνιζε νευρικά. Ὁ Χοσέ, ὅλος μπρίο, τραγούδαγε. Τὴν εἶδε. Τὴν πλησίασε:

— Ἔβελυν!

— Χοσέ !

Θυμηθήκανε τὴν ἀγάπη τους μὰ καὶ τὸ θυμό τους. Ἡ λαχτάρα καὶ τὸ μίσος μαζὺ διαβαζόντουσαν στὰ πρόσωπά τους !

— Θὰ ῥθῇς μαζί μου ;

— Δυὸ πράγματα ἀγαπῶ ! ἐσένα καὶ τὴ τέχνη μου !

— Βλάκα !

Μιὰ σκιὰ μαύρη, ἔκοβε βόλτες σὲ κάποιο σκοτεινὸ δρομάκι. Ἡ νύχτα ἦτανε σκοτεινή, σὰν τὰ μυαλὰ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ θάνατος, λὲς καὶ εἶχε ἁπλώσει πάνω ἀπ' τὸ κομμάτι αὐτὸ τῆς γῆς τὶς μαῦρες φτεροῦγες του. Ὁ μαῦρος ὄγκος, ἡ σκιά, ἔκοβε νευρικὴ βόλτες, λὲς καὶ ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου τὴν κάτεχε. Μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, μὲ τὸ γιακᾶ ἀνασηκωμένο, τὸ κασκέτο χωρμένο ἴσαμε τ' αὐτιὰ καὶ μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα, ποὺ διαρκῶς ἄναβε καὶ ἄφινε τοῦφες ὁλάκαιρες, σὰν ἀτμομηχανή, νὰ φεύγουν. Κάτω ἀπ' ὅλα αὐτὰ μάντευε κανεὶς κεῖνο ποὺ κρυβότανε, τὴν ἀγωνία, τὸν φόβο, τὴν ὄχτρητα !

Περίμενε γιὰ πολλὴν ὥρα ἀκόμα, ἔχοντας τὸ χέρι στὴ ἴδια θέσι. Ἡσυχία ! Γαλήνη ! Τράβαγε νευρικὰ τὸ χέρι της καὶ ἔκοβε βόλτες, χτυπῶντας τὸν ἀέρα πλάϊ της, νευριασμένη.

Ποιὰ ἦτανε ἡ σκιὰ αὐτή. Δὲν μποροῦσε κανένας νὰ ξεκρίνῃ, οὔτε ἂν ἦτο ἄντρας ἢ γυναῖκα. Τὸ βέβαιο ἦτανε πὼς κάποιονε ἀνέμενε καὶ ἐπειδὴ ἀργοῦσε ἦτανε νευρική.

Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ φανῇ ; Μιὰ ἄλλη σκιὰ ξέκοψε ἀπ' τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου. Εἶχε τὰ χέρια στὶς τσέπες τοῦ παλτοῦ, τὸ γιακᾶ σηκωμένο καὶ τὸ σῶμα λίγο καμπουριασμένο, ἴσως ἀπ' τὸ κρύο. Καπέλλο δὲν φοροῦσε. Ἡ περπατησιά του ἔδειχνε ἄνθρωπο κουρασμένο. Ἡ πρώτη σκιὰ ταράχτηκε. Ἔβαλε τὸ χέρι της στὸ δεξί της μέρος, ἀκριβῶς στὴ μέση, καὶ περίμενε. Ἔμεινε ἀναποφάσιστη, μεταξὺ τοῦ «ναὶ» καὶ τοῦ «ὄχι», δυὸ ἀντίθετες ἰδέες ἀλληλοσυγκρούονται μέσα της : αὐτὸς εἶναι ἢ ὄχι, μὰ ἀμέσως ξεδιαλύθηκε τὸ μυστήριο, σύρθηκε ὁ πέπλος καὶ φάνηκε κεῖνο ποὺ ἔκρυβε : τὸν γνώρισε ! Καὶ τώρα ἕνα ἄλλο ἐρωτηματικό, μιὰ καινούργια μάχη γινότανε ἐντός της, παλεύανε δυὸ ἰσόπαλες δυνάμεις γιὰ ἀντίθετους σκοπούς. Ποιὰ θὰ νικήσῃ ;

Δὲν ἄργησε νὰ φανῇ ὁ νικητής. Τράβηξε ἀπότομα τὸ χέρι της ἀπ' τὴ μέση της καὶ κάτι μακρὺ καὶ λαμπερὸ σὰν λεπίδι, ἄστραψε στὴ σκοτεινιὰ τῆς νύχτας. Ἡ δεύτερη σκιὰ εἶχε, τώρα, πλησιάσει. Πήδηξε πάνω της καὶ ἔχωσε τὸ λεπίδι στὸ στῆθος της μὲ ὁρμή. Μιὰ κραυγὴ πόνου ἀντήχησε ποὺ ξέσκισε τὰ στήθεια τῆς μαύρης νύχτας καὶ ἡ δεύτερη σκιὰ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ κουρασμένου, σωριάστηκε χάμω, μέσα σὲ λίμνη ἀπὸ αἷμα. Ἡ ἄλλη χάθηκε ! Τὸ σκοτάδι, τὸ δολοφόνο, τὸν ἔκρυβε στὰ βάθη του. Ὕστερα ξανάγινε ἡσυχία !

Ἕνα κοκκόρι ἀπὸ μακρυὰ φώναξε χαιρετῶντας τὴν ἡμέρα ποὺ σὲ λίγο θἀρχότανε !

◆◆◆

Ἦτανε πρωΐ. Μεγάλη κίνησις στὶς φυλακὲς τοῦ Σίγκ-Σίγκ. Ἡ ἠλεκτρικὴ καρέκλα, τὸ μηχάνημα αὐτὸ ποὺ ὁ ἄνθρωπος βρῆκε γιὰ νὰ σκοτώνῃ τὸν ἀντίπαλό του, τὸν ὅμοιό του, τὸν ἀδελφό του, ἦταν ἕτοιμη νὰ δεχτῇ τὸ πρῶτο θῦμα της. Ὁλόγυρά της οἱ μηχανικοὶ τὶς περιεργαζόντουσαν. Κάποιον θὰ σκότωναν, ἢ καλλίτερα κάποιαν καὶ αὐτὴ ἡ «κάποια» ἦτανε ἡ μίσες Ἔβελυν Ὀκνόρ, γιατὶ σκότωσε τὸν ἐραστή της.

Ἕνα κουδοῦνι ἀντήχησε. Ὅλοι ἔτρεξαν στὶς θέσεις των. Ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάστηκε ἡ ἑτοιμοθάνατη συνοδευόμενη ἀπὸ τοὺς δικαστάς, τοὺς δημίους, τοὺς εἰσαγγελεῖς.

Πρώτη προχωροῦσε ἡ ἑτοιμοθάνατη· ἦρθε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὴν καρέκλα. Δὲν ἦτανε καθόλου ταραγμένη. Ψηλὴ ντυμένη στὰ ὁλόλευκα, μὲ τὰ μαλλιά, τὰ μαῦρα της μαλλιά, ριγμένα στοὺς ὤμους, τὸ πρόσωπο φωτισμένο μὲ θεῖαν γλυκάδα καὶ ὀμορφιά. Ἔρριξε μιὰν ἀγέρωχη ματιὰ ὁλόγυρά της. Ἀτένισε τὴν καρέκλα καὶ ἄφησε ἕνα χαμόγελο νὰ ζωγραφιστῇ στὰ χείλη της!

Ὁ Εἰσαγγελεὺς προχώρησε σοβαρός, καθὼς τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀποστολή του, διάβασε τὴν ἀπόφαση καὶ ὕστερα τὴν ρώτησε :

— Τί ἐπιθυμεῖτε ;

— Νὰ πεθάνω....νὰ πεθάνω, βρυχήθηκε, ἐκείνη !

Ὁ δήμιος προχώρησε, τὴν βοήθησε νὰ καθήσῃ, τὶς ἔδεσε μὲ λουριὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια. Τῆς φόρεσαν τὴν μάσκα.

Μ' ἕνα νεῦμα γύρισαν τὸ διακόπτη. Σφάδασε γιὰ λίγο ἡ μίσες Ἔβελυν Ὀκνὸρ καὶ ὕστερα πέθανε...

Ἡ ἀγάπη της, τὴν ὡδήγησε στὸ μῖσος, στὸ ἔγκλημα καὶ στὸ θάνατο !

ΑΝΤΡΕ ΣΟΚΙΜΟΝ

Στῆς τέχνης τὶς σφαῖρες

Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΟΥ ΠΕΖΟΥ ΛΟΓΟΥ

Κάποιος γνωστός μου ἔλεγε πρὸ καιροῦ: Ζητῶ ἔξη ἀκόμη Ἕλληνας —ὅσους ὁρίζει ὁ νόμος— γιὰ νὰ κάνουμε σύλλογο ἐκείνων ποὺ δὲν ἔγραψαν ποτέ τους ποίημα. Καὶ πραγματικὰ ἦτο δύσκολο νὰ βρεθῇ Ἕλλην μὴ στιχουργήσας τοὐλάχιστον ἅπαξ εἰς τὴν ζωήν του.

Τὸν τελευταῖο ὅμως καιρὸ οἱ Ἕλληνες νέοι, ἐκεῖνοι ποὺ βαθειὰ στὰ σωθικά τους νοιώθουν τὴ θεία τῆς τέχνης φλόγα νὰ τοὺς ἠλεκτρίζῃ, ἄφησαν τὸ λυρικὸ στίχο καὶ τὸ σονέττο κι' ἐστράφησαν πρὸς τὸν πεζὸ λόγο. Στὸν πεζὸ λόγο ποὺ τοὺς δίνει κάθε δυναμικὴ ἐνέργεια καὶ δυνατότητα νὰ ἐ,φραστοῦν πλατειὰ καὶ ὀργανικά, πολυσύνθετα καὶ πολύπλευρα καὶ νὰ συνταιριάσουνε τὸν ἁγνὸ λυρισμὸ δίπλα στὴν ἀφόρητα ἀρνητικὴ τῆς τέχνης πλευρά.

Ἔτσι στῆς τέχνης τὶς σελίδες τῆς νεοελληνικῆς δημιουργίας, πῆρε καὶ τὸ μυθιστόρημα τὴ θέσι του κι' ἡ ἐξέλιξί του γοργὰ ἀκολουθεῖ τῆς προόδου τὸ δρόμο π' ὁδηγεῖ στὴν τελειότητα.

Οἱ Νέοι Ἕλληνες πεζογράφοι πλεῖστες ὅσες ἀπορίες ἔχουν καὶ πλεῖστα ὅσα ἀντικρύζουν ἐμπόδια. Πρῶτα - πρῶτα ἀπὸ ποιὰ θέσι καὶ μὲ ποιὸ τρόπο νὰ ἐξετάσουν τὴ κοινωνικὴ θέσι,, τὴ φυσικὴ τοῦ ... ζωῆς ποὺ δημιούργησαν ἕναν καινούργιο ἀνθρώπινο τύπο στὴν πατρίδα μας ἄγνωστο ἴσαμε τὰ σήμερα. Κι' ὅταν τὸν τύπο γνωρίσουν ἔχουν ὑποχρέωσι νὰ ἐξετάσουν τὴν κοινωνική του θέσικ τὴ φυσική του θέσι στὴν κοινωνία καὶ τὴ θέσι του στὴν ἱστορία τοῦ τόπου του καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ τόπου του. Κι' εἶνε δύσκολο τὸ ἔργο τοῦτο τοῦ Ἕλληνος πεζογράφου γιατὶ βρίσκεται μπροστὰ σὲ μορφὲς ζωῆς ποὺ τώρα διαμορφώνουνται. Διεξάγει μὲ τὴν τέχνη ὄχι μιὰ ἁρμονικὴ συνεργασία ἀλλὰ μιὰ ἀνήσυχη, μιὰ τεράστια πάλη καὶ μοιάζει σὰν νὰ βρίσκεται ἀνάμεσα σὲ θύελλα τρομακτικὴ ὅπου τὴ φαντασία του ἀντὶς γιὰ βροντὲς κι' ἀστραπὲς τὴ χτυποῦν ἀπανωτὰ οἱ μύριες ὅσες περιπτώσεις τῆς σύγχρονης ζωῆς ποὺ παρουσιάζει στρατιὲς ὁλόκληρες ἀπειθάρχων στοιχείων, δραματικῶν, σκοτεινῶν, ἀνεξήγητων καὶ μοιραίων ποὺ ὅλα αὐτὰ μέσα στὸν τωρινὸ ἄνθρωπο δημιουργοῦν τὴν ἑνότητα καὶ τὴ σύνθεσι τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτῆρος π' ἄλλοτες γι' ἀποθέωσι ἄξιος εἶνε κι' ἄλλοτες γιὰ περιγέλασμα...

Ὁρίστε ποιὰ εἶνε τοῦ σημερινοῦ πεζογράφου ἡ δουλειά. Μελέτη ἀδιάκοπη καὶ μετατόπισι καθημερινὴ τῆς καλλιτεχνικῆς προοπτικῆς καὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ του πιστεύω ὥς ποὺ νὰ βρῇ ἐκεῖνο ποὺ γυρεύει. Δὲν εἶνε ἄλλο οὔτε ρωμαντικός, οὔτε ὀνειροπόλος. Ἀντιμετωπίζει θαρραλέα τὴν ζωὴ παρ' ὅλη της τὴν ζαλιστικὴ ὁρμητικότητα, κι' ἀπὸ τὴν πάλη του αὐτὴ φτιάνει τὴν τέχνη ὅπως αὐτὸς τὴ θέλει κι' ὄχι ὅπως αὐτή...

Ὁ τύπος τῆς νέας πεζογραφικῆς αἰσθητικῆς στὴ νεοελληνικὴ τέχνη δὲν εἶνε ἀκόμη φορμαρισμένος. Γράφουν οἱ Ἕλληνες σήμερα δυνατὰ δίχως νὰ γράφουν ὡραῖα. Μὰ κι' αὐτὸ σιγὰ - σιγὰ θὰ διορθωθῇ κι' ὁ πεζὸς λόγος θ' ἀποκτήσῃ τὴν ὀργανικὴ καὶ καλαισθητική του μορφὴ ποὺ θὰ ὑψώσῃ τὴν ἀληθινὴ καὶ μόνιμη καλλιτεχνικὴ στάθμη τῆς νεοελληνικῆς πεζογραφικῆς τέχνης.

ΔΩΡΟΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ!

Μᾶς ἦρθες καὶ φέτο!... Πόσο μᾶς ἄργησες ὅμως!... Καὶ μεῖς σὲ προσμέναμε μὲ τόση, μὰ μὲ τόση λαχτάρα!...

Ὦ τοῦ χειμῶνα στολίδι, τοῦ Δεκέμβρη, τοῦ Γενάρη παιδί, μᾶς ἦρθες καὶ πάλι!... Θὰ μείνης πολύ;... Ἄ!... βιάζεσαι! Θέλεις νὰ φύγης καὶ πάλι! Νὰ φύγης.... Γιατί;

Σὲ θέλουμε ἐμεῖς: Σ' ἀγαποῦμε.

Μεῖνε γιὰ λίγο κοντά μας!...

Ἄσπρη τοῦ χειμῶνα κόρη, μὴ φεύγης!...

Ὅποιος σὲ εἶδε τὴ νύχτα νὰ σιγανοκατεβαίνης, αὐτὸς γνώρισε τὴ μεγάλη σου ὠμορφιά!... Καὶ τὰ οὐράνια, θαρρεῖς, κατεβαίναν μαζί σου!... Ἦτανε νύχτα! Ἁπαλὰ-ἁπαλὰ ξαπλώθηκες πάνω στὴ γῆ!... Καὶ κατέβαινες, ὅλο κατέβαινες!...

Κατέβαινες νὰ σκεπάσης τὸ γρασίδι τοῦ γεωργοῦ, νὰ τὸ προφυλάξης ἀπ' τὴν παγωνιά, στὸν κτηνοτρόφο τὴ στενοχώρια νὰ φέρης, μὴν τοῦ κλείσης στὴ μάντρα τὰ ζᾶ, τὸν ἐργάτη σὲ πίκρες νὰ βάλης, τὸ ψωμὶ τῆς ἡμέρας του σὰν τοῦ στερήσης, σὲ μᾶς, τὰ παιδιὰ τοῦ παιγνιδιοῦ, τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ γέλιου, τὸ παιγνίδι νὰ φέρης!... τοῦ χιονιοῦ τὸ παιγνίδι!...

Πόσα μάτια σὲ εἶδαν νὰ πέφτης!... Πόσες σκέψεις κάναν γιὰ σένα!... Πόσων λογιῶν αἰσθήματα στὸν ἐρχομό σου μᾶς φέρνεις!... Τὸ πρωΐ—τί κρῖμα!—ἕνα πόδι, μιὰ ρόδα ἀπ' τοὺς δρόμους σὲ διῶξαν!... Καὶ κατέβαινες, ὅλο κατέβαινες!...

Τοῦ χειμῶνα παιδί, τοῦ Γενάρη στολίδι, μεῖνε λίγο κοντά μας!...

Λαγκαδᾶς, 17)1)37. Γ. ΜΠΕΪΚΟΣ

◆◆◆

ΜΟΝΟ ΕΚΕΙΝΕΣ ΤΙΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Φόντο εἶχε τὴν ὁλογάλανη, τὴ μαγεύτρα τὴ θάλασσα. Ἔβλεπα, ναί, ἔβλεπα. Τὸ κορμί της λιγερὸ ὠρθωνότανε. Λευκὴ ὁλόλευκη... Τὸ στῆθός της μικρούτσικο, τόσο δά. Ἀργυρόχρυσο, στ' ἀριστερὰ τὰ πλάγια, ἀσῆμι λαμπρό, ὁλόλαμπρο. Κύκνου ἦταν ὁ λαιμός της. Ροδόχρωμο τὸ πρόσωπό της. Κόκκινα τὰ χείλη της.

Κοιτάζει τὴ θάλασσα. Θαυμάζει τοῦ ἥλιου τὴν ἀσημένια τὴ λουρίδα, ποὺ γλυκὰ στὰ κύματ' ἀναδεύεται. Βλέπει τὰ δέντρα, τὸν ὁλογάλανο οὐρανό, τὸν Αἶνο τὸν πεντάμορφο. Ὕστερα ἔτσι, δὲν ξέρω πῶς, τὸ βλέμμα της πέφτει σὲ μένα....

—Μαῦρα τὰ μάτια της. Τὸ κάρυνο ἀμύγδαλο, σὰν τὰ κοιτάζης, βλέπεις. Τὰ μαλλιά της ἀνεμίζουνε περήφανα κι' ἀγκαλιάζουν χρυσαφένια τὸν ὁλόασπρό της τὸ λαιμό.

Γύρισα χῶρες, πολιτεῖες, χωριά. Πουθενὰ δὲν βρῆκα μιὰ τέτοια κόρη. Μένω, λοιπόν, ναί, μένω μονάχος, ἔρημος. Ἡ καρδιά μου ποτὲ δὲ σκίρτησε στὸ θέαμα γυναίκας ζωντανῆς. Τότε μόνον σκιρτάει, ὅταν μπροστά μου ζωντανεύει ἡ κόρη τῆς φαντασίας μου.

Ληξοῦρι. ΝΙΚΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

◆◆◆

ΕΝΑ ΔΑΚΡΥ ΕΝΑΣ ΠΟΝΟΣ

Μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, σὲ μιὰ ἄκρη γῆς, μιὰ νέα ὁλομόναχη ἀγκομαχᾶ στὸ κρεββάτι τοῦ πόνου της.

Κάπου-κάπου, ἕνας βῆχας ξερὸς κόβει τὴν ἡσυχία τῆς κρύας καμαρούλας.

Λησμονημένη ἀπὸ ὅλους, ζητᾶ παρηγοριὰ εἰς τὰς ἀναπολήσεις τοῦ παρελθόντος. Καὶ μέσα στὸ παραλήρημα τοῦ πυρετοῦ τῆς καταραμένης ἀρρώστειας, προφέρει ἄθελα τὸ ὄνομά του, τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὁ ὁποῖος εἶναι αἴτιος τῆς θλιβερῆς κατάντιας της. Καὶ ἀκόμη τὸν ἀγαπᾶ καὶ ἐλπίζει εἰς αὐτὸν καὶ κάπου-κάπου ἕνα δάκρυ λησμονιᾶς ξεφεύγει ἀργὸ στὰ κόκκινα ἀπὸ τὸν πυρετὸ μάγουλά της.

Κτυποῦν μεσάνυκτα καὶ μέσα στὸ δωδέκατο κτύπο τοῦ ρολογιοῦ τῆς γειτονιᾶς μιὰ ἁγνὴ ψυχούλα ἔσβυσε.

Πειραιεύς. ΠΑΝ. ΚΙΟΥΡΤΣΗΣ

◆◆◆

ΣΤΟ ΚΗΠΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Στὸν κῆπο τῆς ζωῆς εἶδα κι' ἐγνώρισα πολλὰ λουλούδια, μὲ δυνατὸ κι' εὐχάριστο ἄρωμα. Τὸ καθένα εἶχε μιὰ ξεχωριστὴ ὠμορφάδα, ἕνα ξεχωριστὸ «κάτι» Ποικίλα λοιπὸν τὰ λουλούδια σ' αὐτὸν τὸν κῆπο.

Πολλὰ μοῦ ἀρέσανε καὶ πολλῶν τὸ ἄρωμα ἀπόλαυσα, ἀλλ' ὅμως δὲν ἐστάθηκε κανένα στὰ μάτια μου τόσο ὡραῖο, ποὺ νὰ τ' ἀγαπήσω....

Μιὰ φωτόλουστη μέρα, καθὼς γυρνοῦσα δῶ καὶ κεῖ, μὲ χτύπησε ἕνα μεθυστικὸ ἄρωμα, ποὺ μέχρι τότε δὲν εἶχ' ἀπολαύσει. Ἦταν, ἀλήθεια, ἕνα ξωτικὸ «λελοῦδι» στὸν κῆπο τῆς ζωῆς. Τὸ θεῖο ἐκεῖνο μυροβόλημά του, ποὺ πλούσια ξεχύνει, μοῦ μάγεψε τὶς αἰσθήσεις. Τὸ κοιτοῦσα μὲ θαυμασμό. Ἔσκυψα καὶ τῶκοψα!...

Μέσα μου ἔνοιωσα μιὰ τέτοια χαρά, ποὺ μόνο ὅσοι διάλεξαν κι' ἔκοψαν ἕνα «λελοῦδι» ξεχωριστὸ ἀπὸ τὸν κῆπο τῆς ζωῆς, μποροῦν νὰ τὴ νοιώσουν. Ὤμορφο «λελοῦδι», σένα ἀγάπησα πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα! Στὴ ζωὴ καὶ στὴν καρδιά μου σοῦδωσα μιὰ ζηλευτὴ θέσι....

Χαλκίς. ΒΑΣ. ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΙ' ΟΜΩΣ..

Η ΚΑΡΤ-ΒΙΖΙΤ

....ΤΗΝ ΑΓΑΠΟΥΣΕ

Στὸ παραλιακὸ κέντρο, τῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως, μιὰ παρέα γελοῦσε μὲ τ' ἀστεῖα, ποὔλεγε ὁ «γελωτοποιός» της. Γιατί, ἂς μὴ ζοῦσαν σὲ βυζαντινὰ παλάτια κι' ἂς μὴν ἦταν αὐτοκράτορες. Ἦταν νέοι, λεύτεροι, γιομᾶτοι ζωὴ κι' ἔπρεπε νἄχουν κέφι κι' ἔπρεπε ἀκόμη νἄχουν καὶ τό.... γελωτοποιό τους.

Μὰ ἡ ὥρα ἦταν μεσάνυκτα καὶ στὸ κέντρο αὐτὸ τοῦ «καλοῦ κόσμου» δὲν εἶχε μείνει ψυχή. Μόνο αὐτοί. Αἰώνιοι γλεντζέδες, ξενύχτηδες σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλι. Σηκώθηκαν καὶ βγῆκαν ἔξω. Ἥσυχα, τὰ νερὰ τοῦ λιμανιοῦ, ἀντιφέγγιζαν καὶ τὰ παραλιακὰ φῶτα μάκραιναν ἐπάνω στὸ νερὸ καὶ περπατοῦσαν ἐπάνω των!

—Λοιπὸν αὔριο δὲ θὰ λείψη κανείς;

—Ὄχι! εἶπαν ὅλοι.

Ὁ Κώστας δὲ μίλησε.

Κάποιος τοῦ εἶπε:

—Κι' ἐσύ, Κώστα, αἴ; Δὲν θἄχης αὔριο.... σοβαρήηη—κι' ἐτόνισε τὴ λέξι—δουλειά!

—Θἄρθω, Γιῶργο.... Ἐξάπαντος.

—Καληνύχτα....

—Καληνύχτα.

Κι' ἐχωρίσθηκαν.

◆◆◆

Ὁ Κώστας τράβηξε σπίτι του.

Στὸ τζάκι μπροστὰ τώρα, ξαπλωμένος σὲ μιὰ ντορμέζ, μ' ἕνα τσιγάρο στὸ στόμα, ἀπελάμβανε τὸ θέαμα, μὲ σβυστὸ τὸ φῶς. Ὦ! τί ὠμορφιά! Τί θαλπωρή! Τί ἡσυχία στὴ μοναξιά! Κι' ἀπελάμβανε ὅλα αὐτὰ τὰ καλά.

Ἄθελά του σήκωσε τὸ κεφάλι του—ἴσως γιὰ ν' ἀναπαυθῆ καλλίτερα. Μὰ τὸ μάτι του ἔπεσε πάνω στὸν ἡμεροδείκτη:

ΤΕΤΑΡΤΗ
3
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μιὰ παράξενη γκριμάτσα τ' ἀσχήμισε τὸ γλυκὸ πρόσωπό του.

Ὕστερα φιθύρισε:

—Αὔριο! Ναί, αὔριο θἄρθῆ.... ἡ Ρίτα.

Καί, ἐνῶ ἡ ἄσχημη γκριμάτσα εἶχε τώρα σφραγίσει βαθειὰ τὴ μορφή του, εἶπε·

—Αὔριο.... Μὲ περιμένει βέβαια στὸ κεφαλόσκαλο. Νὰ στέκω ἐκεῖ, βλέποντας τὸ βαπόρι, ποὺ θ' ἀράξη!...

Μικρὴ διακοπή.

Κι' ὕστερα.

—Ἄ! οἱ ἐγωιστικές, οἱ ἐπιπόλαιες γυναῖκες!... Μᾶς ἔχουν ἕνα παιγνιδάκι στὰ χέρια των.

Πέταξε μὲ κίνησι ὀργῆς τὸ τσιγάρο στὸ τζάκι, ποὺ τριζοβολοῦσαν τὰ κούτσουρα τῆς ἐληᾶς. Κι' ἐσηκώθηκε.... Βημάτισε νευρικά.

Τώρα περνοῦσε ἀπὸ τὰ μάτια του ἡ ζωή του, ἡ ἀγάπη του μὲ τὴν Ρίτα. Τὴν ἀγαποῦσε ἀπὸ μικρή, μαθήτρια ἀκόμη. Τί κυνηγητό! Τί κρυφτοῦλι! Τί καρδιοχτύπια!... Κι' ὕστερα ἡ ζωὴ τῆς ἀγάπης.... Μὰ τώρα.... τώρα —ὄχι δὲν τὴν ἀγαποῦσε πιά!... Τὸν πείραξε.... Κι' εἶχε θυμώσει.... Ὄχι αὔριο στὶς ἕνδεκα, δὲν θἄστεκε στὸ κεφαλόσκαλο νὰ τὴν περιμένη. Θὰ τὴν ἐκδικιότανε.

◆◆◆

Εἶναι ἕτοιμος νὰ πέση. Ἄνοιξε τὸ συρτάρι τοῦ κομοδίνου του, κάτι νὰ πάρη. Κι' ἐκεῖ ἕνα κὰρτ-βιζίτ, ὁλόλευκο, ἦταν ριγμένο. Τὸ πῆρε στὰ χέρια του. Διάβασε, σὰν νὰ τῶβλεπε πρώτη φορά: Χρόνια πολλά, ἀγαπημένε μου. Καὶ μιὰ ὑπογραφή: Ἡ Ρίτα σου.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ στάθηκε σκεπτικός, ἐνῶ ἡ καρδιά του φούσκωνε ἀπὸ τρυφερότητα.

Ναί. Ἦταν τὸ κὰρτ-βιζίτ, ποὺ τοὔστειλε στὴ γιορτή του.

Θυμήθηκε πῶς τοῦ τὤδωσε βιαστικά, σ' ἕνα γλήγορο χαιρετισμό, στὸ ἄλλαγμα δυὸ λέξεων.... Νὰ τὴν ἔβλεπε τώρα. Ἦταν ὤμορφη, σκερτσόζα, εἶχε κάτι, ποὺ τὸν τραβοῦσε.... Μὲ τὸ καφὲ μπερεδάκι της, ποὺ τοσο ταίριαζε στὰ ξανθὰ τῆς μαλλιά.... Τὸ πρόσωπό της τὸ φώτιζε τὸ χαμόγελο τῆς ἀγάπης. Ἔμοιαζε σὰν ἀνοιγμένου τριαντάφυλλου μπουμποῦκι στοῦ ἥλιου τ' ἀντίκρυσμα.

Κοίταξε ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴν κάρτ-βιζίτ. Κατόπι τὴν ἔφερε μ' εὐλάβεια στὰ χείλη του καὶ τὴ φίλησε θερμά.

....

Ὅταν πῆγαν τὸ πρωὶ οἱ φίλοι του στὸ σταθμό, ὁ περιπτεριοῦχος τοὺς ἔδωσε ἕνα γράμμα.

—Νὰ δῆτε, θἆναι τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὶς «σοβαρὲς» δουλειὲς—εἶπε, δίδοντας τὸ σύνθημα τοῦ γέλιου, ὁ γελωτοποιός.

Κι' ἦταν τοῦ Κώστα.

Ζητοῦσε συγγνώμη, γιατὶ μιὰ «σοβαρὴ» δουλειὰ τὸν ἐμπόδιζε νὰ πάη στὴν ἐκδρομή!

Στὶς ἕνδεκα, ἂν μποροῦσαν νὰ βλέπουν στὸ κεφαλόσκαλο, ἀπὸ τὸν τόπο τῆς ἐκδρομῆς των, οἱ φίλοι του, θὰ τὸν ἔβλεπαν νὰ βολτάρη μ' ἀγωνία στὸ κεφαλόσκαλο, γιατὶ τὸ βαπόρι, ποὔφερνε τὴ Ρίτα του, εἶχε καθυστέρησι μισῆς ὥρας!

Βόλος. ΑΙΜΙΛΙΑ ΓΡΥΠΙΩΤΟΥ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΧΙΟΝΙ

Ἀπὸ βραδὺς ἐχιόνιζε. Ἐπῆγα νὰ κοιμηθῶ μὲ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα καὶ ἀνυπομονησία μαζί, γιὰ νὰ δῶ τὴν φύσι πάλι νὰ φορέση τὸ κάτασπρο φόρεμά της, κεντημένο μὲ τὰ πατήματα τῶν μικρῶν πουλιῶν, ποὺ ζητοῦν νὰ βροῦν μὲ κόπο τὴν τροφή των, κάτω ἀπὸ τὸν παχὺ τάπητα τοῦ ἀσφαλτοστρωμένου δρόμου. Ἔτσι ὀνειροπολῶντας ἀφέθηκα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ὕπνου νὰ μὲ πάρη καὶ νὰ μὲ πάη μακρυά. Ἐκοιμήθηκα ὤμορφα, βλέποντας γλυκὰ ὄνειρα.

Μόλις ξημέρωσε, ἐπήδησα ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου κι' ἔτρεξα στὸ παράθυρο. Παρὰ λίγο νὰ φωνάξω ἀπὸ τὴν μεγάλη μου χαρά, ποὺ εἶδα τὴν πόλι χιονισμένη.

Ἡ νύφη τοῦ Θερμαϊκοῦ ἦταν ὅλη σκεπασμένη ἀπὸ τὸ κάτασπρο χιόνι, εἶχε λευκοφορεθῆ. Ἐντύθηκα βιαστικὰ μὲ χονδρὰ ροῦχα καὶ κατέβηκα κάτω. Θέ μου! τί πανζουρλισμός! Ὅλοι ἔπαιζαν χιονιὲς κι' ἡ χαρά των ἦταν ἀνεκλάλητη. Ἔπαιξα μαζί τους καὶ χάρηκα τὸ χιόνι, χάρηκα τὴ φυσικὴ ζωή, μέσα σὲ τούτη τὴν πόλι, ποὺ γιώρταζε ἀσπροντυμένη.

Μὰ ξαφνικά, κάτι μοὔσφιξε τὴν καρδιά. Ἕνα φτωχὸ ξυπόλυτο παιδάκι, τριγυρνοῦσε στὸ δρόμο τουρτουρίζοντας καὶ τὸ χιόνι πάγωνε τὰ ποδαράκια του. Τότε, πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια μου, ὅλη ἡ τραγωδία τῶν φτωχῶν ἀνθρώπων, ποὺ στὸ κρύο καὶ τὸ χιόνι δὲν ἔχουν μιὰ μικρὴ φωτοῦλα καὶ τουρτουρίζουν ἀπὸ τὸ κρύο. Φώναξα τὸ φτωχὸ παιδάκι καί, ἀφοῦ τοῦ ἔδωσα κάτι νὰ ζεσταθῆ, βρῆκα κάτι ρουχάκια, γιὰ νὰ ντυθῆ καὶ ν' ἀνθέξη στὸ κρύο. Κι' αὐτό, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, μ' ἀποχαιρέτησε. Σὲ λίγο κάθησα νὰ φάω μὲ πολλὴ ὄρεξι. Αἰσθανόμουνα τὸν ἑαυτό μου κάπως ξελαφρωμένο, ποὺ μπόρεσα νὰ γλυκάνω τὴ δυστυχία τοῦ φτωχόπαιδου.

Θεσ)νίκη. ΟΥΡΑΝΙΑ ΤΟΣΣΙΟΥ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἐνῶ σκεπτόμουνα, μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα στὸ σκοτάδι, μιὰ ὀπτασία ἦρθε νὰ ταράξη τὴν ἡσυχία μου Μιὰ νέα φιθύριζε παρακαλεστά, γονατισμένη μπροστὰ στὸν φτερωτὸ μικρὸ Ἔρωτα, τὰ λόγια αὐτά:

«Μὲ ἑνωμένα τὰ χέρια, γονατίζω μπροστά σου, Ἔρωτα, θεὲ καὶ κύριε τῶν ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων Κοίταξε πόσο ἔχουν μαυρίσει τὰ μάτια μου γύρω, ἀπὸ τὸν πόνο, ποὺ σκόρπισες ἐσὺ στὴν ψυχή μου.... Κοίταξέ με.... Ἀξίωσέ με ἕνα σου βλέμμα τὴ φτωχή σου λάτριδα.. . Κοίταξε πόσο στολίστηκα, γιὰ νὰ σοῦ ἀρέσω.... Γιὰ σένα μόνο φόρεσα αὐτὰ τὰ βαρύτιμα μετάξια. .. γιὰ νὰ εἶναι πιὸ μεγάλη ἡ ταπείνωσί μου μπροστά σου, παντοδύναμε Ἔρωτα....

»Ἔρχομαι σὲ σένα.... ὄχι γιὰ νὰ μὲ γιατρέψης, γιατὶ εἶναι ἀργὰ πιά, κι' ἂν ὑποφέρω, εἶν' ἐπειδὴ στερήθηκα.... τὴν ἀγάπη...., ἐπειδὴ δὲν νοιώθω πιὰ τὸν πόθο νὰ καίη τὴν φτωχή μου καρδιά.... ἐπειδὴ στεροῦμαι τὶς καλλίτερες ἀπολαύσεις....

»Ἡ σκληρή, ἡ ἄκαρδη λησμόνια πολλαπλασίασε τὶς νύκτες μου καὶ τώρα, γλυκὲ Ἔρωτα, ἔρχομαι νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ ἑτοιμάσης ἕνα γλυκὸ μεθυστικό...., γλυκὸ σὰν τὶς ἀπολαύσεις, ποὺ χαρίζεις, γιὰ νὰ νοιώσω βαθύτερα.... τὴν ἐρωτικὴ ἀπελπισία, τὴν σκληρὴ ἀπογοήτευσι.

»Πρέπει μήπως νὰ μαραθῆ στὴν ἐγκατάλειψι ἡ νειότη μου ,χωρὶς νὰ πιῶ ὁλότελα τὸ ποτῆρι τοῦ πόνου, ἀφοῦ ἡ δίψα, ποὺ μὲ βασανίζει, εἶναι ἡ δίψα, ποὺ γέννησαν οἱ ὀδυρμοί σου.... ποὺ σχίζουνε τὸ βελοῦδο τῆς διάφανης σάρκας μου.

»Μὴν ἐμποδίζης τὶς θλίψεις, τὶς ἀπογοητεύσεις.. . Κτίσε ἐπάνω στὴ ζωή μου τὸ οἰκοδόμημα τοῦ πόνου στὴν ἀγριώτερη ὄψι του. Ναί.... καλλίτερα ὁ πόνος, παρὰ τὸ χρέος μαζί σου, Ἔρωτα, τρελλὲ θεὲ τῶν ἐρωτευμένων.

»Δεῖξου εὐνοϊκὸς στὴν προσευχή μου. Κουράσθηκα τὴ ζωή.... Δῶσέ μου χίλιους σταυρούς, ἂν θέλης, νὰ σηκώσω, ἀνεβαίνοντας τὸν Γολγοθᾶ μου. Προτιμότερο αὐτὸ ἀπὸ τὸ ἀγκομαχητὸ τῆς προσμονῆς. Λύτρωσέ με ἀπὸ τὴν ἀγωνία νὰ νοιώθω τὴν φτωχή μου καρδιά.... νὰ μὴν ὑπάρχη πιά, σὲ ἱκετεύω, γλυκὲ Ἔρωτα».

(Στὴν Ε. Σ.) ΜΩΡΙΣ ΣΤΡΟΥΜΤΣΑΣ

◆◆◆

ΛΗΣΜΟΝΗΣΑ..

Λησμόνησα, ἂν σ' ἀγαποῦσα καὶ ποιὰ ἤσουν,
λησμόνησα, τὰ δυό σου μαῦρα μάτια,
ποὺ τὴ ζωή μου ἱκανὰ ἦταν νὰ μεθύσουν
καὶ νὰ μοῦ κάνουν τὴν καρδιὰ κομμάτια.

Λησμόνησα, πῶς σ' εἶχα μιὰ βραδυὰ γνωρίσει
σὲ ξέχασα, μικρό μου, γιὰ παντοτεινὰ
λησμόνησα, πόσο τρελλὰ σ' εἶχ' ἀγαπήσει
καὶ τὸ νερὸ τῆς λήθης ἤπια ποὺ ξεχνᾶ.

Λησμόνησα, τὴν ψεύτικη τὴν ἀγκαλιά σου,
τὸ ξέχασα καὶ τώρ' ἂν σ' ἀγαπῶ,
λησμόνησα, καὶ σὲ καὶ τὰ φιλιά σου,
μὴν περιμένης πάλι νὰ στὸ πῶ.

Πύργος. ΣΠΥΡ. ΖΑΧΟΣ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΝΑ ΘΡΗΝΗΣΩ

Θέλω μάγο βιολὶ νὰ κρατήσω
σὲ μιὰ νότα ἀργή, πονεμένη
τὴ σκληρή μου ζωὴ νὰ θρηνήσω
γιὰ μιὰ ἀγάπη παληά, πεθαμένη...

Μιὰ λατρεία παληά, ξεχασμένη
νὰ θρηνήσω μ' ἀνείπωτο πόνο
κι' ὅ,τι ἄλλ' ἀπ' τὸ εἶναί μου μένει
σὲ θλιβὸ καὶ παθιάρικο τόνο....

Μιὰ χαμένη χαρὰ νὰ θρηνήσω
σὲ σκοπὸ σιγαλὸ καὶ θλιμμένο
καὶ λυγμὸ σπαραγμένο ν' ἀφήσω
γιὰ ἕνα κρύφιο μου πόθο σβυσμένο...

Νὰ θρηνήσω πικρὰ τὰ ὄνειρά μου
ποὺ στὴ λήθη συντρίμμια σβυστῆκαν
καὶ ποὺ τώρα φανῆκαν μπροστά μου
καὶ βαθειὰ στὴν ψυχὴ θρονιαστῆκαν!

Μιὰν ἀγάπη παληὰ πέντε χρόνων
στὸ βιολί μου μὲ πάθος νὰ κλάψω
ποὺ στὸ διάβα ἀπείρων αἰώνων
μέσ' στὴ λήθη ποτὲ δὲ θὰ θάψω!...

Χίος, 5-1-37. «ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ»

◆◆◆

ΜΑΤΙΑ!..

Μάτια θλιμμένα ζηλευτὰ
γλυκὰ ὀνειροπόλα
δὲν εἶδα πιὰ ὡς τώρα
Στῆς ζήσης μου τὴ μοναξιά...

Μάτια μὲ χάρι! οὐρανογάλανα θλιβά
σὰν θάλασσα γαληνεμένη
στῆς γῆς τὴν εἱμαρμένη
Γεννήθηκες μιὰ μέρα μὲ χαρά!...

Σὰν ποιὰ θεὰ νὰ μοιάζης σύ,
ὡραία βοσκοπούλα,
χρυσῆ νεραϊδοπούλα,
Ὅταν κοιτάζης μακρυὰ ἐκεῖ;

Σὰν ν' ἀναμένης κάτι τι, ποὺ πέρα ἐκεῖ
ἀλάργα ἐχάθη,
μάτια μὲ χάρι,
Στῆς νύχτας τὴν ἀνατριχιαστικὴ σιγή!...

Δὲν εἶδα πιὰ ὡσὰν κι' αὐτὰ
τὰ γαλανά σου μάτια
μὲ κάνανε κομμάτια
Καὶ δὲν θὰ ἰδῶ ποτέ μου γειά...

Κι' ὅμως τὰ δέντρα πιὰ χαλοῦν
τὰ φύλλα κιτρινίζουν
κι' ἄλλοι ἂν πάλι δὲ θυμίσουν
Ὡραῖα χρόνια, ποὺ γοργὰ κυλοῦν!..

Κάτω Λάβδανη—Ἠπείρου. ΞΑΚΙΣ ΧΟΡΝ

◆◆◆

ΜΑ ΚΑΠΟΤΕ...

Εἶσ' ὤμορφη! Ἡ σμίλη τοῦ Φειδία
σ' ἔχει βγάλει,
κι' ὅταν σὲ βλέπω, φαντάζομαι πῶς
ἡ Ἀφροδίτη ξανάζησε καὶ πάλι.

Τὰ μάτια σου ἀστέρια ἀληθινὰ
στεφανωμένο γύρω τὸ κεφάλι
μὲ φωτοστέφανο! ὅλη γεμάτη ὠμορφιὰ
καὶ βουτηγμένη μές σὲ χίλια-μύρια κάλλη

Φειδίσια λυγισιὰ σὲ διακρίνει
σὰν ἀγγελένια τὰ μεταξωτὰ μαλλιά σου
Τὸ στῆθος σκαλισμένο τεχνικά,
ἕνα κομμάτι μάλαμα ἡ καρδιά σου.

Εἶσ' ὤμορφη ἡ πι' ὤμορφη ἐδῶ μέσα
στὴν ὄψι, στὴν εὐγένεια, στὴν καρδιά σου!
ὦ εὐτυχισμένος, τρισευτυχισμένος
κεῖνος ποὺ θὰ μεθύση ἀπὸ φιλιά σου.

Γιατ' εἶν' ἐπίτηδες φκιασμένα
τὰ κοραλλένια, τὰ γλυκά σου χείλη
ὦ ἄγγελε ἐπίγειε, ὁ Θεός μας φαίνεται
ἐδῶ κάτω σ' ἔχει στείλει.

Μὰ κάποτε ἀθέλητα σκορπᾶς τὸν πόνο
μάθε το! νά ποὺ στὸ μαρτύρησα,
σὲ κείνους π' ὀνειρεύονται παλάτια
καὶ μέσα ἐσένα δική τους ρίγησσα.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΟΘΩΝΙΟΣ

◆◆◆

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Εἶναι πικρὸς ὁ χωρισμὸς
κι' ἡ θάλασσα εἶναι μνῆμα
ἔχει ἡ ἀγάπη μου φτερά,
μὰ πνίγεται στὸ κῦμα.

Φεύγεις γοργὰ ἡ ἐνθύμισις
ποὺ μ' ἄφησες, στοχάσου
τὸν πόνο μιᾶς πτωχῆς καρδιᾶς
ἀπὸ τὴν ἀπονιά σου.

Κάποτε μοὔρχονται στὸν νοῦν
τὰ περασμένα χρόνια,
ποὺ ἤθελα, ἀγάπη μου,
νὰ ζοῦν γιὰ μὲ αἰώνια.

◆◆◆

ΧΑΜΕΝΕΣ ΕΛΠΙΔΕΣ

Κάποιες βραδυὲς ἡδονικές,
σὰν ὄνειρο διαβῆκαν
κι' ὅταν θυμᾶμαι τὶς στιγμές,
μὲ πιάνουν καρδιοχτύπια.

Πάν' οἱ ἐλπίδες μου οἱ στερνὲς
χαθήκανε γιὰ πάντα,
γιατὶ γινήκανε παληὲς
κι' ἀρχίζω πιὰ τὸ κλάμμα.

ΔΙΔΥΜΟΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΤΙΜΗΤΙΚΟΝ ΤΡΑΠΕΖΙ

Ἕνας πρωτότυπος ἀλλὰ καὶ τολμηρὸς νεωτερισμὸς ἔγινε ἀπὸ ἕνα ἐστιάτορα τοῦ Λονδίνου. Ἐτοποθέτησε στὸ ἐστιατόριό του ἕνα τραπέζι στὸ ὁποῖον παραγγέλλει κανεὶς ὅ,τι θέλει καὶ ὅπου δὲν τοῦ παρουσιάζουν λογαριασμό!

Ὁ ξενοδόχος αὐτὸς θὰ εἶνε τρελλὸς ἢ φιλάνθρωπος, θὰ σκεφθῇ κανείς. Οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο, ὅπως θ' ἀντιληφθῆτε, ἀλλὰ ἕνας λαμπρὸς ἐπιχειρηματίας...

Οἱ πελάται μποροῦν νὰ καθήσουν στὸ τραπέζι αὐτὸ. Δὲν τοὺς δίνουν κατάλογο. Ζητοῦν ἀκριβῶς ὅ,τι τοὺς ἀρέσει καὶ ὁ καταστηματάρχης θὰ κάμῃ τὰ ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ τοὺς ἱκανοποιήσῃ.

Στὸ τέλος τοῦ γεύματος δὲν τοὺς δίνουν λογαριασμό. Οἱ πελάται πληρώνουν ὅ,τι θέλουν!

Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ τραπέζι αὐτὸ ἀποφέρει πολὺ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἄλλα, γιατὶ οἱ πελάται φοβοῦνται διαρκῶς μήπως δὲν πληρώσουν ἀρκετὰ καὶ ἀφίνουν πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅσα θὰ ἔδιναν ἂν τοὺς παρουσίαζαν λογαριασμό!

◆◆◆

Ο πύργος τοῦ Σαβάχ

Ὁ περίφημος πύργος τοῦ Σαβάχ τοῦ Θαλασσινοῦ εἰς τὸ Ἰράκ. Κατὰ τὴν ἀνατολίτικην παράδοσιν ὁ Σαβὰχ ὁ Θαλασσινὸς κατώρθωσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν κορυφὴν αὐτοῦ τοῦ πανυψήλου πύργου μὲ τὴν βοήθειαν ἑνὸς λελεκιοῦ.

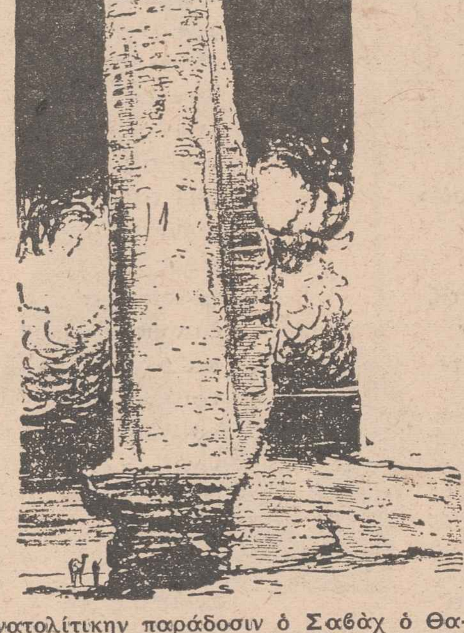

◆◆◆

Οἱ γάτες καὶ τὰ ποντίκια

Οἱ ποντικοὶ ἀπειλοῦν μίαν μικρὰν πολιν τῆς Ρουμανίας. Καὶ ξέρετε γιατί; Διότι οἱ γάτες τῆς πόλεως τεμπέλιασαν καὶ δὲν κυνηγοῦν πειὰ τοὺς προαιωνίους ἐχθρούς των!

Οἱ γάτοι ἀρνοῦνται νὰ κυνηγήσουν τὰ ποντίκια ποὺ πλήθαιναν ἐπικινδύνως, μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ πολλαπλασιάζονται αὐτὰ τὰ τρωκτικά! Ἔτσι ἡ Δημαρχία ἀναγκάσθηκε νὰ διατάξῃ ὅπως ὅλες οἱ γάτες τῆς πόλεως στεροῦνται τροφῆς μίαν ἡμέρα κάθε ἑβδομάδα.

Ὅταν πεινάσουν, θ' ἀναγκασθοῦν νὰ κυνηγήσουν κι' ἔτσι θὰ καθαρίσουν τὴν πόλιν ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν τρωκτικῶν.

Γιὰ περισσότερη ἀσφάλειαι αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ ἀπεφάσισαν τὴν ἐπιβολὴν προστίμου σ' ὅποιον τρέφει καλὰ τὶς γάτες του.

◆◆◆

Δικηγορικὴ ἀσφάλεια

Οἱ Κινέζοι εἶνε πολὺ λεπτολόγοι. Μίαν ἰδέαν τῆς προνοητικότητός των δίδει τὸ ἑξῆς γεγονός: Παντοῦ ὅπου ὑπάρχουν παροικίαι Κινέζων, ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ μυστικοὶ σύλλογοι Κινέζων διεξάγοντες ἄγριον πόλεμον μεταξύ των. Αἱ δολοφονίαι εἶνε ἡ συνηθεστέρα ἐκδήλωσις τοῦ ἀνταγωνισμοῦ αὐτοῦ μεταξὺ τῶν διαφόρων Κινεζικῶν σωματείων. Τελευταίως ἕνας Κινέζος τῆς παροικίας τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου ἐπεσκέφθη τὸν διάσημον ἐκεῖ δικηγόρον Ρότζερτς καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου. Ὁ Ρότζερς ἐζήτησε προκαταβολικῶς τὴν ἀμοιβήν. Ὁ Κινέζος μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε, φέρων τὰ χρήματα καὶ ὁ Ρότζερς τὸν ἠρώτησε τότε τί ἦτο τὸ ἔγκλημά του καὶ τοῦ ἐζήτησε νὰ τοῦ ἀφηγηθῇ ὅλας τὰς λεπτομερείας ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ. Ὁ Κινέζος τότε τοῦ ἀπήντησε μὲ ἀταραξίαν: «Δὲν τὸν ἐσκότωσα ἀκόμη!».

Ἡ νέα τέχνη τῆς κρανιομαντείας

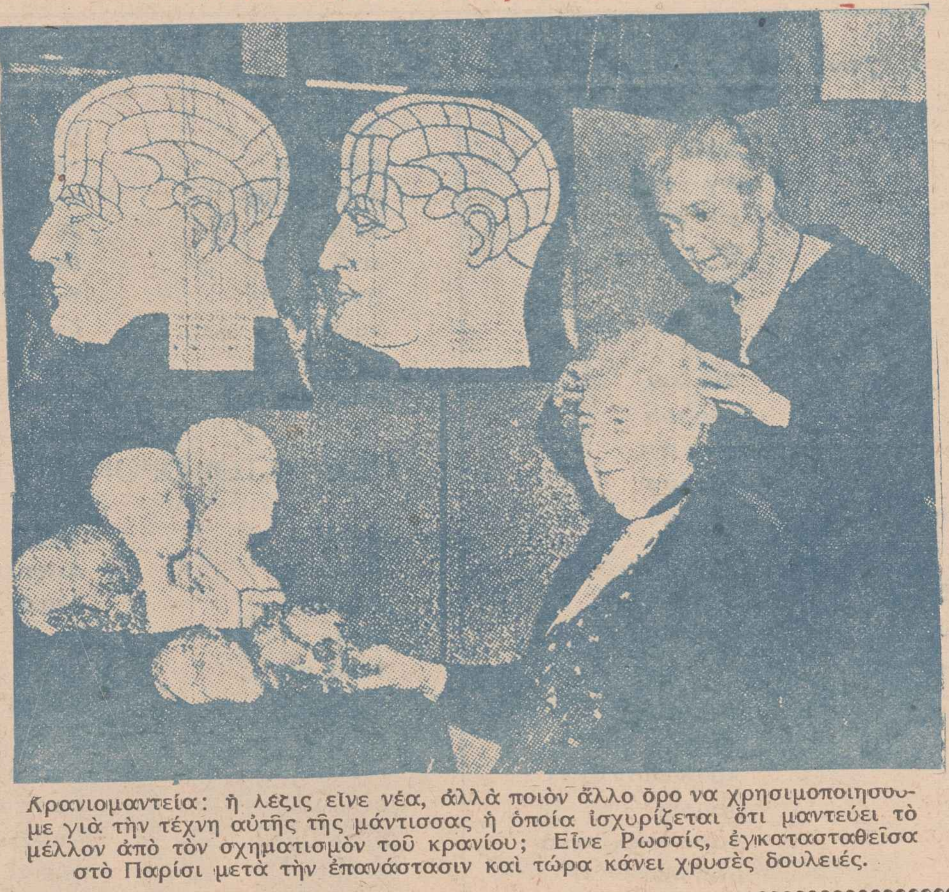

Κρανιομαντεία: ἡ λεξις εἶνε νέα, ἀλλὰ ποιὸν ἄλλο ὅρο να χρησιμοποιησουμε γιὰ τὴν τέχνη αὐτῆς τῆς μάντισσας ἡ ὁποία ἰσχυρίζεται ὅτι μαντεύει τὸ μέλλον ἀπὸ τὸν σχηματισμὸν τοῦ κρανίου; Εἶνε Ρωσσίς, ἐγκατασταθεῖσα στὸ Παρίσι μετὰ τὴν ἐπανάστασιν καὶ τώρα κάνει χρυσὲς δουλειές.

Μαθηματικὴ ἰδιοφυΐα

Αἱ ξέναι ἐφημερίδες ἀναφερουν τὸ ἐξαιρετικὰ σπάνιον φαινόμενον ἑνὸς κοριτσιοῦ ἡλικίας μόλις ἓξ ἐτῶν καὶ ποὺ εἶνε ἤδη μαθηματικὴ μεγαλοφυΐα!

Δὲν ξέρει ἀκόμη οὔτε νὰ διαβάζῃ οὔτε νὰ γράφῃ, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ πολλαπλασιάσῃ καὶ νὰ διαιρέσῃ πενταψηφίους ἀριθμούς, νὰ βρῇ τὴν τετραγωνικὴ ρίζα τους καὶ νὰ πολλαπλασιάσῃ μὲ δεκαδικοὺς ἀριθμοὺς ὁποιοδήποτε ἀριθμὸ μὲ τὸ μυαλό.

Τὸ πρωτοφανὲς αὐτὸ κορίτσι λογαριάζει μὲ ἀπίστευτην ταχύτητα καὶ μάλιστα ἀπὸ διετίας.

Ἐλπίζεται ὅτι αὐτὴ ἡ καταπληκτικὴ εὐχέρεια στὴν ἀριθμητικὴ θὰ μεταβληθῇ σὲ ἐξαιρετικὴν ἱκανότητα στὰ μαθηματικά.

◆◆◆

Μεγάλη ραδιογραφία

Εἰς ἕνα μεγάλο ἀγγλικὸ νοσοκομεῖο ἐτοποθετήθη τελευταίως ἕνα παμμέγιστον μηχάνημα ραδιογραφίας καὶ ραδιοσκοπίας.

Θὰ εἶνε τὸ μεγαλείτερο μηχάνημα αὐτοῦ τοῦ εἴδους ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Ἔχει μῆκος δέκα μέτρων καὶ βάρος περίπου δέκα τόννων.

Χρειάζονται τρεῖς αἴθουσες γιὰ τὴν ἐγκατάστασίν του! Τὸ δάπεδον μιᾶς ἀπὸ τὰς αἰθούσας αὐτὰς κατεσκευάσθη κατὰ τέτοιον τρόπον ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ἀνεβαίνῃ καὶ νὰ κατεβαίνῃ κατὰ βούλησιν, ὥστε νὰ φέρνῃ τὸν ἄρρωστο στὸ ἐπίπεδο τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ πελωρίου μηχανήματος.

Ἡ δύναμίς του εἶνε τέτοια ποὺ θὰ ἐπιτρέψῃ νέες ἀνακαλύψεις καὶ τὴν ἐφαρμογὴ νέων θεραπειῶν γιὰ τὴν νοσηλείαν μερικῶν ἀσθενειῶν.

Ἆθλοι τῆς φωτογραφίας

Σε λίγο θὰ μποροῦμε νὰ βλέπουμε στὸν κινηματογράφο τὴν πορεία μιᾶς σφαίρας ποὺ ἐρρίφθη ἀπὸ ἕνα τουφέκι.

Ἡ ταινία αὐτὴ μπορεῖ νὰ παρθῇ μὲ ἕνα νέο ἐξαιρετικὰ τελειοποιημένο φωτογραφικὸ μηχάνημα ποὺ εἶνε ἱκανὸ νὰ πάρῃ δύο χιλιάδες φωτογραφίες τὸ δευτερόλεπτο!

Ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ ταχύτης λήψεως φαίνεται ἀκόμη περισσότερο ἐκπληκτικὴ ὅταν σκεφθῶμεν ὅτι εἰς συνήθεις κινηματογραφικὲς ταινίες οἱ φωτογραφίες ἐναλλάσσονται μὲ ταχύτητα εἴκοσι τεσσάρων φωτογραφιῶν τὸ δευτερόλεπτο στὶς δὲ ταινίες «ὦ ραλαντὶ» μόλις φθάνουν τὶς 192 φωτογραφίες τὸ δευτερόλεπτο.

Μὲ τὸ νέο αὐτὸ μηχάνημα οἱ ἐπιστήμονες θὰ μποροῦν στὸ ἑξῆς νὰ ἀναπαραστήσουν σὲ μιὰ κινηματογραφικὴν ὀθόνη τὰς κινήσεις τῆς πτέρυγος μιᾶς μυΐγας, τὰς ὁποίας θὰ μποροῦν ν' ἀναλύσουν...

Βεβαίως δὲν μπορεῖ τὸ νέο σύστημα νὰ χρησιμοποιηθῇ στὸν συνήθη κινηματογράφο, ἀλλὰ θὰ εἶνε ἀσφαλῶς πολύτιμο γιὰ τὶς ἐπιστημονικὲς ἔρευνες.

◆◆◆

Πρωτότυπος σύλλογος

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἱδρύθη σύλλογος τῶν γυναικῶν ποὺ σφυρίζουν!

Ὁ σύλλογος αὐτὸς τελευταίως προεκήρυξε διαγωνισμὸν καὶ οἱ διαγωνιζόμενες ὑποχρεοῦνται νὰ σφυρίξουν μὲ τέχνη τὸν ἀγγλικὸν ἐθνικὸν ὕμνο.

Οἱ κυρίες αὐτὲς ποὺ ὅλες ἀνήκουν στὴν καλὴ κοινωνία γυμνάζονται σὲ ἕνα δάσος, γιατὶ οἱ σύζυγοι διεμαρτυρήθησαν ἐντόνως ὅταν οἱ γυναῖκες διετύπωσαν τὴν ἀξίωσι νὰ ἐξασκῶνται στὸ σπίτι.

Καὶ οἱ δυστυχεῖς εἶχαν πολὺ δίκηο! Δὲν εἶνε καὶ τόσο διασκεδαστικὸ νὰ σφυρίζουν ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ αὐτί.

Διὰ τὰ ἀεροδρόμια

Ἕνας νεος φωτεινὸς δεικτης φωτιζόμενος μὲ «Νέον» προορίζεται διὰ νὰ τοποθετηθῇ εἰς τὰ ἀμερικανικὰ ἀεροδρόμια διὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν ἐν καιρῷ νυκτὸς προσγείωσιν τῶν ἀεροπλάνων. Εἶνε ἐφεύρεσις τοῦ μηχανικοῦ Ἄλμπερτ ντὶ Βέερντ ἀπὸ τὸ Ροῦζβελτ τῆς πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἕνας διακόπτης συνδεόμενος μὲ συνήθη ἀνεμοδείκτην ἐπιτρέπει νὰ ἀνάβουν μόνον οἱ γραμμὲς ἐκεῖνες τοῦ φωτεινοῦ δείκτου ποὺ δείχνουν τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου. Τὸ κόκκινο χρῶμα τῶν σωλήνων τοῦ «Νέου» περνᾷ τὰ σύννεφα καὶ δίνει ἐξαιρετικὴν ὁρατότητα. Ἐπειδὴ ὁ δείκτης αὐτὸς θὰ εἶνε εἰς τὸ μέσον τοῦ ἀεροδρομίου, προστατεύεται ἀπὸ πολὺ χονδρὸ κρύσταλο καὶ ὁ πιλότος μπορεῖ νὰ κατεβῇ κατ' εὐθεῖαν ἐπάνω του. Εἰς τὴν εἰκόνα φαίνεται ὁ ἐφευρέτης μὲ τὴν βραβευθεῖσαν μακέτταν του.

ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΗΣ ΦΕΙΔΙΩΝ

Δὲν εἶνε μόνον οἱ πολιτικοὶ κατάδικοι ποὺ κάνουν ἀπεργία πείνης... ἀλλὰ καὶ τὰ φείδια τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας!

Ξαφνικὰ καὶ ὅλα μαζὶ τὰ φείδια τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου ἀπεφάσισαν τὴν κήρυξιν ἀπεργίας πείνης. Ἀρνήθηκαν κάθε τροφὴ καὶ περὶ τὰ ἑκατὸ πέθαναν ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Κατόπιν ἦλθε ἡ σειρὰ τῶν φειδιῶν τῆς ἄλλης μεγάλης Αὐστραλιανῆς πόλεως, τῆς Μελβούρνης. Ἠρνήθησαν καὶ αὐτὰ ν' ἀγγίξουν τὸ φαγητὸ ποὺ τοὺς ἔδιναν.

Γιὰ νὰ ἀποφευχθῇ ὁ θάνατός των, ἡ διεύθυνσις τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου ὑπεχρεώθη νὰ τὰ θρέψῃ διὰ τῆς βίας. Πολλοὶ φύλακες ἅρπαξαν τοὺς πύθωνες καὶ τὰ ἄλλα μεγάλα ἑρπετὰ καὶ τοὺς ἔμπασαν στὸν εἰσοφάγο μεγάλα κομμάτια κρέατος σπρώχνοντας μὲ λοστούς!

Ἀγνοεῖται ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς «ἀπεργίας πείνης» ποὺ δὲν εἶχε παρουσιασθῇ ἄλλοτε στὰ ἑρπετά.

◆◆◆

Ἡ μεγαλείτερα σφαίρα

Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ ὕψους εἴκοσι τριῶν μέτρων ἐστήθη εἰς τὸ Μούκντεν τῆς Κορέας εἰς μνήμην τῶν Ἰαπώνων στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐφονεύθησαν εἰς τὸν Ρωσσοϊαπωνικὸν πόλεμον τοῦ 1905.

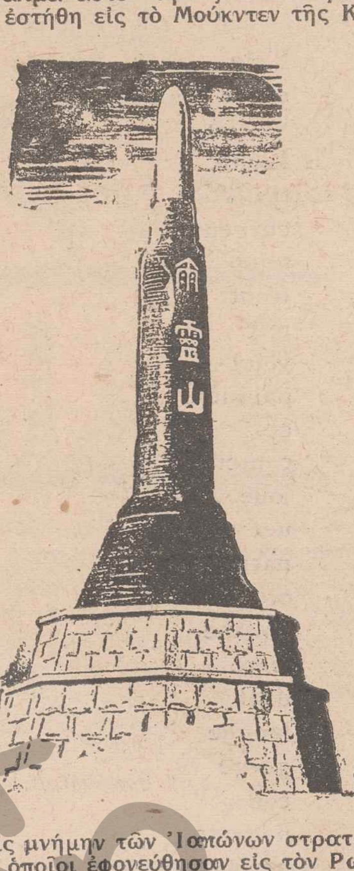

◆◆◆

Τὸ ρεκὸρ τῶν νυχιῶν

Τὰ κριτήρια τῆς ὀμορφιᾶς διαφέρουν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ ἀκόμη περισσότερον ἀπὸ ἠπείρου εἰς ἤπειρον. Εἰς ὡρισμένα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ ἰδίως εἰς τὸ Ἀννὰμ καὶ τὸ Σιάμ, ἡ ὀμορφιὰ θεωρεῖται ἀνάλογος μὲ τὸ... μῆκος καὶ ἐν γένει τὴν περιποίησιν τῶν νυχιῶν. Εἰς τὰς χώρας αὐτὰς τὸ ὑπερβολικὸν μῆκος τῶν νυχιῶν θεωρεῖται ὡς σημεῖον ἐξαιρετικῆς κομψότητος. Ἕνα μῆκος τῶν νυχιῶν ποὺ φθάνει τὰ δέκα καὶ τὰ δώδεκα ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου, δὲν εἶνε γιὰ τὶς κομψὲς καὶ τὶς φιλάρεσκες τῶν ἐξωτικῶν αὐτῶν χωρῶν καθόλου σπάνιον. Μὲ τὴν βοήθειαν μάλιστα διαφόρων ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς χρήσεως φαρμάκων ποὺ εὐνοοῦν τὴν ὀνυχοφυΐαν, πολλοὶ Ἀνναμῖται καὶ κάτοικοι τοῦ Σιὰμ κατορθώνουν ὥστε τὰ νύχια των νὰ φθάνουν εἰς μῆκος 30 καὶ 40 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου! Ὡς ἐξαιρετικὴ ὀμορφιὰ θεωρεῖται τὸ νὰ ἔχῃ, εἰ δυνατόν, κάθε νύχι καὶ διαφορετικὸν σχῆμα! Ἔτσι, λόγου χάριν, τὸ νύχι τοῦ ἀντίχειρος τὸ γυρίζουν πρὸς τὰ πίσω καὶ τὸ στρίβουν ἑλικοειδῶς! Εἰς τὸ Σιὰμ οἱ φιλάρεσκες γυναῖκες βάφουν κάθε φορὰν τὰ νύχια των, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἔχουν τὸν ἴδιον χρωματισμὸν μὲ τὸ χρῶμα τῶν φουστανιῶν των

◆◆◆

Μιὰ μεγάλη δεξαμενὴ

Ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἰαπωνίας στερεῖται ὕδατος. Γι' αὐτὸ κατεσκευάσθη μία νέα δεξαμενὴ στὸ Ὀγκόχι ποὺ εὑρίσκεται περίπου πενῆντα χιλιόμετρα βορειοδυτικῶς τοῦ Τόκιο.

Ἡ νέα αὐτὴ δεξαμενὴ θὰ εἶνε ἱκανὴ νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὴν ἰαπωνικὴν πρωτεύουσαν περίπου πέντε ἑκατομμύρια λίτρα νεροῦ τὴν ἡμέραν! Φαίνεται δὲ ὅτι θὰ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα δεξαμενὴ τῆς Ἀσίας

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΧΩΡΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ
ΚΑΤΑ ΝΕΩΤΑΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ ΤΟΥ „ΕΣΠΕΡΟΥ"

ΜΑΘΗΜΑ ΙΖον

Bœuf	μπεφ	βῶδι
vache	βας	ἀγελάς
veau	βο	μοσχάρι
mouton	μουτόν	ἀρνί
chèvre	σεβρ	γίδα
chien	σιέν	σκύλος
chat	σα	γάτος
cheval	σεβάλ	ἄλογον
jument	ζυμέν	φοράδα
poulain	πουλέν	πουλάρι
sause	σος	σάλτσα
bouillon	μπουΐγόν	ζουμί

ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Membres du corps humain = μομπρ ντού κόρ ούμαίν)

Tête	τέτ	κεφάλι
crâne	κράν	κρανίον
visage	βιζάζ	πρόσωπον
figure	φιγκούρ	μορφή
traits	τρ	χαρακτηριστικά
cheveux	σεβέ	μαλλιά
temp	τομπ	κρόταφος
front	φροντ	μέτωπον
œil	ἔγι	ὀφθαλμός
yeux	ζιε	ὀφθαλμοί
paupière	π πιέρ	βλέφαρον
cil	σιλ	βλεφαρίς
sourcil	σουρσίλ	φρῦδι
joue	ζοῦ	μάγουλον
nez	νε	μύτη
narine	ναρίν	ρουθοῦνι
oreille	ὀράϊγι	αὐτί
bouche	μπούς	στόμα
lèvre	λέβρ	χεῖλος
dent	ντάν	δόντι
langue	λάνγκ	γλῶσσα
gorge	γκόρζ	λαο ας
cou	κοῦ	λαιμός
poitrine	ποατρίν	στηθος
cœur	κερ	καρδιά
estomac	ἐστομά	στομάχι
intestin	ἰντεστέν	ἄντερο
foie	φοα	συκώτι
poumon	πουμόν	πνεύμων
rate	ρατ	σπλήν
thorax	τοράξ	θώραξ
dos	ντό	πλάτη
colonne vertébrale	κολόν βερτεμπράλ	σπονδυλική στηλη
bras	μπρά	μπράτσο
epaule	ἐπώλ	ὦμος
coude	κούντ	ἀγκῶνας
main	μαίν	χέρι
paume	πόμ	παλάμη
doigt	ντοά	δάκτυλον
ongle	ὄνγκλ	νύχι
taille	ταΐγι	ἀνάστημα
ventre	βάντρ	κοιλιά
fesse	φες	μηρός
jambe	ζάμπ	γάμπα
pied	πιέ	πόδι
cheville	σεβίλ	ἀστράγαλος
bronche	μπρόνς	βρόγχος
peau	πῶ	δέρμα
os	ὄς	κόκκαλον
chaire	σέρ	σάρξ
bile	μπίλ	χολη
salive	σαλίβ	σάλιο
sueur	σσυέρ	ἱδρώς
larme	λάρμ	δάκρυ
lait	λαί	γάλα
pouls	πούλ	σφυγμός
epiderme	ἐπιντέρμ	ἐπιδερμίς
muscle	μούσκλ	μῦς
nerf	νέρ	νεῦρον
sang	σάν	αἷμα
urine	οὐρίν	οὖ ος
natrition	νατρισιόν	θρέψις
circulation	σιρκουλασιόν	κυκλοφορία
veine	βέν	φλέβα
artère	ἀρτέρ	ἀρτηρία
trachée	τρασέ	τραχεῖα
vessie	βεσί	λεκάνη
genou	ζενοῦ	γόνατο
orteil	ὀρτ ΐν	δάκτυλο (ποδῶν)

ΕΥΧΡΗΣΤΟΙ ΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓΩΝ

Achat	ἀσά	ἀγορά (πρᾶξις)
acheteur	ἀσετέρ	ἀγοραστής
acheter	ἀσετέ	ἀγοράζω
vente	βαντ	πώλησις
vendeur	βαντέρ	πωλητής
vendre	βαντρ	πωλῶ
actif	ἀκτίφ	ἐνεργητικόν
passif	πασίφ	παθητικόν
capital	καπιτάλ	κεφάλαιον
bilan	μπιλάν	ἰσολογισμός
crédit	κρεντί	πίστωσις
débit	ντεμπί	χρέωσις
acquit	ἀκ	ἐξόφλησις
compte	κοντ	λογαριασμός
Société	σοσιετέ	ἑταιρία
associé	ἀσοσιέ	συνεταῖρος
association	ἀσσοσιασιόν	συνεταιρισμός
argent	ἀρζάν	χρῆμα
article	ἀρτικλ	εἶδος
marchandise	μαρσαντίζ	ἐμπόρευμα
marchand	μαρσάν	ἔμπορος
marchander	μαρσαντέ	παζαρεύω
frêt	φρε	ναῦλος
affréter	ἀφρετέ	ναυλώνω
affrètement	ἀφρετμάν	ναύλωσις
Agence	Ἀζάνς	Πρακτορεῖον
agent	ἀζάν	πράκτωρ
arrhes	ἄρ	καπάρο
garantie	γκαραντί	ἐγγύησις
versement	βερσμάν	καταβολή
aval	ἀβάλ	τριτεγγύησις
assurance	ἀσουράνς	ἀσφάλεια
assurer	ἀσουρέ	ἀσφαλίζω
avarie	ἀβαρί	ἀβαρία
avis	ἀβί	εἰδοποίησις
mandat	μαντά	ἐντολή
contrat	κοντρά	συμβόλαιον
baisse	μπές	ὑποτίμησις
hausse	ὄς	ἀνατίμησις
Banque	Μπάνκ	Τράπεζα
banquier	μπανκιέ	τραπεζίτης
banqueroute	μπανκρούτ	χρεωκοπία
faillite	φαγίτ	πτώχευσις
billet de banque	μπιγιέ ντέ μπάνκ	χαρτονόμισμα
Bource	Μπούρς	Χρηματιστήριον
action	ἀξιόν	μετοχή
obligation	ὀμπλικασιόν	ὁμολογία
bordereau	μπορντερό	πινάκιον
bureau	μπουρώ	γραφεῖον
caisse	κές	ταμεῖον
caissier	κεσιέ	ταμίας
client	κλιάν	πελάτης
clientèle	κλιαντέλ	πελατεία
colis	κολί	δέμα
colis-portal	κολὶ ποστάλ	ταχυδρομ. δέμα
douane	ντουάν	τελωνεῖον
transit	τρανσίτ	διαμετακόμισις
importation	ἐμπορτασιόν	εἰσαγωγή
exportation	ἐξπορτασιόν	ἐξαγωγή
droits d'entrée	ντροὰ ντ' αντρέ	εἰσαγων. δασμοί
octroi	ὀκτροά	δημοτ. φόρος
tare	τάρ	ἀπόβαρον
brut	μπρούτ	ἀκάθαρτον μ τάμα

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Γιὰ τὶς ἐργαζόμενες γυναῖκες

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΤΕ ΤΗΝ ΔΡΟΣΕΡΟΤΗΤΑ ΣΑΣ

Ἡ περιποίησις τοῦ δέρματος

Σὲ σᾶς τὶς γυναῖκες ποὺ ἐργάζεσθε, ὅταν ἀρχίζῃ ἡ μέρα σᾶς φαίνεται σκληρὴ, ἀπαισία.

Μὲ μελαγχολία σκέπτεσθε : «Αὐτὴ ἡ μέρα θὰ εἶναι ἴδια μὲ τὶς ἄλλες. Πότε θὰ τὴν ἔχω κι' ἐγὼ σὰν τὶς ἄλλες γυναῖκες τὸ σπίτι μου». Δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζεσθε. Ὅλα ἔρχονται εὐνοϊκὰ σὲ κείνην ποὺ ξέρει νὰ κάνῃ ὑπομονή. Πόσο ὅμως ἡ ζωή σας θὰ ἀλλάξῃ ἂν κάνετε μερικὰ πράμματα.

Μόλις ξυπνῆστε κάνετε γυμναστική. Σᾶς δίνομε σ' αὐτὴ τὴ σελίδα γυμνάσματα πολύτιμα γιὰ σᾶς. Ὕστερα κάνετε ἕνα «ντούς». Ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ προτιμοῦν τὸ χλιαρὸ μπάνιο. Καλλίτερα θὰ εἶναι νὰ γίνεται τὸ χλιαρὸ μπάνιο τὸ βράδυ πρὶν κοιμηθῆτε. Μόλις τελειώσετε τὸ μπάνιό σας καὶ ἀφοῦ τρίψετε καλὸ ὅλο τὸ σῶμα σας σκεφθῆτε τὴν τουαλέττα σας. Πολλὲς φορὲς μιλήσαμε γιὰ τὸ «μακιγιάζ». Ἂς μὴν ξαναποῦμε τὰ ἴδια. Δύο πράγματα πρέπει νὰ προσέχετε. Τὰ μάτια καὶ τὰ μαλλιά σας, στὰ ὁποῖα ὀφείλετε 9 φορὲς στὶς 10 τὴν ὀμορφιά σας. Κάθε πρωῒ πρέπει νὰ κάνετε ἕνα μασσὰζ στὰ βλέφαρά σας, μὲ λίγη βαζελίνη ἢ λάδι. Βάλετε «ρίμελ» στὰ μάτια σας, ἐὰν τὸ συνηθίζετε, ἢ τραβῆξτε τους μιὰ κραγιονιά.

Ὕστερα τὰ μαλλιά. Ἴσως τὴ νύχτα τὰ μαλλιά σας νὰ ἔχουν χαλάσει. Μὴ στενοχωρεῖσθε. Θὰ εἶναι καλλίτερα νὰ ἔχετε κάνει μιὰ «μὶζ-ἂν-πλὶ» στὸν κουρέα σας. Ἐὰν εἶναι καλὰ καμωμένη, τὰ μαλλιά σας θὰ εἶναι ὡραῖα καὶ ἐὰν ἀκόμη ἔχετε κοιμηθῆ ἄσχημα. Πρέπει νὰ βουρτσίζετε τακτικὰ τὰ μαλλιά σας. Μὲ τὸ δάκτυλό σας ἀρχίσετε νὰ στρίβετε τὶς μποῦκλες σας. Ἔτσι ἔχετε μαλλιὰ περιποιημένα. Βλέπεσθε στὸ καθρέφτη καὶ νομίζετε ὅτι ἔχετε ὀμορφήνει. Ὕστερα ἀρχίζετε τὸ μακιγιάζ σας.

Καλλίτερα θὰ εἶναι νὰ μὴ κουράζετε τὸ πρόσωπό σας τὸ πρωῒ μὲ τὶς μπογιές. Στὴ δουλειά σας φαβῆτε ἐλαφρὰ ἢ μόνον στὰ χείλη.

Μόλις γυρίσετε ἀπὸ τὴ δουλειά σας πρέπει νὰ πλύνετε τὸ πρόσωπό σας μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ μὲ σαποῦνι μὲ λανολίνη. Ξεκουρασθῆτε ἐπὶ ½ ὥρα.

Βγάλετε τὰ παπούτσιά σας. Ξεβαφτῆτε, κάνετε ἕνα χλιαρὸ μπάνιο. Ὕστερα ξαπλῶστε. Σβῆστε τὸ φῶς. Βάλετε στὰ μάτια σας κομπρέσσες ἀπὸ βορικό. Ἐὰν μπορεῖτε κάνετε μιὰ μάσκα.

Νὰ μιὰ πολὺ καλή. Καθαρίσετε τὸ πρόσωπό σας μὲ λιόλαδο ἢ «ἀλκοὸλ» (ἐὰν τὸ δέρμα σας δὲν εἶναι ξηρὸ) ἕως ὅτου τὸ μπαμπάκι εἶναι καθαρό.

Κάνετε μιὰ μάσκα μὲ ἕνα κρόκο αὐγοῦ καλὰ χτυπημένο μὲ 4—6 σταγόνες λεμονιοῦ.

Ἀφῆστε την νὰ στεγνώσῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ μὴ σκέφτεστε τίποτα. Ὕστερα πλύνετε τὸ πρόσωπό σας 3—4 φορὲς μὲ χλιαρὸ νερό.

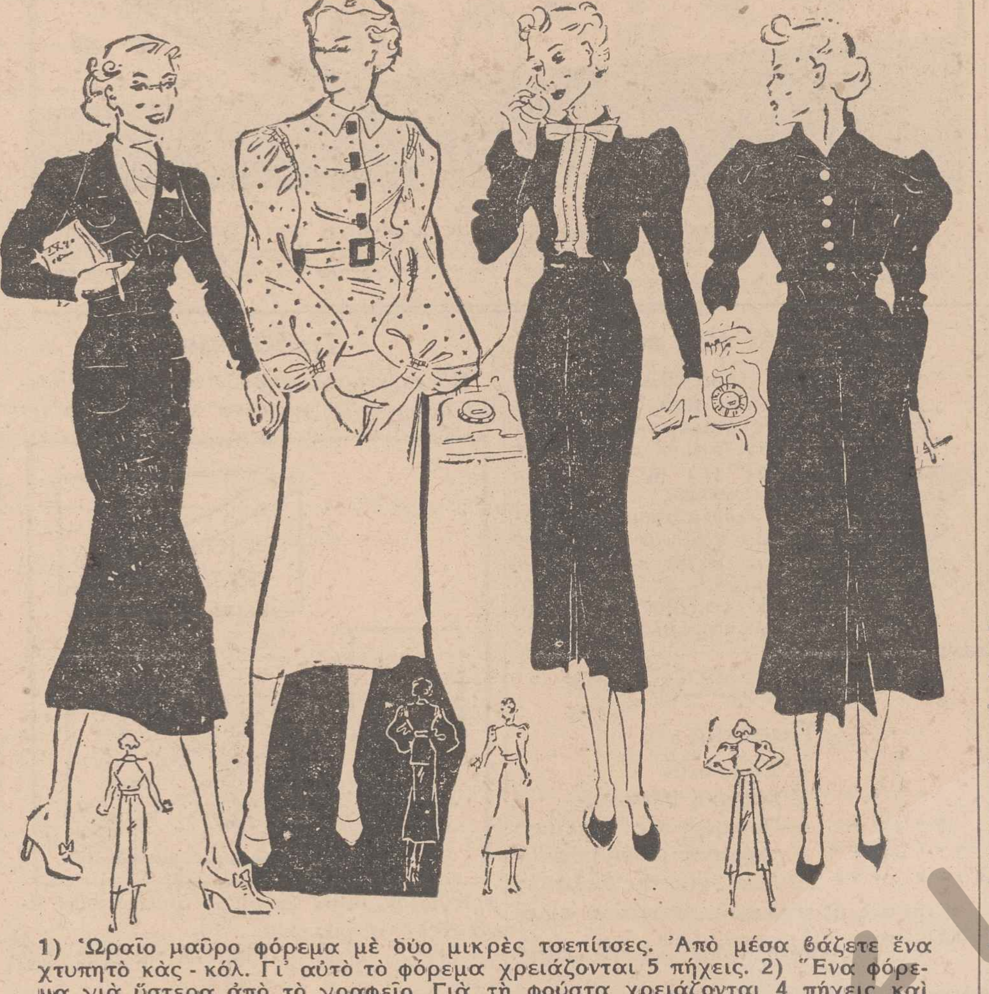

1) Ὡραῖο μαῦρο φόρεμα μὲ δύο μικρὲς τσεπίτσες. Ἀπὸ μέσα βάζετε ἕνα χτυπητὸ κὰς - κόλ. Γι' αὐτὸ τὸ φόρεμα χρειάζονται 5 πήχεις. 2) Ἕνα φόρεμα γιὰ ὕστερα ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Γιὰ τὴ φούστα χρειάζονται 4 πήχεις καὶ γιὰ τὴν μπλούζα 2. 3) Μπορεῖτε νὰ φορέσετε αὐτὸ τὸ φόρεμα καὶ στὸ γραφεῖο καὶ στὶς ἐπισκέψεις σας. Χρειάζονται 5 πήχεις. 4) Ὅλη τὴν κομψότητά του αὐτὸ τὸ φόρεμα τὴν χρεωστᾷ στὶ μανίκια. Χρειάζονται 6 πήχεις.

Η ΤΡΟΦΗ ΣΑΣ

Τρῶτε τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα. Τὸ πρωῒ μόλις ξυπνῆστε πίνετε ἕνα ποτῆρι ἀπὸ χυμὸ ντομάτας ἢ πορτοκαλλιοῦ. Ἡ κυρία Μπρεβὰλ ἡ ὡραία σύζυγος τοῦ Ροζὲ Μπρεβάλ, διασήμου ζωγράφου μᾶς δίνει τὶς ἑξῆς συμβουλές : Μὴ ξεχνᾶτε ποτὲ τὸν χυμὸ τοῦ πορτοκαλλιοῦ. Νὰ τρῶτε ἐπίσης καρόττα. Δὲν ἔχει πιὸ καλὸ πρᾶγμα γιὰ τὸ πρωΐ.

Ἄλλες προτιμοῦν τὸ πρωῒ ἕνα καλὸ πρόγευμα ἀπὸ χυμὸ φρούτων, αὐγὰ, γάλα, καφέ. Οἱ Ἄγγλοι προτιμοῦν τὰ κρύα κρέατα. Ζαμπὸν ροζμπίφ.

Ἐξ ἄλλου ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες, ἐὰν κάνετε τὴν γυμναστική σας κάθε πρωῒ μπορεῖτε νὰ φᾶτε καλὰ, χωρὶς φοβᾶστε μήπως παχύνετε.

Rita B.

Ἀλληλογραφία == == Δοκτορέσσας

Φωτ. Μπ. Ἐνταῦθα. Τὴν ἀπάντησι θὰ τὴν λάβετε, ἂν καὶ δὲν ἐτηρήσατε τοὺς ὅρους ποὺ ἔχω θέσει. Ἀλλὰ γιατὶ θυμώνετε ; Εὔκολα εἶναι νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἔτσι στὰ βιαστικά ;

ΔΟΚΤΟΡΕΣΣΑ Χ.

Αἱ ἀσκήσεις στὸ σπίτι

ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Δέκα λεπτὰ γυμναστική

Ὅλοι οἱ ἰατροὶ βεβαιοῦν σήμερα πὼς μόνον ἡ γυμναστικὴ καὶ ἡ φυσικὴ ἀγωγὴ συντηροῦν τὴν ὑγεία καὶ τὴ δροσιὰ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

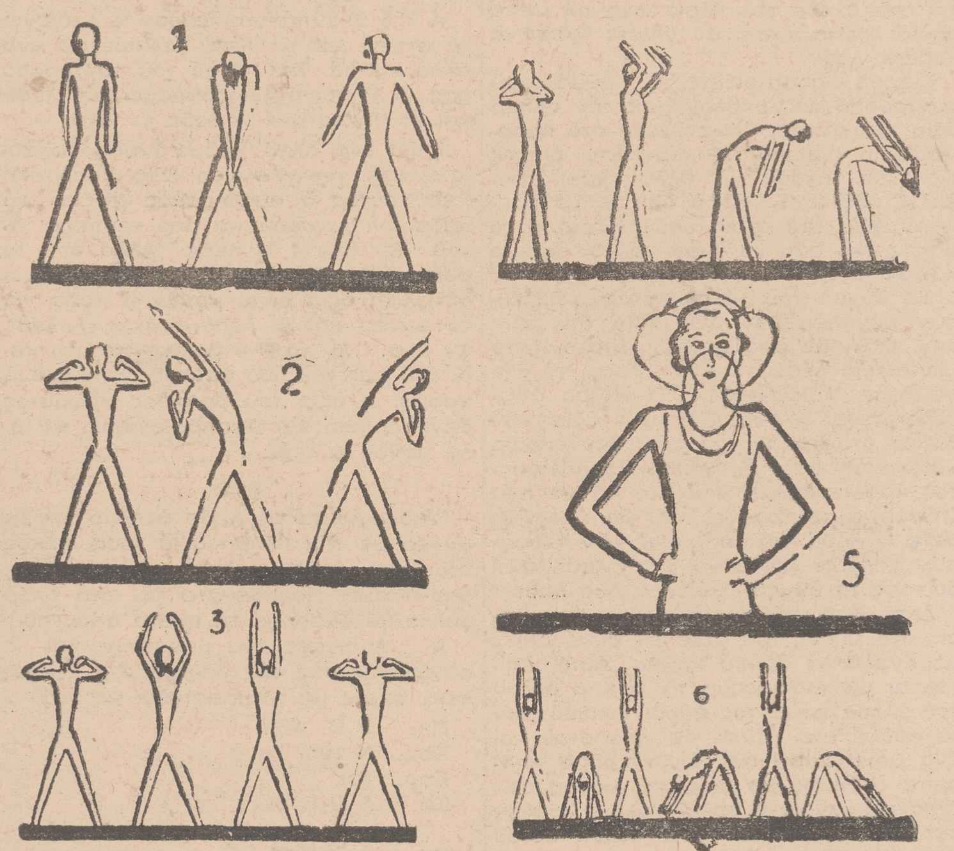

Οἱ στῆλες αὐτὲς ἔχουν ἀρκετὲς φορὲς ὡς τώρα ἀσχοληθῆ μὲ τὴν γυμναστικὴ γιὰ τὴ συντήρησι τῆς ὀμορφιᾶς τοῦ σώματος καὶ τὴν καταπολέμησι τῆς παχυσαρκίας.

Σήμερα παραθέτουμε ἀκόμη μερικὰ γυμνάσματα :

Πηδᾶτε ἐπὶ 3—4 λεπτὰ στὶς μύτες τῶν ποδιῶν σας γιὰ νὰ ζεσταθῆτε ὕστερα μπροστὰ σὲ ἕνα παράθυρο κάνετε τὶς κινήσεις ἀριθ. 1. Ὅταν εἰσπνέετε γέρνετε τὸ κεφάλι πίσω. Ὅταν ἐκπνέετε σκύβετε.

Ὕστερα περπατῆστε λίγα λεπτὰ στὶς μύτες τῶν ποδιῶν σας γιὰ νὰ λεπτύνουν τὰ πόδια σας. Κάνετε τὸ γύμνασμα ἀριθ. 2 γιὰ νὰ λεπτύνῃ ἡ μέσῃ σας.

Τὰ γυμνασματα ἀριθ. 3, 4, 5 εἶναι ὑπέροχα γιὰ τὶς πωλήτριες ποὺ εἶναι ἀναγκασμένες νὰ στέκωνται ὄρθιοι ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ ποὺ αἰσθάνονται πόνους στὰ νεῦρα. Κάνετε ἐπίσης κινήσεις τοῦ λαιμοῦ ὅπως εἰς τὴν εἰκόνα ἀριθ. 5.

Τὸ γύμνασμα ἀριθ. 6 εἶναι πολὺ καλὸ γιὰ τὸ ἀδυνάτισμα τῆς κοιλιᾶς καὶ τῶν γοφῶν.

ΔΩΣΑΤΕ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΣΤΑΦΙΔΑ
ΕΙΝΕ Η ΠΙΟ ΘΕΡΜΑΝΤΙΚΗ ΤΡΟΦΗ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ Α.Σ.Ο.

ΑΔΕΛΦΟΙ Α. & Γ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
ΣΤΑΦΥΛΟΣΑΚΧΑΡΟΥ : ΚΟΝΩΝΟΣ 21 ΤΗΛ. 42-135
ΚΑΤΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΤΑΦΙΔΩΝ : ΚΟΝΩΝΟΣ 21 Α

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ : ΑΛΙΠΕΔΟΥ 21, ΤΗΛΕΦ. 40-54
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ : ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 27, ΤΗΛ. 24-415

ΤΟ ΣΠΗΤΙ ΣΑΣ

Τὸ παιγνίδι τῆς μόδας

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΠΡΙΤΖ

Γιὰ νὰ μάθετε μόνοι σας

ΜΑΘΗΜΑ 7ον

Συνεχίζουμε καὶ σήμερα τὴν ἐξέτασι τοῦ ζητήματος τῆς ἀγορᾶς σὲ ἕνα ὡρισμένο χρῶμα καὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν λεβέ:

Ὅταν ὁ σύντροφός σας ζήτησε ἕνα χρῶμα, λογαριάζετε ἐπίσης καὶ τὰ χαρτιὰ ποὺ ἔχετε στὰ χέρια σας καὶ μὲ τὰ ὁποῖα λογαριάζετε, ἂν γίνετε «γὸρ» νὰ κάμετε λεβέ.

Γιὰ νὰ ὑποστηρίζετε τὸ χρῶμα τοῦ συντρόφου σας ὑπολογίζετε τὴν πλήρη ἀξία τῶν ὀννέρ, ὅπως ἐδόθη στὸ προηγούμενο μάθημα. Ὑπολογίζετε ἐπίσης τὶς λεβὲ μήκους τῶν ἄλλων χρωμάτων, ἐκτὸς τοῦ ἀτοῦ. Ἀλλὰ δίνετε διαφορετικὴν ἀξία στὸ ἀτοῦ, ὑπολογίζοντας τὸ μῆκος του σὰν νὰ ἦταν ἄλλο χρῶμα καὶ ὄχι ἀτοῦ.

Τὰ ὀννὲρ τοῦ ἀτοῦ ἀντιπροσωπεύουν μεγαλειτέραν ἀξία ἀπὸ τὴν ἀξία των εἰς λεβὲ ἀπὸ ὀννέρ. Ὑπολογίζετε μιὰ πλήρη λεβὲ γιὰ τὸν Ἄσσο, τὸ Ρήγα ἢ τὴ Ντάμα-Βαλέ. Ἡ Ντάμα ἀντιπροσωπεύει ½ λεβέ. Ἀλλὰ ἡ ἀξία τῶν ὀννὲρ στὸ χρῶμα τοῦ ἀτοῦ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπερβῆ τὰ 1 ½ λεβέ. Παραδείγματος χάριν μὲ Α Ρ 7 5 στὸ χρῶμα ποὺ ζήτησε ὁ σύντροφός σας, θὰ ὑπολογίσετε ½ λεβὲ γιὰ τὸ μῆκος τῶν τεσσάρων χαρτιῶν καὶ μόνο 1 ½ λεβὲ ἀντὶ δύο γιὰ τὰ ὀννέρ. Σύνολον δύο λεβέ.

Λεβὲ ἀπὸ τσάκα ἐπιτυγχάνεται χάρις στὸ μῆκος τοῦ ἀτοῦ ἐν συνδυασμῷ μὲ ἕνα ἄλλο βραχὺ χρῶμα. Αὐτὸ ἐπιτρέπει νὰ τσακίσουμε τὰ χαρτιὰ αὐτοῦ τοῦ ἄλλου χρώματος ἀφοῦ παιχθοῦν αὐτὰ ποὺ ἔχετε. Ἔτσι, μὲ τρία ἀτοῦ καὶ ἕνα μόνο χαρτὶ σὲ ἄλλο χρῶμα μπορεῖτε συνήθως νὰ παίξετε μόνος σας αὐτὸ τὸ μοναχικὸ χαρτὶ καὶ νὰ κόψετε κατόπιν τοὐλάχιστον ἕνα χαρτὶ αὐτοῦ τοῦ χρώματος.

Ὅταν ὑποστηρίζετε τὸ χρῶμα τοῦ συντρόφου σας, μπορεῖτε νὰ ὑπολογίσετε ὡς λεβὲ ἀπὸ τσάκα:

Δυὸ χαρτιὰ τοῦ ἴδιου χρώματος, μαζὺ μὲ τρία χαρτιὰ τοῦ ἀτοῦ ὡς ½ λεβέ, μὲ 4 χαρτιὰ ἀτοῦ 1 λεβέ.

Ἕνα χαρτὶ ἑνὸς χρώματος μὲ 3 χαρτιὰ ἀτοῦ 1 λεβέ, μὲ 4 χαρτιὰ ἀτοῦ 2 λεβέ.

Ἂν σᾶς λείπη τελείως ἕνα χρῶμα, μὲ 3 χαρτιὰ ἀτοῦ 2 λεβέ, μὲ 4 χαρτιὰ ἀτοῦ 3 λεβέ.

Ἂν ἔχετε δύο βραχέα χρώματα θὰ ὑπολογίσετε μόνο τὸ ἕνα, τὸ πιὸ βραχὺ ἂν εἶναι ἀνίσου μήκους.

Ἂν ἔχετε περισσότερα ἀπὸ τέσσερα χαρτιὰ ἀτοῦ δὲν θὰ ὑπολογίσετε περισσότερες λεβὲ ἀπὸ τσάκα.

Ὅταν ὑπολογίζετε τὶς λεβὲ τοῦ παιγνιδιοῦ, εἴτε κατὰ δική σας ἀγορά, εἴτε τοῦ συντρόφου σας, ὑπολογίσετε χωριστὰ τὰ ὀννέρ, τὰ μακρυὰ χρώματα, τὰ τσακίσματα, προσθέστε τα ὅλα μαζὺ καὶ θὰ ἔχετε τὸ σύνολο τῶν λεβὲ ποὺ βρίσκονταν στὸ χέρι σας. Παράδειγμα:

Α Ν Β 8 4 ἀντιπροσωπεύουν 2+ λεβὲ γιὰ τὰ ὀννὲρ (πλήρης ἀξία). Ἂν αὐτὸ τὸ χρῶμα εἶναι τὸ ἀτοῦ σας θὰ προσθέσετε δύο λεβὲ μήκους=3+ λεβὲ ἐν ὅλῳ. Ἂν εἶναι τὸ ἀτοῦ τοῦ συντρόφου σας, θὰ ὑπολογίσετε μόνο 1 ½ λεβὲ γιὰ τὰ ὀννὲρ καὶ γιὰ λεβὲ μήκους= 2 ½ λεβὲ ἐν ὅλῳ.

Α 7 5 3 ἀντιπροσωπεύουν ½ λεβὲ γιὰ τὰ ὀννὲρ καὶ ½ λεβὲ μήκους σὲ ἕνα ἄλλο χρῶμα. Στὸ ἀτοῦ τοῦ συντρόφου σας, ὁ Ρήγας ἀντιπροσωπεύει μιὰ λεβὲ καὶ τὸ μῆκος ½=1 ½ λεβὲ ἐν ὅλῳ.

Ρ 6 σ' ἕνα ἄλλο χρῶμα ἀντιπροσωπεύει ½ λεβὲ γιὰ τὰ ὀννέρ. Στὸ βοηθητικὸ χέρι, αὐτὸς ὁ συνδυασμὸς ἀξίζει μιὰ λεβὲ ἂν συνοδεύεται ἀπὸ τέσσερα ἀτοῦ. Ἐν ὅλῳ 1 ½ λεβέ. Ἀλλὰ ἂν τὸ βοηθητικὸ χέρι ἔχει μόνο τρία ἀτοῦ, ἡ συνολικὴ ἀξία εἶναι μόνον ½ λεβὲ γιὰ τὰ ὀννέρ καὶ ½ λεβὲ τσάκας=1 λεβὲ ἐν ὅλῳ. Ἂν τὸ Ρ 6 βρίσκονται στὸ χέρι τοῦ παίκτου ποὺ πρῶτος ζήτησε ἕνα χρῶμα, ἡ ἀξία τοῦ βραχέος χρώματος δὲν ὑπάρχει καὶ ἀντιπροσωπεύει ἐν ὅλῳ μόνον ½ λεβέ.

◆

Ὑπολογίσετε τὶς λεβὲ παιγνιδιοῦ.—Τὰ ὀννὲρ μὲ τὴν πλήρη ἀξία τους, μῆκος τοῦ ἀτοῦ, ἀλλὰ μακρυὰ χρώματα, λεβὲ ἀπὸ τσάκα. Προσθέσατε καὶ στὸ ἄλλο φύλλο θὰ δώσουμε τὴ σωστὴ ἀπάντησι:

Α΄. Ἀνοίγετε ἕνα μπαστοῦνι καὶ ὁ σύντροφός σας σᾶς ὑποστηρίζει. Πόσες λεβὲ ἔχετε μὲ τὸ μπαστοῦνι ὡς ἀτοῦ;

Μπ.	Ρ Β 8 6
Κου.	Ν 10 7 5
Καρ.	8
Σπ.	Α Ρ Β 5

Μπ.	Α Ρ Ν Β
Κου.	Α Ρ Ν Β
Καρ.	8 5
Σπ.	Β 5 3

Μπ.	Α Β 10 5
Κου.	Α 6
Καρ.	9 8 5 6 3
Σπ.	Α Ν

Β΄. Ὁ σύντροφός σας ζήτησε ἕνα μπαστοῦνι. Πόσες λεβὲ ἔχετε ἂν τὸ ἀτοῦ εἶναι μπαστοῦνι;

Μπ.	Ν 6 3
Κου.	Β 4
Καρ.	Β 7 5 4
Σπ.	Α Ν Β 8

Μπ.	Α Ρ Ν 5
Κου.	—
Καρ.	Ρ Ν Β 7 6 4 3
Σπ.	Ρ Β

Μπ.	Α Β 10 3
Κου.	10 7 6
Καρ.	9 7
Σπ.	Α Ρ 5 2

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ

10ον

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΑΣ

ΚΑΡ. Ναί, δὲν θὰ κάνης βῆμα, μόλις σοῦ σφυρίξω νὰ ρθῆς τροχάδην νὰ τὸ σπίτι ποὺ πρόκειται νὰ γίνη ἡ κλοπή εἶναι αὐτὸ μὲ τὰ σιδερένια κάγκελα.

ΒΕΛ. Πόγια ἄγαμ πὸ στὸ διαταγὲς, πὸ ἄμα σφυρίξη θὰ τὰ πιάκω οὖλα τὰ κλέφτια πὸ νὰ ντὰ ζβαρνάω χάμω.

ΚΑΡ. Καλά, τώρα καθῆστε χάμω νὰ μὴ μᾶς καταλάβουν καὶ φύγουν, ἐγὼ θὰ πάω κοντά τους, νὰ βλέπω καλλίτερα (ὁ Καραγκιόζης σούρνεται μὲ τὴν κοιλιὰ χάμω καὶ τοὺς πλησιάζει πολὺ κοντά).

Ληστής. Ἄντε Κολιτῆρι, ἀκόμα νὰ κόψης τὸ λουκέτο;

ΚΟΛ. Ρὲ δὲ μπορῶ παιδί μου, ὲ κόβεται τὸ γουρσούζικο. Ἐδῶ ἐκουράστηκα, ἔλα νὰ τὸ λιμάρης καὶ σὺ λιγάκι.

Ληστής. (Ἐντὸς ὀλίγου κόβει τὸ λουκέτο τῆς ἐξώπορτας καὶ ὅλοι εἰσέρχονται στὰ δωμάτια μετὰ προσοχῆς).

ΚΑΡ. (Τρέχει ἀμέσως καὶ μπαίνει μὲς τὸ σπίτι οἱ λησταὶ προσπαθοῦν ν' ἀνοίξουν τὸ χρηματοκιβώτιο μὲ διάφορα ἀντικλείδια, ἀλλὰ ἀστραπιαίως εἰσέρχεται ὁ Καραγκιόζης προτείνων τὸ πιστόλι του καὶ φωνάζει): Ἀπάνω τὰ χέρια μὴν κινηθῆ κανένας, γιατὶ τὸν γιάχνισα. Οἱ λησταὶ πετοῦν τὰ κλειδιὰ καὶ σηκώνουν τὰ χέρια ψηλά. Ὁ Καραγκιόζης βλέπει μὲ ἀπορία τὸ Κολιτῆρι). Μωρὲ περονόσπορε τί θέλεις ἐδῶ, ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ κάνης παρέα μὲ τέτοιους ἀνθρώπους. Τώρα θὰ σὲ διορθώσω σένα κι' αὐτοὺς μαζύ.

ΚΟΛ. Τήρα μπαμπάκο; (τοῦ δείχνει ἕνα ρολόϊ ποὺ ἔχει κλέψει καὶ ἕνα ζευγάρι παπούτσια γυναικεῖα).

ΚΑΡ. (Πρὸς τὸν ληστή). Πῶς σὲ λένε ἐσένα;

Ληστής. Ἐμένα μὲ λένε Τοπαλιάν.

ΚΑΡ. (Πρὸς τὸν ἄλλον ληστήν). Ἐσένα ρὲ κοπρίτη μὲ τὸ φέσι, πῶς σὲ λένε;

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΤΕ

Αἱ διασκεδάσεις τῆς οἰκογενείας

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

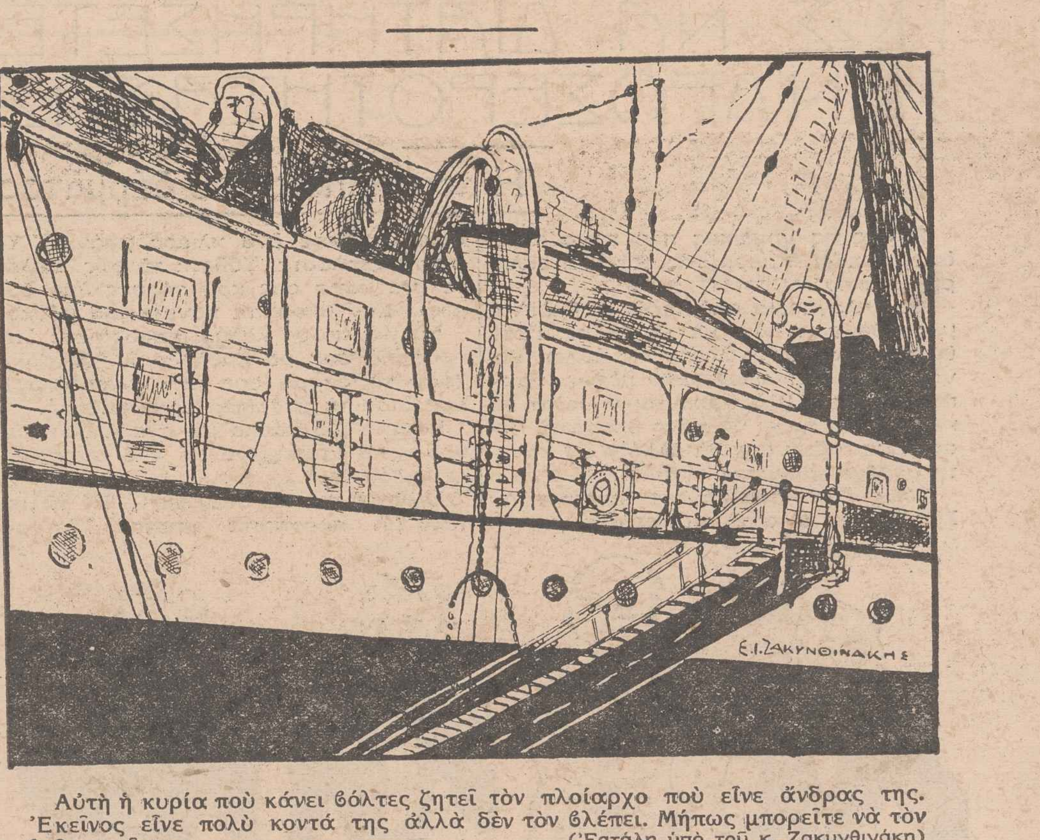

Αὐτὴ ἡ κυρία ποὺ κάνει βόλτες ζητεῖ τὸν πλοίαρχο ποὺ εἶνε ἄνδρας της. Ἐκεῖνος εἶνε πολὺ κοντά της ἀλλὰ δὲν τὸν βλέπει. Μήπως μπορεῖτε νὰ τὸν βρῆτε σεῖς;

('Εστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Ζακυνθινάκη)

Τὸ παιγνίδι τῶν σκιῶν

Ἰδοὺ ἄλλο ἕνα παιγνίδι, ποὺ γίνεται μὲ τὶς σκιὲς τῶν χεριῶν. Εἶνε καὶ σ' αὐτό, ὅπως καὶ στὸ προηγούμενο, παλιάτσοι:

Χρησιμοποιεῖστε μικρὰ παιδικὰ παιγνίδια καὶ μικρὰ καπέλλα κομμένα στὸ χαρτὶ ποὺ θὰ κρατήσετε μεταξὺ τοῦ παραμέσου καὶ τοῦ μικροῦ δακτύλου.

◆

Πυραμὶς

+	= Σύμφωνον
* + *	= Χρονικὴ διαίρεσις
* * + * *	= Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας
* * * + * * *	= Ἀρχαῖος μυθογράφος
* * * * + * * * *	= Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος

Καθέτως οἱ σταυροί: Ἀρχαῖος φιλόσοφος.

('Εστάλη ὑπὸ τοῦ «Πάριδος»)

Πρόβλημα

Νὰ συναρμολογηθοῦν αὐτὰ τὰ τέσσερα ὀρθογώνια τρίγωνα κι' αὐτὸ τὸ τετράγωνον, ἔτσι ὥστε ν' ἀποτελεσθῆ ἕνα ἄλλο τετράγωνο.

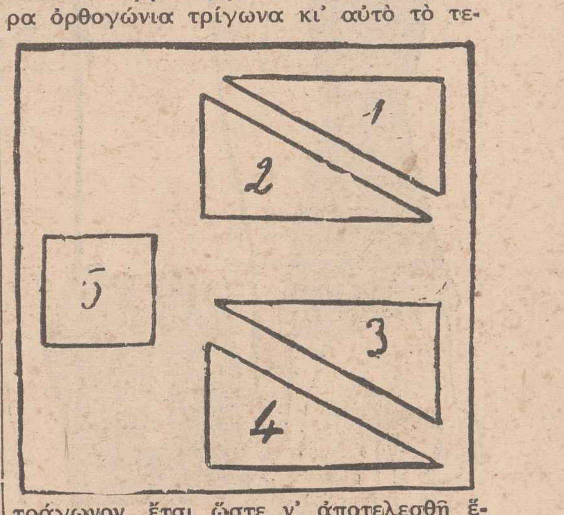

('Εστάλη ὑπὸ Π. Δ. Σ.)

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

Ἀπὸ τὸ ἑπόμενον φύλλον τοῦ («Ἑσπέρου») παρακολουθήσατε, ὅλοι, τὸ ὑπέροχο ρωμάντζο τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ πόνου («ΑΓΩΝΙΑ»). Εἶνε ἕνα Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα, γραμμένο εἰδικῶς διὰ τὸν («Ἕσπερο»), ἀπὸ γνωστὸ Ἀθηναῖον Λόγιο, γνωστὸ ἀπὸ ἄλλα ἔργα του, ποὺ τόσην καταπληκτικὴν ἐπιτυχία εἶχαν, ὅταν ἐξεδόθησαν. Ἡ («ΑΓΩΝΙΑ») ἀσφαλῶς θὰ διαβαστῆ ἄπληστα ἀπὸ τὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ τοῦ («Ἑσπέρου»), γιατὶ ἡ ὑπό-

ΤΙΣ ΩΡΕΣ ΣΑΣ

Τὸ παιγνίδι τῆς μόδας

ΑΙ ΣΤΑΥΡΩΤΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

Διασκεδαστικὸ καὶ μορφωτικὸ

1.—Πληγώνει τὶς καρδιές.—Μέλος τοῦ σώματος.

2.—Συνοικία τῆς Κωνσταντινουπόλεως. — Τελικὸς σύνδεσμος.

7.—Τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου.

4.—Σύνδεσμος.—Βαλκανικὴ νομισματικὴ μονάς. Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.

5.—Μυθικὸν πλοῖον.—Ἐκεῖνος ποὺ δὲν θέλει.

6.—Συντροφία (ἐμπορικὴ συγκοπή).—Συμπερασματικὸς σύνδεσμος.

7.—Ἐπίρρημα.—Ἐντόσθιον.

8.—Ὑποθετικὸς σύνδεσμος. — Τέλος τῆς παρτίδος στὸ σκάκι.—Ἕνα φωνῆεν δυὸ φορές.

9.—Γαλλικὸν χωρίον πολὺ γνωστόν, λόγῳ τῶν Ἰσπανικῶν γεγονότων.

10.—Ὑποζύγια.—«Ὁ μπάρμπα.....», ἡ προσωποποίησις τῶν Ἀμερικανῶν.

11.—Ἀβλαβής. — Γυναικεῖον ἰατρικὸν ἐπάγγελμα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1.—Μαίνεται εἰς τὴν Ἱσπανίαν.

2.—Μουσικὸς φθόγγος.—Θρυλικὸς Ἕλλην μουσικὸς τῆς ἀρχαιότητος.—Πόλις τῆς Νοτίου Γαλλίας.

3.—Χρονικὸν διάστημα.— Αἰτιολογικὸς σύνδεσμος.—Πρόθεσις.

4.—Μέγας κωμικὸς τοῦ κινηματογράφου.—Τὸ μικρὸ γνωστοτάτου ζώου, ποὺ θὰ τὸ τρώγαμε στὴ σοῦβλα.

5.—Γαλλικὸν ἄρθρον ἐν χρήσει καὶ εἰς τοὺς τίτλους εὐγενείας.—Τὸ ἄλογο στὴ δημοτικὴ ποίησι.

6.—Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1					■				
2						■			
3		■						■	
4			■				■		
5					■				
6				■	■	■			
7					■				
8			■				■		
9		■						■	
10						■			
11					■				

7.—Ἀριθμός.—Γερμανὸς πολιτικός. — Εὐθέα.

8.—Ποταμὸς τῆς Αὐστρίας. — Τμῆμα γῆς.—Ἄρθρον.

9.— Διΰλισις.

('Εστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Π. Μαριγοπούλου)

Γρῖφος

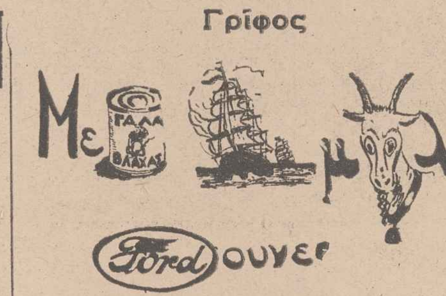

Ν' ἀναγνωσθῆ μία λαϊκὴ παροιμία

('Εστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Σ. Πέρου)

Αἱ λύσεις

Στοιχειόγριφος

Πίνδος — Ἰνδός.

◆

Τρίγωνον

Δανία — Αρτα — Ντὸ — Ια — Α.

◆

Σταυρωταὶ λέξεις

Ζ	Η	Μ	Ι	Α	■	Π	Ο	Λ	Ο	Σ
Η	Ν	Ι	Ο	Ν	■	Ε	Λ	Α	Ι	Α
Ν	■	■	Σ	Α	Υ	Ρ	Α	■	■	Ν
Ω	Δ	Ε	■	■	Σ	■	■	Ο	Χ	Ι
Ν	Ε	Α	Ρ	Α	■	Ο	Ι	Ν	Ο	Σ
■	Μ	■	■	Λ	Α	Ξ	■	■	Α	■
Δ	Α	Τ	Ι	Σ	■	Υ	Α	Ι	Ν	Α
Ο	Σ	Α	■	■	Α	■	■	Α	Η	Ρ
Σ	■	■	Α	Σ	Σ	Ο	Σ	■	■	Κ
Ι	Μ	Ε	Ρ	Α	■	Δ	Α	Κ	Ι	Α
Σ	Ι	Ν	Α	Σ	■	Ε	Ν	Ε	Ο	Σ

◆

Μαγικὴ εἰκὼν

Τὸ κοριτσάκι βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα, ἀριστερὰ τοῦ τόξου μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὰ ἐπάνω.

◆

Παιγνίδι

Στὰ πέντε τετράγωνα θὰ μποῦν τὰ γράμματα ΝΟΣΟ, — καὶ ἔτσι θὰ παραχθῆ ἡ λέξις νοσοκόμος.

◆

Ὁ στρατὸς

Τὸ ἀπόσπασμα ἦταν 36 ἄνδρες καὶ ὁ λογαριασμὸς εἶνε:

36
36
18
9
1
—
100

HELLENIC BANK TRUST COMPANY

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1.350.000

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ καὶ ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζιτικὰς ἐργασίας ὑπὸ λίαν εὐνοϊκοὺς ὅρους.

Οἱ ἔχοντες συναλλαγὰς καὶ συμφέροντα ἐν Ἀμερικῇ δύνανται ν' ἀποτείνωνται εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν HELLENIC BANK TRUST Co, 51 Maiden Lane, New York U. S. A., εἴτε πρὸς τὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα (Ὑπηρεσία Ἐργασιῶν Ἀμερικῆς), ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατὰ τόπους Ὑποκαταστήματα αὐτῆς.

Ὁ Ἕσπερος ἀπαντᾷ...

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ. Στὸ φύλλο τῆς 6ης Μαρτίου θὰ δημοσιευθοῦν ὅλα τὰ ὀνόματα ἐκείνων, ποὺ ἔστειλαν ἔργα γιὰ τὸ διαγωνισμό. Παρακαλοῦνται, ὅσοι στέλνουν ἔργα—ἀπὸ δῶ καὶ πέρα—νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ (φύλλο 13ο καὶ ἑφεξῆς), γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε παράπονα, ἀπ' ὅσους ἀποκλεισθοῦν, γιατὶ δὲν ἐτήρησαν τοὺς ὅρους.

Χρ. Γεωργόπουλον. Ἐδῶ. Πάρετε μιὰ κόλλα χαρτὶ καθαρό, μελάνη καὶ πέννα καινούργια καὶ γράψετε. Εἶναι ἀδύνατο νὰ διαβάσω αὐτά, ποὺ στείλατε, ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς ἀναδείξουν, ἂν κρίνω ἀπὸ ἕνα, ποὺ κατώρθωσα νὰ διαβάσω.

Β. Μπαρ. Ἐδημοσιεύθη τὸ ἕνα. Ὑπομονή. Ἄλλοι δὲν εἶδαν ἀκόμη τίποτα δικό τους. Ἐτέθη στὴ σειρά του.

Γιαν. Ἀναλ. Χίον. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ποίημα καί, μεταξύ μας, ἔχετε δίκηο. Ἀλλὰ μόνο ὁ Θεὸς εἶναι ἀναμάρτητος. Θὰ φροντίσουμε.

Εὐαγ. Στασιν. Παγκράτι. Πεζὸ ὄχι καλό. Τὸ τραγουδάκι σας τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ:

Τί κι' ἂν ὅλο λὲς πὼς μόνο
μένα ἔχεις ἀγαπήσει....
καὶ πὼς γιὰ μένα πόνεσες
γιὰ μὲ ἔχεις δακρύσει!

Κάθε κουβέντα σου γλυκειὰ
καὶ κάθ' ἀγάπης λόγος
Εἶναι ἡ κάθε λέξις καὶ ψευτιὰ
τὸ κάθε γράμμα κι' ἕνας πόνος.

Χρηστ. Σταυρ. Ἀμαλιάδα. Δυστυχῶς ἡ δεσποινὶς ἀνεχώρησε διὰ τὴν Εὐρώπην. Ὅταν ἐπανέλθη, θὰ δοθῆ ἡ ἐπιστολή σας.

Ἀνδρ. Χατζ. Ἀγρίνι. Ἀφοῦ ἔχετε δελτίο τοῦ «Ἔργου», τί τὸ θέλετε τοῦ «Ἑσπέρου»; Ἂν πράγματι ἐνδιαφέρεσθε, συνεχίσετε τὴν ἐργασία σας καὶ θὰ σᾶς εἴμεθα ὑπόχρεοι.

Ἀπ. Ἐλευθεριάδηνν. — Σ. Σκαμνιώτην, Ἐλευθερούπολιν. — **Γ. Κ. Κωνσταντινίδην.** Παιγνίδια ἐλήφθησαν.

Δημ. Ζαχαριούδην, Καλάμας. Καλό, ἂν καὶ μπορούσατε νὰ τὸ δουλέψετε ἀκόμη. Παρακολουθήσετε Σ. Σ. Α.

Ταξιάρχην, Παγκράτι. Ἐλήφθη. Θὰ τὸ διαβάσω.

Καλ. Γαβ. Ἐνταῦθα. Δημοσιεύονται. Περιμένουμε νὰ μᾶς φέρετε καὶ ἄλλα.

Ν. Δημητ. Κατερίνην. Ἡ «Μικρούλα» εἶχε.... παραπλανηθῆ. Τὴν ἀνεκάλυψα καὶ ἐτέθη ὑπὸ τὴν προστασία μου. Συναντῆστέ την εἰς τὴν Σ. Σ. Α. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ Ἂη Δημήτρης ἔκαμε τέσσαρες μῆνες νὰ φθάση ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη στὴν Ἀθήνας. Ἂς περιμένη τότε ἄλλους ὀκτώ, γιὰ νὰ ξανάρθη ἡ γιορτή του. Γιατὶ τώρα εἶναι καθυστερημένος.

Παν. Καμ. Κεφαλληνίαν. Μὲ συγχωρεῖτε 1) ἐὰν γράφω στρυφνά. Βεβαιωθῆτε ὅμως ὅτι ξεύρω τί.... γράφω. Ἐσεῖς δὲ πρέπει νὰ μάθετε νὰ μὲ καταλαβαίνετε, ὥστε νὰ μὴν ἐννοοῦν οἱ ἄλλοι τί σᾶς γράφω. 2) Νὰ μὴ γίνεσθε ἔξω φρενῶν διὰ τὰς κρίσεις μου. Ἐγὼ θέλω νὰ τὶς λαβαίνετε ὑπ' ὄψι, γιὰ νὰ γίνετε—ἀποτείνομε σ' ὅλους—κάτι. Ἂν νομίζετε ὅτι εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ δημοσιεύω ὁ,τιδήποτε, γιατὶ δίδετε δυὸ δραχμὲς κι' ἀγοράζετε τέτοιο περιοδικό, γελαστήκατε. Δὲν πρόκειται γιὰ σᾶς, ἀλλὰ γιὰ κάποιον ἄλλον, ποὺ μοὔγραψε μ' αὐτὴ τὴν ἔννοια. Τέτοιοι νέοι δὲν θὰ γίνουν τίποτε ποτὲ καὶ δὲν τοὺς θέλω ἀγοραστὰς τοῦ «Ἑσπέρου». Ἐσεῖς ἄλλως τε μὲ τὸ ποίημά σας φαίνεται πὼς ἀναγνωρίζετε τὶς προσπάθειές μου. Οἱ στίχοι δὲν μ' ἀρέσουν—αὐτοί, ποὺ μ' ἐρωτᾶτε. Ἀποφεύγετε ἐπάνω σ' ἕνα τετράστιχο τὴν ἴδια λέξι. Αὐτὸ τὸ ἔκαναν οἱ παληοὶ ποιηταὶ—γιατὶ ἦταν τῆς μόδας τότε. Τὸ «Μέθανα» θὰ δημοσιευθῆ.

Γ. Χρ. Παυλ. Κέρκυραν. Παρακολουθεῖτε στήλην παιγνιδιῶν.

Ἐλ. Φιλ. Κάϊρον. Καὶ σεῖς καὶ ὅλες οἱ συνεργάτιδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὰ καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ, στείλετε φωτογραφίες τῶν «ὡραίων» τοῦ τόπου σας. Προπαγανδίσατε, κορίτσια μου, αὐτὴ τὴν ὡραία κίνησι, ποὺ δείχνει τὴν ζωτικότητα καὶ τὴν ἀρτιότητα τῆς φυλῆς. Δὲν εἶναι τίποτα κακό.

Στεφ. Ρεδ. Ὅπως γράφετε στὸ γράμμα σας, ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῆ.

Ν. Ἀντ. Ἀμαλιάδα. Δυστυχῶς δὲν τὴν ἔχω τὴ διεύθυνσι, ποὺ ζητᾶτε, ἐκτὸς ποὺ δὲν ἔχουμε «σαλονάκι».

Κάρμεν Σύλβα, Κουκάκι. Σελίδες ὅσες θέλετε. Ἀλλ' οἱ σελίδες οἱ πολλὲς δὲν δίδουν τὴν ἀξία. Προθεσμία λήγει τέλος Φεβρουαρίου.

Κάρμεν Σύλβα, τακτικὴν ἀναγνώστριαν. Βλέπετε ὅτι ἔχετε καὶ συνώνυμον. Τὰ «Μάτια» σας πολὺ ὡραῖα—χωρὶς λογοπαίγνιο. Τὰ δημοσιεύουμε καὶ νομίζω πὼς δὲ θὰ θυμώσετε γιὰ κάποια μικρὴ παρέμβασί μου.

Τερ. Τσιμ. καὶ Φραγγ Δεπάσταν. Πειραιᾶ. Φίλοι μου, τί σᾶς φταῖν τὰ τετράδια καὶ τοὺς σχίζετε τὰ φύλλα; Λέω: θέλω καθαρὸ χαρτὶ καὶ γράψιμο καθαρό. Παρακολουθήσετε στήλας παιγνιδιῶν.

Ἀρχιεσπερίτην. Παρακαλῶ νὰ ἔχω ἀπάντησι, ποίας γραμματικὰς γνώσεις ἔχετε. Μετὰ τοῦτο κάτι θὰ σᾶς γράψω, ποὺ σᾶς ἀφορᾶ.

Γ. Κουτρ. Ἡράκλειο. Στὴν κρητική σας τιμή, εἶναι δικό σας τὸ τραγοῦδι τὸ «Μοῖρα καὶ Ματαιότης»; Ἔχετε ὑποχρέωσι ν' ἀπαντήσετε, χάριν ὑμῶν, πρῶτα-πρῶτα.

Ν. Μαθ. Γλυφάδα. Τὸ γράμμα σας μοῦ τὤδωσε ὁ κ. Ὀκτ., γιατὶ σ' ἐκεῖνον, ποὺ θέλατε νὰ γράψετε, ἦταν ὁ ὑποφαινόμενος, ποὺ συνήντησε καὶ τὸ πρόσωπο, ποὺ στείλατε γιὰ τὸ φύλλο. (Σᾶς ἔστειλα τὸ καινούργιο, ποὺ ζητούσατε). Λυποῦμαι γιὰ τὴν ἀπελπισία σας καὶ θέλω νὰ τὴν διώξετε. Εἶσθε ἄρρωστος; Καλά. Κι' αὐτὸ θὰ περάση, μικρέ μου φίλε. Ὑπομονὴ μόνο. Μὴν παίρνετε τόσο τραγικὰ τὰ πράγματα. Τὸ «Γιατί» θὰ δημοσιευθῆ. Ὅρους διαγωνισμοῦ βλέπετε καὶ στὸ 15ο.

Γ. Μπουρίτσαν. Ἐλήφθησαν. Παρακολουθεῖτε παιγνίδια.

Κ. Καρτάλην, Ἀθήνας. Ὁ «Ἕσπερος» θὰ ξέρετε ὅτι εἶναι περιοδικό, ποὺ μπαίνει σὲ σπίτια. Πῶς λοιπὸν νὰ δημοσιεύσω τὴ «Χήρα» σας. Ἐπίσης λυποῦμαι, γιατὶ τὰ «Ὅσα Πλούτη» δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο. Ἀλλὰ μπορεῖτε νὰ διαβάσετε πολὺ καὶ θὰ γράψετε. Θὰ γράψετε ὅμως, ὅταν διαβάσετε. Ἂν θέλετε, νὰ σᾶς βοηθήσουμε, ὑποδεικνύοντες ὡρισμένα πράγματα. Αὐτὸ τὸ «Πῶς ηὗρα τὴν μητέρα μου», ἔχει ὑπόθεσι καλή. Ἀλλὰ ποῦ τὴν ηὕρατε; Γιὰ γράψτε μου. Γιατὶ εἶναι πολὺ καλή.

Ἀντ. Παυλ. Χανιά. Ἐστάλη. Γιὰ τὸν πατέρα σας σᾶς ἔγραψα κι' ἄλλοτε, πὼς εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους, ποὺ ποτέ, μὰ ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω. Γράψετε ὅσα λέτε. Μὰ δέστε τὶς ἀνταποκρίσεις «Αἱ ἐπαρχίαι μας» 2ας σελίδος, προηγουμένου φύλλου. Αὐτὲς εἶναι καλές. Στὸν πράκτορα ἔγραψα νὰ κυκλοφορήση τὸν «Ἕσπερο» στὶς 11 π. μ.

Γ. Παυλ. Ἀθήνας. Καλὰ καὶ τὰ δύο. Μὲ τὴν σειρὰν των ὅμως.

Γ. Δασκαλ. Τί θέλετε νὰ κάνω; Ἔχω.... καὶ πόσα δὲν ἔχω! Τὸ «Σὲ καρτεροῦσα»—ἂν θέλετε εἰλικρινῆ κρίσι—μέτριο. Μπορεῖ ὅμως νὰ γίνη καλό. Ὁ «Τάφος τῆς Ἁμαρτωλῆς» κάλλιστο, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς τὸ ξέρω. Τί λέτε ἐσεῖς;

Ρόδινο Μεμᾶ, Πειραιᾶ. Ἂν αὐτὸ τὸ «Τί μίλησα» κλειστήκατε στὸ γραφεῖο σας καὶ γράψατε, ἐνῷ σᾶς ὑπαγόρευε ἡ σκέψι σας, τότε συγχαρητήρια καὶ θὰ δημοσιευθῆ.

Ἑσπερίτην, Ἀλμινί. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμε. Δὲν πιστεύω νὰ τὶς στείλατε καὶ ἀλλοῦ. Σᾶς ἐξήγησα στὸ περασμένο, γιατί δὲν σᾶς ἔστειλα δελτίο. Ἔχετε δελτίο ἄλλου περιοδικοῦ, ποὺ δὲν μᾶς εἶναι ἀδιάφορο, μὲ τή.... διαφορά, ὅτι αὐτὸ δὲν δημοσιεύει ἀνταποκρίσεις. Μὰ τὸ ἄρθρο ἐκεῖνο στὸν ἀθλητικὸ διαγωνισμό; Ὄχι.

Ἀγγ. — Τερ. Ἐνταῦθα. Πρῶτα-πρῶτα συγχαρητήρια γιὰ τὸ καθαρὸ χαρτί, τὰ στρογγυλὰ γράμματα καὶ τὴν ἔλλειψι ἀνορθογραφιῶν, ποὺ σᾶς συνιστοῦν ὡς εὐπρεπῆ καὶ ἐγγράμματο ἄνθρωπο, ποὺ μπορεῖ ν' ἀσχοληθῆ καὶ μὲ τὴν ποίησι. Οἱ «Στοχασμοὶ» θὰ δημοσιευθοῦν, ὅπως καὶ «Τὸ πρῶτο γράμμα».

Μαγευμένον Ἱππότην, Πάτρας. Γιατί αὐτὴ ἡ ὑπερκαθαρεύουσα σὲ λογοτεχνικὸ ἔργο; Τέλος πάντων, ἀφοῦ εἴμεθα τόσο φίλοι, ὥστε νὰ μοῦ γράφετε μὲ τὸ «μικρὸ» μου ὄνομα, θὰ τὸ μεταφράσω στὴ δημοτικὴ καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσω.

Πετρ. Μαριγ. Πειραιᾶ. Παρακολουθεῖτε στήλας παιγνιδιῶν.

Ζέφυρον Βραδυνόν. Διαβάσετε τοὺς ὅρους τοῦ φιλολογικοῦ διαγωνισμοῦ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα φύλλα καὶ συμμορφωθῆτε. Ἀλλοιῶς δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ὑποβάλω τὸ ἔργο σας. Εἴπαμε—ἐξηγημένα πράγματ—νὰ πειθαρχῆτε. Τὸ «Παράπονο», ἅμα λάβει τὸ ὄνομά σας μὲ τὴ διεύθυνσί σας—ὅσοι γράφουν αὐτὸ νὰ τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψι των—θὰ σᾶς ἀπαντήσω.

Β. Λ. Βαλαμίτικα. Πῶς συμβαίνει νἄχετε σὲ κάθε λέξι κι' ἕνα ὀρθογραφικὸ λάθος στὴν ἐπιστολή σας καὶ στὸ τραγοῦδί σας—τραγοῦδι =ποίημα' δὲν τὸ ξέρετε;—κανένα; Μιὰ ἀπορία μου, πού, ἂν θέλετε, μοῦ ἀπαντᾶτε.

Ν. Καιζ, Ὀρμυλίαν. Ὁ «Ὕμνος» σας στὸν ἥλιο μεγάλος, μὰ καλός. Μπράβο, ἀφοῦ γράφετε τέτοια τραγούδια. Τὸ μελάνι σας, τόσο νερουλὸ—δὲν πουλᾶνε μελάνι αὐτοῦ πάνω;—ποὺ τὴν «Ψεύτρα» δὲν μπόρεσα νὰ τὴν διαβάσω (καὶ νὰ μὲ συμπαθᾶτε πολὺ-πολύ).

Ἀρ. Χατ. Λάρισαν. Ὁ ἥρως σας—θὰ τοῦ τὸ εἶχαν πῆ οἱ γιατροὶ—ἔπρεπε ὄχι μόνο νὰ μὴν ἀγαπήση, ἀλλ' ἀκόμη καὶ νὰ μὴν ἀλλάσση τόσα φιλιὰ μὲ τὴν φίλη. Κι' ἡ Ἔλλη, ἂν ἤτανε κορίτσι μὲ κοινὴ λογική, ἔπρεπε νὰ φύγη μακρυά, ἅμα ὁ συμπαθητικὸς πρωτευουσιάνος της εἶπε τὴν ἀσθένειά του. Βλέπετε τί ἔπαθαν, παρακούοντες τὶς ἰατρικὲς συμβουλές; Πέθανε αὐτὸς—φυσικὰ—ἀπὸ ἐξάντλησι. Κι' αὐτὴ μαράθηκε—γιατὶ θὰ φιλοξένησε τὸ βάκιλλο τοῦ Κώχ. Ἀλλὰ μιλάω σὰ γιατρός; Αἴ, φίλε μου; Κι' ὅμως στὴ σημερινὴ φιλολογία πρέπει ν' ἀποφεύγουμε τὸν ὑπερρωμαντισμὸ καὶ νά γιατί μοῦ χρειάστηκε νὰ γίνω καὶ λίγο γιατρός. Ἡ «Στερνὴ Παρηγοριά» καὶ ὁ «Χωρισμὸς» θὰ δημοσιευθοῦν. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια.

Ἁρπαν. Θεσσαλονίκην. Ἔλαβα τὸ γράμμα σας καὶ τ' ἀδελφοῦ σας. Πολλὰ-πολλὰ εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια, καλοί μου φίλοι. Φαντάζομαι μιὰ εὐτυχισμένη οἰκογένεια, ποὺ τόσο ἀγαπιέται μεταξύ της καὶ τόσο ἀγαπᾶ τὴ φιλολογία. Πολὺ καλά, τὰ ὅσα στείλατε. Ἡ «Σ. καὶ Ψ.» φανερώνει κάποια ὑπέρτερη σκέψι.

Ν. Α. Κ. Ἐνταῦθα. Τόσο μῖσος; Γιατί; Ἀσφαλῶς θὰ εἶσθε πολὺ νέος. Ἅμα μεγαλώσετε, θὰ ἰδῆτε ὅτι δὲν ἀξίζει. Ἐν τούτοις ὁ «Ἀφορισμὸς» σας μᾶς συγκινεῖ. Θὰ τὸν διαβάσετε, τυπωμένο, σὲ λίγο.

Φοῖβον Ρ. Δράμαν. Ἀγαπητὲ καλὲ φίλε. Ἡ ἐλπίδα εἶναι τὸ ὅπλο τῶν ἀδυνάτων. Κι' αὐτὸ θὰ τὸ ξέρης ἐσύ, ποὺ κρατᾶς τουφέκι. Γιατί ὅμως μόνο ἐλπίδα, ἀφοῦ ὁ «Κόκκινος Κόρχορος» δημοσιεύτηκε στὸ φύλλο 12ο καὶ στὴν σελίδα «Ἐπιστημονικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια». Δὲν εἴδατε; Ἑπομένως, μόνο τοὺς «Κουρεῖς» ἔχω. Γιὰ τὸν διαγωνισμὸ παρακαλῶ νὰ στείλετε ὅ,τι θέλετε, τηροῦντες τοὺς ὅρους, ποὺ ἐδημοσιεύθησαν. Εὐπρόσδεκτοι αἱ μεταφράσεις.

Π. Καράμαλην. Δημοσιεύεται.

Θ. Βουρνάζον. Θὰ δημοσιευθῆ.

Μ. Τσ. Ἡ μελέτη σας περὶ τοῦ «ὑποσυνειδήτου» βέβαια πολὺ καλή. Ἀλλὰ εἶναι γιὰ ἐπιστημονικὸ περιοδικό. Ἂν τὴν ἐλαφρύνω λίγο—τὸ ἐπιτρέπετε;—θὰ τὴν δημοσιεύσω.

Β. Παλ. Πειραιᾶ. Νὰ ἔλθω κάτω, στὴν ὁδὸν Κερατσινίου; Ἴσως μπορέσω, ἀλλὰ πότε, δὲν ξέρω. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν συναντήσω στὰ γραφεῖα του, στὰς Ἀθήνας;

Σ. Χρ. Τὸ «Ἐκείνη ποὺ πέρασε» θὰ δημοσιευθῆ. Τ' ἄλλα στὸν διαγωνισμό.

Ος—Ος, Ἐνταῦθα. **Περαστικόν, Ρέθυμνον. Γυμ. Κυρ.** Θὰ δημοσιευθοῦν.

Ν. Μοντεσάντον. Ἐνεκρίθησαν τὰ «Ἴσκιοι ποὺ περνοῦν» καὶ τὰ «Συντρίμμια».

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ